

УЧИТЕЛЪТЪ
ПЕТЪРЪ ДЖНОВЪ

НОВИЯТЪ
ЧОВѢКЪ

НЕДѢЛНИ БЕСѢДИ

Учительтъ Беинса Дуно

**НОВИЯТЪ
ЧОВѢКЪ**

Недѣлни бесѣди

13 МАРТЪ 1921 ГОД. – 2 ОКТОМВРИЙ 1921 ГОД.

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре.

Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

Новият човѣкъ

“Недѣйте говори лѣжа единъ на другъ, като се съблѣкохте вече отъ вехтия човѣкъ съ дѣлата му и облѣкохте се въ новия, който се подновява въ познание, по образа на тогозъ, който го е създалъ.”¹

Съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ това, че говорятъ на много езици. Понеже всички езици нѣматъ единъ и сѣщъ знаменателъ, то и думитѣ въ тѣзи езици нѣматъ едно и сѣщо изражение, защото всички народи се намиратъ въ разни степени на развитие. Като резултатъ на това, съврѣменнитѣ културни хора не разбиратъ първоначалния езикъ и като прѣвеждатъ Божественото, правятъ грѣшки.

Питамя: Кой е Божествениятъ езикъ? Кждѣто и да изучавате геометрията и алгебрата, въ който народъ и да ги изучавате, правилата имъ сѣ едни и сѣщи. Като французинъ, като българинъ, като руснакъ, като японецъ или китаецъ било, вие винаги ще изучавате математиката по едни и сѣщи формули и правила. И тѣй, математиката и геометрията азъ ги наричамъ прѣвъ прѣводъ на Божест-вения езикъ и то само въ символи. Основата, съ която започва геометрията, е точката, а математиката - съ единицата. Слѣдователно онзи, който може да научи единицата, ще може да научи и всички правила въ мате-матиката, а онзи, който научи точката, ще научи и цѣлата геометрия. Извѣстна ви е на всички отъ математиката аксиомата, че най-кжсото разстояние между двѣ точки е правата линия. Защо именно правата линия да е най-кжсото разстояние между двѣ точки? Защото правата линия се образува отъ двѣ разумни точки, а тѣ сѣ двѣ сѣщества, които избиратъ най-кжсото разстояние за съобщението си и като се подвижатъ едно къмъ друго, образуватъ правата линия. Слѣдователно, правата линия не е нищо друго, освѣнъ съобщение между двѣ разумни сѣщества.

¹ Посл. къ Ефесеянномъ, гл. 4, ст. 22

Правата линия в математиката, това е единицата, която съдържа в себе си всичко.

И тъй, всички вие може да образувате по една права линия, но самъ човѣкъ не може да я образува. Казвате: “Като се движи една точка, ще образува права линия.” Не, една точка не може да образува права линия, а трѣбва да се движатъ двѣ точки една къмъ друга, т.е. двѣ разумни същества, като си подадатъ ръка, образуватъ правата линия. Съврѣменнитѣ хора се ръкуватъ съ дѣсната си ръка. Дѣсната ръка е правата линия, която е образувана отъ човѣшкия умъ. Умътъ се съединилъ съ сърцето на човѣка и е образувалъ правата линия. Всички хора, които се съединяватъ по права линия, иматъ прави дѣла, а тѣзи, които се съединяватъ по крива линия, иматъ криви дѣла.

Въ стиха се казва: “Не говорете лъжа единъ другиму.” И тъй, питамъ ви: Какъ искате да се съедините съ мене, по права или по крива линия? Вълкътъ, когато пристѣпва къмъ своята жертва, никога не идва по права линия, всѣкога идва отзадъ ѝ и отъ тамъ я залавя. Двѣтъ разумни същества, като образуватъ правата линия, съединяватъ се въ едно и образуватъ единицата. Тѣзи двѣ същества сега трѣбва да се подвигатъ въ нова посока, подъ правъ геометрически ъгълъ, при което ще образуватъ плоскостъ, която граничи съ четири точки. И тогава, като теглимъ единъ диагоналъ въ квадрата, дѣлимъ го на двѣ равни части, на два правоѳгълни триѳгълника, които иматъ обща хипотенуза - диагонала въ квадрата. Хипотенузата показва производната сила на двѣтъ величини, на двата катета. На човѣшки езикъ това казано значи: на единия катетъ стои бащата, на другия майката, а на противоположния - хипотенузата, стои дъщерята. Следователно, хипо-тенузата е равнодѣйствующата сила, която регулира всички отношения въ свѣта. Значи дъщерята е, която регулира отношенията между майката и бащата, защото тѣ сѣ противоположни сили, които прѣслѣдватъ различни интереси. Напримѣръ, майката и бащата не могатъ да се обичатъ, защото тѣхнитѣ отношения сѣ основани на чисто търговски смѣтки. За

нъкоя жена казватъ, че много плаче за мъжа си. Давайте само 25% въра на тѣзи сълзи. Такива сж сълзитъ и на мъжетъ за женитъ имъ. Жената казва: “Колко те обичамъ, умирамъ за тебе.” Да, умира тя. Квадратътъ, това е полесражението въ свѣта, т.е. чисто физическия свѣтъ, а диагоналътъ, хипотенузата въ него показва онзи великъ законъ, чръзъ който се прими-рватъ противоположноститъ.

Хипотенузата въ математиката се нарича единица, а въ Божествения свѣтъ - Богъ. Хипотенуза, единица, Богъ - това сж прѣводи на двѣтъ точки, които се движатъ, за да образуватъ правата линия. Имайте прѣдъ видъ, че тѣзи двѣ разумни същества, като се подвижили едно срѣщу друго, за да образуватъ правата линия, сж създали небето и земята, т.е. създали сж вашия Господъ.

Кажете, кой философъ, кой богословъ, кой светия може да каже какво нѣщо е Господъ, да Го опише. Като ви питамъ, кой се наема да опише Господа, то е защото Господъ не е такъвъ, какъвто си Го прѣдставяме и мислимъ. И жената не е такава, какъвто мъжътъ си я прѣдставлява. И мъжътъ не е такъвъ, какъвто жената си го прѣдставлява. Че това е фактъ се вижда отъ това, че щомъ се оженятъ, не минава и седмица и двамата сж недоволни единъ отъ другъ, но не изказватъ недо-волството си. Жената е малко замислена, мъжътъ сжщо, недоволни сж единъ отъ другъ. Защо сж недоволни? - Защото вънъ отъ човѣка доволство нѣма. Онзи, който би желалъ да намѣри щастие вънъ отъ себе си, той се движи въ областъта на илюзиитъ. Слѣдователно, двамата млади слѣдъ като се влюбятъ и оженятъ, ставатъ огледала единъ на другъ и не сж доволни вече отъ своитъ огледала, защото въ тѣхъ нѣма животъ. Това е старото учение на лъжата, да се лъжемъ като казваме, че се обичаме. Нали е чудно, когато майката кръщава дѣтето си прѣди да го роди. Може ли да се кръщава то, да му се дава име прѣди да се роди? А сегашнитъ хора кръщаватъ дѣцата си прѣди да се родятъ. Започватъ да търсятъ име. Майката иска да се кръсти на нейно име, бащата - на своето,

дъщерята иска друго име - споръ се поражда. Не говорете за дѣтето, то не се родило още.

“Не говорете лъжа единъ другиму!”

Говорете съ положителенъ езикъ за нѣщата. Говорете за името на дѣтето само слѣдъ като се роди то и слѣдъ като се оформи. Прѣди да се родило дѣтето, мълчете. Затова въ източната наука се казва, че трѣбва да се мълчи и онѣзи, които не разбиратъ този дълбокъ математически езикъ, се учатъ на мълчание. Сега има стари и млади хора, които учатъ мълчанието. Е, хубаво, можешъ ли да мълчишъ, когато си гладенъ? Когато си ситъ, разбирамъ да мълчишъ, но когато си гладенъ, ще говоришъ по всички правила, ще разрѣшавашъ всички математически въпроси, ще говоришъ съ стомаха си и ще го питашъ: “Какво искашъ, братко?” - “Гладенъ съмъ, ти си по-уменъ отъ мене, послужи ми, още повече ти си отвѣнка, а азъ отвѣтрь.” Ти му казвашъ: “Вншниятъ условия сж лоши.” - “Нали ме обичашъ, послужи ми, защото иначе и азъ и ти ще страдаме.” Коя е най-правата линия, най-късото разстояние, по която слиза храната? - Гърлото. Нѣкой пжтъ лѣкаритъ хранятъ болнитъ и по другъ начинъ, но той не е естественъ.

Павелъ, който билъ и мистикъ и окултистъ, въ цитирания стихъ, казва: “Облъкохте се въ новия човѣкъ, който се подновява въ познание, по образа на тогозъ, който го е създалъ”.

Сега азъ пакъ ще ви помоля, като ме слушате, да се освободите отъ всѣкаквъ видъ стѣснение, защото ви виждамъ, че се стѣснявате. Мома, кога люби нѣкой момъкъ, бои се да изкаже любовта си. Сжщото е и съ момъка. Любовь, която се стѣснява, която се бои да се изкаже, не е любовь, но и ако се много изказва, пакъ не е любовь. Ще бжде чудно, ако свѣщъта не издава свѣтлината си. “Нѣма да я скриемъ подъ шиникъ”, казва Христосъ. Нѣма да отидемъ и въ друга крайностъ обаче, да туримъ свѣщъта на течение.

Сега ще ви попитамъ, защо е необходима равно-дѣйствующата сила? Задавали ли сте си въпроса, какъ се ражда умразата, лъжата въ свѣта, защо хората лъжатъ, мразятъ?

Христосъ казва: “Любете враговетъ си.” Той е обосновавалъ това на единъ вжтрѣшенъ законъ. Това, споредъ насъ е неестествено - да любишъ враговетъ си. Умразата всѣкога произтича отъ ума, той я създава. Вземете възлюблената на кой и да е момъкъ, веднага въ ума му ще се яви умраза. Като му отнемете любовта, съ която той може да образува права линия, образува се крива линия, явява се умразата. Слѣдователно умразата показва, че любовта отсъствува. Тогава какъ да излѣкуваме умразата? - Дайте момата на момъка, върнете му я. А вие казвате: “Какъ да дадемъ тази хубава мома на този недостоенъ момъкъ?” Че кой момъкъ е достоенъ въ свѣта? Споредъ мене, ако единъ момъкъ е достоенъ въ свѣта, всички сж достойни, ако единъ не е достоенъ, всички сж недостойни. Такъвъ е математическиятъ законъ. Всички момци сж подъ единъ знаменателъ, но иматъ само различни дѣления. И всички моми сж подъ единъ знаменателъ, но съ различни дѣления.

За да обясня тази идея, ще ви приведа единъ старъ окултенъ разказъ, който се срѣща въ всички народи. Когато Господъ направилъ свѣта, заинтересувалъ се да види какъ живѣятъ хората на земята, затова слѣзълъ нѣкъдѣ на изтокъ, дѣто намѣрилъ единъ ученъ браминъ. Тръгнали двамата по свѣта. Браминътъ задавалъ на Господа много дълбоки въпроси. Дошли до едно мѣсто, браминътъ казалъ: “Господи, много съмъ жаденъ, вода искамъ.” - “Ще попитаме този говедаръ тамъ, той ще ни каже, дѣ има вода,” отговорилъ Господъ. Понеже воловетъ на този говедаръ си пасли спокойно по полето говедарътъ си легналъ на меката трѣва, дигналъ си краката нагоръ и си свирилъ. Господъ го запитва: “Дѣ има вода наблизо?” Той показалъ съ крака си, дѣ има вода и продължавалъ да си свири. “Какъвъ мързеливецъ е този младежъ, не се подига, а лежешкомъ ни посочва дѣ е водата”, казва браминътъ. Този говедаръ си свири и

мисли за своята възлюблена и казва: “Господь е вятрь въ мене, не Го признавамъ отвънка.” Като вървѣли по-нататъкъ, срѣщнали една млада, стройна мома, носи вода съ кобилици. Господь казва на брамина: “Видишь ли тази мома, ще я дамъ на говедаря.” - “Но той не я заслужава!” - “Не, той е най-добриятъ момъкъ, той я заслужава”, казва Господь.

Отъ ваше гледище ще кажете: “Изборътъ не е правъ.” Кажете ми, дѣ е правиятъ изборъ? Бихъ желалъ да срѣщна момъкъ и мома, които прѣди оженването си и слѣдъ оженването си, прѣзъ цѣлия си животъ, да не сѣ роптали и да сѣ жертвували всичко единъ за другъ като за Господа. Има ли нѣкои такива? Не. Всички си изпъшкватъ, мъже и жени и си казватъ: “Ехъ, този дяволъ, тази дяволица ме излъга, измамихъ се.” Защо се измамили? - Защото интере-ситъ имъ не се съвпаднали. Измамата произтича отъ противоположни интереси. Момъкътъ, като се ожени, иска да му се роди синъ, т.е. иска първо да излъзе неговия образъ въ свѣта. Горко, ако излъзе момиче, казва: “Ехъ, момиче, жена се роди!” Ако пъкъ майката иска да се роди момиче, а се роди момче, тя е недоволна. Прѣдъ хората тѣ не изразяватъ недоволството си, но иначе и единиятъ и другиятъ сѣ недоволни. А съ това и майката и бащата дѣйствуватъ развращающе при възпитанието на дѣтето.

Това недоволство, колкото малко и да е, указва влияние върху бждещето развитие на ума и на сърцето на дѣтето, тѣ го подтикватъ къмъ бждещи прѣстѣпления. Защо? - Защото родителитъ на дѣтето не сѣ създадени по образъ на познанието. Безразлично е, кой е дошълъ по-рано на свѣта, момчето или момичето. Кажете на дѣтето си “добръ дошло” и благодарете. При първото творение на човѣка, който билъ направенъ по образъ и подобие Божие и синътъ и дъщерята се раждатъ едновременно, а при второто творение на човѣка, първо се ражда синътъ, а послѣ жената, сестрата, като е била направена отъ реброто на брата си. Ще кажете: “Това е малко особено, ние знаемъ, че Адамъ е първия човѣкъ, бащата.” Не, Адамъ

не е никакъв баща, Господъ е баща и Той извади от Адама реброто. Въ Писанието се казва: “Който люби баща си или майка си повече отъ мене, не е достоенъ за мене”, а то значи: Който люби външната форма повече отъ Мене, Който създавамъ всичко, не е достоенъ за мене. Синътъ, който имате тукъ на земята, той е само по форма вашъ синъ, вие имате другъ синъ, друга дъщеря. Кои сж тъ? Тъ сж създаденитъ по образъ Божий, тъ иматъ знания и ако дойдатъ тукъ на земята, ще донесатъ такава любовъ, че и майката и бащата ще бждатъ доволни.

И тъй, квадратътъ образува дома, раждането на двѣтъ дѣца, а като се подвижи този домъ, образува се обществото, образува се кубътъ. Ако се движатъ всички страни, всички плоскости на куба, накждъ ще отиде? Той ще се подвижи по обратния пътъ съ движението на линията. Когато се движатъ странитъ на куба отвън навжтръ, образува се права линия. Срѣщуположнитъ двѣ страни на куба образуватъ една права линия, една единица и другитъ двѣ срѣщуположни, при движението си образуватъ друга права линия, втора единица. Тѣзи двѣ единици дохождатъ въ стълкновение и като не могатъ да отидатъ нито въ една, нито въ друга посока, образуватъ буквата “Т”, т.е. образува се квадратътъ.

Слѣдователно, когато се каже, че трѣбва да гледашъ навжтръ, това подразбира четвъртото измѣрение. Нѣкои искатъ да кажатъ, че духовниятъ свѣтъ е навѣнка, но той е навжтръ, ще концентрирашъ ума си навжтръ въ проек-ция. Нѣма да се спирамъ върху това, да ви разправямъ, накждъ е този свѣтъ. Този свѣтъ вие го знаете. Когато кажете, че не го знаете, постѣпвате като момата, която иска да изпита момъка, дали я обича той или не. Тя знае. Ако я обича, нѣма какво да отгатва и ако не я обича, пакъ нѣма какво да отгатва. Въ първия случай умътъ показва, че има проявления, има любовъ. Ако не я обича, това показва, че умътъ и сърцето не сж съединени заедно, значи умътъ нѣма това, което трѣбва, слѣдователно отъ това се ражда недоволство.

Провърете този законъ. Вземете коя и да е отъ играчките на вашето дъте и у него ще се роди недоволство. Всички недоволства въ свѣта сж все отъ материаленъ характеръ, хората искатъ кжщи, земи. Ще кажете: “Какъ да се оправи свѣта?” - Дайте всъкому това, отъ което се нуждае, т.е. дайте работа на човъшкия умъ. Не спирайте ума на човъка отъ джательностъ. Споредъ мене, момъкъ и мома, ако сж развалени, ще ги ожена. Ако и тогава сж недоволни, ще имъ дамъ кжща, ниви; ако пакъ сж недоволни, ще имъ дамъ лозя, каруца и въ края на краищата, като започнатъ тжи нща да имъ говорятъ, тж ще се задово-лятъ. Това е великъ законъ. Ако сърцето и умътъ оста-натъ безъ желаня и безъ мисли, ще бждете недоволни. Слждователно, сърцето и умътъ трбва да се занимаватъ съ нщо. И тж, спазвайте първия законъ: да не спввате никой човъкъ въ развитието му и да не мислите, че еди-кой си е недостоенъ за това или онова. Не, всъки човъкъ, споредъ своитъ разбирания, схващания, е достоенъ. Ако споредъ твоя умъ намирашъ, че нкой е недостоенъ, ти спввашъ самъ себе си.

Азъ говоря за тжи нща като за математически величини. Всяка мисль, която се проявява въ ума и вско желание, което се явява въ сърцето, е на мстото си. Прстжпление ще се яви само тогава, когато спнешъ ума и сърцето на човъка въ неговия развой. Когато прослдимъ съврменното общество, виждаме, че всички прстжпления се раждатъ именно тамъ. Напримъръ, нкждъ мжжъ и жена си живятъ добръ. Дойде при тяхъ нкой мжжъ, който не е могълъ да си намбри мома, каквато желае, хвърли око на тази чужда жена. Дойде втори, трети мжжъ, хвърлятъ око на сжщата жена. Започнатъ тжи мже да се биятъ помежду си за тази жена, да си съперничатъ, но тя не е джлима. Дойде четвърти мжжъ, и той се явява съперникъ. Тогава тя казва на тжи мже: “Почакайте ме да родя четири дщери, ще ви ожена всички.” И тж тя ще ги примири. Това може да ви се види малко смъшно. Ще кажете: “Всички тжи приказки не мязатъ на религиозни нща”. Питамъ ви: Ами тжи

религиозни форми, които сме имали досега, каква полза сж допринесли на свѣта?” Ако тѣ бѣха тѣй хармонични, както трѣбваше, щѣше ли да има толкова страдания? Въ тѣхъ има нѣщо нехармонично, неизгладено, което внася лошото въ свѣта. А тѣзи нѣща ние трѣбва да ги изгладимъ. Нѣкои казватъ, че не съмъ правовѣренъ. Какъ ще опрѣдѣлите дали съмъ правовѣренъ или не?

Ние имаме единица, съ която трѣбва да мѣримъ всички нѣща. А тази единица е Богъ на Любовта и Мѣдростта. Слѣдователно, Богъ, като се проявилъ въ Любовь и Мѣдростъ, образувалъ е единицата. Единицата е човѣкътъ. Тази единица, като се раздѣлила, образували се мѣжътъ и жената или съ други думи - Богъ извадилъ една единица или криво ребро отъ човѣка. Жената, като била у мѣжа, изкривила се, затова Богъ я извадилъ отъ тамъ и ѝ казалъ: “Ти нѣма да ходишь вече тѣй изкривена, както си ходила, докато си била у мѣжа, права ще ходишь!” Но понеже тя си знае стария навикъ - криво да ходи, се ще покаже ребро, се ще прегърне, като ребро ще обхване. И тѣй, днесъ все ребра се прегръщатъ: “Охъ, моето пиленце”, но свѣтътъ не отива напредъ. Не, ние не се нуждаемъ отъ такива прегръдки, отъ криви ребра. Никакви прегръдки!

Ако двама млади, които се обичатъ, се срѣщнатъ, да не се прегръщатъ, но да се съединятъ по права линия и безъ да се приближатъ, ще се цѣлунатъ и веднага отда-лечатъ. Всички цѣлувки, придружени съ прегръщания, сж криви ребра, които иматъ всѣкога лоши послѣдствия. Това ви говоря и въ символична и въ права смисълъ.

Съ други думи: твоята мисълъ, твоето желание, да не е никога раздвоено. Имашъ известно желание, но казвашъ: “Може да е криво”. Да нѣма никакво раздвояване. Ако е криво, не го изнасяй на свѣта. Трѣбва да бѣдешъ абсолютно вѣренъ на себе си. Като изкажешъ едно желание или мисълъ, въ тебе да не остане никакво съмнѣние, пукнатина, че си извършилъ нѣкакво дѣло, отъ което да те е срамъ. Ако срѣщна на улицата една мома съ изкривена уста и азъ я цѣлуна -

устата ѝ се изправи, то хората наоколо, които ме гледатъ, ще ме осждятъ ли? - Не. Но ако срѣщна една красива мома и като я цѣлуна, устата ѝ се изкриви, какво ще кажатъ хората? Ще кажатъ: “Този непрокопсаникъ!” Вие се усмихвате. На колко моми сте изкривили устата? Пъкъ и вие, моми, на колко момци сте изкривили устата? Пъкъ и вие останалитъ! Сега ще се заемете да изправите устата на всички хора, на които сте ги изкривили, като ги цѣлунете. Само така ще изгладите грѣшката си. Това е Божественото учение.

Азъ говоря на всички, знайте, че нѣма нито единъ между васъ праведенъ. Да не кажете: “Азъ днесъ не съмъ толкова грѣшенъ.” Който се хвали съ това, той се хвали съ грѣховете си. Единъ грѣхъ и 100 грѣха сж равностилни. Отъ една вѣшка произлизатъ 100 вѣшки, значи едната и стотъ сж едно и сжщо нѣщо. И така за нѣкого казватъ: “Той е православенъ, евангелистъ или човѣкъ отъ Новото учение.” Безразлично е какъвъ си, но ако това учение ти изкривява ума и сърцето и слѣдъ като възприемешъ тази философия и отидешъ въ всичкитъ полета, разгледашъ какво има тамъ, а като се върнешъ си нещастенъ, какво те ползува това учение?

Една търновка ми разказваше слѣдното: “Ходихъ въ всички полета на небето, видѣхъ богове и богини, но не искамъ да живѣя между тѣхъ, небето петъ пари не струва. Всички богове и богини дойдоха при мене, донесоха ми каляски, букети, говорятъ ми че съмъ била това онова, но всичко е празна работа, залгватъ ме. Не ги искамъ!” Тази жена е видѣла стария свѣтъ - старото небе, стария менталенъ и астраленъ свѣтъ. Тя е видѣла отрицателнитъ нѣща въ тѣзи свѣтове и затова се погнусила. Тази жена казва: “Искамъ да живѣя на земята, да се стопли тамъ моето сърце.” Всички казватъ, че тази жена е смахната и мжжтъ ѝ иска да я заведе въ лудницата. Не, тя е много умна, тя е въ пѣтя на спасението и казва: “Азъ не искамъ да живѣя тѣй, както досега съмъ живѣла!”

Обектъ на любовта е истината. Имайте прѣдъ видъ, че у васъ не може да се събуди истинска любовъ, докато не любите истината.

Сега, като ви говоря, ще ви направя една операция, искамъ да бъдете герои, да я издържите безъ упойка. Азъ мога да направя операцията и съ упойка, но това ще е съ страхливциътъ. Ще забия ножа, но гледайте да издържите, да не кажете “охъ”. Като ви направя добръ тази операция, трѣбва да останете доволни. При тази операция трѣбва да се прѣмахне лъжата отъ свѣта, но за да се успѣе, трѣбва да се обича Истината. Не обикнете ли Истината, лъжата непрѣменно ще се яви, тя е неизбежна. Ако жена не люби единъ мъжъ, тя ще извърши нѣкое прѣстѣпление, ако мъжъ не люби нѣкоя жена и той ще извърши прѣстѣпление. Трѣбва нѣкого да обичашъ, законътъ е такъвъ. Най-малко нѣщо и да е, но ти трѣбва да любишъ. То може да бъде мушичка, бръмбарче, цвѣтенце, птичка, но непрѣменно трѣбва да любишъ. Ако можешъ да любишъ всички, това е най-добръ. Ще започнете любовта отъ Истината. Като тръгнете отъ любовта къмъ Истината, ще си образувате мѣрка, съ която ще измѣрвате всичко въ свѣта.

“Облѣкохте се въ новия челоуѣкъ, който се подновява въ познание, по образа на тогозъ, който го е създалъ.”

Познания трѣбва да имате. Азъ бихъ ви прѣпорѣчалъ да прочетете всички хубави книги, написани досега. Това може да ви отнеме и хиляда години, но нищо, ще ги прочетете и слѣдъ това ще се заемете съ тази отворена прѣдъ васъ книга. (*Библията, Евангелието.*) Тѣзи братя, които сж писали тази книга, въ нея сж описали земята въ прѣдшествуващитъ ѝ фази. Знаете ли каква е била по-рано земята, каква е била по-рано слънчевата система? Между всички тѣзи планети е имало пѣтица и съобщения, чрѣзъ които жителитъ отъ една планета се съобщавали съ жителитъ на друга. Тѣзи планети се въртѣли около себе си, а сжщо и около своето първоначално слънце. Казва се, че между планетитъ се породило нѣщо, което станало причина на раздори, вслѣдствие на което сж взели днешното си разположение. Слънцето се настанило въ центъра, а наоколо му започнали да обикалятъ останалитъ планети.

Да оставимъ, обаче, настрана тѣзи окултни твърдения, тѣ сж маловажни по отношение на въпроса, който разглеждаме. Но това движение на планетитѣ, па и цѣлата слънчева система, показва какъвъ е билъ човѣкътъ вътрѣ въ себе си още въ първо врѣме. Слънцето е емблема на човѣшкия умъ. Венера е емблема на любовта, Марсъ - на силата у човѣка, войнственъ е той, Сатурнъ - на правото, Юпитеръ - на всички религиозни форми, които сега сжществуватъ, а Луната считатъ емблема на въображението, майка, въ която се зараждатъ всички идеи.

Тѣзи външни символи сж емблеми на това вътрѣшно състояние, което днесъ е изчезнало, поради това, че между чувствата, ума и волята на човѣка има дисхармония. Съобщенията между тѣхъ не сж прави. Нѣкой пѣтъ искате да се проявите, да обичате нѣкого, но казвате: “Врѣмето не позволява това, а може и той да ме излъже.” Нима любовта трѣбва да се страхува отъ лъжата? - Не. Слънцето като изгрѣва, огрѣва еднакво всички сжщества, макаръ и тѣ да вършатъ прѣстѣпления. Прѣстѣпленията сжществуватъ вътрѣ въ нашето въображение, чрѣзъ което създаваме тази външна дисхармония. Мразишъ нѣкого и мислишъ, че той ще направи нѣщо лошо и съ това създавашъ злото. Въ Божествения свѣтъ нѣма тази дисхармония, но [въ] външния свѣтъ въ всички сжщества се явяватъ малки пришки, върху които поставятъ разни медикаменти, а тѣ прѣдизвикватъ извѣстни неприятности. Който причини тази дисхармония, то като се лѣкува болестта, тя се връща къмъ него.

Но вие запитвате: “Защо е създаденъ така свѣта?” - Свѣтътъ е много добръ направенъ, той е създаденъ въ обятията на Любовта и Мѣдростта. За да провѣримъ това, ние може да направимъ единъ живъ опитъ. Въ какво се състои той? Всички съврѣменни религиозни хора казватъ: “Да избѣгаме отъ земята, да отидемъ на небето да живѣемъ.” Така и всички лѣнивци въ този свѣтъ се за богатство говорятъ: “Дано умре баща ми, майка ми, братъ ми, та да ми оставятъ наследство да живѣя”. Сжщитѣ хора разискватъ и върху политиката:

“Дано ни дадатъ тѣзи - онѣзи земи” и все заграбватъ. Обаче тази земя, за която всички спорятъ, Господъ ни я далъ наследие на цялото човѣчество, а не принадлежи въ частностъ нито на единъ народъ. Ако бихте имали тази Божествена Любовь и Мѣдростъ, всички бихте се ползували отъ благата на земята. Ще ви обърна внимание да поправите старата си канализация, да подновите старитѣ си връзки, тъй както Богъ ги е направилъ.

Онзи мѣжъ, който излѣгва нѣкоя жена, отнима я отъ мѣжа ѝ, като ѝ обѣщава че ще ѝ даде всичката си любовь; тя се съгласява, но като остарѣе, той я натирва и тя окжсана и изнемошѣла, връща се при мѣжа си, изповѣдва му се. Така и блудниятъ синъ - изхарчва всичко и босъ, голъ, връща се при баща си.

Тукъ работи единъ законъ, който трѣбва да разбе-рете. Той се изразява въ слѣдната мисълъ: Ако първиятъ не може да ви даде любовь, вториятъ никога не ще може; ако първата мисълъ не даде плодъ, втората никога не ще може. Отъ злото излиза зло, отъ доброто - добро.

Направете разграничение между Любовьта и Върата. Любовьта е създала човѣшкото сърце, а върата способствувва за образуване на ума, тя го подканя. Значи всички сокове на ума сж въ върата. Ако искате да сте инте-лигентни, трѣбва да имате абсолютна вѣра, а не вѣрвания. Да имате вѣра, но въ що? - Въ Първата причина на Любовьта, понеже тя е разумна. Богъ, когато изказва Своята Любовь, обмисля добръ нѣщата и послѣ ги изказва. Слѣдователно въ тази проявена Любовь всичко е свято, чисто, разумно, въ нея се намиратъ всички условия за развиване на ума ви. Тази Любовь не е слѣпа. Но ако влѣзете въ този свѣтъ на Любовьта безъ вѣра, ще създадете дисхармония въ себе си. Обичате нѣкого, не се съмнявайте дали той ви обича. Въ всѣка форма, въ всѣки човѣкъ живѣе само единъ Богъ, т.е. всички форми, всички сжщества сж носители на една единица, на единъ Богъ. Ако обичате Бога, той никога нѣма да ви излѣже, но ако се съмнѣвате въ Него, ще изпитате много горчивини. Затова се казва,

че Богъ ще опита Любовта си върху всички същества, които не Го лъжат, които Го обичатъ.

Сега може да ме запитате: “Е, какво е заключението отъ всичко говорено, какво трѣбва да правимъ.” Не, азъ не правя заключения, заключения, азъ правя отключвания. Кривата логика казва: “Дайте заключението!” Ние се отъ заключения страдаме. Логиката казва: “Човѣкъ е същест-во съ два крака, слѣдователно, всѣко същество съ два крака е човѣкъ.” Логически заключения.

Правата линия е най-късото разстояние между двѣ точки.

Единицата е основа на всички други единици. Но какъ тъй, тази мъртва единица, ако не е разумна, може да образува други единици? Слѣдователно, първата единица е разумна, тя може да се размножава, да се разплодява. И слънцето е единица. Знаете ли каква култура иматъ жителитъ на слънцето? Ще кажете: “Дали има хора на слънцето?” - Да, има много по-разумни отъ васъ. Най-проститъ същества на слънцето сж 100 пѣти по-разумни отъ най-умнитъ хора на земята. Направете си заключение, най-умнитъ същества тамъ, колко пѣти по-високо ще стоятъ отъ най-умнитъ тукъ на земята. Ще кажете: “Слънцето е въ огнено състояние, какъ живѣятъ тѣзи същества тамъ?” Както виждате, тѣзи същества сж толкова умни, че могатъ да живѣятъ въ огънь, а ние не можемъ. Нима има по-голямъ огънь отъ любовта? Нѣкоя мома, като люби нѣкого и не знае какъ да люби, казва: “Изгори ме този огънь.” Изгарянето показва, че противоположни елементи не могатъ да любятъ, затова ще изгорятъ. Като се казва, че всички грѣшници ще изгорятъ, то е, защото тѣ не могатъ да живѣятъ въ огъня, а праведнитъ - могатъ. Когато се казва, че земята ще мине 7 пѣти прѣзь огъня, грѣшниците казватъ: “Дано този огънь не мине въ наше врѣме!” Не, сега, сега иде този огънь. Седемъ пѣти ще минете прѣзь този огънь, мъже и жени, моми и момци! Онѣзи, които сж готови, ще се цѣлватъ по права линия, а онѣзи, които не сж готови, ще скърцатъ съ зѣби, то е кривата линия. Скърцане съ зѣби да нѣма, а всичко да е по права линия!

Нъкои казватъ, че на онзи свѣтъ ще има скърцане съ зѣби. Вие мязате на слугата Стоянь, който билъ изп-ратенъ отъ господаря си свещеникъ съ писмо и 5 хубави риби до другъ свещеникъ. Първиятъ пише въ писмото си: “Пръподобни, изпращамъ ти съ слугата си 5 хубави риби.” Стоянь, като вървѣлъ изъ пѣтя, хапвалъ по малко, по малко отъ тѣхъ, докато ги изялъ всичкитъ и занесълъ само писмото на свещеника. Той чете писмото и го запитва: “Стояне, тукъ има 5 риби?” - “А, намърихте ли ги, дѣдо попе, менъ ми трепереше сърцето отъ страхъ, че ги нѣма!”

И сега всички хора намиратъ изгубенитъ риби се въ писмата. Момата чете писмо: “Възлюблена, азъ ти изпратихъ 5 риби, много те обичамъ.” Да, но рибитъ ги нѣма, изгубени сѣ. Момата се радва, но това не е обичъ. Рибитъ, рибитъ! Не само въ писмото, че те обича, и че е готовъ да направи всичко за тебе. Това сѣ далавери. Наблюдавалъ съмъ нѣкоя мома чете писмо отъ възлюб-ления си, цѣла се прояснява, послѣ го тури близо до сърцето си, радва се. Да, но рибитъ ги нѣма, Стоянь ги изялъ. Знаете ли кой е Стоянь? Той е дяволтъ. Не давайте на дявола нито риби да носи, нито писма да пише. Птичкитъ, когато се любятъ, никакви писма не си пишатъ, а се срѣщнатъ, цѣлунатъ и раздѣлятъ. А момъкътъ минава покрай кѣщата на момата, страда, че не я вижда. Пише ѝ писмо. Ако не знае да пише, взима нѣкой писмовникъ и дава да му напи-шатъ нѣкое писмо, копирано отъ готовитъ. Пише ѝ: “Отъ какъ те видѣхъ, не мога да спя.” Казвамъ на момата: “Като се оженишъ и ти не ще можешъ да спишъ.” Какво дърво! Азъ бихъ писалъ така: “Любезна моя, отъ какъ те видѣхъ, започнахъ да спя ноцно врѣме, а по-рано не можехъ да спя, дай Боже во вѣки вѣковъ се така да спя!” Мѣжтъъ заминалъ за нѣкъдъ, жената пише: “Отъ какъ замина, не мога да спя, неспокойна съмъ.” Мѣжтъъ пише сѣщото. Това не е наука. Жената трѣбва да пише така: “Отъ какъ си заминалъ много съмъ спокойна, не бързай да се върнешъ, гледай да свършишъ работата, за която си отишълъ, Богъ да те благослови.” И мѣжтъъ да пише сѣщото на жена си. А то и

мжжъ и жена не могат да спятъ и работата не се свършва. Дяволътъ и изялъ рибитъ. Това сж лъжливи заключения, лъжливи чувства, отъ които не може да излъзе нищо добро. Не се смѣя на чувствата ви, но казвамъ, че това е едно лъжливо състояние. Жената трѣбва да се радва, че мжжътъ ѝ е отишълъ на работа, макаръ и да чувствува понькога нѣкаква скръбъ, но да не му я изпраща, а да се моли за него и да му изпраща хубави мисли.

Този законъ трѣбва да дѣйствува между васъ. А вие се съберете и казвате: “Ахъ, кога ще се отърва отъ тази моя сжсѣдка?” Нѣма отърваване, вие сте въ ада. За да излъзете отъ него, трѣбва да се освободите отъ лъжата и да се въоръжите съ истината на Любовта. Тогава Христосъ ще каже: “Мой възлюбени, ти вече не лъжешъ” и ще простре ржката си върху тебе. И Господъ постъпва така. Вие казвате: “Боже, азъ се много мжча.” Той казва: “Доволенъ съмъ, че се отдалечихте отъ мене, за да научите мжчението, но когато се освободите отъ лъжитъ, азъ ще простря ржката си по права линия и ще ви спася.”

Това е то истината, да се движишъ по права линия. Истината има само едно измѣрение, тя е основа на всички други измѣрения. Точката е като единицата, начало на всички други единици. Наблюдавайте какъ се тѣче. Тъкането става по права линия, всички точки едно-врѣменно вървятъ въ три посоки. Освѣнъ това движение, има и други движения, които вие не виждате, тѣ ставатъ въ вашитъ мисли и чувства. Всички сжщества, отъ най-малкитъ до най-гольмитъ, се намиратъ въ движение, тѣй че всички ние вървимъ по ритъма на този Божественъ законъ. Вие не може да се спрете нито за една секунда отъ своя пжтъ, спрете ли се, ще разстроите цѣлия Божественъ свѣтъ. Не, нѣма да се спирате и когато страдате, казвайте: “Радвамъ се, че страдамъ.” При най-гольмитъ окови, като се намѣрите, или когато ви заплюватъ, казвайте: “Радвамъ се, че съмъ окованъ, радвамъ се, че ме плюятъ.” По-добрь да те плюятъ, отколкото да не те плюятъ. Животътъ безъ спюнки е по-страшенъ отъ

този въ ада. Затова Христосъ казва: “Блажени сте, когато хората говорятъ всичко върху васъ на лъжа, радвайте се, защото е голѣма вашата заплата на небеса, т.е. въ свѣта на хармонията.”

Та сега вие, ако чакате да се оправи този свѣтъ отвѣнка, нищо нѣма да стане. Каквото управление и да дойде отвѣнъ, и то ще коли и бѣси, както и другитѣ. Свѣтътъ трѣбва да се поправи отъ вѣтрѣ, всички хора да дойдатъ до съзнанието, че сѣ братя и да изправятъ своитѣ недѣзи. Сега ние се страхуваме. Страхъ ви е отъ какво? - Отъ делата ви. Едно врѣме хората сами си правиха идоли, осветяваха ги и имъ се кланѣха, молѣха, а слѣдъ това започваха да се боятъ отъ тѣхъ. Казваха: “Охъ, Ваале, да не ни направишъ нѣкоя пакостъ!” Единъ чукъ на този Ваалъ! Никакви идоли, никакви ваали не ви трѣбватъ. Трѣбва да слѣземъ въ Бога, Който ни е създалъ по образъ и подобие, да заживѣемъ въ любовь. Само така ще може да разрѣшавате всички научни проблеми, а прѣдъ васъ стоятъ такива велики проблеми за разрѣшение. Земята ще се промѣни, ще се прѣустрои, нови елементи, нови слѣнца, нови планети ще се явятъ, всички океани, всички градове, които сега виждате, ще бѣдатъ пометени, църквитѣ, училищата - сѣщо. Въ свѣта ще зацарува архаизма, остатѣци на миналото. Тогавя ще дойде една нова велика наука, която ще прѣустрои всичко това въ нѣщо стройно, хармонично.

Не трѣбва да съжаляваме за това. Нима сегашнитѣ ученици трѣбва да съжаляватъ за по-раншнитѣ фаланги, съ които учителитѣ имъ ги възпитаваха? По-раншнитѣ учители казваха за ученицитѣ си: “Фаланги, фаланги трѣбватъ за тѣхъ!” Най-добрата фаланга е любовта, най-добрата фаланга е вѣрата. Тѣзи фаланги трѣбва да се употребяватъ сега. Като вклешишъ човѣка между любовта и вѣрата, ще може да го поправишъ. А сега хората съ бой се възпитаватъ. Не, това е само изтрѣсване. Прахътъ и така ще се изчисти. Съврѣменнитѣ хора съ своя строй приличатъ на нашитѣ жени, които взиматъ сутринъ метлата и хайде отъ стая въ стая, чистятъ, метатъ. Казватъ: “Изметохме.” Да, но стаитѣ слѣдъ това сѣ пълни съ хиляди, хиляди

прашинки, които по-рано ги нѣмаше. Сега дойде нѣкой проповѣдникъ, казва: “Хората трѣбва да живѣятъ тѣй, хората трѣбва да живѣятъ иначе.” Всичко това трѣбва да се изчисти, трѣбва да се отворятъ прозорцитѣ, за да може прахътъ да излѣзе навнѣнъ. Прахътъ трѣбва да излѣзе внѣнъ отъ нашитѣ умове!

За въ бѣдеще трѣбва да създадемъ новия животъ въ България и да не мислимъ като англичанитѣ, а мисълта си да впрегнемъ съ любовта. Българитѣ като народъ не могатъ да създадатъ нѣщо по-велико отъ англичанитѣ, ще създадатъ сѣщата култура. Днесъ бѣлата раса е достиг-нала най-високото си развитие въ лицето на англичанитѣ и германцитѣ, повече не може да се издигне. Тѣ създадоха сила, но ако тази сила на ума не се впрегне съ любовта, ще донесе разрушение, борба въ икономическо отношение, кой да има повече, а това е процесъ на разрушение, процесъ на разлагане. Въ самата природа е прѣвиденъ този процесъ и затова цѣлото човѣчество ще започне да се движи въ нова посока.

Сега вече всички разумни мъже и жени не мислятъ да въртятъ палцитѣ си и да казватъ: “Дали ме обича Господъ, дали ще ме слуша?” - Кой Господъ? Че Той е вѣтръ въ сърцето ти! Казватъ: “Не, въ небето е Господъ.” Че небето е вѣтръ въ насъ! Виждалъ съмъ нѣкой благочестивъ християнинъ или нѣкой калугеръ, съ голѣмъ коремъ, стои смирено, скръстилъ рѣцъ на корема, казва: “Азъ вѣрвамъ.” Това значи: Вѣрвамъ въ благоутробieto си. Отиде при владиката, казва: “Владико свети, вѣрвамъ въ това, въ което и ти.” - “Е, да те благослови Богъ!” Азъ не говоря за благоутробия, а за човѣшката душа, въ която има благородни мисли и чувства. Рѣцътъ да не стоятъ на корема! Ако дойде твоятъ възлюбленъ и държи рѣцътъ си на корема, това значи: “Ти имашъ ли парички, азъ ще те пожертвувамъ за корема си. Ако и момата си скръсти по сѣщия начинъ рѣцътъ, това значи: “Готовъ ли си да се жертвувашъ за моето благоутробие?” Не, рѣцътъ нѣма да стоятъ на корема, свободни ще бѣдатъ, ще седнатъ двамата единъ до другъ и ще се запитатъ:

“Готова ли си въ името на любовта да се жертваш за мене? Аз не искамъ чеизъ, не искамъ пари, кжща, взимамъ те такава, каквата си.” И момата да каже същото. Така и двамата да си направятъ сами своето гнѣздо и съ трудъ, съ работа да го отглеждатъ и да снасятъ въ него своитъ яйца. Яйцата азъ наричамъ идеитъ и желанията. Тогава Господъ ще каже: “Това гнѣздо е благословено, азъ ще изпратя моето слънце, моитъ благословени духове да донесатъ всичката благодать върху него и да бдятъ надъ тѣхнитъ пиленца.” Бихъ желалъ вече да няма прѣгръшения, макаръ и да не стане изведнѣжъ това.

Всичко, което ви говоря, не го налагамъ, но искамъ да стане доброволно, да обмислите добръ думитъ ми. Вземете отъ думитъ ми като абсолютно върни само 25%, 75% оставете настрана. Давамъ ви срокъ отъ 1000 години, за да изпълните всичко, което ви говоря. Онѣзи, които не сж доволни, искатъ по-малкъ срокъ, нека изпълнятъ всичко за 100 години, други - за 10 години, а които и отъ този не сж доволни, нека за 1 година или за 6 мѣсеца, на други давамъ срокъ 2 седмици, на нѣкои 3 дни или 1 день. Ако има недоволни и отъ този срокъ, намалявамъ го: 6 часа, 3 часа, 1 часъ, 1/2 часъ, 10 минути, 1 минута, 30 секунди, 1 секунда - толкова е най-малкиятъ срокъ. Който отъ васъ се намѣри на срока отъ 1 секунда, да му мисли!

Дадохъ ви различно дълги срокове, всѣки да се намѣсти споредъ мѣстото си. Не се ли намѣстите, мислете му. Ще дойде вътърътъ, той ще ви намѣсти. Затова да не заемате първо мѣсто. Нѣкои искатъ да се поправятъ слѣдъ 1000 години, а съднали на първо мѣсто, скръстили рѣцъ на корема си. Съ скръстени рѣцъ не ви искамъ! Дѣсната рѣка е рѣка на Мѣдростта, тя е създадена за благословение, а лѣвата - за любовъ, да се помага съ нея. Като прострешъ рѣцѣтъ си надъ нѣкого, това сж сили, които влагашъ въ него. Като простре нѣкой рѣката си надъ васъ, вие може да почувствувате всичкото благословение, а може да почувствувате и всичкото проклетие на свѣта. Може да станете проводникъ на злото, на ада, но може да станете проводникъ

и на доброто. Тъй че, може да опитате всички злини и добрини. Преди да простре нъкой ръцѣтъ си, нека си зададе въпроса: Съ ада или съ небето съмъ скаченъ? Ако е скаченъ съ ада, да държи ръцѣтъ си на корема, а ако си скаченъ съ небето, прости ръцѣтъ си надъ бѣднитъ, надъ страдающитъ, да имъ помогне.

Сега искатъ ли още нъкои отъ васъ да живѣятъ по образа на стария човѣкъ? Знаете ли колко кожи ви е одралъ стариятъ човѣкъ? Окултиститъ казватъ, че човѣкъ, за да завърши своето развитие му трѣбватъ 777 главни прѣраждания. Значи въ толкова прѣраждания стариятъ човѣкъ ви е одралъ 777 кожи. Толкова пѣти сте орали на неговата нива и слѣдъ всичко това, той ви одралъ кожата. Какво сте придобили? - Нищо. Сега Живиятъ Господъ, Който ви е създалъ, казва: “Дѣца, облъкохте се въ новия човѣкъ, който се подновява въ познание, живѣйте споредъ него!”

Като ви наблюдавамъ, виждамъ че нъкои ме обичатъ много. Зная защо ме обичате. Обичате ме, защото давамъ. Нъкои идватъ при мене, мислятъ, че ще ме излъжатъ. Нѣма да ме излъжете. Не ме обичайте само защото давамъ. Оставете да се прояви въ васъ Богъ. Нека се прояви въ васъ това, което Богъ е вложилъ още въ първо врѣме, когато ви е изпратилъ на земята. Бихъ желалъ да се проявятъ у васъ Божиитъ мисли и желания, а не тѣзи ваши, второстепенни мисли и желания. Казвате: “Азъ ви обичамъ.” Знаете ли, че тѣзи, които сж ме най-много обичали, най-гольми пакости сж ми правили, а онѣзи, които най-много сж ме мразили и най-гольмо добро сж ми направили. Ходихъ изъ България и най-гольмото добро ми направиха комуниститъ. А свещеницитъ говорятъ най-гольми лъжи противъ менъ, пращатъ шпиони да ме шпиониратъ. Защо трѣбва шпиони да дохождатъ? Нека дойдатъ направо до менъ. Азъ казвамъ: Ако България приеме моето учение, ще стане велика, отхвърли ли го, ще пропадне. Това учение е за всички, а не само за България. Не искамъ да кажа, че това учение трѣбва да се нарече “дѣновизъмъ” и да се приеме. Все едно е, какво име ще му дадете. Важното е, че това

учение проповѣдва всички братя и сестри да не се изнудватъ, а да се обичатъ. Това е, което искамъ, а не слѣдъ хиляда години, да взематъ и изопачаватъ мислитъ ми, като на Христа: “Господинъ Дѣновъ, тѣй казалъ, Господинъ Дѣновъ иначе казалъ.” Господинъ Дѣновъ е казалъ, че всички хора трѣбва да се обичатъ. Ама какъ да се обичатъ? Тази любовъ е една, тя е истина, която съгражда домоветъ, семействата, обществата и народитъ. Азъ бихъ желалъ хората да познаятъ този великъ Господъ, отъ когото сѣ произлѣзли. Една воля има, тя е волята Божия и никакъвъ господинъ Дѣновъ. А като се дойде въ Божията Любовъ, тогава ще се напишатъ имената на всички, които сѣ работили за Бога, но това е другъ, външенъ въпросъ. Кой е билъ Дѣновъ въ миналото си, това никой не знае. За въ бъдеще може да дойде подъ друго име. Ще ме питатъ: “Знаешъ ли чие е това учение? То е на Дѣновъ.” Ще започнатъ да ми разказватъ отъ дѣ е родомъ той, какви сѣ били майка му и баща му. - “Ученъ човѣкъ е той!” - Не, всички хора сѣ прости, само Богъ е ученъ. - “Ама святъ човѣкъ е билъ той!” - Не, само Богъ е святъ. Ако у мене живѣе Божията Любовъ, Божията Мѣдростъ, само тогава съмъ умень, ученъ, святъ човѣкъ. Светии, въ които нѣма Божията Любовъ и Мѣдростъ, не сѣ светии. Свещеници, проповѣдници, у които нѣма Божията Любовъ и Мѣдростъ, не сѣ свещеници, не сѣ проповѣдници. Съ това не искамъ да се нахвърляте върху другитъ, но искамъ да покажете на другитъ хора, съ какво се отличавате отъ тѣхъ.

И тѣй, да туримъ нашата любовъ въ истината, да дадемъ потикъ въ мислитъ, въ доброто - да създадемъ нова система и тогава да се вслушаме въ онзи Великъ гласъ на живия Господъ, да чуемъ какво ни говори Той чрѣзъ новото учение, чрѣзъ Божествената наука. А тя е наука, чрѣзъ която може да се стопли сърцето, да придобие температура 35 000 000 градуса, а умътъ да добие такава свѣтлина, че всичко да се вижда прѣзъ нея, като се изпрати въ пространството, да се освѣтли цѣлата вселена или най-малко цѣлата земя.

Ще дойде день, когато домовете ни ще се освѣтляватъ отъ свѣтлината на умовете и нѣма да има нужда отъ електричество. Слѣдъ 1000 години може да има само начатки отъ тази наука, слѣдъ 350 000 години ще има нѣщо повече, а слѣдъ 150 000 000 години ще бжде почти официално приета тази наука.

Ще кажете: “Ние се обезсърчаваме, като слушаме за толкова далечни врѣмена.” Мене ме радва врѣмето, радватъ ме дългитѣ срокове. Когато ми се говори за кжси срокове, азъ затварямъ очитѣ си. Врѣмето и прост-ранството, това сж Божествени закони. Дѣто нѣма врѣме и пространство, тамъ има робство, а дѣто има врѣме и пространство, тамъ нѣма робство. Хората казватъ, че този свѣтъ е безпространственъ. Не е вѣрно това, безпространствениятъ свѣтъ е образувалъ прост-ранствения. Слѣдователно, безпространствениятъ свѣтъ включва пространствения свѣтъ въ себе си и всѣкога може да го създаде.

И тѣй, духовниятъ свѣтъ не е безпространственъ, а е пространственъ и по врѣме и по пространство, само че врѣмето и пространството въ него не сж като нашето врѣме и пространство. Това е въ разрѣзъ съ съврѣменнитѣ философски възгледи, но вложете въ себе си любовта и вѣрата по принципъ и не се лѣжете. Поставете въ себе си желанието да придобиете познания за любовъ и вѣра, прѣбродете цѣлата земя отъ единия до другия ѣ край, въ краенъ случай идете и на небето, но научете какво нѣщо е вѣрата и любовта, за да може да кажете: “Любовта е връзка на съвршенството.”

Днесъ ви изпрашамъ отъ училището съ тази велика мисль, да не се пригрѣщате и каквито фигури да образувате, били тѣ петожгълници, шестожгълници или какви и да сж тѣ, но да сж съ прави линии. Числата, съ които работите, да сж цѣли, а не дробни. Дробнитѣ числа сж за другия свѣтъ. Човѣкъ, който си играе съ дробни, грѣши. Когато вземешъ единъ човѣкъ, а той мисли, че трѣбва да вземе съ себе си дробта, не му вѣрвай. Ако имашъ да давашъ нѣкому

единъ левъ, а той мисли и за нѣкакви стотинки, които ти си забравилъ, не очаквай много отъ такъвъ човѣкъ. Оставете стотинкиѣ за другия свѣтъ. Дробитѣ не сѣ величини отъ този свѣтъ, тѣ сѣ величини на човѣшкия духъ. На земята може да се дѣйствува само съ реални величини и то само четни: 2 x 2; 4 x 2 и т.н. Седемъ души могатъ ли да живѣятъ на земята? - Не могатъ. Единъ човѣкъ може ли да живѣе на земята? - Не може. Два-надесетъ души могатъ ли да живѣятъ? - Могатъ. Тринаде-сетъ? - Не могатъ. Шестъ? - Могатъ.

И тѣй, положете вѣрата въ ума си, любовта въ сърцето си, за да познаете Бога като Истина вѣтрѣ въ себе си. Познайте Бога, освободете се отъ всички стари връзки, че като дойде вашиятъ възлюбленъ да го познаете. Знаете ли какъ му е името? - Не знаете. Въ Писанието се казва, че той ще дойде инкогнито и е сѣщество съ другъ, особенъ умъ отъ вашия. Ако знаете Божествения езикъ, ще го познаете, ще се разберете. Вашиятъ възлюбленъ има особенъ знакъ и ще го познаятъ само тѣзи, които сѣ го виждали. Ще кажете: “Той е!” Сестрата ще каже: “Той е братъ ми.” Приятельтъ ще каже: “Той е приятельтъ ми.” Всѣки ще носи този знакъ на челото си и нѣма да има абсолютно никакво излъгване и така ще се познаватъ хората. Сега хората казватъ, че дяволтъ дошълъ въ свѣта и турилъ печатъ. И наистина, само двама пос-тавятъ печатъ на хората: Христосъ и дяволтъ. Въ какво се различаватъ тѣзи два печата? Ще ви обясня различието, за да не ви оставя въ невѣжество. Качествата на Христовия печатъ, печатътъ на любовта сѣ: Любовь, радостъ, миръ, дълготърпѣние, кротостъ, смирение, благостъ, милосърдие, вѣра и въздържание. Печатътъ на дявола е 666 и нѣговитѣ качества сѣ: прѣлюбодѣяние, плѣтъ, чародѣйство, ревностъ, кощунство и т.н. Тѣзи сѣ качест-вата на двата печата, които сега се удрятъ върху челата на хората. Тѣзи печати ние ги разбираме и въ тѣхъ нѣма никаква лѣжа.

Тѣй че и Христосъ и антихристъ поставятъ своитѣ печати. Не се плашете. Видите ли у нѣкой човѣкъ печата на Христа, подайте му

братски ржка. Видите ли на челото на нъкой човъкъ печата на антихриста, на дявола, заобиколете го!

Бесѣда, държана на 13 мартъ 1921 година.

Фарисей и садукей

*А Исусъ имъ рече: “Гледайте и пазете се отъ кваса на фарисеитъ и садукейтѣ.”¹
“Всичко изпитвайте - доброто дръжете.”²*

Квасътъ, това е стимулъ, необходимостъ въ свѣта. Нѣма човѣкъ, който да нѣма нѣкакъв квасъ въ себе си, все е заквасенъ съ нѣщо. Злото не е въ това, че всѣки е заквасенъ, но важното е, какъвъ може да бѣде резултатътъ отъ този квасъ.

Всички сте чели този стихъ и за нѣкого казвате: “Той е фарисей, садукей.” Но това сѣ само външни разбираня на въпроса. Когато искате да оскърбите нѣкого по форма, вие му давате прозвището фарисей или садукей, но то е само по форма. Въпросътъ трѣбва да се разбере принципално. Въ самия човѣкъ има двѣ велики течения. Той е фарисей по умъ, а садукей по сърце. Фарисейтъ минаватъ изобщо за много набожни, за правовѣрни хора. Тѣ сѣ мѣрило за всѣка истина въ свѣта, тѣ сѣ индуцитъ брамини. Пръведете какво означава въ съвременния езикъ думата “брамининъ”. Азъ нѣма да ви пръвеждамъ, вие сами пръвеж-дайте.

Садукейтъ сѣ хора на отрицанието въ живота, тѣ не вѣрватъ въ нищо. И фарисейтъ и садукейтъ сѣ свободомислящи хора. Фарисейтъ казватъ: “Ние сме свободомислящи хора, мислимъ за Бога, вѣрваме въ Него”. Садукейтъ казватъ: “Ние сме свободомислящи хора, не признаваме Бога”. Но фарисейтъ, освенъ че вѣрватъ въ Бога, вѣрватъ и въ паритъ и то повече. Садукейтъ пѣкъ, не вѣрватъ въ Бога, но вѣрватъ въ паритъ. Макаръ че има разлика въ възгледитъ на фарисейтъ и садукейтъ, но и еднитъ и другитъ вѣрватъ въ силата на оржието и еднитъ и другитъ иматъ затвори, стражари, шпиони.

¹ Матей, гл. 16, ст. 6

² I-во Посл. къ Солуняномъ, гл. 5, ст. 21

Всѣки, който се отклони отъ тѣхното учение, той е осъденъ на смъртъ, той е еретикъ, врагъ на отечеството, на държавата, на човѣчеството. Фарисеитъ се хвалятъ съ това, че ходятъ на църква, палятъ свѣщи, като минатъ прѣзъ нѣкоя църква, не я отминаватъ, все кръстове правятъ, въ всѣка своя рѣчь най-малко 10 пѣти ще споменатъ името на Бога. Садукеитъ се хвалятъ съ своето невѣрие навсѣкъждъ твърдятъ, че нѣма Богъ. И тѣй, еднитъ се хвалятъ съ вѣрата си, а другитъ - с безвѣрието си.

Павелъ въ посланието си къмъ Солунянитъ казва: “Всичко опитайте, доброто дръжете”. И въ фарисеитъ и въ садукеитъ има добри страни. Че има Господъ въ свѣта, това е вѣрно, но че не е такъвъ, какъвто тѣ си Го разбиратъ. Че нѣма Господъ въ свѣта и това е вѣрно, но не е точно споредъ учението на садукеитъ. Ще кажете: “Какъ така, тука има голѣмо противорѣчие?” Да, противорѣчие е, но когато твърдимъ, че Господъ е всесиленъ, всеблагъ, даваме Му тѣзи атрибути, то когато се обѣсва единъ човѣкъ, тамъ ли е Господъ, когато осъждатъ единъ човѣкъ на чиста правда, тамъ ли е Господъ? Не е. Тамъ дѣто нѣма правда, Господъ не е. Не че Го нѣма Господъ въ свѣта, но въ дадения моментъ Господъ не въ умоветъ и сърцата на тѣзи хора.

Едното учение е стремежъ да се приближимъ къмъ Бога по форма, а другото учение е стремежъ да се отдалечимъ отъ Бога по форма. Интересни сж причинитъ, които сж породили тѣзи двѣ противоположни учения. За мене тѣ сж много ясни. Напримѣръ, като се влюби нѣкой момъкъ въ една мома, по 10 пѣти на день минава покрай прозорцитъ ѝ, кръсти се, носи ѝ цвѣтя, казва: “Не мога безъ тебе”. Момата ще надникне отъ прозореца, ще се поусмихне. Той постоянно циркулира покрай дома ѝ, моли се. Казватъ: “Този човѣкъ е много набоженъ”. Да, той е фарисей. Ще направя сравнение, на какво мяза този момъкъ.

В Пловдивъ имаше женско и мъжко евангелски училища, които бѣха едно срѣщу друго. Единъ отъ уче-ниците на мъжкото училище

се готвилъ да стане проповѣдникъ. Споредъ евангелиститъ, който иска да стане проповѣдникъ, трѣбва дълбоко да се разкае за грѣховетъ си, да плаче, да измоли прощение отъ Бога. Този младежъ билъ много способенъ. Всички го слѣдѣли и виждали, че много често плаче. А той се влюбилъ въ една ученичка отъ женското училище и постоянно гледалъ къмъ прозореца на стаята ѝ и казвалъ: “Господи, много съмъ грѣшенъ!” Казвали: “Колко много се кае този младежъ за грѣховетъ си, обича Христа, все плаче”. Да, на прозореца е неговиятъ Христосъ. Когато кажатъ за нѣкого, че е православенъ, зная, че на прозореца е православенъ. - “Да, но той е евангелистъ.” Зная, на прозореца е евангелистъ. Какъвто и да е човѣкъ, все нѣкъдѣ има прозорецъ.

Сега, кои сж причинитъ, по които човѣкъ става садукей? Момата отхвърля момъка, влюбва се въ другъ и той става садукей и казва: “Не искамъ да зная нищо за нея!” Минава подъ прозорцитъ на дома ѝ, плюе. Така и всички хора по отношение на Бога иматъ сжщитъ възгледи. Докато Господъ дава властъ, пари на хората, тѣ сж фарисеи, казватъ: “Този е нашия Господъ, като Него нѣма другъ!” Утръ, като имъ се отнеме всичко това, казватъ: “Господъ ли, не искаме да Го знаемъ, Той е несправедливъ!”

Това сж съврѣменнитъ християни, които се смѣятъ на езичницитъ, че вървали въ идоли. Азъ не намирамъ голѣма разлика между съврѣменнитъ християни и едноврѣмешнитъ езичници, но по форма - християнитъ иматъ отлична култура. Ако влѣзете въ софийскитъ хали или въ халитъ на кой и да е голѣмъ европейски градъ, ще видите външно голѣма чистота, а на куки висятъ закачени кѣсове отъ закляния добитѣкъ. И тѣзи хора минаватъ за културни, за християни. Азъ не вървамъ въ християнинъ, който окачва на куки единъ одранъ воль, да го продава; азъ не вървамъ въ свещеника, ако отива да си купи отъ тамъ месо или ако си е купилъ кокошка и я носи въ дома си да я коли. Не вървамъ въ чувствата на такъвъ християнинъ, азъ взирамъ стра-ната на кокошката. Тя казва: “Азъ не вървамъ въ този

попъ, владика или кой и да е”. Човъкъ, който може да заколи кокошка, ще може да заколи и човъкъ. Това е принципално. Ще кажете: “Месото ни е нужно.” Ако минаваме за християни тръбва да ликвидираме съ всяка грубостъ съ всяко насилие. Нито фарисеитъ, нито садукейтъ, нито вѣрующитъ, нито невѣрующитъ ще поправятъ свѣта. Господъ не се нуждае отъ вѣрующи или безвѣрници, за Него е безразлично дали ще вѣрватъ хората или не. Какъ мис-лите, слънцето ще измѣни ли топлината си споредъ това, дали вие ще вѣрвате или не? Земята ще прѣустанови ли движенията си отъ това дали вѣрвате или не? И да не вѣрвате, слънцето не грѣе само за васъ. Пакъ повтарямъ, на земята има същества, които сж много по-културни отъ васъ. Ние знаемъ много хора на земята, които не ядатъ месо отъ рождение, а не се отказали отъ него чрѣзъ убѣждаване.

Питамъ ви, какво благо е донесло на свѣта фари-сейското и садукейското учение? Грѣхопадането започва съ тѣзи учения. Прѣди тази епоха е имало една златна епоха, когато е живѣла първата раса. Тя е имала отлична култура, каквато човѣчеството едва слѣдъ 400 000 - 500 000 години ще има. Раятъ, за който се говори въ Писанието, ни прѣдставя една величествена култура, която се отличавала отъ сегашната и по наука и по изкуство и по техника и по философия и по схващане на нѣщата. Тогава земята не е била като сегашната. Но като се явили фарисейското и садукейското учения въ свѣта, на земята настава единъ катаклизъмъ, при който цѣлата раса изчезва и хората изгубватъ великото Божествено учение на любовта. Съ това хората сж дошли до послѣдната точка на падането си, по-долу отъ това вече тѣ не могатъ да отидатъ.

Да не ви се вижда чудно, защо хората днесъ сж лоши, кисели, защо [има] толкова злини въ свѣта. Това се дължи на обстоятелството, че всички хора сега минаватъ прѣзъ ада, затова и повече злини ще дойдатъ. Хората, като минаватъ прѣзъ разнитъ области на ада, заразяватъ се отъ тамошнитъ епидемии. Нали, като минавате прѣзъ различ-ни мѣста, вие се заразявате? И сега, щомъ сте

въ ада, носите всичките му злини. Ще питате: “Къдъ е този адъ?” - Нькои сж влѣзли вече въ ада, други се готвятъ да излѣзатъ, а трети сж излѣзли. Тѣзи, които сж влѣзли въ ада, нужни имъ сж най-малко 21 години, докато излѣзатъ отъ него. Ако тренътъ ви е бързъ, ще можете да прѣминете прѣзъ ада за по-малко врѣме, но ако е бавенъ, ако има поврѣда въ машината ви, ще се бавите повече врѣме. Когато Христосъ дойде на земята, Той ще приготви човѣчеството, ще имъ покаже истинскитъ научни правила и методи, съ които да се бранятъ, когато минаватъ прѣзъ тази областъ на материята. Затова дойде Христосъ. Затова сж нужни и намъ добродѣтели, та като минемъ прѣзъ ада, да устоимъ на неговия огнь. Сега хората казватъ за нького: “Пѣри го този огнь!” Разбира се, че ще го пѣри, въ ада е!

Тѣй че, когато ние приемаме Бога и когато Го отричаме, това е все изкривено понятие. Когато кажешъ, че вървашъ въ Бога готовъ ли си да умрешъ за този Господъ, готовъ ли си да пожертвувашъ живота си за Него и за тѣзи, които любишъ? Като казвашъ, че любишъ Бога, трѣбва да умрешъ и за тѣзи, които Той люби. Какъ, съврѣменнитъ хора иматъ ли любовь? Ако твърдя, че любовта на Бога е еднаква и къмъ най-малкото животно, къмъ всѣка птичка, гълѣбче, както и къмъ човѣка, ще ми възразите: “А, човѣкъ стои по-горъ отъ всѣко животно”. Това е другъ въпросъ, но по същество нѣма разлика между човѣкъ и едно гълѣбче. Слѣдъ врѣме гълѣбчето може да стане човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да има стремежитъ на гълѣба - да литне на високо, да се храни съ зрънца като него. Гълѣбътъ е чиста птица. Какъ мислите, ако вашиятъ мъжъ беше единъ гълѣбъ, не щѣхте ли да живѣете по гълѣбски? Ако вашата жена беше една гълѣбца и се хранихте съ зрънца, не щѣхте ли да живѣете по гълѣбски?

Ще кажете: “Сега толкова много плачемъ!” Плачътъ спасява ли свѣта? Отъ хиляди години хората все плачатъ, плачатъ дѣца, мъже, жени, свѣтътъ спаси ли се, вие спасихте ли се? Не се заблуждавайте въ това, че плачътъ ще ви спаси. Е, кое тогава? - Нѣма друга сила въ свѣта, освѣнъ любовта, която ще може да ви спаси. Това е

положително и абсолютно. Ако някой каже, че може да се спаси чрез друга някоя сила, той не разбира Божествените истини. Ако има сила, която може да ви посочи правия път, това е вратата; ако има принципъ въ свѣта, който да ви посочи правия път, това е Божествената мѣд-ростъ. Едната сила спасява, другата - умъдрява и съ това показва на хората, какъ трѣбва да живѣятъ. Всѣко друго учение извънъ тѣзи истини е фарисейско и саду-кейско. Ще ви докажа това.

Ако сега, като ви проповѣдвамъ, имамъ мисълта да ви омотая и започна слѣдъ това да ви прѣдлагамъ да образуваме църква и всѣки отъ васъ да даде извѣстна сума, моитѣ мисли чисти ли сѣ? Колко трѣбва да плащаме на това слънце, което грѣе отгорѣ ни? Колко трѣбва да платя на майка си, която ме отгледала? Ако майка ми каже, че трѣбва да я гледамъ, защото ме родила, това не е майка. Майка, значи сѣщество на абсолютно безкористие; братъ значи сѣщество на абсолютно безкористие; сестра е сѣщество на абсолютно безкористие. Това разбирамъ братство, основано на пълно безкористие. Дѣто има користолюбие - нѣма никакво братство.

Да говоримъ принципално по въпроса. Може някой отъ васъ да се обижда отъ думитѣ ми, това нищо не значи за мене. Азъ казвамъ: тѣзи, които обиждатъ любовта и азъ ще ги обидя, а които не я обиждатъ, ще иматъ отъ мене по една цѣлувка. На тѣзи, които иматъ Божест-вената мѣдростъ, ще имъ дамъ по една цѣлувка, а тѣзи, които я нѣматъ - ще ги обидя. Вие си казвате: “Ти ще ни обидишъ, но да му мислишъ!” Вие да му мислите, азъ нѣма какво да мисля. Кога човѣкъ започва да мисли? Когато работитѣ му не вървятъ добръ. Жената кога започва да мисли? Докато мѣжътъ ѝ е живъ, тя знае само да иска това - онова, да заповѣдва като някой диктаторъ. Но умре ли мѣжътъ ѝ, започва да мисли: “Е, колко бѣше добръ мой Иванчо, нѣма го вече, дали ще намѣря другъ такъвъ будала, да се ожени за мене. Не се намира вторъ като Иванчо. Какво да правя сега? Чакай, ще се заема с нѣкаква работа.”

И съ мъже и съ жени е същото нещо. Хубаво е това учение - да се работи! Въ деня, когато фалираме, започваме да мислим. Съвърменните хора мислят, какъ да оправятъ свѣта. Тѣзи хора азъ ги наричамъ фалирали търговци, които започватъ да прѣврѣщатъ тефтеритъ си, да мислятъ какъ да оправятъ смѣткитъ си, т.е. какъ да оправятъ свѣта. Че какъ ще оправите свѣта? Съ онѣзи изгнили греди ли? Не, здрави, желязни греди се изискватъ, здрави основи сж нужни.

И слѣдъ всичко това прѣпорѣдчатъ яденето на месо. По този въпросъ азъ говоря принципиално, а не отъ веге-тарианско гледище. Смѣшно ми е да се считамъ и да ме наричатъ вегетарианецъ. Азъ съмъ същество, което мисли върху това, коя е първоначалната храна, която Господъ ни е далъ. Местната храна носи ли щастие, здраве на хората? - “Не, но нѣма какво друго да се яде.” Смѣшни сж днесъ хората, като казватъ, че нѣмало какво да се яде, че животътъ билъ скѣпъ. Защо? - Защото трѣбвало масло, сирене, зехтинъ, а тѣзи нѣща сж скѣпи. Минавамъ покрай пазаря, слушамъ пазаруватъ се една селянка и една госпожа - купува масло. Селянката иска за нѣколко килограма 200 лева, госпожата намира, че ѝ е скѣпо. Вѣрно е това, но направете си друга смѣтка и вижте, какъ ще прѣкарате: 1 кг. жито струва 4 лв., на васъ дневно ви е потрѣбно 250 грама, значи 1 левъ; 100 гр. оризъ коштува 1,40 (върху 14 лева килограма), ще дадете и 1 левъ за дърва за огъня - ето съ 3-4 лева ще прѣкарате деня. А сега по колко харчите на день? Плащате за едно-друго около 50-60 лева, а послѣ се оплаквате, че животътъ билъ скѣпъ. Нѣмамъ нищо противъ това, какъ се храните и какъ живѣете, но не се оплаквайте. Математиката трѣбва да приложите въ живота си.

А сега лѣкаритъ казватъ че, ако не ядете месо, въ тъканитъ ви ще стане нѣкакво видоизмѣнение и ще отслабнете. Ами майката, като роди нѣкое дѣте, не отслабва ли? Отслабането е отличенъ процесъ. Азъ не се радвамъ на много угоенитъ хора, нито на много сухитъ, а се радвамъ на хора, на които умътъ и сърцето не сж фарисейски и

садукейски и мислят здраво. Някои ме питат: “Твоето учение съгласно ли е съ православната църква?” - Азъ не признавамъ никаква църква, а признавамъ въ свѣта като мърило само Божията Любовь и Божията Мъдростъ. Сега съмъ въ Божия домъ и ще постъпвамъ тѣй, както тамъ постъпватъ. Като дойда въ вашия домъ, искамъ не искамъ, ще правя това, което вие изисквате и което вие правите. Майката заставя дѣтето да прави това, което тя иска, научава го да яде това, което на нея е приятно. Единъ день това дѣте казва на майка си: “Мамо, като дойдохъ да живѣя въ този домъ, ти ме излъга, научи ме да живѣя по вашему”. Като умре, казва си: “ Повече нѣма да дохождамъ въ този домъ”. Майката пита: “Какво прави моето дѣтенце тамъ, какво ангелче бѣше!” Да, но то се разбра вече, повече нѣма да дохожда при тебъ. Когато момата започне да слабѣе, да пожълтява, майка ѝ казва: “Хапни си месце, хапвай си повечко, да се поправишъ, черве-нина да имашъ.” Зеръ червеното обичатъ момцитъ!

“Всичко изпитвайте, доброто дръжете!”

Когато имате нѣкои мисли, които ви тревожатъ, съмнѣватъ, провѣрявайте, какъ произлъзоха тѣ, търсете причината имъ. Когато се касае за болеститъ, вие много опрѣдѣлено казвате, че тѣ се дължатъ на известни микро-би. Но трѣбва да знаете, че въ тебе ще се загнѣзди само този микробъ, съ който имашъ подобие. Той става съ тебе ортакъ и започва да разполага напълно съ тебе. Ти усѣдвашъ, че нѣщо изтича отъ организма ти, частъ отъ енергията ти и се разболвашъ. Никога не е възможно да се загнѣзди въ тебе нѣкой микробъ, съ който да не си въ съгласие, който да е антиподъ съ тебе и да ти създаде нѣкоя болестъ.

Слѣдователно, когато не сме съгласни съ Божест-веното, създаваме у насъ дисхармония. Вложете въ себе си идеята за Божествената любовь и мъдростъ, да не сте нито фарисеи, нито садукеи, не твърдете сѣществу-ването на Бога, нито Го отричайте, но нека живѣе Богъ въ васъ и съ живота си показвайте, дали сте

въррующи или не. Някои ме питатъ вървамъ ли въ Бога? - Азъ съмъ прѣстаналъ съ върванията. Любовта и Мѣдростта трѣбва да се вплотятъ въ живота ви. Азъ мога да говоря отлично за Бога, но като видя, че нѣкой човѣкъ се издига, отида да го спѣна, подливамъ вода подъ краката му, какво е моето учение, каква е моята теория? Какво е това християнство, когато като видя нѣкой ученъ, уменъ човѣкъ, започне сърцето ми да се свива отъ болка? Християнинътъ трѣбва да се радва на всичко.

И тѣй, радвайте се на всичко, изпитвайте и доброто и злото, но въ края на краищата задрѣжете доброто, като принципъ за вашето подигане. Принципътъ на доброто не е отвлѣчено нѣщо. Някои казватъ: “Отвлѣчени работи сѣ тѣзи!” Българитѣ казватъ, че нѣкоя мома е отвлѣчена, напримѣръ. Тя пристанала нѣкому, това говори ли, че тя е отвлѣчена? Отвлѣченъ въпросъ е този, който сме оста-вили на заденъ планъ, а за да не е отвлѣченъ, трѣбва да го поставимъ близо въ живота си и така да се заемемъ съ рѣшаването му.

И тѣй, нѣкои отъ васъ скоро ще излѣзатъ отъ ада. Питамъ ви: като излѣзете отъ този затворъ, какво ще правите въ новата култура съ тѣзи умове, които сега имате? Ще ви върнатъ назадъ. Въ това ваше подигане има една опасностъ, а именно слѣдната: ако останете съ старитѣ си вървания, съ старитѣ си възгледи и започнете да се изкачвате нагоръ, колата ви нѣма да издържи, ще се откачи, ще паднете отново въ ада. Това англичанитѣ го наричатъ ъжскsliders¹, т.е. хора отпаднали отъ върата. Азъ зная причината за това нѣщо, то е, защото сте скѣсали връзката между Божията Любовъ и Мѣдростъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, билъ той свещеникъ, учителъ, владика, майка или баща, който като прѣстѣпи този законъ, да не попадне подъ него. Този законъ дѣйствува безпощадно въ новата култура.

Тази култура е велика, защото въ нея не може да се търпи никаква лоша мисль, никакво лошо дѣйствиe. Всѣки отъ васъ ще мине 77

¹ backslide – (англ.) отстъпник

пяти прѣзь огъня. Като минете прѣзь огъня, ще ви провѣрятъ и ще кажатъ за васъ: “Това сѣщество е чисто, нека мине!”. Ще кажете: “Е, ние ще поплачемъ прѣдъ Христа и Той ще ни прости грѣховетъ”. Не се изисква само плачене, разкаяние, но чистене, чистене трѣбва. Въ Писанието се казва: “Ако повѣрвашъ въ Бога, ще бѣдешъ спасенъ ти и дома ти”. Сѣщеврѣменно се казва: “Ако искашъ да наслѣдишъ царството Божие, ще трѣбва да се простишъ съ майка си, съ баща си, съ цѣлия си домъ и имотъ”. И когато вжтрѣ въ душата ви стане нѣкаква промѣна, свѣтътъ дори не трѣбва да подозира, че сте се реформирали. А сега, като замисли нѣкой нѣкаква реформа, цѣлъ свѣтъ я узнава прѣди още тя да се е осѣществила. Така стана съ 14-тъ точки на Уилсона. Българитѣ казваха: “14-тъ точки на Уилсона ще оправятъ всичко забъркано”. Да, но това яйце не се измѣти. Този процесъ, който поправя, който спасява, е вжтрешенъ, не е вѣншенъ. Никой човѣкъ въ свѣта не е въ сѣстояние да измѣти такава яйце, което да спаси свѣта, но всѣки човѣкъ за себе си може да измѣти такава яйце, което него да спаси. Горко ономува който оставя другъ да мѣти яйцето му. Ако оставите вашата работа на другитѣ, ще се намѣрите отново въ дѣното на ада.

Какво ни липсва сега? Казваме: “Свѣтътъ ще се оправи, но като дойдатъ едни или други реформи, България ще се оправи, но като се промѣни правителството, като ни дадатъ земи въ Македония, въ Тракия”. Колко пѣти досега сѣ имали българитѣ тѣзи земи! Оправени ли бѣха тогава? - Не. Колко свѣтъ, колко земи владѣятъ англи-чанитѣ! Оправени ли сѣ? - Не. Казвате: “Англичанитѣ сѣ културни хора”. Да, културни сѣ, но и англичанинѣтъ те обира и заколва, като и другитѣ, само че по-деликатно. Всички иматъ една цѣлъ, служатъ си съ различни срѣдства и методи. Паякътъ, вѣлкѣтъ и тигърѣтъ иматъ една цѣлъ - да ти изсмучатъ кръвѣта, да те изядатъ, но методитѣ на дѣйствиe у тѣхъ сѣ различни. За мене е безразлично кой ще ме яде, зная, че въ края на краищата месцето и мастчи-цата

ми ще изчезнатъ. Нъкой казва: “Мене ме изяде единъ паякъ”. - Е, братко и паякътъ и вълкътъ сж ортаци.

И тгй, злото не е внъ въ свѣта, а е вѣтрѣ въ васъ. Сега, като ви гледамъ, много благочестиви изглеждате, като че ли сте готови да тръгвате за небето. Нъкои казватъ: “Е, ще се приготвимъ”. Не, не сте по-умни отъ мене, нма да ме излъжите. Азъ съмъ изпиталь и фарисейското и садукейското учение, зная тхнитъ плодo-ве. Сега лъкувамъ и фарисейството и садукейството, има специалитетъ, приготвенъ за тхъ. Ние имаме специално лъкарство за лъкуване на всички болести. То е хиляда пжти по-ефикасно отъ пенкилеръ. Ще ми кажете: “Я да видимъ това лъкарство!” Азъ ще ви кажа само надписа му, а той е: “Любовь и Мждрость”. Ще ми възразите: “Нима сме толкова глупави ние, та да не знаемъ тази Любовь и Мждрость, изпитали сме ги”. Не, не сте опитали вие Любовьта и Мждростъта, а имате само опитността на разни чувствуваня и мждруваня. Нъкой момъкъ хване ржката на нъкоя мома, приятно й е, казва: “Колко ме обича той!” Да, но той ще те изяде. Така постъпва нъкой благородникъ, хване едно агне, милва го, глади го съ ржката си, а послъ го пипне по гръбнака, опитва го колко струва, изхранено ли е и казва на жена си: “Жена, това агне е добро за заколване, да го заколимъ!” И онзи, който те пипа по гърба, глади те, той обмисля, по каквъвъ начинъ да пръкара ножа си по гърба ти. Не вървайте въ тази култура!

Ще кажете: “Какъ да се проповѣдва истинското учение?” Господъ иска отъ насъ да сме справедливи къмъ всички беззащитни същества, колкото малки и да сж ть. Дави се нъкое малко животно. Спаси го! - “Азъ не се занимавамъ съ такива работи.” - Ами съ какви? - “Искамъ да оправя България.” Ти ще я оправшиш, колкото и всички други българи. Съ единъ алегориченъ примъръ ще ви обясня, какъ ще се оправя България. Азъ го взимамъ въ алегорична смисълъ, а той е дйствителенъ фактъ, станаль въ 1895 година въ градъ Джонстаунъ въ Америка. Умнитъ аме-риканци, граждани на този градъ, за да си

доставятъ удоволствия прѣзь зимата, рѣшили да прѣвърнатъ едно блато, което се намирало надъ града, въ езеро за пързаяне. Рѣшили да направятъ единъ бетонъ, съ който да запушатъ блатото. Така и направили. Запушили блатото и нѣколко години наредъ се пързаяли по него. При едно голямо наводнение, обаче, бетонната стѣна се съборила и 2000 души били затрупани и удавени. Слѣдъ това нещастие тѣ видѣли, че не направили добръ, но нали отидоха толкова души! Питамъ ви, ние не сме ли запушили тази рѣка? Да, но като се събори стѣната, 2000 души ще отидатъ. И сега, като дойде нѣкоя катастрофа, хората започватъ: ”Хайде това-онова да направимъ, да запушимъ тази вода.”

Гледамъ днесъ всички хора запушватъ рѣки. Надъ града бентъ не се прави, а долу, подъ града. Не ни трѣбва учението на фарисеитъ и садукееитъ, а ни трѣбватъ хора съ благородни, сърца и умове. Отъ насъ се изисква животъ на себеотрицание, животъ на добри дѣла. Ще кажете: “Мнозина сж говорили като тебе”. Да, мнозина сж говорили, но азъ съмъ послѣденъ и слѣдъ мене ще се събори тази стѣна и тогава мислете, какво ще стане! Да не мислите, че ви говоря на шега, прѣдупрѣждавамъ ви да махнете бента, не ви трѣбва това блато. Вие сте запушили умразата, завистъта си, всички лоши чувства, но казвамъ ви - братя, стѣната ще се събори, Джонстаунъ ще отиде! И сега, ще се свикватъ свещеницитъ на съборъ да ме сждятъ. Докато ме сждятъ, стѣната ще се събори и Джонстаунъ ще отиде.

Не се плашете отъ това, което ви говоря, то е за героитъ, а страхливитъ нека си държатъ още бентоветъ. Онзи, който иска да реформира другитъ, трѣбва да снесе своя бентъ. Като свали своя бентъ, да каже: “Братко, азъ свалихъ бента си, тебе те грози пакостъ, да започнемъ реформи, каквито трѣбва”. Трѣбва да поправимъ всички злини на миналото. Колко пѣти сте се любили, мразили, колко пѣти сте се убивали, затваряли! И отъ всичко това има ли смисълъ? - Абсолютно никакъвъ смисълъ нѣма. Ще оправдаете ли единъ вълкъ, който изяжда една овца, когато е гладенъ? - Да. Но като

изяде една овца, а удави 99 и ги захвърля, ще го оправдаете ли? - Не. Тогава какъ ще оправдаете вашия животъ, прѣзъ който сте изяли една овца, а 99 удавили? Нима вие сте дошли на земята да бѣдете вълци, да ядете и да пиете? Смисльтъ на живота не е въ яденето и пиенето, гладни нѣма да останете, но отъ васъ се изисква едно правилно разбиране за реформиране на настоящия ви животъ. Вие може да бѣдете щастливи още сега. Това практикувате всѣки день. Яли сте нечиста храна, става ви лошо. Бръквате въ устата си 1-2 пѣти, повръщате, поолеква ви. Повърнете, това е най-добро, за да излѣзе навънъ всичко нечисто отъ вашия умъ и сърце. Не мислете дали сте православни или евангелисти, но си задайте въпроса: служите ли въ името на Великата Любовь и Мѣдрость, готови ли сте да държите страната на ангелитъ. Ако си отговорите въ положителна смисль, всичко ще се оправи - здравето ви ще се възстанови и въ дома ви всичко ще се нареди.

Нека 10 души отъ васъ, които си хармониратъ по умъ и сѣ въ пълно съгласие, безъ всѣкакво съмнѣние, прѣдп-риематъ опити въ това отношение и нека наблюдаватъ резултатитъ. Ще провѣрятъ дали сѣ върни моитъ думи.

Христосъ казва: “Пазете се отъ кваса фарисейски и садукейски”. Този квасъ е заразилъ съврѣменнитъ хора и той трѣбва абсолютно да се изхвърли навънъ. Господъ не се нуждае нито отъ правовѣрни, нито отъ кривовѣрни хора, срамота е да се наричате такива. Господъ се нуждае отъ хора, които могатъ да носятъ Неговата Любовь. Като ви говоря за любовь, вие си прѣдставяте вашата любовь къмъ дѣцата ви, къмъ братята, сестритъ ви и т.н. Не, подигнете се една степенъ погоръ въ тази любовь, която имате. Да обичашъ дѣщеря си, това е естествено, да обичашъ сина си, сестра си или брата си, това е естествено, но да обичашъ врага си, това е геройство.

Какъ ще обичаме врага си? Ще ви обясня, за да се разберемъ. Законътъ е слѣдния: нѣкой ти е направилъ най-гольмото зло, най-гольмата пакость въ свѣта и единъ день Господъ му взима всичко и

като послѣденъ просякъ го изпраща въ дома ти. Ако ти го приемешъ най-любезно, нахранишъ го, напоишъ го и не му напомнишъ нищо отъ стореното зло въ миналото, не му се заканишъ, това значи, че ти любишъ врага си. Ще ме запитате: “Ами какъ да любимъ врага си?” Когато Господь извади ноктитъ, зѣбнитъ на вълка, приеме го у васъ си, но докато още има зѣби и нокти, докато не се е реформиралъ, не ви прѣпорѣчвамъ да го гладите, да го приемате у дома си.

Фарисейското и садукейското учения сѣ обладали съврѣменната наука, съврѣмения политически животъ. Изобщо навсѣкъдѣ въ свѣта сѣществуватъ тѣзи два полюса. Ако мислите, че въ науката ще намѣрите смисълъ на вашия животъ, лѣжете се. Ако употребите науката като срдѣство за развитието на вашия умъ, на правъ пѣтъ сте. Ако употребите политическия животъ като срдѣст-во за развитие на вашитъ добродѣтели, на правъ пѣтъ сте; но ако го употребите като срдѣство за прѣхрана, на кривъ пѣтъ сте. Ако употребите религията за добри дѣла, на правъ пѣтъ сте; но ако я употребите като срдѣство за прѣхрана, за ваши лични изгоди, на кривъ пѣтъ сте. Въ душитъ на всинца ни трѣбва да има възвишени, благородни мотиви, всичко да се използва за добро на другитъ. Ще кажете: “Азъ това не мога да го направя, не мога да бѣда полезенъ за другитъ”. Не, ти можешъ да извършишъ такава реформа въ себе си, каквато е прѣдвидена. Отъ дѣ знаешъ, че като завъртишъ ключа си, слѣдъ тебе нѣма да трѣгнатъ още хиляда души? Хиляда души, като завъртятъ ключа си, ще поведатъ слѣдъ себе си единъ милионъ. Кажете: “Ние не можемъ да оправимъ свѣта”. Нѣма какво да оправяте свѣта. Ще завъртите ключа на вашата Божествена Любовь и Мѣдрость, ще извърлите навѣнъ всички лѣжи, всѣкаква злоба и ще кажете: “Ние искаме да бѣдемъ хора на доброто, на истината - да станемъ истински човѣци”.

Ще ме извините, че издавамъ една ваша тайна, но като наблюдавамъ хората, въ най-гольмитъ грѣшници виждамъ маска на лицето имъ, съ която приематъ благо-честивъ видъ. Започватъ да се запитватъ: “Какъ сте?” - “Много сме добръ. Ами вие?” - “И ние слава

Богу, много сме добър, благодаримъ на Бога!” Това е актьорство. Не сж добър тѣзи хора. Ти трѣбва да си естественъ, душата ти трѣбва да диша любовъ. Като влѣзешъ въ нѣкой домъ, трѣбва да носишъ благословение и радостъ за всички. Ако има нѣкой боленъ въ тази кѣща, ще се запретнешъ да изперешъ, да имъ наредишъ и изчистишъ кѣщата. Ако тѣзи хора нѣматъ сръдства, ще имъ донесешъ малко брашнѣнце или какво и да е друго. Ще кажете: “Може ли всѣки день да правя това?” - Ти направи това днесъ, защото си опрѣдленъ дежуренъ, а за утрѣ не мисли. Утрѣ ще дойде другъ дежуренъ, той ще изпълни това.

Вие казвате: “Като дойде Христосъ, тогава всичко ще изпълнимъ, сега сме грѣшници”. Не е така, разберете ме, съ тази бесѣда ще ви застава да вършите доброто! Отъ мене нѣма да се избавите, разбирате ли? Ще ви хвана за гушитѣ и васъ и всички други, ще ви душа и ще ви питамъ: “Ще вършите ли доброто или не?” Когато намислишъ да кажешъ една лоша дума, хвани се за гърлото, а като ще кажешъ добра дума, отпусни се, кажи я. Нѣкои си мислятъ: “Че и тебе може да те душатъ”. Когато кажа лоша дума, нека и мене хванатъ за гушата. Азъ бихъ благодарилъ и цѣлуналъ този, който стори това съ мене.

И тѣй, това учение е свързано съ онова Велико сѣщество въ свѣта, което наричаме Богъ и Който се изразява въ нашитѣ души подъ символъ на Любовь и Мѣдрость. Всички имаме тази Любовь и Мѣдрость. Разбирането на духовния свѣтъ, съобщенията ни съ другия свѣтъ, зависи отъ това, какъ сж проявени въ насъ тѣзи двѣ велики сили. Никой човѣкъ не може да бѣде ясновидецъ, какъвъ и да е дѣецъ, реформаторъ, майка, баща, ако тѣзи двѣ сили не живѣятъ въ ума и сърцето му. По това нѣма двѣ мнѣния. Ако искате да бѣдете силни, крѣпки, да познаете смисъла на живота си, вѣорѣжете се съ тѣзи двѣ велики сили и ще видите, каква реформа ще стане съ васъ. Не искамъ да дѣйствувате точно по моя начинъ, не, на голѣмия котелъ ще трѣбва много пара, на малкия - малко. Направете малка

реформа у васъ, но да бѣде абсолютна, да нѣма двѣ мисли у васъ, да се колебаєте, дали е така или не. Въ това учение нѣма никакво изключение въ Любовьта и Мѣдростѣта. Ако бихъ направилъ едно изключение отъ закона на Любовьта и Мѣдростѣта, бихъ се прѣвърналъ на вѣгленъ, бихъ почернѣлъ. Нѣма същество, което слѣдъ като е изопачило този законъ, да не е станало на вѣгленъ. Ако изопачите този законъ, ще станете вѣглени; ако го изпълните, ще станете диаманти.

Ще кажете: “Тежка работа е това!” Не е тежко това нѣщо, то е 10 пѣти по-леко отъ това, което вършите. Вие вършите много тежки работи, а учението на Любовьта и Мѣдростѣта не е тежко. Азъ не ви говоря за охолень животъ, а ви казвамъ, че въ този животъ ще имате много мѣчнотии, но трѣбва да ги използвате за вашето развитие, за вашето облагородяване. Замислили ли сте се нѣкога, защо имате рѣжа, защо имате лакетъ и юмрукъ, китка на нея, защо се свива тя и т.н.? Ще кажете: “Юмрукътъ е за удряне, лакетътъ - за мушкане, за блѣска-не, когато искаме да си пробиемъ пѣтъ”. Не сѣ създадени тѣ за клинци, за удряне. Рѣжката е дадена на човѣка да носи той благословение на страждущитъ си братя. Рѣжката е дадена да се отписватъ смъртни присѣди, да гаси пожари, да помогне по какъвто и да е начинъ на страждущия си братъ. А сега хората съ тази рѣжа те обиратъ, убиватъ и послѣ ти натѣпчатъ кърпа въ устата. Слѣдъ това казватъ: “Еди кой си умрѣлъ!” Не е умрѣлъ той, но въ устата му има натѣпкана кърпа. Колко хора виждамъ изъ пѣтя и колко живи носятъ къмъ гробищата, като имъ натѣпкали кърпа въ устата! Ако кажа, че тѣзи хора не сѣ умрѣли, ще ме взематъ за лудъ. Като гледамъ този умрѣлъ, казвамъ му: “Сега си мѣлчи ти, но като дойдешъ другъ пѣтъ, ще живѣешъ по закона на Любовьта и Мѣдростѣта!” Той казва: “Тежко, тежко ми е!” Да, едно врѣме ти туряше кърпи въ устата на другитъ, затова трѣбва сега да опиташъ самъ резултата отъ тѣхъ. Ако не изпълните закона, ще имате кърпи въ устата си и ще казватъ за васъ: “Богъ да ги прости!”

И тъй фарисейското учение тръбва да се пръвърне въ Любовь, а садукейското - въ Мъдростъ. Както днесъ ученитъ знаятъ да пръвръщатъ водата въ пара, а енергията на тази пара да се пръвръща въ електричество, тъй и вие тръбва да научите този великъ законъ за трансформиране на злото въ добро. Злото не е лошо нъщо, то е сила, пос-рѣдствомъ която ще се трансформира всичко въ добро.

Павелъ казва: “Всичко изпитвайте, доброто дръж-те”.

Поддържайте доброто, както въ себе си, така и въ всички хора. Знаете ли какво би било, ако София прѣдстав-ляваше единъ високо просвѣтенъ градъ и всички софиянци насочатъ мисълта си къмъ небето, къмъ цѣлия свѣтъ и се свържатъ съ ангелитъ? Ако това станеше, работитъ на България 100 пѣти щѣха да се оправятъ досега. А какво правятъ българитъ днесъ? Изпращатъ комисия въ Англия да урежда работитъ ѝ. Но съ това нѣма да направятъ нищо. Англичанитъ ѝ даватъ по малко, отварятъ ѝ по едно прозорче. Тѣ мязатъ на банкери, които, колкото повече даватъ, толкова повече взематъ. Това положение, въ което се намиратъ българитъ, е споредъ единъ законъ, по който Господъ ги е поставилъ на тѣсно, за да се научатъ въ бѣдеще да мислятъ правилно. Всѣки себе си тръбва да поправи!

Бихъ ви казалъ слѣдното: Не очаквайте отъ никого нищо, бѣдете доволни отъ това, което Господъ ви е далъ, уповайте само на Бога, станете силни вѣтрѣ въ себе си и съ това ще се прояви у васъ единъ тласкъ, който ще поправи всичко. Ще кажете: “Това не можемъ да направимъ сега”. А като бѣхте на фронта, много нъщо направихте, тамъ бѣхте герои. Ако кажемъ това на свещеницитъ и тѣ ще отговорятъ, че не могатъ да го изпълнятъ, не е въ интереса на църквата. Когато бѣха на война, това въ интереса на службата ли бѣше? А какъвъ е интересътъ на църквата? - Да се проповѣдва Любовьта и Мъдростъта въ тѣхната активна, а не пасивна смисълъ, да не се прѣпорѣчва вѣра въ църквата, нито въ попове, владици, въ мене, а да се върва само въ живата Любовь и Мъдростъ, които ни

даватъ свѣтлина и велико благо. И тъй, вървайте само въ Живия Господь!

За въ бѣдеще ще стане едно чудо въ свѣта, а именно - вѣрующитѣ ще станатъ невѣрующи, а невѣрующитѣ - вѣрующи. Онѣзи, които сѣ въ Царството Божие, ще ги изпѣдятъ навънъ, а които сѣ отвънъ - ще влѣзатъ въ Царството Божие. Това ще стане на земята. За да не ви изпѣдятъ отъ Царството Божие, трѣбва да излѣзете прѣждеврѣменно и да помагате на братята си. Христосъ трѣбва да ви намѣри съ невѣрующитѣ, та заедно съ тѣхъ да влѣзете въ Царството Божие. Защото Христосъ е казалъ, че синоветъ на Царството Божие ще бѣдатъ изпѣдени навънъ. Ето защо вие кажете: “Господи, искаме да бѣдемъ въ свѣта!” Вие казвате: “Господь е много добъръ къмъ мене.” Не, Господь е еднакво добъръ къмъ всички, но понеже отношенията ни къмъ хората не сѣ еднакви, затова ни се струва така. Когато казвате, че Господь е лошъ, то е защото, като вижда лошото у тебе, Той те натисне и започва да те разтрива. Господь ще разтрива всички хора, всички народи по лицето на земята, нѣма да остане човѣкъ, на който коремтъ да не се изпразни.

Ще се повърна къмъ мисльта си, искамъ всички да живѣете по закона на Любовьта, да се възстанови между васъ хармония. Когато срѣщна по пѣтя и видя, че нѣма въ него тази хармония, ще го уловя за гушата. Рѣшилъ съмъ да употребя бързата процедура. Ще дѣйствувамъ бързо, както дѣйствуватъ крадцитѣ, които изнасилватъ богати-тъ. Отиде нѣкой крадецъ при нѣкой крупенъ богаташъ и му казва: “Дай една сума за Бога, за оте-чеството ни, за народа!” Богаташътъ се замисля, казва му: “Азъ имамъ жена, дѣца, има кого да поддържамъ; освѣнъ това и жена ми не ще се съгласи”. Слѣдъ дълго размишление, дава една малка сума, но послѣ се счита излѣганъ. Нѣкога дойде нѣкой апашъ при богаташа, насочва насрѣща му револвера и го пита: “Ще дадешъ ли такава и такава сума за това и онова дело или съ живота си ще платишъ?” Богаташътъ скоро изважда кесията си, дава исканитѣ пари и си казва: “Слава Богу, че не

ме уби!” Апашътъ, като сочи револвера, си мисли: “Ти разбойнико, който досега не си изпълнилъ волята Божия, давай скоро!” И слѣдъ това богатиятъ завежда углавно дѣло, че го изнудили. А че той изнудилъ толкова хора, за това не се замисля. Ти завеждашъ въ свѣта едно дѣло противъ нѣкого, но въ небето има противъ тебе милиони, милиони дѣла. Всинца ще бѣдете сѣдени, всинца ще бѣдете душени, казвамъ ви една велика истина. Земята и небето ще заминатъ, но Божиятъ законъ на Любовта и Мъдростъта ще бѣдатъ приложени.

Като служите на този законъ, щомъ се срѣщнете двама души, всѣки ще почувствува, че нѣщо го закриля, издига. Такова влияние трѣбва да има всѣки отъ васъ. А сега, събератъ се 2-3 души, образуватъ една партия, други 2-3 - друга партия, милиони партии има въ България. Двама трима мъже - партия, 2-3 жени - партия и всички мислятъ, че разрѣшаватъ нѣщо много важно. Долу вашето парти-занство!

Като ме слушате, казвате си: “Чакай да видимъ още какво ново ще каже”. Новото е, че ще ви дамъ едно угощение. Ще дойдете въ моята гостилница, ще си събуете обувката, ще си съблъчете дрехитъ и азъ ще ви дамъ нови обувка, нови дрехи, ще ви дамъ по една цѣлувка, ще ви нахраня, самъ ще ви прислужвамъ и като излъзете, ще кажа: “Братко, искамъ и вие да постѣпвате по сѣщия начинъ”. И тогава ще имате моето благословение, това на ангелитъ и на всички добри хора. Този е пѣтътъ, който сега Христосъ отваря на човѣчеството. Въ този пѣтъ ще срѣщнете Христа и Той ще каже: “Азъ съмъ съ васъ”. Не ме разбирайте криво, Христосъ е вътрѣ, търсете Го въ свѣтлината, която днесъ виждате вънъ. Днесъ Христосъ казва: “Ако изхвърлите фарисейското и садукейското учение отъ умоветъ и сърцата си, азъ ще почина въ сърцата ви и ще дойде Божието благословение върху ви”. Като си отидете у дома, ще почувствувате това благословение, едни по-скоро, други слѣдъ 10, слѣдъ 20 или слѣдъ 50 години, но всички ще го почувствувате.

Ще дойде день, когато тѣзи думи, които ви говоря, ще горятъ, а вие ще играете на ржченица. Хубаво нѣщо сж ржченицитѣ. Въ доброто има игра. Защо болнитѣ хора не играятъ, а само здравитѣ? Азъ бихъ желалъ всички хора да играятъ. Нѣкои казватъ: “Утробата ми, сърцето ми, умѣтъ ми заиграха”. Играта е едно отлично сръдство за тониране вжтрѣ въ живота. Вие казвате: “Сега не ни трѣбва игра”. Да, въ лошото не трѣбва да се играе, но въ доброто, прѣпоржчвамъ и на млади и на стари да играятъ. Има игра на карти, на пиано, на цигулка, на рисуване и т.н. Играйте на всичко, но правилно, тѣй че вашиятъ умъ и сърце да бждатъ бодри и весели.

Сега да не останете съ мисълта, че ако ви сръщна на пжтя, ще ви душа. Ако видя, че въ гърлото си имате цирей и умирате, ще брѣкна въ устата ви, за да пробия този цирей; ако сте настинали, ще ви разтрия. Всѣко дѣйствиe, което ще служи за добро. Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че половината отъ васъ сте герои и си казвате: “Е, сега почти се убѣдихме”. Другата половина казва: “Чакай да си помисля малко!” Може да си мислите, дадохъ ви срокъ 1000 години, та ако искате можете и днесъ да се заемете за работа, а може и по-късно. Фарисейството и садукейството трѣбва да излѣзатъ вънъ и всѣки отъ васъ да мисли добро за брата си, за сестра си. Това е геройство - да ме обичате, когато ви обидя, а не когато ви давамъ подаръци. Нѣкой пжтъ обидата струва повече, отколкото една цѣлувка. Случва се понѣкога, че нѣкому припадне и за да го събудятъ, удрятъ му плѣсници.

И тѣй: “Всичко изпитайте, доброто дрѣжете”.

Приложете Любовта въ сърцата си, Мждростта въ умоветъ си, освободете се отъ всички стари вѣрвания и заблуждения, освободете се отъ миналото и почнете да обработвате новитѣ си добродѣтели. Бждете герои да се проявявате искрено въ всички ваши мисли и дѣйствия. Не искамъ да казвате, че рѣшихте да бждете искрени, добри и т.н., а дѣйствайте.

И тъй, като дойдете въ моята гостилница, никакви пари нѣма да носите. Който носи пари въ джобовѣтъ си, ние го арестуваме. Въ Царството Божие паритѣ сѣ проклятие, а въ свѣта сѣ срѣдство. Вие трѣбва да ликвидирате веднѣжъ за винаги сѣ въпроса за паритѣ и да го извадите отъ ума и сърцето си. Поставете въ ума и сърцето си Любовта и Мѣдростта и уповайте само на Бога. Нѣма по-голяма гаранция въ свѣта отъ тази, Божията сила да е сѣ васъ и да знаете, че има едно същество въ свѣта, което винаги ви обича, а то е живиятъ Господь, Когото азъ виждамъ сега и се радвамъ. Уповавате ли на Бога, всички ще бѣдете учени, а не невѣжи; ще пѣете, ще работите и ржката ви ще направи всичко, каквото намѣри за добро. Невѣжеството е непростимо за сегашния вѣкъ.

Бѣдете учени, мѣдри, сѣ чисти, благородни сърца и чиста кръвь. Каквото можете да придобие, придобийте го. Ще кажете: “Стига ни толкова учение”. Че вие още не сте имали никакво учение, то отъ сега нататкъ, ще дойде. Нѣкой казва: “Азъ съмъ челъ Библията”. Нищо не сте чели още, не сте разбрали тази книга, не сте посѣяли още нейнитѣ принципи. Вие не сте разбрали още живота на тѣзи велики пророци, които сѣ я писали. Христосъ и тѣзи пророци винаги присѣствуватъ тукъ и казватъ: ”Ние положихме живота си за тази книга”. Слѣдователно, ние трѣбва да върваме въ всѣки, който е положилъ живота си въ тѣхъ. Христосъ не е идвалъ единъ път на земята, а много пъти. Той казва: “Идете и проповѣдвайте, азъ ще бѣда сѣ васъ до скончание вѣка”. Църквата казва, че Христосъ стои от дѣсната страна на Отца си. Не, Той работи сѣ всички хора и е най-добрия работникъ. Той донесе на свѣта учението за Любовта и Мѣдростта и отъ Неговата ржка мѣчно може да се избавите.

Ако нѣкой ми каже, че срѣщналъ Христа, ще го запитамъ: “Стана ли нѣкаква промѣна сѣ тебе?” - “Не.” Значи не си Го срѣщналъ. Може ли единъ плодъ да се пече на слънце и да не узрѣе? Така сѣщо може ли единъ човѣкъ да се пече на Божията Любовь и да не узрее благороденъ? - Не може. Казвамъ ви, не се самоизмамвайте, азъ не

обичамъ самоизмамата, обичамъ истината и виждамъ всичко въ математическо отношение. Нъкой казва: “Той като вижда всичко, ще види слабоститъ ни”. Не, слабости не виждамъ, тѣ стоятъ подъ мене, съ дреболии не се занимавамъ. Азъ виждамъ само доброто. Казватъ ми за нъкого, че е голѣмъ вагабонтинъ. Казвамъ: това нъщо не виждамъ, не съмъ го провѣрилъ. Както виждамъ душата на този човѣкъ, тя е добра, но въ ума му се върши извѣстно прѣстѣпление. Този братъ е благороденъ, но неговитъ слуги - способнитъ, чувствата и силитъ му вършатъ прѣстѣпления. Слѣдова-телно, вие трѣбва да влѣзете и да му помогнете. Това е разбиралъ Христосъ въ своето учение.

Мислите, че ще ви прѣситя, нали? И си казвате: “Ти ни кажи нъщо сжщественно, какъ да се оправи България”. Както виждамъ свѣта, той е оправенъ, но свѣтътъ, въ който вие живѣете, не е още оправенъ. Нѣма да се минатъ много години и този свѣтъ ще се оправи.

Вложете вѣра въ живия Господъ, да възкрѣсне Той. Идватъ, приближаватъ се вашитъ ангели отгорѣ и ще започнатъ да отварятъ вратитъ на вашитъ гробища и да казватъ: “Лазаре, излѣзь навънъ!” Като ви извикатъ, ще ги послушате ли? Когато Лазаръ излѣзе отъ гроба, нали тогава му снеха плаще-ницата? Послѣдното слово, което ще чуете, е: “Лазаре, излѣзь навънъ!” Казвамъ ви, излѣзте отъ гробищата на фарисейството и садукейството и влѣзте въ Божествения свѣтъ на Любовта и Мъдростъ-та, снемете този плащъ отъ себе си! Тогава ще видите лицето на Божиитъ ангели и ще се зарадваме всинца и вие и азъ.

Бесѣда, държана на 20 мартъ 1921 година.

Съятельтъ

“И говори имъ много съ притчи и казваше:Ето излъзе съятельтъ да сѣе.”¹

Въ тази притча има два съществени елемента: съятельтъ и съмето. Христосъ обяснилъ отчасти тази притча, а дълбокия ѝ смисълъ оставилъ неразкритъ. Съврѣ-меннитъ хора замѣнятъ думата “съятель” съ думата “култура”. Съенето е едно възвишено състояние на активностъ въ човѣшкия духъ. Прѣди да излъзе съятельтъ да сѣе, има извѣстни процеси, които прѣдшествуватъ съенето. Земята трѣбва прѣдварително да е добръ изорана и слѣдъ това да се посѣе съмето въ нея. Никога не може да се посѣе, да се култивира една култура или каква и да е идея, докато земята не се изоре.

Ако прѣведете думата “земя”, въ правилната ѝ форма, ще имате едно правилно разбиране върху нѣщата. Земята, въ дадения случай, означава човѣка. И тѣй, прѣди да дойде съятельтъ, ще се вземе плуга съ черясото и ще прѣобърнатъ земята, ще я разоратъ, съ което ще разва-лятъ нейното първоначално положение, нейната красота. На съврѣмененъ езикъ казано: ще се създаде врѣменна анархия. И съврѣменното общество, въ което има упадъкъ, азъ казвамъ, че въ него има врѣменно анархия. Ако слушате съврѣменнитъ моралисти, тѣ казватъ, че се забѣлъзва единъ упадъкъ въ нравитѣ, обичая и морала на обществото. Защо, нима обществото по-рано е било по-морално, отколкото сега? Ни най-малко. Не трѣбва да се лъжете отъ външността на нѣщата.

Ако една мома към 21-та си година е най-красива, а то като стане жена на възраст 40-50 години и погрознѣе, съ това по-малко културна ли става? Азъ намирамъ много пѣти между по-грознитѣ хора по-културни, отколкото между красивитѣ. Тѣй че да мислимъ,

¹ Матея, гл. 13, ст. 3

какво едно общество е културно само по това, че привидно живее въ миръ и съгласие, това е заблуждение. Въ това заблуждение само 50% е върно. Красотата на момата е изразъ на една прѣдшествуваща култура. Когато момата стане най-красива, това показва, че тя е узрѣла вече и предстои да я поженятъ, слѣдъ което ще погрознѣе. Така е и съ нивата. Слѣдователно, красотата е признакъ на култура, която е узрѣла вече, дава плодъ и ние се радваме на тази култура. А старитѣ хора наново трѣбва да се оратъ, прѣзъ тѣхъ отново трѣбва да мине Божествениятъ плугъ, за да станатъ за въ бѣдеще красиви.

И тъй младостъта прѣдставя култура, която е достигнала своята най-висока точка на зрѣлостъ, а старостъта прѣдставя приготовления за бѣдеща култура. Ако сте стари, трѣбва да се молите да мине дълбоко прѣзъ васъ, прѣзъ вашитѣ бразди Божествениятъ плугъ, та като дойде съятельтъ, да намѣри подготвена, добра почва за сѣне. Всѣки очаква този съятель, той е идеала на нашия животъ. Той е Божествения елементъ, който иде да подигне човѣшката душа отъ нейното заспало състояние. Ако съятельтъ не дойде да хвърли сѣмето си, душата остава безплодна. Съ други думи: ако съятельтъ не дойде да хвърли своето сѣме, земята ще остане безплодна, а безплодната земя е пустиня.

Този съятель е идвалъ много пѣти въ свѣта. Нѣкои казватъ, че Христосъ е идвалъ само единъ пѣтъ на земята. Не, Христосъ е идвалъ много пѣти на земята, обаче, едно отъ Неговитѣ прѣбивания тукъ, е било много нещастно. Разпнали сж го на кръстъ и затова сж го оповѣстили за знание на цѣль свѣтъ. И съврѣменнитѣ богослови твърдятъ, че Христосъ е идвалъ само единъ пѣтъ. Това значи да говоримъ, че слнцето е изгрѣло само единъ пѣтъ и повече не се повторило изгрѣването му. Не, слнцето е изгрѣвало милиони, милиони пѣти и за въ бѣдеще много пѣти ще изгрѣва. Ние тълкуваме работитѣ свободни и всѣки може да постави тѣзи тълкования на опитъ. Вие може да поставите тѣзи тълкования въ слѣднитѣ двѣ форми: поставете прѣзъ цѣлата година въ ума си

мисълта, че Христосъ е идвалъ само единъ пътъ на земята и наблюда-вайте какво ще бжде вашето състояние. И втора форма: поставете въ ума си мисълта, че Христосъ е идвалъ много пъти и наблюдавайте състоянието си. Отъ двѣтъ тия мисли, която даде най-добри резултати, тя е правата мисль.

Свъръменнитъ криви идеи, криви тълкувания сж сковали обществото и днесъ хората не мислятъ. Както въ миналото, така и днесъ, ть се занимаватъ съ всичко, но не и съ самата истина, съ сжщественото въ живота. Сжщественото въ живота, това е свободата на човъшкия духъ. Човъкъ трѣбва да изучи законитъ и да прѣмахне всички ограничения, които сжществуватъ въ природата по отношение на неговия духъ и отъ тѣхъ да образува една стройна хармония. Вие взимате тази идея близо до сърцето си, но я смѣсвате съ мисълта, че Христосъ е дошълъ на земята да изкупи, да спаси свѣта, всички хора отъ грѣха. Азъ не говоря за спасение, а за съятеля. Азъ вѣрвамъ, че вие сте между спасенитъ и затова ви проповѣд-вамъ, а на хора, които се давятъ не проповѣдвамъ. Нѣкои ме питатъ, защо не проповѣдвамъ за спасение. Ще бжде смѣшно да проповѣдвамъ спасение на спасени хора; ще бжде смѣшно да проповѣдвамъ за съятеля на хора, които се давятъ. Ако бихте схванали идеята на този съятель, щѣхте да знаете вашето произхождение. Най-важното въ живота е произхождението на човъка, отдѣ иде човъш-киятъ духъ, каква е неговата задача въ природата и т.н. Това, което виждаме сега въ свѣта, то е едно прѣходно състояние.

Свъръменниятъ свѣтъ е едно велико училище за обучение на човъшкия духъ. Всички прѣдмети, вещи, всички сжщества, които заобикалятъ човъка, сж пособия на това велико училище. Човъкъ трѣбва да изучи сжщността на тѣзи идеи, защото тѣ съставляватъ извѣстни Божествени идеи. Да кажемъ, че сте малко дѣте, вие въ това положение сте безпомощенъ. Майка ви ви държи на ржцѣтъ си, кърми ви, но вие плачете, протестирате, че условията въ живота сж лоши, че не ви даватъ на врѣме храна, вършите неморал-ни работи, а

майка ви постоянно ви чисти. Пораснете, пращатъ ви въ училище да се учите. Добър облъченъ, хубаво нахраненъ, вие учите въ училището и си мислите, че сте ученъ, културенъ, мораленъ човѣкъ. Благодарете на вашата майка, която постоянно ви чисти. Ако бѣше ви оставила въ първоначалното състояние и не ви чистеше, щѣше да се дига смрадъ наоколо ви. Слъдо-вателно, съятельтъ е майката, която идва въ свѣта да сѣе най-възвишеното и благородното въ човѣшката душа.

Азъ не отричамъ живота съ неговитѣ подробности и тѣ си иматъ смисълъ. Този животъ трѣбва да се изживѣе въ каква и да е форма, но важното е какво ще се придобие въ края на краищата. Съврѣменнитѣ хора разсѣждаватъ като турцитѣ: “Я джафтъ - я бафтъ”. Това на български прѣведено значи: “Да става каквото ще.” Така мислятъ само глупавитѣ хора. Ако си постѣпилъ разумно, нѣма да казвашъ “я джафтъ - я бафтъ”, но ако постѣпвашъ неразумно, ще казвашъ “я джафтъ - я бафтъ”.

И тѣй, този съятель е дошълъ между хората, за да посѣе Разумното слово и съ това да измѣни характера имъ. Интересни сѣ противорѣчията, които ни навежда прит-чата, а именно: защо, като е съялъ този разуменъ съятель сѣмената си, оставилъ едно отъ тѣхъ да падне на пѣтя, друго - на камениста почва, трето между трѣнетъ и четвърто на добра почва? Защо този разуменъ съятель е билъ толкова невнимателенъ? Това е една неизбѣжностъ вътрѣ въ човѣшкия животъ. Пѣтьтъ, това е физическия животъ. Слѣдователно, когато дойде съятельтъ, нѣкои отъ неговитѣ зърна ще паднатъ на неблагоприятни условия за израстване и съ това ще служатъ за подкрѣпа на физичес-кото тѣло, на физическия животъ. Птицитѣ небесни дошли и озобали това зърно, което паднало на пѣтя - значи тѣ се възползували отъ него, а не самия човѣкъ. На съврѣмененъ езикъ казано, тази енергия се иждивила въ една трудова повинностъ, за направа на къщи, шосета, желѣзници. Това сѣме дало потикъ на птицитѣ да работятъ, тѣ направили този пѣтъ. Другото сѣме паднало между трѣнетъ. Христосъ не дава обяснение на какво съотвѣтствува

това съме. Азъ уподобявамъ трънетъ на умствения свѣтъ у човѣка, който свѣтъ е заетъ съ разрѣшаване само на материални въпроси. Това слово, като поникне, като израстне, пакъ не може да даде резултати, каквито очакваме. Напримъръ съврѣменнитѣ философи по какъвъ ли не начинъ опрѣдѣлятъ що е Богъ. Едни отъ тѣхъ казватъ, че Богъ е абсолютенъ, а други Го опрѣдѣлятъ по другъ начинъ, докато човѣкъ се забърка и каже: “Този въпросъ ще го оставя да се разрѣшава за въ бждеще”. Философитѣ не могатъ да го разрѣшатъ, та азъ ли прос-тиятъ човѣкъ ще го разрѣша?” Не очаквайте философитѣ да рѣшатъ такава важна задача, която вашиятъ духъ трѣбва да разрѣши.

Слѣдователно, всѣка идея, която попадне въ единъ неподготвенъ умъ, ще заглъхне, нѣма да се развие. Всички възвишени идеи трѣбва да паднатъ въ единъ обработенъ умъ, иначе ще даватъ обратни резултати. Какво ще се роди отъ тази идея въ единъ неподготвенъ умъ? Ще имаме култура като сегашната. Хората ще се обличатъ хубаво, ще знаятъ какъ да колятъ кокошки, агнета и прасенца, какъ да ги готвятъ, какъ да ги консервиратъ, ще иматъ хубави училища, ще ходятъ въ странство да се специа-лизиратъ, ще се учатъ какъ да рѣжатъ греди. Това е дало словото, съмето, което е паднало между трънетъ. Сега цѣль свѣтъ е пѣленъ съ греди, консерви, карначета, жамбони¹ и т.н. Видишъ нѣкой отъ умнитѣ господа, влѣзе въ нѣкоя касапница или колбасница, види единъ закаченъ жамбонъ, въодушевява се и казва: “Като влѣзе този бутъ въ мене, азъ ще разрѣша една велика задача”. Като влѣзе бутътъ въ него, казва си: ”Ехъ да има сега едно шише винце, че да си похапна още нѣщо слѣдъ него!”. Похапне си, попейне си и ако е българинъ, казва: “Да живѣе България!” Ако е англичанинъ казва: “Да живѣе Англия!” Съ нашитѣ разсѣяж-дения, ние мязаме на онзи негърски проповѣдникъ, който прѣдъ една учена публика, развивалъ дълбокъ въпросъ за

¹ Жамбони – (фр.) бутчета

състоянието на човъшката душа и сътворението на човъка. Казвалъ имъ, че Господь направилъ човъка отъ една красива пръстъ по образъ и подобие свое, турилъ го на единъ плетъ да се суши въ продължение на три дни и слѣдъ това му вдъхналъ прѣзъ ноздритъ животъ и дихание. Запитали го: “Ами кой направи плета?” - “Това не е ваша работа!”

Сега съврѣменнитъ хора разрѣшаватъ какъ човѣкъ се развилъ отъ единъ малкъ микробъ, какъ е попадналъ на земята, какъ го сушили на плета и оживѣлъ. Като ги запитатъ за законитъ, които регулиратъ тѣзи явления, казватъ: “Това не е ваша работа, това не може да го знаете”. Разсѣжденията спиратъ до тукъ. И тѣй, съмето паднало между трънетъ, съотвѣтствува на низшето ментално поле.

Третото съме паднало на камениста почва. Азъ уподобявамъ тази почва на човѣшкото сърце, т.е. на астралното поле.

Съмето изникнало, но като не било дълбоко заровено, скоро изсъхнало, нѣмало дълбока почва. Това състояние съществува и сега. Ще ви приведа примѣръ. Въ съврѣменното общество се образува едно дружество. Въстницитъ започватъ да пишатъ: “Дружеството “Духовна пробуда” съ такава и такава програма на дѣй-ностъ приканва всички българи да се запишатъ за членове, защото само чрѣзъ принципитъ на това дру-жество ще се обнови България”. Започватъ да внасятъ членскитъ си вноски, усилената работа се вижда. Не минаватъ, обаче и 2-3 години, като се пробуди това дружество, скоро заспива.

Другъ примѣръ: момъкъ иска да се жени. Запознае се съ семейството на нѣкоя мома, канятъ го день-два наредъ, носи той букети, подарѣци, но по едно врѣме започва да се отдрѣпва. Защо? - Развали се нѣщо работата. Казвамъ, съмето е паднало на камениста почва. И момъкътъ и момата създали дружество за просвѣщаване на българския народъ. Четвъртото съме паднало на добра почва и дало 100, 60 и 30. Тукъ процесътъ е обратенъ. Числото 100 показва най-добритъ условия въ сърцето на човѣка; числото 60 - висшето поле на

менталния свѣтъ, а 30 - причинното или чисто духовното тѣло на човѣка.

Въ стария завѣтъ се казва, че Господъ ще направи сърце отъ плѣтъ у човѣка, върху него ще напише законитѣ си и ще го познаятъ отъ мало до голѣмо. Това е състояние, което хората ще прѣживяятъ сега въ свѣта. Новото сърце нѣма да бѣде отъ плѣтъ като сегашната да грѣши, а ще бѣде материя, взета отъ ангелскитѣ свѣтове. Това сърце ще бѣде скъпоцѣнно. Сегашното сърце го знаемъ, лѣкаритѣ сѣ го рѣзали много пѣти, много сѣ го проучвали, но неговитѣ клапи се развалятъ често, въ него се явява сърцебиене, порокъ на сърцето и т.н. Новото сърце ще бѣде живо, то ще бѣде олтаръ, върху който вѣчно ще гори Божественъ огънь и върху него ще се прѣнасятъ най-възвишенитѣ идеали на човѣчеството. Съмето, като падне въ такава сърце, ще се разрасти.

И тѣй, едно дало 100, друго 60, а трето 30. Като съберете всички сѣмена, ще получите числото 190. Като го съкратите, ще получите пакъ числото 10, т.е. съмето, като мине прѣзъ тритѣ фази ще влѣзе въ чисто Божест-вения свѣтъ.

И тѣй въ всѣка идея трѣбва да има съзнателенъ стремежъ, трѣбва да мине прѣзъ четири фази. Идеята, слѣдъ като почерпи всички сили за своето сѣществуване, трѣбва да мине въ човѣшката душа, да се прѣвърне въ чувствуване. Тогава стремежътъ и чувствуването ще вървятъ заедно. Но тази идея не трѣбва да се прѣвърне само въ чувствуване - значи да се зароди въ съзнанието, но да се прѣвърне и въ сила, да влѣзе въ ума, да придобие опрѣдѣлена форма, като форма на Божествена хармония. Най-послѣ идеята трѣбва да мине въ причинния свѣтъ, да се яви като принципъ.

Ще направя едно сравнение. За развиването на всѣка идея сѣ необходими най-малко два елемента, така и за развиването на всѣко сѣме, посѣто въ земята, сѣ необходими сѣщо два елемента: почва, която да му доставя храна и слѣнчеви лѣчи. За да могатъ рибитѣ да се развиватъ въ своята форма, потрѣбно имъ е вода. За да могатъ

птиците да хвърчат, да развиват своята дъятелност, потрѣбно имъ е въздухъ. За да се прояви човѣшката мисль, сѣщо сѣ необходими условия. Ако упо-добимъ рибите на човѣшкото сърце, то за да се проявятъ, потрѣбно имъ е вода, а водата е носителка на живота. За да се прояви човѣкътъ, за него сѣ потрѣбни много повече условия, отколкото за рибите и птиците.

Слѣдователно, вие трѣбва да съзнавате едноврѣ-менно Бога въ себе си, вашия духъ и вашите ближни. Това е практическото приложение на въпроса. Бога вие нѣма да Го намѣрите, когато сте охолни. Ние не ви говоримъ за този Господъ, Когото сегашните хора познаватъ - Господа въ църквата. Ние разбираме онзи Господъ, Който ви се отзовава когато сте изоставени отъ всички хора, когато се намирате въ противорѣчия въ живота, когато се намирате на смъртно легло и се готвите за другия свѣтъ. Само умирающиятъ човѣкъ се занимава съ идеята за Бога. Не можете да познаете Бога, докато не минете отъ положението на смъртъ къмъ живото.

Смъртта е процесъ на минаване отъ нечистото къмъ чистото, тя е врагъ на собствеността и казва: “Долу всѣка собственост!” Тя ви лишава и отъ здраве и отъ имоти и отъ пари, отъ всичко, което имате. Тя казва: “Ако разбирате моя законъ, само тогава може да разберете какво е Богъ!” Сегашните хора, напълнили шкембетата си съ прасета, кокошки, агнета и започнали да се занима-ватъ съ идеята за Бога! Докато сѣ тѣзи кокошки и прасета у васъ, вие ще бѣдете каруци, натоварени съ нечистотии. Това е кочина. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всичко скверно. Лъжата трѣбва да изчезне съвършено отъ васъ, да не остане нито поменъ отъ нея! Като намѣрите Бога, вие пакъ можете да се върнете въ свѣта, но тогава ще бѣдете господари на себе си, ще можете да помагате на братята си.

Мнозина идватъ при мене и казватъ: “Азъ се съмнѣ-вамъ въ това, което говорите”. Какъ нѣма да се съмнѣвашъ, азъ зная защо се съмнѣвашъ, но нѣма да ти говоря по това. Азъ съмъ младъ момъкъ, ти имашъ дъщеря, мома - влизамъ въ къщата ти. Погледна дъщеря

ти, жена ти казва: “Пази дъщерята, този момъкъ я гледа”. Бащата започва да ми говори: “Господине, ние има да направимъ едно посещение, ще дойдете ли съ насъ?” Защо ме канятъ да отида заедно съ тяхъ? - За да излъза отъ къщата имъ. Когато нъкой богаташъ иска да си брои паритъ, остава винаги самъ, не желае никого при себе си. И това днесъ наричатъ култура.

Този съятелъ идва да пръмахне всичко това. Пти-цитъ ще избобатъ съмето, което е паднало на пжтя. Съмето, което е паднало между трънетъ, ще заглъхне, а това, което е паднало на камениста почва, ще изсъхне. Защо? Всичко това несигурно измамливо тръбва да изчезне. Ще дойде смъртъта и ще го отнесе.

Идва слъдъ това втората фаза, фазата на онова съме, което е паднало на добра почва. Това на съвръмененъ езикъ значи - въ днешното общество при разбиранията, които има, при строя, съ който разполага, не може да има никакво споразумение. Въ свѣта тръбва да настъпи коренна промъна, за да дойде въ всичко новъ редъ и порядъкъ. Днесъ, съ тази своя култура, хората сж достигали до своето крайно разбиране. Както и да завъртятъ това колело, тъ ще мязатъ на единъ фалиралъ търговецъ, който кърпи отъ едно мѣсто къщата си, тя отъ друго протича; закърпи я на това ново мѣсто, отъ другадъ протича. Кърпи я редъ години отъ тукъ отъ тамъ, докато единъ день цѣлото здание се сгромоляса.

Искамъ всички да сте свободни въ своето развитие, въ своитъ размишления. Всъки е свободенъ да мисли как-вото иска. Не туряйте пръграда на човъшката мисль. Нека всъки свободно мисли, чувствува и дѣйствува! Тръбва да знаете, че всъко дѣйствие ражда и противодѣйствие и че въ съвръменния свѣтъ сж допуснати всички проти-воръчия. Ако бѣхте ясновидци, щѣхте да видите и доброто и злото въ свѣта, щѣхте да видите въ едно отношение ада, а въ друго - рая. Тогава и двата свѣта ще бждатъ за васъ видими и ще разберете защо сжществува злото и доброто.

Всички противоръчия въ живота ни се дължатъ все на неразбирания на законитъ. Вземете, напримъръ нъкоя жена, която казва, че люби Господа, но единъ день Господь дойде при нея и ѝ казва: “Щомъ ме толкова обичашъ, азъ ще направя една услуга на мъжа ти, ще го взема при себе си, ще го поставя на по-високо мѣсто.” Като застане мѣжътъ ѝ, тя започва да плаче, сама не вѣрва, че той е отишълъ при Господа, Когото люби. Вие обичате Господа, Той иска да му изпратите единъ отъ вашитъ синове или една отъ дъщеритъ си. Застане вашиятъ синъ или дъщеря, вие постоянно ме питате: “Дѣ е моятъ синъ?” Нали вѣрвашъ въ Господа, нали Го обичашъ, какъ да не знаешъ тази елементарна истина – дѣ е синъ ти? Като умре нъкой близъкъ на сегашнитъ хора, тѣ плачатъ, плачатъ, прашатъ заявленията си до Бога и Той казва на умрълия: “Върни се долу на земята, ти не си за този свѣтъ, твоитъ близки те искатъ”. Като се върне той отъ онзи свѣтъ, всички близки се събиратъ наоколо му, радватъ се и казватъ: “Слава Богу, дойде си пакъ нашето дѣтенце!” Но нищо не се постига по този начинъ. Човѣкътъ на новата култура трѣбва да се радва еднакво и когато се раждатъ дѣца и когато му умиратъ или когато заминаватъ за онзи свѣтъ. Това е геройство!

Ще се повърна къмъ съятеля. Всѣки отъ васъ има извѣстни задачи, които искате да постигнете. Задачи на вашия духъ сж: да постигнете свобода, знания, богатство. Знанието е сила, богатството - условия за развиване. Богатството уподобявамъ на почвата, а знанието на природни сили, които съдѣйствуватъ за проявяването на растящето съме.

Сега ще се обърна къмъ васъ, майкитъ. Когато ви се роди едно дѣтенце, вземате го на рѣцъ, дигате го нагорѣ, потупвате го и казвате: “Данъ дури-дунъ-дири” - припъ-вате му. “Да станешъ голѣмо на майка, богатъ търговецъ, ученъ човѣкъ” и т.н. Благославяте дѣтето ви да стане всичко, но най-сжщественото не му пожелавате. Като стане търговецъ, научава се да лъже; като стане ученъ - научава се да открива разни отрови и да трови хората; като стане силенъ - започва

да изнасилва хората. Майката си знае това: “Данъ-дири, дунъ-дири”, а после се чуди какво дъте излезло, такова ли очаквала. Такава му пьсенъ пьла, такова дъте станало! И все по задницата го потупва. Това не е правилно съене. Майката не трьбва да поставя ржката си върху задницата на дътето, а върху главата му и да каже: “Майка, нека въ тебе пораснатъ най-великитъ сили, че да станешъ свътило на човьчеството и отъ тази свътлива да пораснатъ и твоитъ братя!” Майката трьбва да туря ржката си и върху гърдитъ на дътето. Наистина, майката понькога туря ржката си върху гърдитъ му, че го задушавя дори, но съ това тя го учи на егоизъмъ. Това стискане значи: “Майка, като хванешъ нького, стисни го здраво, че го изцъди, а после го захвърли.” Нима една змия, като хване жертвата си, не я стиска тьй, че строшава всичкитъ й ребра? Не ме разбирайте буквално, азъ говоря за подтика, който ви кара да вършите това или онова. Майката се радва, че дътето й е здраво. Да, но майката трьбва да вникне дълбоко въ душата на дътето си и тамъ да посъе истинскитъ съмена. Не ги ли посъе на това мьсто, ть ще паднатъ на лоша почва и нито едно отъ тьхъ на добра.

Този разуменъ съятель е разбираль дълбоко законитъ и е прьдвиждалъ, че три отъ неговитъ съмена ньма да дадатъ добри резултати. Само нькои отъ неговитъ съмена сж попаднали въ човьшката душа и умъ и само ть сж израснали. Вие трьбва да отворите пжть на този съятель, за да посъе въ насъ всички възвишени и благородни мисли и чувства. Той е Божественото въ васъ. Когато този съятель посъе съмето си у васъ, ще почувствувате една сврьхчовьшка сила въ себе си и ще бждете винаги силни въ свьта.

Сега сте малко малодушни. Защо? - Защото вьрата ви още не е дала тьзи резултати, които се очакватъ. За да се създаде единъ човькъ, има опрьдълени закони, по които се създава. Христосъ не е говорилъ по този вьпросъ. Когато дътето се учи да чете, има правила, по които то се учи; когато единъ музикантъ, билъ той пианистъ или цигуларъ изучавя този инструментъ, трьбва да изучи пьрво

правилата, по които ще свири. Ученикътъ, докато учи, трѣбва да усвоява, да схваща и прилага правилно всички установени правила и закони. Но излѣзе ли да дава концертъ, той може да измѣни законитѣ, съобразно идеята, която съществува въ неговия умъ.

Ние сме подчинени на този законъ, докато го изучимъ, а слѣдъ като го изучимъ, може да го измѣнимъ. Този великъ законъ, който може да измѣня всички други закони, той е закона на любовта. Като говоря, че трѣбва да любите, това се разбира за човѣкъ, който е завършилъ своето учение. Той трѣбва да прояви единъ свободенъ, широкъ замахъ, съ което да измѣни всички други закони и да тури своята идея въ нова форма. Сегашниятъ ви животъ е една пиеса и отъ васъ зависи какъ да я изиграете, какъ да я изсвите. Онѣзи отъ васъ, които сж се малко подигнали, могатъ да прѣодоляватъ житейскитѣ мъчнотии. Дѣцата, мъжете ви, приятелитѣ ви, па и цялото общество, това сж врѣмenni изпитания, закони, които ви ограничаватъ, които ви прѣчатъ да се проявите, както искате. Цялото общество, мъжете ви, дѣцата ви, си иматъ свои закони, а майката гледа да угоди на всички тѣзи закони. Майката трѣбва да бѣде исправна по отношение закона на любовта и да знае какъ да видоизмѣня другитѣ закони.

Сврѣмното общество не може да се поправи, докато не разбере вжтрѣшнитѣ закони и желаня, защото това, което може да направятъ 100 души, единъ може да го развали щомъ не е въ съгласие с тѣхъ. Дойде между тѣхъ амбициралъ се за нѣщо, пусне една интрига и всичко развалья. Вие трѣбва да знаете какъ да постѣпвате съ неканенитѣ гости. Неканениятъ гостъ, това е дявола, той идва всѣкога неканенъ. Подъ думата “дяволъ” азъ разбирамъ нашитѣ лъжливи схващаня за нѣщата. За много работи вие се самоизлѣгвате. Дойде нѣкой човѣкъ при васъ и ви послужи съ пари, имотитѣ си и съ къщата си и вие го считате за вашъ добродѣтель. Този човѣкъ още не ви е добродѣтель. Има два вида постѣпки, по които сждите кой човѣкъ е истински добродѣтеленъ. Вървите си по пята, носите въ кесията си 10 000 лева. Срѣщне ви нѣкой

разбойникъ, спира ви: “Скоро давай парить!” Обере ви и ви пуца празни. Продължавашъ пята си, срѣщне те другъ разбойникъ, изважда револвера насрѣща ти и казва: “Дай скоро кесията си!” - “Нѣмамъ пари!” - “Давай кесията!” Давашъ я. Напълва ти я и казва: “Върви си скоро!” И единиятъ и другиятъ ти казватъ: “Дай кесията!” Само че единиятъ я изпразва, а другиятъ - напълва. Като си отидешъ у дома, за кой отъ тѣзи двама разбойника ще имашъ по-добро мнѣние? За този, който дава. Добръ, въ пълненето има друга опасностъ. Прѣдставете си, че нѣкой ти напълва кесията съ бомбички, които лесно експлодирватъ. Срѣщне те нѣкой добръ човѣкъ като първия разбойникъ. Казва ти: “Дай си кесията!” Изваждашъ кесията си и му я давашъ. Той я изпразва и ти казва: “Бѣгай скоро отъ тукъ!” Сега разбирашъ ли причината на това обирание? Като изважда отъ кесията ти фишека съ бомбичкитъ не ти ли е направилъ добро? Има случаи, когато нѣкой ти дава пари, богатство, но това е цѣло проклетие за тебе. Азъ не бихъ желалъ да ме направятъ наслѣдникъ на нѣкое прѣстѣпно богатство.

Единъ богатъ англичанинъ въ Африка, като умираше искаше да направи зета си наслѣдникъ на всичкото си богатство на около 360 000 000 лева. Зетъ му каза: “Не, не ставамъ наслѣдникъ на таква богатство!” Всички го взеха за глупакъ, като чуха, че се отказва отъ таква богатство. И всички българи биха го помислили за глупакъ. Да, но у този човѣкъ имаше идеи. Слѣдователно, докато ние, хората, не рѣшимъ да изкарваме прѣпитанието си изключително съ честенъ трудъ, дотогава нѣма да дойде и Божието благословение. Бихъ прѣдпочелъ да отида въ една кѣща, колкото и бедна да е тя, но да зная, че всичко тамъ е спечелено съ честенъ трудъ, отколкото да отида въ нѣкоя богата кѣща, дѣто всичко е спечелено на гърба и на сълзитъ на другиятъ.

Ако всички се отказваме отъ нечестни наслѣдства, въ скоро врѣме бихме поправили свѣта. Ще кажете: “Тѣзи крадени пари да ги употребимъ за Господа!” Господъ не се нуждае отъ крадени кѣщи,

отъ крадени пари. Единст-веното нъщо, отъ което се нуждае Господь, е хора съ благородни мисли и благородни сърца, които сж готови да се самопожертвуватъ. Като говоря за самопожертвуване, не говоря за него въ обикновения смисълъ на думата, а да се самопожертвувашъ въ онзи великъ законъ на любовта, да се откажешъ отъ всичко нечисто, да се съединишъ съ Онзи, Който работи въ името на възвишеното. Когато Христосъ казва: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нъмате животъ въ себе си”, това значи, че тръбва да влзете въ съобщение съ човъшките духове. Ако се храните по начина, който пръпоръчва Христосъ, само тогава ще влзете въ общение единъ съ другъ.

Нъкои често ме запитватъ: “Кажете ни начинъ за спасение”. Отговарямъ: Самопожертвувайте се! - “Ами какъ, да излземъ отъ свѣта ли?” - Не, не излизайте отъ свѣта, защото въ него има и благородни и неблагородни работи, въ него има и сжществени и несжществени нъща, тѣй че има много нъщо да се учи въ свѣта. Извадете благородното отъ свѣта. Не казвамъ, че цѣлото общество е покварено, но въ него има много привички, много нрави и етикети, които сж абсолютно неморални. Този съятелъ иде сега на земята, за да посѣе новото сѣме на живота. Въ това ново сѣме всички хора тръбва да бждатъ радостни, весели. Голѣмо геройство е, слѣдъ като те обератъ, както правятъ съ сегашните милионери и слѣдъ като не ти останатъ петъ пари въ джеба, да започнешъ да пѣшшъ и да благодаришъ на Бога. Тръбва да имате геройството на Александрийския светия.

Единъ светия живѣлъ 20 години въ една пустиня, дѣто работилъ усилено върху себе си, за да бжде въ послѣдствие силенъ и да работи за хората. Единъ день, като вървѣлъ и си размишлявалъ, вижда едно гърне пълно съ злато, заровено отъ нъкого, а сега открито отъ проливните дъждове. Като го зърналъ, веднага отскочилъ и избѣгаль далечъ отъ него. Другарьтъ му, който сжщо се подвизаваль съ него, заинтересуваль се да види отъ какво бѣга и го прослѣдилъ. Вижда

паритъ и си казва: “Чудно нъщо, бѣга отъ пари!” Взелъ паритъ, направилъ църкви, болници, училища. Възгордѣлъ се отъ това, което сторилъ и единъ день запитва Господа: “Господи, кажи ми, доволенъ ли си отъ моята дѣятелность!” Господъ изпраща единъ ангелъ при него, който му казва: “Всичкитъ твои добрини, сторени съ намѣренитъ пари, турени на едното блюдо на възнитъ, не тежатъ колкото подскачането на брата ти.”

Човѣшкото сърце не трѣбва да се привързва къмъ богатството. Човѣкъ трѣбва да бѣде богатъ, но по умъ и по сърце. Богатството въ свѣта е изразъ на човѣшкитъ добродѣтели. Всички народи, които въ миналото сж водили порядъченъ животъ, сж богати. Положението на единъ народъ всѣкога се опрѣдѣля отъ неговото морално или духовно състояние. Сжщото е и съ васъ. Ако бихте разсѣждавали така, тази истина би оживѣла въ душата ви. Проповѣдвайте тази истина мълчаливо, а не открито, навѣнка. Кога проповѣдва житото? Като го смѣлятъ на брашно и като влѣзе у насъ въ видъ на хлѣбъ, тогава работи, тогава проповѣдва то. Какъ проповѣдватъ плодоветъ? И тѣ мълчаливо. Всички сжщества, които проповѣдватъ мълчаливо, произвеждатъ най-добри резултати. Всѣко учение, което се проповѣдва мълчаливо или на нашъ езикъ казано: Всѣко учение, което се проповѣдва чрѣзъ животъ, то е силно, то е чисто.

Ще кажете: “Възможно ли е това?” Какъ мислите вие, това не е важно, но свѣтътъ трѣбва да бѣде абсолют-но чистъ, да проявява чисти дѣла. А такъвъ животъ е възможенъ. Единственитъ сжщества на земята, които опетняватъ живота, това сме ние, хората. Никаква външна сила, никакво сжщество, никой духъ не е въ състояние да опорочи ума и сърцето ви, освѣнъ онзи духъ, който живѣе въ него. Като ме слушате, ще си кажете: “Много строгъ моралистъ е този човѣкъ”. Това не е моралъ, това сж неизбѣжни закони. Каквато е почвата, такава е и зрѣенето на съмето. Каквито условия давате на плодове-тъ, които зрѣятъ у васъ, такива добродѣтели ще имате.

Христосъ казва на слушателитъ си: “Съмето, което е паднало на добра почва, дало добри резултати.” Ако вашиятъ животъ е егоистиченъ, плодоветъ му ще бѣдатъ като съмето, което е паднало на пѣтя. Ако животътъ ви е алченъ, резултатитъ ще бѣдатъ, като тѣзи отъ двѣтъ сѣмена, паднали на каменистата почва и между трънети. Такива случаи съмъ ималъ много. Дойде нѣкой и ми каже: “Азъ искамъ да направя много нѣщо за Бога, вѣрвамъ въ Него”. Тогава правя слѣдния опитъ - напиша на този човѣкъ едно обидно писмо. Той казва: “Хвърлямъ учението на този човѣкъ, не вѣрвамъ в Бога, нѣма Богъ”. Не си герой, ти, приятелю! Съ своето писмо му казвамъ: “Дай кесията си, искамъ да я напълня”. Той я дава, не знае защо му я искамъ, не дочаква края и казва: “Не искамъ това учение”. Това не е алегория, а факти.

Най-благороднитъ хора въ свѣта сѣ тѣзи, които сѣ най-много страдали, които не сѣ страдали много, не сѣ благородни. Най-учени хора сѣ тѣзи, които сѣ учили най-много. Хора, които не сѣ учили много, тѣ си оставатъ прости. Чудно е, когато хората въ свѣта искатъ да бѣдатъ умни, учени, силни, безъ да работятъ. Искатъ да дойде Духътъ въ тѣхъ, но какъ? Да взематъ една магическа тояжка и съ нея - *allez-passez*¹, хоп! И тогава ще започнатъ: “Сега ще прѣмѣстя тази планина, България ще оправя въ най-скоро врѣме, стига да ми я дадатъ” и т.н. Ами какъ ще оправятъ България? Ще турятъ навсѣкъдѣ бѣсилки и виновенъ ли си за нѣщо, хайде на бѣсилката! Че това гениално нѣщо ли е?

Въ Варна, прѣди Митхадъ паша, е имало единъ валия, който издалъ заповѣдь да насадятъ съ плодни дървета цѣлитъ варненски и силистренски окрѣжи. Насадили всичко съ плодни дървета, но ги оставили безъ пазачъ. Забѣлъзватъ, че липсватъ плодове, значи крадатъ ги. Поставили единъ пазачъ, липсватъ повече. Поставили още единъ пазачъ, кражбата на плодове се усилила. И двамата

¹ *Allez-passez* – (фр.) идва-преминава

крадъли. Валията издалъ заповѣдь: “Който се улови въ кражба на плодове, да бѣде обѣсенъ”. Единъ день прѣзь тѣзи мѣста минавалъ турчинъ съ своята каруца. Врѣмето било тежко, задушно. Турчинътъ заспалъ на каруцата си и воловетъ, като минавали покрай дърветата, закачили една круша и тя паднала отъ дървото. Споредъ заповѣдта на валията, турчина затворили, защото заспалъ, а воловетъ обѣсили, защото съборили една круша. Съ това турската държава оправи ли се? Не. Така и въ нашето съзнание трѣбва да стане една коренна промѣна, всички да бѣдете силни, та като дойде у васъ съятельтъ, всички да познавате Неговото присѣствие.

На ученицитѣ отъ Новото учение не се позволява да се съмнѣватъ, а всичко трѣбва да провѣрять и да подлагатъ на опитъ. Нашето учение е учение на опити, то не говори празни приказки. То не се занимава съ въпроси, дали има Господъ или не, дали има душа или не, или дори не подига и въпросъ, ще се оправи ли свѣта или не. Ние абсолютно и положително знаемъ, че има Господъ, че има душа, че свѣтътъ е оправенъ и че съврѣменнитѣ хора не се поправятъ по причина на своенравието си. Нѣкои ще кажатъ: “Това е само едно твърдение.” Не, това е само едно изражение, то не доказва нищо. Тѣзи думи, че има Господъ, че има душа, за васъ сѣ неразбрани, но има единъ свѣтъ, дѣто животътъ и условията въ него сѣ безгранични и тамъ смъртъ не сѣществува. Въ този свѣтъ човѣшката душа може да се прояви, да станете безгранични, да придобиете безсмъртие. Ако отидете въ този свѣтъ, ще видите, че въ него всичко върви като въ музиката. Всѣки отъ васъ може да отиде въ този свѣтъ. Какъ? Ако въ продължение на 20 години постите 9 пѣти по 40 дни, ще влѣзете въ този свѣтъ, ще го видите и като се върнете, ще разправяте за него. Който е герой, ще го види, а който не е, нека не пости, нека си живѣе на земята, както си разбира, нека се жени, нека се плоди и да се занимава съ обикновени работи. Който иска да се занимава съ възвишеното, нека пости, но да разбира добръ закона на постенето. Да пости, не се разби-ра, че трѣбва да гладува. Да не си кажете: “Ама

гладъ ще бъде!” Който е гладенъ, нека си яде, а да пости само този, който е ситъ. Такъвъ човѣкъ трѣбва да се наяде добръ веднѣжъ и това ядене да му държи топло цѣли 40 дни, за да може да се занимава.

Който отива на небето, да не взима багажъ съ себе си, да е ситъ. Единъ день всички ще влѣзете въ този свѣтъ, само че ще олекнете. Вашата частна собственостъ, всичко, което имате, ще трѣбва да го оставите на онзи, който ще ви замѣсти. Вие, които се готвите да дадете примѣръ на човѣчеството, трѣбва да бждете снабдени като съятеля, само съ Божествени съмена и да съете навсѣкъдѣ. Съмето, което ще израсне въ свѣта, ще бжде вашата сила.

За да разберете този съятель, изисква се просвѣтенъ умъ, просвѣтено сърце и просвѣтена воля. Ето защо това учение мъчно се разбира и азъ ви влизамъ въ положението. Вашето положение е като това на нѣкой болникъ, у когото кръвта е пълна съ нечистотии и каквото да му говорите, той усѣща болки, нищо не го утѣшава. Извадете всички нечистотии вѣнъ отъ организма му и тогава неговиятъ умъ ще бжде въ състояние да ви разбере. Сега и на васъ казвамъ, че кръвта ви трѣбва да се прѣчисти. Като ви казвамъ, че трѣбва да прѣчистите кръвта си, т.е. да измѣните начина на живота си, това не значи, че трѣбва да напуснете свѣта и да отидете въ горитѣ. Ние нѣмаме нужда отъ калугери, отъ постници. Тѣ бѣха отъ значение за миналото. Азъ правя една аналогия. Едно врѣме постниците сж живѣли въ горитѣ, тамъ се подвизавали, ходили сж около дърветата, плачели сж, но дърветата всѣкога сж мълчали. Всички животни, мечки, вълци по горитѣ сж започнали да живѣятъ като светиитѣ. Днесъ нѣма мѣсто за светиитѣ въ горите, тѣ трѣбва да живѣятъ между хората. Между хората сж всички вълци, мечки, тигрове. Казвате: “Не искаме да се занимаваме съ хората.” - Защо? Ами като се занимавате съ опитомяването на различни животни? Слѣдователно, вие сте въ втората фаза. Нѣкой казва: “Иде ми да си взема главата, че да бѣгамъ въ гората ли, дѣто ми видятъ очитѣ”. Геройството е да живѣете въ най-гольмия градъ, при най-гольмитѣ спѣнки и мъчнотии.

Дошълъ вчера тукъ единъ проповѣдникъ, селянинъ и казва: “Искамъ да говоря на свещеницитъ, не ме слушатъ, искамъ да говоря на васъ, сѣщо не ме слушате”. А какво говори? Казва, че тѣло има, глава нѣма. Прѣдлагатъ му да остане на обѣдъ, той казва, че коремъ има, но глава нѣма. На другия день пакъ дохожда и казва на хората, които заварва тукъ, да се покаятъ. Какъ ще се покаятъ, когато той нѣма глава? Такива хора не слушаме. Само той и друга една жена имало, които трѣбвало да се слушатъ. Това сѣ тщеславни хора, на които тщеславието се вижда прѣзъ гащитъ. Не се нуждаемъ отъ такива хора. Ние трѣбва да служимъ въ разумния животъ на разумния опитъ. Въ насъ лъжи или какво и да е прѣувеличаване, не се позволяватъ. Азъ зная много религиозни хора, които казватъ, че сѣ избрани. Кой отъ васъ е избранъ? Имате ли глава? Главата означава мъдрость. Когато този човѣкъ казва, че има тѣло, а глава нѣма, то значи, че има физически животъ, но мъдрость нѣма. Той ме пита защо страда. Казвамъ му: “Като грѣшишъ, ще страдашъ, разбира се”. Той ме гледа, обърна се къмъ изтокъ, направи единъ поклонъ, послѣ се обърна къмъ югъ, къмъ западъ, направи по още единъ поклонъ, цѣлуна земята и си отиде. Нѣкои ще кажатъ, че въ него живѣе Духътъ. Какъвъ духъ? Единъ глупавъ духъ, който нѣма глава, нѣма никакви убѣждения. Въ него живѣе една душа, която не е живѣла добръ и сега, като влѣзла въ това тѣло, възгордѣла се и днесъ казва: “Мене слушайте!” Какъ ще го слушаме като нѣма глава?

Въ свѣта има само единъ разуменъ съятель, Той е Богъ. Въ свѣта има само единъ принципъ, който прониква цѣлото пространство, всички човѣшки души и не се намира специално въ една форма, въ единъ човѣкъ, а е навсѣкъждъ и Той е Богъ.

Христосъ казва: “Не дойдохъ въ свѣта да извърша своята воля, а волята на Този, Който ме изпратилъ”. А Той е Великото, Невидимото, Цѣлото небе. Подъ “небе” Христосъ разбира безграничното, което обхваща въ себе си всичко. Като дойде Духътъ въ васъ, нѣма да казвате, че глава нѣмате, че душа нѣмате и т.н. Видѣхъ другъ единъ въ Търново,

той ми разказваше, че сърце нѣмалъ, искалъ птичка да стане. Дѣ е сърцето му ? Какво ще си помислятъ свѣтскитѣ хора за религиознитѣ, като чуватъ, че единъ отъ тѣхъ нѣмалъ глава, другъ - сърце, трети стомахъ и т.н. Ще кажатъ: “Луди хора сѣ религиознитѣ!”. Свѣтс-китѣ хора казватъ: “Ние пѣкъ имаме и глава и стомахъ и сърдце, всичко си имаме”. Че имаме сърце, турете си рѣката да видите какъ тупа. Че имамъ стомахъ, сложете ми трапеза, да видите какъ ямъ. Че имамъ мозъкъ, отворете си касата, ще видите какъ ще постѣпя. Ние казваме: “Приятелю, ние не знаемъ какъ се изпразватъ пълнитѣ каси, но знаемъ какъ се пълнятъ празнитѣ.” Слѣдователно, процесътъ у насъ е обратенъ.

И тѣй сегашнитѣ религиозни хора трѣбва да се пазятъ отъ заблуждения, въ които попадатъ. И азъ съмъ ясновидецъ, но по другъ начинъ виждамъ нѣщата, пипамъ ги. Напримѣръ, виждамъ тази библия, пипамъ я. У мене чувствата сѣ тѣй силно развити, че пипамъ нѣща, които другитѣ не могатъ да пипатъ, правя опити съ тѣхъ. Нѣкога дойде нѣкой при мене и азъ го виждамъ, че не иде самъ, а още десетина души идватъ заедно съ него. Започватъ да се изреждатъ единъ слѣдъ другъ, разговарятъ се съ мене. Първиятъ започва: “Ти си ученъ, великъ човѣкъ, можешъ да направишъ много нѣщо въ свѣта”. Мисля си: ето първата лѣжа. Колко такива като мене има въ свѣта! Вториятъ: “Ти много познавашъ, като че ли прониквашъ вѣтрѣ въ човѣка”. -Казвамъ, колко има като мене, които проникватъ. И тѣй се изреждатъ да говорятъ единъ по единъ. Това не е важно за мене, но ги питамъ: “Мога ли да ви бѣда полезенъ въ нѣщо, кесията ви празна ли е? Ако е празна, извадете я да ви я напълня.” Азъ зная какво ще бѣде мнѣнието ви за мене, ако не напълня празната ви кесия. Споредъ моето учение, азъ не се лѣжа. Защо? - Защото, ако днесъ ме дигнатъ горѣ, утрѣ ще ме свалятъ; ако днесъ ме облѣкатъ, утрѣ ще ме съблѣкатъ; ако днесъ ме цѣлуватъ, утрѣ ще ме плюятъ. Прѣдпочитамъ да ходя голъ и босъ, нежели да се подамъ на промѣнливитѣ чувства на хората.

Дойде единъ денъ една госпожица при мене, страда - страданията ѝ сж отъ любовень характеръ. Пита ме: “Ти не си ли страдалъ?” - “Да, страдамъ.” - “А, значи и ти страдашъ?” - “Е, тогава се разбрахме!” Да, но между моитъ и нейнитъ страдания има разлика. Между начина, по който азъ страдамъ и тя страда, има разлика. Като дойдатъ при мене страданията, азъ ги посръщна учтиво, нахраня ги разговоря се съ тѣхъ любезно и ги покаян и другъ пжтъ да ме посътятъ. А ти бѣгашъ отъ тѣхъ, гонишъ ги. “Е, ти си голѣмъ философъ”, ми казва тя. Не, за това не се изисква голѣма философия, това е обикновена мѣдростъ - посръщни страданияето и го нагости. Дойде ти страда-нието, бѣди благодарень, че е дошло, считай го нѣщо живо. И наистина, всѣко страдание се дължи на нѣщо живо. Кой може да ви причини страдание? Нали вашата жена или вашиятъ мжжъ или дѣцата ви или приятелитъ ви. А тѣ сж живи сжщества. Задъ всѣко страдание се крие едно живо сжщество. Мъртвитъ сжщества не могатъ да причиня-ватъ страдания, болки. Дойде нѣкой при мене, питам го: “Какво има приятелю, ела у дома, азъ ти давамъ половина-та си богатство, доволенъ ли си?” - “Не.” - “Добрѣ, давамъ ти три четвърти от богатството, доволенъ ли си?” - “Да.” - “Сбогомъ тогава, азъ те оставямъ за свой наследникъ.” Ще кажете: “Ето единъ глупакъ!” Че и вие сте глупци. Ще разясня мисълта си. Въ момента, когато вие, като баща, оставите наследството си на вашия синъ или дъщеря, не сте ли глупецъ? Казвате: “Не, това е благородна работа”. Да, това е права философия и когато всички започнете да постѣпвате като майки и бащи, вие сте на правия пжтъ.

Новото учение изисква отъ васъ да сте герои, да ходите боси, но да вървите честно и справедливо въ живота. Азъ прѣдпочитамъ да ходя босъ, отколкото да одера кожата на единъ волъ; прѣдпочитамъ да ходя гладень, отколкото да отнема живота на една кокошка, която не иска да се жертвува и съ това да ѝ причиня страдания. Това значи да има у насъ велики действия, това значи да дойде у насъ съятелтъ на Новото сѣме.

А какво става въ свѣта? Единъ създава нѣщо, а другъ го разваля. Така се опитватъ и съ мене, азъ градя, а нѣкои искатъ да развалятъ, но това не може. И цѣлъ свѣтъ да се опита да го развали, не ще може. По-скоро главата си ще счупи, отколкото да развали това велико Божествено учение. То се съе навсѣкъждъ, въ всички обществени слоеве сѣ заговорили за него. И какво още ще видите слѣдъ 10 години! Нѣма да ви казвамъ, какво има да видите. Ще ви кажа, както казватъ турцитѣ: И който влѣзе вътрѣ ще се разкайва и който не влѣзе, пакъ ще се разкайва. Така и вие - който е дошълъ на свѣта, ще се разкайва и който не е дошълъ, пакъ ще се разкайва.

Освободете се отъ заблужденията, отъ всички връзки. Турете за основа възвишеното, Божественото. Приемете въ себе си Христовото съме, което е живо и което Христосъ прѣди 2000 години посѣ. Нѣкои отъ Неговитѣ съмена паднаха въ църквата и не изникнаха. Азъ се чудя на съврѣменнитѣ църкви, които мислятъ, че разбиратъ Христовото учение. Хората, които прилагатъ “трудова повинность”, разбиратъ повече това учение.

Въ Англия хората разбраха, че не трѣбва да има частна собственость, а всичко да бѣде общо.

И тѣй, Христовитѣ думи, които не се разбраха отъ свещеницитѣ, разбраха се отъ хора, които сѣ далечъ отъ Христа. Затова право казва Христосъ, че синовеѣ Божии ще бѣдатъ изпѣдени отвънъ отъ Царството Божие, а тѣзи, които сѣ отвънъ, ще дойдатъ въ Него. Необ-рѣзанитѣ ще дойдатъ въ свѣта, за да проповѣдватъ.

Новото учение носи свобода за всички хора, за всички общества и домове. Доста това иго! Никакви владици и попове не ни трѣбватъ, ние се нуждаемъ отъ братя и сестри, отъ майки и бащи и отъ учители, да ни учатъ. Бихъ желалъ всички да бѣдете и бащи и майки, братя и сестри, учители и да освободите духа си отъ робството. Така проповѣдва Великото учение. Питате ме: “Е, какви да бѣдемъ тогава?” Вие се поставяте по-горѣ, отколкото сте. Въ сѣщность, вие трѣбва да сте готови за всичко. Това е учението, което сега Христосъ

носи въ свѣта. Той казва, че ще унищожи всички затвори и бѣсилки, до дѣно ще ги изкорени. Нѣма връщане назадъ. Въ новия животъ ще царува Божията правда, радостъ и хармония. Тези, които казватъ, че всичко ще върне назадъ, лъжатъ се.

Ако хората приематъ Христовото учение, Той ще дойде миромъ, а ако не го приематъ доброволно, цѣлата съвремѣнна култура ще мине седемъ пѣти прѣзь огънь, докато се прѣчисти. Тази огнена вълна ще мине прѣзь умоветъ на хората и всички мисли ще се обновятъ. И тогава хората нѣма да се питатъ: “Ти какъвъ си”, а ще се запитватъ: “Може ли въ твоето сърце да се прояви любовта като стремежъ, като чувство, като сила и като принципъ?” Ако има въ сърцето ти любовъ, ще ти пода-датъ рѣка. Само така хората могатъ да се разбиратъ.

Младитѣ да бѣдатъ млади, старитѣ - стари. Младиятъ човѣкъ трѣбва да се проявява, а стариятъ - да се жертвува, да прилага закона на самопожертвуването. Младитѣ да носятъ бѣдешето, а старитѣ да пригото-вляватъ почва за новата култура. И затова, когато казвамъ, че бѣдешето е на младитѣ, то е, защото тѣ носятъ зародишитѣ на бѣдешето, а старитѣ сѣ почвата за тѣзи зародиши.

Слѣдователно, въ Новата култура и стари и млади, всички ще бѣдатъ на 30 години. Въ новата култура нѣма да има хора съ побѣлѣли глави, стари хора нѣма да има. Косата побѣлѣва отъ противоположността на хора въ живота. Ние прѣживѣваме единъ неестественъ животъ, тревожимъ се, мислимъ, че сме направили много нѣщо, а въ сѣщностъ нищо не сме направили. Нѣкой пѣтъ мислимъ, че сме като Христа. Трѣбва да си зададемъ въпроса: можемъ ли да носимъ кръста си като Христа? Христосъ казва: “Взemi кръста си и върви заедно съ мене”. Казвате: “Ама да се кача на каруца!” Не, не всички млади и стари, като носятъ кръстоветъ си, да пѣятъ и да се веселятъ. Днесъ какво правятъ хората? Турятъ кръста си на гърдитѣ си, рѣце на благоутробieto и трѣгватъ смѣло, гордо въ живота. Човѣкъ трѣбва да има кръстъ на ума, на сърцето, на волята и на свободата. Защо умрѣ Христосъ? - За да освободи хората

отъ грѣха. Носете тази мисълъ въ ума си и не питайте дали ще дойде Христосъ. Христосъ е вече въ свѣта, вземете кръстоветъ си, и кажете: “Ние сме готови!” Нѣкои казватъ: “На всичко сме готови.” Ако ви повикатъ днесъ на работа за Христа, въпросъ е колко отъ васъ, отъ тѣзи, които заявяватъ, че сж готови, ще издържатъ. И да се откажете всички, за мене е безразлично, азъ ще свърша работата на всинца ви, азъ съм силенъ, колкото всички вие заедно. Ще разкопая, ще изора, ще посѣя и послѣ ще ви повикамъ при мене, ще ви кажа: “Елате да опитате плодоветъ, благородни Христови послѣдовате-ли!” Ако рѣшите да работимъ заедно, още по-добрь, Богъ е въ сила да направи и отъ тѣзи камъни чада Авраамови.

И тѣй, всѣки отъ васъ е силенъ факторъ, не си давайте низка цѣна. Когато Богъ е у васъ, всичко може да направите, но безъ Него, нищо не може да направите. Когато Богъ е у васъ, вие ще бждете пропити съ велики идеи и никога нѣма да се обезсърчавате. Човѣкъ, у когото живѣе Богъ, като му дойде страдание, ще си поговори съ него, ще го нагости и ще го покани и другъ пѣтъ да го посѣти. Като се работи и постѣпва споредъ Божест-венитъ правила, ще се образува едно разумно общество, което никога нѣма да се разваля. А тѣй, както живѣете сега, съ вашия старъ мораль, скоро ще ликвидирате.

И тѣй, да нѣма между васъ абсолютно никаква измама, лъжа, никакво съмнѣние. Който не може да стори това, да остане вънъ въ свѣта.

Изльзе Съятельтъ да сѣе и едно отъ сѣмената Му падна на добра почва и даде 100, 60 и 30 зърна. Тогава ще чуете гласа на ангелитъ, които пѣятъ: “Днесъ се възцарява Господъ въ свѣта, елате да наслѣдите царството Божие, което е опрѣдѣлено за васъ още отъ начало!”

Бесѣда, държана на 27 мартъ 1921 година

Правилното ядене, като условие за Въченъ животъ

“А Исусъ имъ рече: Истина, истина ви казвамъ, ако не ядете плътта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвта му, нѣмате животъ въ себе си.”¹

Ако би било казано така: “Ако не ядете, нѣма да имате животъ въ себе си”, всички бихте разбрали тази мисль много добръ. Но вмѣтнатитѣ думи - “ако не ядете плътта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвта Му”, прѣчатъ за разбирането на този стихъ.

Цѣлиятъ човѣшки животъ, разгледанъ въ кое и да е направление, седи въ редъ противорѣчия. Животътъ започва съ противорѣчия и свършва съ противорѣчия. Тѣзи противорѣчия съществуватъ въ свѣта, но въпрѣки това хората ги изключватъ отъ изчисленията си, не ги взиматъ въ внимание, а търсятъ само положителното въ живота, вслѣдствие на което се натъкватъ на редъ мѣжнотии. Въпрѣки всички опитности на майкитѣ и бащите, въпрѣки всички горчивини, които сѣз изпитали, въпрѣки тѣхния моралъ, дѣцата имъ никога не взиматъ въ внимание противорѣчията, които се явяватъ въ живота, а се държатъ само за положителното. Въ това отношение дѣцата - синътъ и дъщерята, прѣдставляватъ положител-на величина, плусъ, а майката и бащата - отрицателна величина, минусъ.

За да разбере човѣкъ живота, най-напрѣдъ трѣбва да разбере противорѣчията въ живота, защото само тѣ го заставятъ да мисли. Всички страдания въ свѣта, отъ каквото естество и да сѣз, тѣ сѣз заставили съврѣменното човѣчество да мисли, тѣ сѣз дали потикъ за създаване на днешната философия, поезия, музика, а въ най-последно врѣме - и трудовата повинность. Безъ мѣжнотии нѣма трудова повинность. Българитѣ, като се намѣриха въ затруднено

¹ Йоана, гл. 6, ст. 53

материално положение, като задлъжнява, намъриха условия за прилагане трудовата повинност. И богати и сиромаси, като се затрудниха, намъриха се въ противорѣчие - заговориха за трудова повинност. Бѣдни-тъ казватъ: “Трудовата повинностъ е отлично нѣщо!” Богатитѣ казватъ: “Ние роби ли сме да изпълняваме трудовата повинностъ, това законъ ли е?” Слѣдователно, бѣднитѣ сѣ плюсъ, положителна величина, а богатитѣ - минусъ, отрицателна величина.

Сега ще се спра върху въпроса за яденето. Да се храни човѣкъ, да яде, това е най-сѣщественото нѣщо въ свѣта. По-велика ария, по-велика музика отъ яденето нѣма. Като започне да се нарежда трапезата, да се слагатъ чинии, вилици, лъжици, ножове - чувашъ плющени на струни отъ цигулки, мандолини, китари. Паницитѣ, вилицитѣ, лъжици-тъ, това сѣ инструментитѣ на този оркестъръ. Голѣмо изкуство е да знаешъ какъ да туришъ лъжицата въ устата си и да хапнешъ! Такова изкуство е и прѣкарването на лѣжа върху струнитѣ на цигулката, за да изкара нѣщо хубаво. Нѣкоя жена се гнѣви на мъжа си, не отваря уста да му каже нѣкоя дума. Мъжътъ казва: “Жена ми не иска да си отвори устата”. Казвамъ му: “Не е върно, я тури жена си на трапезата, да видишъ какъ ще брѣкне съ лъжицата си въ чорбата и какъ ще поднесе пълна лъжица къмъ устата си!” За ядене си отваря устата. Жената казва: “Моятъ мъжъ отъ едно врѣме мълчи като кютюкъ, не си отваря устата”. Дай му лъжица, сложи му чорба, да видишъ какъ ще си отвори устата! Защо? - Защото въ яденето има една положителна истина, съдържа нѣщо въ себе си. Ето защо, човѣкъ при ядене си отваря устата.

И тѣй, животътъ трѣбва да се разбере въ всичкитѣ си противорѣчия, да се намѣрятъ причинитѣ на тѣзи противорѣчия. Надъ всѣка причина има причина, надъ всѣко слѣдствие има слѣдствие, надъ всѣки резултатъ има резултатъ.

Христосъ казва: “Ако не ядете моята плътъ, нѣмате животъ въ себе си.” Важно е “ако не ядете”. Но азъ казвамъ: ако не ядете, ако не

чувствувате, ако не мислите, ако не се подвизавате, ако не работите, нямате животъ въ себе си. Всичко това турямъ подъ еднакъвъ знаменателъ. Въ какво седи всичко? Най-възвишената работа е да вземешъ лъжицата и да отворишъ устата си. Нъкои казватъ: “Този човѣкъ е отличенъ философъ!” Който може да си отваря устата и да гълта съ лъжицата, той може да стане философъ, а който не може да си отваря устата, не може да стане философъ. Нъкоя майка казва: “Азъ искамъ дъщеря ми да стане духовна!” Казвамъ ѝ: “Ако твоята дъщеря гълта съдържанието на лъжицата, може да стане духовна.” - “Искамъ дъщеря ми да стане умна!” - “Ако тя отваря устата си и гълта съдържанието на лъжицата, ще стане умна, иначе не може.”

Сега религиознитъ хора проповѣдватъ, че трѣбва да се яде малко. Тъ сж минусъ, отрицателна величина. Азъ правя разлика между религиозни и духовни хора. Тъзи, които не сж разбрали живота, сж религиозни хора. Богатитъ хора пъкъ казватъ, че трѣбва да се яде много. Тъ сж плюсь, положителна величина. Религиознитъ хора съ разбрали живота въ едно отношение, а богатитъ - въ друго. Математичитъ взиматъ тѣзи величини плюсь и минусъ при своитъ изчисления. И минусътъ е потрѣбенъ въ живота. За да напълнишъ едно шише съ нѣщо ново, трѣбва да го изпразнишъ отъ старото му съдържание. Минусътъ показва една операция на шишето отвѣтрѣ навънъ, а плюсьтъ - една операция отвънъ навѣтрѣ. Приемашъ нѣщо навѣтрѣ, това е плюсь, изхвърляшъ нѣщо навънъ, това е минусъ. Какво е плюсьтъ? Плюсьтъ е отваряне на устата и гълтане съдържанието на лъжицата.

Вие, както и всички същества, които мислятъ, трѣбва да разбиратъ какви сж законитъ вѣтрѣ въ природата, върху които почива вашия и тѣхния животъ. Трѣбва да знаете защо ядете. Нъкои казватъ: “Не трѣбва да знаемъ защо ни е яденето”. Не, трѣбва, трѣбва да знаете това. Нъкой се нахрани, а послѣ казва: “Повече не ми трѣбва лъжица”. Да, защото днесъ си ситъ, но утрѣ като огладнѣешъ, пакъ ще я търсишъ. Нъкой казва: “Не ми трѣбва повече наука, не ми

трѣбва вече вѣра!” Да, защото си ситъ, но утрѣ като огладнѣешъ, ще търсишъ и наука и вѣра. Плюсътъ и минусътъ, това сж два процеса, които ставатъ отвънъ навѣтрѣ и отвѣтрѣ навънъ. Този законъ е цѣлокупенъ, той работи въ всички животи.

Ако може да разрешите всички противорѣчия въ живота върху яденето, на сжщото основание по аналогия ще можете да разрешите всички други въпроси. Задавали ли сте си нѣкога въпроса защо се явява гладъ у насъ, защо имаме желание да ядемъ извѣстни храни, да пиемъ извѣстни течности? Казвате: “Тѣй е наредила природата”. Това не е вѣрно. Ако си математикъ, трѣбва да знаешъ защо едни величини сж такива, а други - инакви. Утрѣ ученицитѣ ще те запитатъ защо това е така и ти трѣбва правилно да имъ отговоришъ. Ако учителътъ каже на ученика си: “Е, този, който е наредилъ учебника е писалъ така”. Не, учителътъ трѣбва да обясни на ученика това, което е писано въ учебника и върху което той учи. Ако дѣтето ви запита: “Мамо, татко, защо трѣбва да ядемъ?” Вие ще му отговорите: “Тѣй е наредилъ, така”.

И ние страдаме отъ това, че всичко обясняваме съ думитѣ: “тѣй е писано, тѣй е казано, тѣй е казалъ еди кой си пророкъ”. Ти знаешъ ли какво е казалъ този пророкъ? - Има написани закони. Ти знаешъ ли защо сж написани тѣзи закони? Когато поданикътъ ще изпълни нѣкои закони, трѣбва да знае защо сж написани. Ще бжде смѣшно, когато единъ адвокатъ се заеме за едно дѣло, а не знае законитѣ, по които ще го защитава. Вие отивате на църква, но знаете ли защо трѣбва да се молите? Вие казвате: “Е, както трѣбва да пия, така трѣбва и да се моля!” Съ това набързо разрешавате въпроса. Досега тѣй сж мислили и всички философи. И за яденето така мислятъ. Казватъ, че то е наредено така отъ природата. Нѣкога ученитъ казватъ, че трѣбва да живѣемъ по-добъръ животъ, защото има вѣченъ животъ. Ами този животъ, който живѣете тукъ на земята, не е ли вѣченъ? Вие не разбирате този животъ, а говорите за вѣченъ животъ. Себе си не разбира-те, а за Бога говорите. Най-напрѣдъ трѣбва да

разберете своя животъ, своя умъ, своето сърце и послъ ще говорите за живота на другитъ и за вѣчния животъ. Не разберете ли това нъщо, вашата математика почива на редъ нелогичности, безъ съдържание или смисълъ.

Когато ви говоря, нъкои отъ слушателитъ нами-ратъ, че моята рѣчь е много несвързана. Не зная, дали моята рѣчь е несвързана или вашата. Моята рѣчь ви се вижда несвързана, защото азъ оперирамъ едноврѣменно съ двѣ величини, съ плюсь и минусъ, а вие оперирате съ една отъ тѣхъ, нъкога съ плюсь, а нъкога съ минусъ. Слѣдователно, азъ ще бѣда нелогиченъ спрѣмо васъ, но спрѣмо мене и вие сте нелогични. Питамъ ви, защо трѣбва да ядемъ? Този въпросъ ви задавамъ като тема за размишление. Задайте този въпросъ на вашитъ професори, на свещеници, на проповѣдници. Всички разрѣшете въпроса: какъвъ е смисълътъ на яденето?

Азъ не отричамъ яденето, напротивъ, когато ядете, по мъжки ще ядете, по всички правила. Когато ядете, ще ядете като юнаци, когато почивате, ще почивате като юнаци. Нъкой казва: “Не ми се яде”. Да, защото си боленъ. Дъцата ви казватъ: “Мамо, днесъ не ми се яде!” Днес си минусъ, а утрѣ, като станешъ плюсь, ще кажешъ: “Мамо, искамъ да ямъ!” Майката се чуди, защо дъщеря **Ј** не иска да яде и казва: “Дъщеря ми не иска да яде днесъ”. А то защо било? - Тя си опрѣдѣлила рандеву. Дъщерята казва: “Мамо, днесъ си имамъ много важна работа, затова се лишavamъ отъ ядене”. Това значи: имамъ си гостенинъ. И наистина, когато заmine гостенинътъ, тя иска да яде. Когато момата иска да разхубавѣе, яде повечко. Исква повече маслице, за да затлъстѣе, да се заглади лицето ѝ; иска повече месце, за да спечели мускули; за да бѣдатъ очитъ ѝ по-свѣтли, яде повече деликатеси, точно, пасти и др. И всичкото това ядене е да се боядиса хубаво лицето ѝ. Всѣки день туря тя отъ менюто върху лицето си. Хубаво прави момата, знае какъ да мажи лицето си. Тя използва яденето въ това отношение, да замажи добръ кѣщата си, та да я харесатъ нейнитъ другарки и другари.

И тъй животът е съвкупност от редъ причини. Яденето е слѣдствие на една велика причина въ свѣта. Единъ отъ най-важнитѣ стимули за цѣлата съврѣменна култура се дължи на яденето. Всички войни, всички спорове между хората, въ каквото и да е направление, се дължатъ почти изключително на яденето. Нѣкой философствува, пише нѣкоя книга и все мисли да спечели нѣщо отъ нея за ядене. Свещеникъ държи нѣкоя проповѣдь, за яденето мисли, него да осигури. Сѣдия отсѣжда нѣкое дѣло, за яденето мисли. Адвокатъ защитава нѣкого, за яденето мисли. Всички професии, все яденето осигуряватъ. Яденето е главния стимулъ въ съврѣменната философия. Материалиститѣ казватъ: “Хлѣбець, бабамъ, хлѣбець, той е смисъла на живота”.

Ще продължа своята мисълъ, като ще ви дамъ едно малко разяснение върху тѣзи математически съот-ношения. То ще остане малко неразбрано, но нищо, толкова работи имате неразбрани, та и това може да остане неразбрано. Често родителитѣ, като имъ се роди дѣте, турятъ въ касата или въ нѣкоя банка на негово име извѣстенъ капиталъ за опрѣдѣлено число години и на изтеклия срокъ ги взиматъ, но вече увеличени, съ лихвитѣ заедно. Единъ знаменитъ математикъ е правилъ подобно едно изчисление и то е слѣдното: ако се внесатъ на името на Христа 5 стотинки отъ деня на рождението Му до 1880, на колко ще възлѣзе прѣзь тѣзи години цѣлата сума? Този математикъ е намѣрилъ, че цѣлата сума ще възлѣзе на едно грамадно число, образувано отъ 39 цифри. Казватъ: “Е, толкова голѣмо ли е това число?” Ще ви обясня грамадността на това число. Математикътъ продължава изчисленията си: споредъ него земята тежи 5875 секс-тилона кг. Ако земята би била направена отъ злато, тя би тежала 3,5 пѣти повече отъ сегашното си тегло и би тежала 2 062 секстилона кг. Това ѝ тегло, като злато изчислено въ пари, ще струва 2 милиарда по 2 милиарда английски стерлинги. Тѣй че, всичката цѣна на земята, ако би се дала, пакъ не ще може да се изплати цѣлия капиталъ на Христа. Значи само една частъ отъ

Христовия капи-талъ ще се изплати съ цѣната на цѣлата земя. Ако всѣка минута отъ небето би падало кълбо, голѣмо като нашата земя, необходими сѣ 4900 милиона такива кълба. Тѣзи кълба трѣбва да падатъ всѣка минута въ продължение на 9300 години и само тогава ще се изплати тази сума, на която е достигналъ капитала отъ 5 стотинки, вложенъ на името на Христа.

Ще кажете: “Какъ е възможно 5 стотинки, дадени подъ сложна лихва за този периодъ години, да дадатъ такава сума?” Математицитъ, като нѣматъ работа, занимаватъ се съ такива играчки. Дали това е вѣрно или не, това е другъ въпросъ, но този математикъ е изчислилъ, че малкитъ причини съ врѣме раждатъ голѣми послѣдствия. Ако 5 ст. въ толкова години нарастнаха на такава голѣма сума, какво биха създали по-голѣмитъ причини.

И тѣй, вие трѣбва да приложите този мате-матически законъ и въ яденето, да знаете какъ да ядете. Ако единъ пѣтъ въ живота си се наядете по всички правила на природата, слѣдъ години ще имате най-благодворни влияния, голѣми богатства. Азъ казвамъ, че съврѣменнитъ хора не знаятъ какъ да ядатъ. Като седнешъ да ядешъ, да не ти дохожда на ума никаква лоша мисълъ, да не се поражда въ сърцето ти нито едно лошо чувство, да нѣма никакво отпадане на духа. Въ врѣме на яденето да не забѣлжишъ въ нищо и въ никого дори и най-малката грѣшка. Една най-малка грѣшка, ако забѣлжишъ, тя слѣдъ години ще даде своитъ лоши резултати. Всички хора днесъ въ врѣме на яденето си допусчатъ много такива малки грѣшки, затова умирагъ, страдатъ и съ хиляди години ще изплащатъ този голѣмъ дългъ.

Ще ми възразите: “Свободни сме да ядемъ както искаме!” - Да, но и природата е свободна да ви наложи каквото иска наказание. Българското правителство издаде законъ за “трудова та повинностъ”, всички му се под-чиняватъ, всички отиватъ да работятъ, а природата издала закони, иска да имъ се подчиняватъ - всички протестиратъ. Запитайте се: защо се създаде трудова та повинностъ?

Христосъ казва: “Ако не ядете плътта на Сина чловѣческаго и не пиете кръвта Му, нѣмате животъ въ себе си”.

Това е една велика математическа задача, въ която има извѣстни и неизвѣстни, въ нея има плюсове и минуси. Часть отъ Христовитѣ ученици се съблзниха отъ този минусъ, а други - отъ плюса и напуснаха. Христосъ ги запита: “Това ли ви съблзнява?” Еднитѣ си заминаха, а на тѣзи, които останаха, Христосъ каза: “Не говоря буквално за плътта и кръвта си, а Духътъ, който работи въ тѣзи думи, съдържа живота въ себе си”. Вие ще кажете: “А добихме се сега до една истина”. Не, вие се лъжете още, не се лъжте.

Сръщали ли сте нѣкой бѣднякъ, задлъжнѣлъ около 20 000 лева, търси пари на заемъ, напеченъ е човѣкътъ, обикаля около хората, много любезенъ съ всички, но все мазни риби търси. Събира се съ голѣмци, банкери и казва: “Искамъ да се запозная съ богати хора.” - Защо? - “Дотегнаха ми сиромаситѣ!” А то е, за да намѣри отъ нѣкъдѣ пари на заемъ, да изплати дълговетѣ си. Видишъ го нѣкой пжтъ, слѣди нѣкой богаташъ и си казва: “Този човѣкъ ще ми изплати дълговетѣ”. Потропа на вратата му, не се отваря. Банкерътъ отвѣтрѣ му казва: “Господине, не мога да ви дамъ пари на заемъ, защото не сте намѣрили правата врата, а пари се даватъ само на човѣкъ, който влиза прѣзъ правата врата; вие сте влѣзли прѣзъ задната врата, затова моля ви се, излѣзте!”

Всички Христови ученици, които бѣха влѣзли презъ задната врата, излѣзоха навънъ. Този родъ ученици въ врѣмето на Христа бѣха малко, но сега се наплодиха. Днесъ свѣтътъ е пѣленъ съ Христови ученици, които влѣзоха прѣзъ задната врата. Тѣ говорятъ за небето, да имъ се простятъ грѣховетѣ, но по кой начинъ да се простятъ грѣховете имъ? Да знаете какъ ще се простятъ грѣховетѣ ви, това е цѣла наука. Онзи богаташъ, който ще ти даде пари на заемъ, иска гаранция, иска да те разбере честенъ ли си, уменъ ли си. Ако на тебе не разчита, иска да му прѣдставишъ хора, които да гарантиратъ за тебе. И сега Господъ иска отъ всинца ви сигурна гаранция. Тази

гаранция зависи от човешката душа. Като даде човек дума за нещо, трябва да я изпълни, трябва да има широки разбирания.

И тъй, ако не ядем, нямаме живот в себе си.

Аз не отричам яденето, но трябва да знаем начин за трансформиране на енергията. След като се наядеш, трябва да трансформираш енергията, която си възприел; ако не знаеш как да я трансформираш, тази енергия ще остане в стомаха ти, дѣто ще станат наслоявания, наслоявания, докато шишето ти се затвори и ще кажеш: “Не знам какво ми стана, но нямам апетит”. Викаш лъкар, той ти прѣпоръчва очис-тително. Вземеш очистително, но апетитът ти не се връща. Този закон е върен не само за физическия свѣт, но и за свѣта на чувствата и мислит. Методит сж различни, но законът е един и сжщ. Някой път в сърцето си имате нѣкакво тягостно чувство, искате да любите и си казвате: “Не мога да любя, сърцето ми е нѣщо закоравѣло.” Сжщото нѣщо е и при яденето, искате да ядете, но не можете. Казвате: “Нѣкакъв дявол е влязъл втр в мене.” - Няма никакъв дявол. Как си прѣдставяте дявола, има ли форма, съдържание или смисъл, нѣкакво рационално число ли е той? Въплотеният дявол, това сме ние. Когато кажем, че дявол е влязъл в корема ми, то значи: аз дяволът, който съм забъркал законит, съм влязъл в корема си. Дяволът е сжщество, което се движи много и като се движи много, уморява се. Казвам му: “Приятелю, ти си много уморен, ще почиваш сега.” И тъй, почивката прѣвеждам с думата “пост”. Щом не можеш да ядеш, ще постиш. Религиознит хора мислят, че ще се спасят с поста. Пост, почивка, гладуване, това сж синоними.

И тъй енергията трябва да се трансформира. Как ще се трансформира? Ще те улови нѣкоя болест, ще отслабнеш, ще изгубиш апетит, а послѣ ще започнеш да се подобряваш, ще се поправиш и апетитът ще ти се върне. Някой път майката се радва, че дѣтето ѝ напълнѣло, поправило се. Да, но след време, то

ще стане като кука, азъ виждамъ това. Гледамъ нѣкоя гайда, надула се, надула се чакъ ще се пукне, но като прѣстане да свири, чува се отъ нея звука: пиу-у, изпразва се. Послѣ пакъ се надува, започватъ да свирятъ на нея. Гайдарджията разбира по-добрь закона отъ васъ. Не ти се яде, ще свиешъ, гайдата си, стомаха, ще я туришъ подъ мишца, ще тръгнешъ. На кѣдъ? - Нѣкъдъ, дѣто има сватба. Ще надуешъ гайдата и всички ще те заобиколятъ, ти ще свиришъ, тѣ ще играятъ. Ще стане обмѣна. Ученитъ хора питатъ: “Какъ тѣй ще играемъ?” - Да, ще играете. Когато единъ свири, другъ ще играе, а послѣ първиятъ ще играе, вториятъ ще свири. Не играе ли единиятъ, не свири ли другиятъ и двамата ще постятъ, ще бѣдатъ много религиозни, ще държатъ рѣцѣтъ си на благоутробieto, ще държатъ главата въ рѣцѣтъ си. Това значи, че ще се научатъ какъ да мислятъ, какъ да ядатъ.

И тѣй, ще свиешъ гайдата си и ще тръгнешъ на друго мѣсто. Това, върху което днесъ ви говоря, е много важно за васъ. Ако не се научите да ядете правилно, нито учени, нито религиозни хора ще станете. Една турска пословица казва: “Теле отишълъ, волъ се върналъ”. Като се каже на съврѣменнитъ хора, че не знаятъ, тѣ се докачватъ. Ние знаемъ, че не знаемъ. Има и философия на незнанието, тя е наречена агностицизмъ. Тя е отлична философия въ живота, твърди, че хората не знаятъ нищо. Каква фило-софия има въ това, че нищо не знаешъ? Агностицизмъ е наука да знаешъ какъ да изпразвашъ шишето навънъ. Това е отрицателна величина, минусъ. Като изпразнишъ шише-то, ще стане “гносо” и ще почнешъ да вливашъ навътръ. И тѣй има двѣ философии: агностицизмъ, съ минусъ и агностицизмъ съ плюсь. И двѣтъ спорятъ върху това, трѣбва ли да се пие кръвь или не? Като седнете да ядете, поставайте се да разберете дълбокия смисълъ на яденето, да разберете, защо природата ви го е наложила. Ще ви се види малко смѣшна тази работа, но азъ често си служа съ смѣшни нѣща, защото, ако ви държа много сериозно, ще заспите.

Единъ знаменитъ евангелски проповѣдникъ държалъ една хубава, съ дълбоко съдържание проповѣдь. Залата, въ която държалъ проповѣдта се провѣтрявала добръ чрѣзь вентилатори, но този день забравили да ги отворятъ и отъ многобройната публика, въздухътъ въ залата се развалилъ отъ отдѣления въ по-голъмо количество вжглед-вуокисъ. Вслѣдствие на това, публиката започнала да клима съ глава, да заспива. Тѣй полузаспали, слушали, казвали: “Тѣй, тѣй много право казвашъ!” Проповѣдникътъ, като ги вижда, че заспиватъ, извикал: “Огнь!” - “Кѣдъ?” - “Въ ада!” Едно противорѣчие. Като се говори за възвишени работи, всички спятъ, а като се каже “огнь”, всички наскочатъ, питатъ дѣ е.

Защо природата ни е наложила яденето? Христосъ казва: “Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слъзълъ отъ небето.” Значи има хлѣбъ, който не е живъ. Най-голъмото изкуство е да се хранишъ съ жива храна. Ние съврѣменнитъ хора се хранимъ съ мъртва, заразена храна и вслѣдствие на това страдаме. Ще запитате: “Какъ да е заразена нашата храна?” Разглеждали ли сте съ микроскопъ месото отъ халитъ, да видите какви бацили има по него. Лѣкаритъ казватъ, че и най-издържливитъ висока температура бацили, при 100 градуса умиратъ. Не, има бацили, които и при 2000 градуса не умиратъ. Слѣдователно, не е тѣй безопасно да ядешъ месо, което е стояло закачено по куките 2-3 дни и въ което сж успѣли да се развиятъ бацили, които въ организма ви ще прѣдизвикатъ извѣстна химическа реакция и лѣкаритъ ще констатиратъ въ пос-лѣдствие, че у васъ се развила извѣстна болестъ.

Съврѣменната медицина се намира вече въ тази стадия, когато не насмогва да наименоува многобройнитъ нервни болести съ специални названия, а ги именува съ общо име “американиди”. Единъ знаменитъ германски лѣкаръ изслѣдвалъ нервнитъ болести въ Америка, но тѣ се оказали съ хиляди. Слѣдъ като ги наричалъ всѣка една съ подходящо име, дошълъ въ невъзможность да имъ измисля имена и на останалитъ, които всѣки день се явяватъ въ най-

разнообразни вариации и ги нарекъль съ общо име “америка-ниди”. Така постъпва и математика, като дъли нькое ирационално число. Дъли го, дъли го и все остатъкъ има. Тогава той казва: “Получава се еди кое си число и прочие”. Колкото и да се дъли това число, краятъ му не може да се намъри. Защо? - защото ти измървашъ едно число съ мърка, съ която не може да се мърри.

Ще ви приведа единъ наученъ фактъ, който ще остане също тъй неразбранъ, както и примъра за печал-бата на Христа. Ако вземете единъ микроскопъ, който увеличава въ диаметръ ньколко хиляди пъти и поставите подъ микроскопа една отъ най-малките инфузории, тя ще попадне въ едно дъление, което пръдставлява $1/1000$ часть отъ тази междина. При това вие виждате тази инфузория увеличена много пъти. Тя си има стомахъ, нервна система и други. Нькои отъ инфузориите иматъ около 20 стомаха. Авторътъ, който наблюдава инфузорията, казва така: “Ако смътнемъ, че тази инфузория пръдставлява не $1/1000$ часть отъ цълото пространство, а 1 метъръ, тогава всъка молекула отъ нея ще заема 1 мм отъ този метъръ, а атомътъ ѝ ще съставлява една милионна часть отъ цълия метъръ. Друго изчисление: намира колко атоми има въ главичката на една игла съ диаметръ 2 мм и за колко врѣме ще се прѣброятъ тѣзи атоми. Той казва така: “Ако всъка секунда бихме отдѣляли по единъ милиардъ отъ атомитъ на игловата глава, ще ни сж нужни 250 000 години, за да прѣброимъ тѣхното число, което се равнява на числото 8 съ 21 нули слѣдъ него.

Да допуснемъ, че прочетемъ всичките атоми, какво особено сме спечелили? Сегашниятъ ни животъ не е нищо друго, освѣнъ велика провѣрка на това, което сме вършили. Всички мисли, чувствувания, които сега прѣживъвате, сж провѣрка на вашия миналъ животъ, но всичко това е така разхвърляно у васъ, че не знаете защо е то и за какво. Единъ день си въодушевенъ, на другия день - сгушенъ, не знаешъ какво да правишъ; единъ день си гладенъ, на другия - ситъ; единъ день си боленъ, на другия - здравъ. Като не знаете всичко това

защо е, казвате: “Това е американиди, това е и прочие.” И минавате за учени хора. Казвате: “Съвър-менната наука е разръшила всичко”. Ако е разръшила всичко, тръбва да ни покаже начинъ какъ да устроимъ живота си. Ако социологията е разръшила много въпроси, тръбва да ни покаже сигуренъ методъ какъ да изглаждаме отношенията между всички народи и общества, какъ да избъгваме войнитъ.

Нека дойде нъкоя жена, която вади масло отъ млькото, да ни обясни защо прави това. Нъма ли другъ начинъ? Защо изваждатъ маслото отъ млькото? Защо подквасватъ млькото? Ще кажете: “Професоръ Меч-никовъ казва, че въ киселото млько има извъстни бацили, които продължаватъ живота”. Това провърихте ли го? Ние си служимъ съ редъ твърдения. Когато Христосъ казва: “Ако не ядете плътта на Сина Человъческаго и не пиете кръвта Му”, Той подразбира друго нъщо. Той подразбира тъзи велики закони, които Богъ е поставилъ въ битието на живота, ако възприемете Неговата Мждростъ, ако разбирате думата мждростъ и животъ, ако яденето става по всички правила на Божествената наука, ще имате животъ въ себе си. Азъ говоря върху този въпросъ отъ чисто практическо гледище. Съвърменното общество, всички майки, бащи искатъ да намърятъ единъ методъ за подобрене на живота си. Всички професори, учители тръбва да се занимаватъ съ разръшаване въпроса за яденето. Отъ правилното ядене зависи разръшаването на всички социални въпроси, отъ яденето зависи разръ-шаването на всички научни въпроси.

Ще кажете: “И тази хубава!” Хубава, разбира се, по-хубаво нъщо отъ яденето има ли? Ако можете да разръшите какъ да гребнешъ съ лъжицата, какъ да отво-рите устата си, вие сте разръшили много въпроси. Вие не тръбва да бждете нервни, рждцътъ ви да не треперятъ като на пияница, когото природата, като иска да го отвикне отъ пиене, разслабва рждцътъ му. Взима чаша, пълна съ вино, докато я донесе до устата си, разлива я. - “Ехъ, отъ дъ е дошълъ този дяволъ!” Налива втора чаша и нея разлива. - “Има тукъ нъкой дяволъ, който

ми пръчи да пия!” Започва да мисли какъ да го върже. Взима връв, но пакъ не успѣва.

Ние казваме: “Дръжте дявола, турете му букаи на рѣцѣтъ и краката!” По този начинъ не само, че не сте разрѣшили въпроса, не само че не сте уловили дявола, но сте усложнили въпроса. Когато кажете, че яденето ви се разлива, това показва, че нѣкой дяволъ ѝ пръчи. Не го връзвайте, рѣцѣтъ ви трѣбва да сѣ свободни. Като вземете лъжицата въ устата си, да се чува правилна музика. Като си отчупите парче хлѣбъ, отчупете го по всички правила, дѣвчете го дълго връме, за да почувствувате въ себе си сила и енергия, за да разберете защо ядете. Казвате: “Е, както и да е, трѣбва да ядемъ, че макаръ и да не е по всички правила!” Нѣмамъ нищо противъ това, но отъ ядене до ядене има разлика.

Христосъ казва: “Който яде по правилата на Божествената наука, нѣма да умре, а който яде безъ всѣкакви правила, ще умре”. Слѣдователно, по новия начинъ ще се хранимъ съ малко хлѣбъ и нѣма да умираме. Съврѣ-меннитѣ хора ядатъ много и вслѣдствие на това има недостигъ отъ енергия и съ това се зараждатъ много болести. Ако гредитѣ на вашата кѣща се изкривятъ и отъ това покривѣтъ ѝ се снижи, това показва, че нови греди сѣ нужни. Когато нѣкой се прегърби, казватъ, че е остарѣлъ. Той се прегърбилъ не защото е остарѣлъ, а защото е сгрѣшилъ въ яденето. Боли те стомахъ, сгрѣшилъ си въ яденето; боли те глава, сгрѣшилъ си въ яденето; болятъ те дробовѣтъ, сгрѣшилъ си въ яденето. Ако бихъ лѣкувалъ болни, бихъ имъ казалъ: “Приятели, сгрѣшили сте въ яденето, трѣбва да се научите да ядете правилно”. - “Знаемъ какъ да ядемъ!” Не знаете! Можете да направите опитъ въ това отношение, да провѣрите, че моето учение почива на единъ великъ законъ. Задайте си за цѣль прѣзъ една цѣла недѣля да бѣдете съ всички добри, любезни, пѣргави въ всѣка работа и да ядете и пиете съ радостъ на душата, ще видите каква енергия ще внесете въ дома си. Ще ми възразите: “Господь, Господь да оправи свѣта!” Господь, който иде сега да оправи свѣта,

работи съ минуси. Той е ръшил да изпразни всички пълни шишета, Той е ръшил да изпразни всички каси, които съ хиляди години сж трупали богатства, Той е ръшил да изпразни всички хамбари и навсѣкъждъ въ свѣта да засѣе Новото.

Азъ нѣма да прѣвеждамъ на вашъ езикъ начина, по който ще стори това нѣщо Господь, защото ако го прѣведа, гащитъ ви ще започнатъ да треперятъ. Нѣма да ви казвамъ цѣлата истина, защото като се говори истината, опасно е. Когато прѣкарвашъ нѣкой страхливецъ прѣзъ пропастъ, завържи му очитъ да не вижда и тѣй го прѣкарай. Той нѣма да знае гдѣ го водишь и ще мине пѣтя благополучно. Сега, ако ви развържа бандеролитъ, съ които врѣменно сж ви свързали, коситъ ще ви побѣлѣятъ! Не, тѣзи прѣврѣзки ще стоятъ. - “Ама хвърли ги!” Не, ще минете съ завързани очи прѣзъ пропастъта и като минете на другия край, ще кажете: “Пѣтешествието бѣше много хубаво, сега ще мислимъ за яденето”.

Христовитъ думи: “Ако не ядете плѣтъта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвьта Му”, значать: ако не възприемете въ себе си Духътъ и Словото, които дѣйствувать въ този свѣтъ, нѣма да разберете вжтрѣшния смисълъ на нѣщата. Въ свѣта сега има голѣмъ страхъ, но и при това положение ще трѣбва да бждете герои. Нима войникътъ на бойното поле не изпитва страхъ. Изпитва, но дългътъ му къмъ отечеството го заставя да бжде герой. Единъ полковникъ ми разправяше за едно свое геройство, проявено при сраженията на Солунския фронтъ. Стоятъ той и генералътъ, слѣдятъ какъ върви започнатото сериозно сражение. “Гащитъ ми започнаха да треперятъ отъ страхъ, казва полковникътъ, генералътъ ме пита: Какъ сте? - Много добръ! Ами вие? - И азъ съмъ много добръ. И на двамата гащитъ ни треперятъ, но минаваме за герои. Като се свърши сражението, генералътъ се обръща къмъ мене, казва ми: Видѣ ли какви сме герои, такива трѣбва да бждатъ всички българи!” Не, не, когато човѣкъ влѣзе въ живота съ идейни разбираия, зжбитъ му не трѣбва да тракатъ отъ страхъ и гащитъ му не трѣбва да треперятъ.

Той тръбва да знае, че яде, за да живъе. Този животъ тръбва да съдържа въ себе си великото, възвишеното. Тръбва да знаете защо да се жертвувате.

И тъй, направете опитъ за една седмица, да пръка-рате всичкото време весело и бодро, безъ най-малко смущение въ душата си. При този случай тръбва да имате хладнокръвието на Сократа. Единъ день му дошли гости. Жена му дигнала много голъмъ шумъ въ къщи, недоволна отъ гоститъ. Тъ запитали Сократа: “Какъ търпишъ това?” - “Нищо, това е малко гръмъ, много е красноръчива моята жена, но слѣдъ този гръмъ ще дойде и дъждъ”. И наистина, слѣдъ малко влиза жена му съ единъ легень вода, полива Сократа и гоститъ му. Сократъ сѣщо тъй спокой-но казалъ: “Нѣма нищо, безъ дъждъ нѣма растене!”

Сега и при мене идватъ много хора и ми казватъ: “Сегашнитъ хора сѣ станали много лоши, много се одумватъ.” Тѣзи, които одумватъ, това сѣ пощаджии, носятъ писма, съ които съобщаватъ, че еди кой си умрѣлъ, този изгубилъ, онзи спечелилъ и т.н. Пощаджията, който носи писмото, не е виновенъ, а вината е у този, който е писалъ писмото. Пощаджията е назначенъ отъ бюрото на “трудовата повинность” да носи писма, телеграми и затова азъ го поздравлявамъ. Като се свърши опредѣленото време и той ще спре раздаването на писма.

Сега и природата ви е наложила трудова повинность и вие тръбва да ядете. Ако не ядете споредъ нейнитъ правила и закони, тя ви наказва, изпраща ви разни болести: ревматизъмъ, гръждоболіе, неврастения и др. Като страдате, тя казва: “Докато не се научите да ядете по моитъ правила, до тогава ще страдате!” Мжжътъ донесѣлъ малко жито въ къщи, жената да не се сърди, а да каже: “Нѣма нищо, мжжо, ще сваря житото, ще му туря малко захарчица и съ него ще минемъ.” Бѣденъ е човѣкътъ, донесѣлъ само 1 кг. жито. И съ 1 кг. жито на день се минава. За другия день ще има пакъ 1 кг. Хората могатъ да живѣятъ много добръ помежду си, като си помагатъ. А сега свършменнитъ хора сѣ объркали този законъ, понеже не искатъ да ядатъ плътта и кръвта на Сина Чело-въческоа, а затова и страдатъ.

Днесъ има борба между висшите и нисшите животни. Единъ день, обаче, ще разберете каква е задачата на висшата природа и ще разберете защо съществуватъ тѣзи голѣми противорѣчия въ свѣта. Днесъ ще има болести, страдания, войни, разни противорѣчия, не може безъ тяхъ. Единъ день когато животътъ се измѣни органически, когато се постави на друга база, ще разберете всички противорѣчия. Вие искате да съгласувате настоящето съ бъдещето. Това не може. Тъ могатъ да се съгласуватъ само въ крайнитѣ си резултати.

Затова всѣки трѣбва да възприеме Духа, Разумната воля, Словото. Словото, това е разбиране на закона, защо трѣбва да ядемъ и какъ да ядемъ. Азъ проучавамъ този въпросъ, какъ и кога се хранятъ животнитѣ и т.н. Азъ слѣдя и хората какъ ядатъ, какъ сѣ наредени чиниитѣ имъ, цялъ редъ математически изчисления правя. Отъ тѣзи изчисления при яденето вады заключение какви ще сѣ бъдещитѣ хора. Не укорявамъ хората, а проучвамъ законитѣ на природата. Когато бѣднитѣ обикаля богатия, зная защо прави това. Търси начинъ да си изплати дълговетъ. Простиятъ търси учения. Грѣшниятъ търси светията. Болниятъ търси лѣкаря. Тѣзи нѣща иматъ своитѣ дълбоки причини въ себе си. Слѣдователно, по този законъ вие може да провѣрите и вашитѣ мисли и чувства. Не мислете, че мислитѣ и чувствата ви сѣ мъртви, тѣ сѣ живи. Когато седнешъ да ядешъ, трѣбва да поканишъ всичкитѣ си мисли и чувства и да имъ кажешъ: “Хайде, мои слуги, хайде да ядемъ заедно!” Не трѣбва само господарьтъ да седне. Направете този опитъ и ще видите резултата. Като изпълнявате това, ще станете по-мощни, по-силни, съ поиздрѣжливи нерви и когато ви дойде страдание, ще знаете да го прѣвръщате въ радостъ.

Като заболешъ, викашъ лѣкарь. Трѣбва да му платишъ, но като си бѣденъ, сърдишъ се, че той иска много и казвашъ: “Не може ли да отстъпи той?” Лѣкарьтъ не е виновень, той е добъръ учителъ на човѣчеството. Вие трѣбва да се научите да ядете както трѣбва и да нѣмате нужда от лѣкарь. Когато лѣкарьтъ ви взима 50 лв. на визита,

съ това иска да каже: “Азъ ви взимамъ даже малко, вие трѣбва да се научите да ядете”.

И тъй всички свѣтски, всички духовни хора сж подь еднакъвъ знаменателъ. За въ бѣдеще хората трѣбва да се научатъ да ядатъ правилно, да нѣма между васъ гладни хора. Природата не търпи гладни хора, защото тѣ развалятъ добрия ефектъ на сититѣ. Когато се донесе яденето, трѣбва да има за всички. Когато дойде изпразането, пакъ трѣбва да дойде за всички. И днесъ всички революции не сж нищо друго, освѣнъ резултатъ на толкова годишно ядене. Сега Господъ казва на бѣднитѣ: “Идете да изхвърлите богатитѣ, заемете мѣстата имъ, та слѣдъ 2000 години, когато дойда отново на земята, ще уравни смѣтката между богатитѣ и бѣднитѣ. Такива сж законитѣ. Ако не знаете какъ да се храните, нѣма да избѣгнете революцията. Тя ще стане и въ стомаха и въ дробоветѣ ви, навсѣкждѣ.

Слѣдователно Христосъ казва: “Ако не ядете плътта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвта Му, нѣмате животъ въ себе си”. Тѣй че, ако вашитѣ мисли, чувства и дѣйствия не сж разумни, непрѣменно ще дойдатъ лошитѣ послѣдствия на този животъ. Това е една фило-софия, която може да приложите въ живота си е да я проверите. Направете опитъ за една седмица. Който отъ васъ не направи този опитъ, грѣхъ е на душата му. Който не направи този опитъ, природата ще го осѣди на 2000 годишно робство, ще го тури на работа въ “трудова повинность”. “Трудова повинность” не е нищо друго, освѣнъ болести, неврастения, маниачество и всѣкаквъ родъ страдания.

И тъй, съгласието между всинца ви ще зависи отъ начина на яденето. Дойде при васъ противникътъ ви, не го изгонвайте, но го нахранете, напоите добръ. Това прѣпорѣчва Евангелието. Отлично учение е то! Казва: “Когато дойде при тебе неприятельтъ ти и е гладенъ, жеденъ, нахрани го, напой го, дай на него, дай на всички сиромаси, щомъ си богатъ”. Ако постѣпвате така, ще има навсѣкждѣ радость и веселие.

Христосъ казва: “Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма животъ въ себе си”.

И тъй, Христосъ дава всичко, каквото има. Сега хората казватъ: “Христосъ дава, но ние не даваме”. Щомъ не давате, ще има положителни и отрицателни величини въ вашия животъ, ще се сърдите, че животътъ е скъпъ, постройките на къщите струватъ скъпо и т.н. Тъй ще бѣде за тѣзи, които не даватъ, а които даватъ, както Христа, животътъ имъ ще се оправи и ще се ползуватъ отъ плодетъ на това велико учение.

Като ме слушате, вие си казвате: “Говори, каквото искашъ, ние си знаемъ нашето”. Азъ ви казвамъ: “Правете, каквото искате, но ще си плащате”. Най-простото учение, което можете още сега да приложите на земята, то е науката за яденето. Прѣпорѣчвамъ на всинца ви да слѣзете до учението за яденето, да не мислите, че сте на небето. Никой не е на небето. Набожни хора няма. - “Но той е религиозенъ човѣкъ!” - Да, фирмата, титлата му отвѣнъ показва това, но вътрѣ въ него няма нищо. - “Еди-кой си е много вѣрующъ!” - Да, титлата му отвѣнъ е такава, но вътрѣ няма нищо. Нѣкой казва: “У мене вѣрата е много голѣма”. - Е, тогава дай ми 1000 лева на заемъ. “Е, нямамъ на разположение, не мога сега.” Казвамъ, твоята вѣра не е достигнала до 1000 лева. Отъ нѣкого искатъ 100 лева на заемъ. “Ехъ, нямамъ сега”. Кажете ли “ехъ ...”, значи няма вѣра.

Доста тѣзи лъжи, прѣстанете да се лъжете! Не говорете вече това, което не е, а само това, което е! Мъже съ мъже, жени съ жени, братя съ братя, сестри съ сестри, говорете само истината! Говорете истината за себе си! Не говорите истината, защото не знаете какъ да ядете. Яли сте нечиста храна, боли ви коремъ. Дойде въ това време нѣкой да ви види, казвате му: “Махни се отъ очитъ ми, коремъ ме боли!” Този човѣкъ едва е могълъ да откъсне единъ часъ свободно време и отъ любовъ къмъ васъ идва да ви види, а вие го изпѣждате. Казвамъ му: “Приятелю, не яжъ лоша, нечиста храна, пази да не разстроишъ стомаха си, за да не развалишъ хубавитъ, добритъ

отношения съ брата си”. Яденето е причина да се развалят добрите отношения помежду ни. Никаква друга философия не признавам! Яжте според правилата на природата и всички въпроси ще се оправят лесно. Спръте се върху тези думи, размишлявайте върху яденето. Почти всички сте еднакви въ яденето, ядете по единъ и сжщъ начинъ.

Всичко това, което ви говоря, азъ го прилагамъ и наблюдавамъ какви сж резултатитъ. Правете и вие опити. Като си излъзете отъ тукъ, помнете, което ви казахъ, че трѣбва да се научите да ядете. Като вземешъ една сварена картофа, кажи й: “Сестричко, азъ те обичамъ, ще ми позволишъ да ти съблъка дрешкитъ, искамъ да влъзешъ въ мене, да се разходишъ изъ стомаха, сърцето, дробоветъ ми; тамъ нѣма да си добръ, ще имашъ страдания, но като минешъ прѣзь тѣхъ, ще влъзешъ въ свѣтлата страна на моя животъ, ще видишъ какво е моето сърце и моя умъ и тамъ ще си дадемъ по една цѣлувка”. Вземешъ една ябълка, една круша, по сжщия начинъ ще се разговоришъ съ тѣхъ и най-послѣ вжтрѣ въ васъ ще се цѣлунете. Като свършишъ яденето, ще кажешъ: “Днесъ имахъ три гостенки мои сестри отъ невидимия свѣтъ, отъ небето и ги пратихъ да се разходятъ вжтрѣ въ мене”. Ще кажете: “Този човѣкъ се занимава съ духове, разговаря съ тѣхъ”. - Да, азъ се разгова-рямъ съ картофки, ябълки и круши, давамъ имъ по една цѣлувка като влъзатъ въ мене и имъ казвамъ да не разправятъ това нѣщо никому.

Тѣзи ваши сестри, като отидатъ на другия свѣтъ, ще кажатъ: “Тѣзи хора се научиха вече какъ да живѣятъ, може да ги посѣщаваме”.

И тѣй, направете този малък опитъ върху яденето. Като успѣете, този опитъ ще ви даде вѣра за бждешитъ ви опити.

Бесѣда, дѣржана на 3 априль 1921 година.

Любовь - носителка на вѣчния животъ

“А Той рече: Още по-блажени сѣж, които слушатъ Словото Божие и го пазятъ.”¹

Въ по-горния, 27 стихъ на същата глава се казва: “И когато Той говореше това, една жена отъ народа въздигна гласъ и рече му: “Блажена е утробата, която те е носила и съсцитъ, които си сукалъ”.

Христосъ казва: “Още по-блаженъ е онзи, който слуша Словото и го пази и изпълнява”.

Силата на кой и да е композиторъ, артистъ, виоло-нистъ, художникъ, скулпторъ или какъвъ и да е човѣкъ стои не само въ заченатата идея въ ума му, въ даденъ моментъ, но въ изпълнението, реализирането на тази идея. Всички вие сте богати на идеи. Нѣма нѣкой отъ васъ, който да не е богатъ на идеи. Много пѣти си мислите, че ако започнете да говорите за идеитъ, които ви пълнятъ, ще ви сѣж потрѣбни години, но въ сѣщностъ, държите 2-3 бесѣди и всичкиятъ ви материалъ се изчерпва, т.е. като идеи той не е изчерпанъ, а само като форми, въ които се реализирва. Всѣки отъ васъ може да излюпи по 600 пиленца, но въпросътъ е да ги отхрани, да ги отгледа, а не само да ги излюпи. Въпросътъ за идеитъ повидимому е простъ, но важно е излюпването и отхранването на пилетата.

И тѣй, всички ваши заченати мисли, желания и благородни стремежи, не трѣбва само да се заченатъ, но и да се реализиратъ, да се изпълнятъ. Различието между реализирането или изпълнението на една идея и нейното отлагане, произвеждатъ два противоположни резултати. Характерътъ на човѣка закрѣпва въ изпълнението на каква и да е идея, а отслабва, когато се отлага изпълнението на идеята. И тѣй, неизпълнението на идеитъ иматъ обратни удари върху характера

¹ Лука, гл. 11, ст. 28

на човъка. Какъв ще се родиш за въ бъдеще, това зависи отъ сегашния ви животъ, защото гениитъ, великитъ хора, които се явяватъ въ свѣта, не сж пилци, които сега се излюпватъ. Нъкой казва: “Какъ бихъ желалъ да съм гений, великъ човъкъ!” - Да, но трѣвало е да работишъ въ миналото си върху всичкитъ си възвишени мисли, като ги реализирашъ, като ги изпълнявашъ.

Словото, това е реализиране на Божественитъ мисли. Знаете ли колко милиони години сж употребени, за да се образува сегашното Слово? Милиони, милиони години сж употребени. Много ясновидци и нъкои отъ умрѣлитъ, които се качватъ въ висшитъ полета, намиратъ, че този свѣтъ тамъ е безмълвенъ, т.е. те считатъ го като свѣтъ на абсолютно мълчание, защото е идеенъ свѣтъ. Който е ходилъ тамъ и слѣзе отново на земята казва: “Повече не отивамъ на този свѣтъ!” Защо? - Защото тамъ владѣе ужасно мълчание, всъки живѣе за себе си. Тъкмо тукъ, обаче, е най-гольмото заблуждение. Божествениятъ свѣтъ не е свѣтъ на мълчание, а свѣтъ на хармония, свѣтъ на говоръ и то какъвъ красивъ говоръ! Но, за да разбере човъкъ всичко това, трѣбва да притежава органи, чрѣзъ които да схваща висшитъ вибрации на Божественото Слово.

Въ окултната литература срѣщате, че свѣтоветъ се дѣлятъ на разни полета, които сж наименувани различ-но: физическо, астрално, нисше ментално, ментално, каузално и др., турятъ имъ различни имена. Но коя е причината за създаване на физическия свѣтъ, защо е нареченъ така, защо другиятъ свѣтъ е нареченъ астраленъ, какво съотношение има между чувствата и дѣйствиата или между мислитъ и чувствата или между мислитъ и причинитъ, не се знае. Това е една дълбока философска мисль, за която нито съврѣменнитъ християни, нито вие, които ме слушате, ще можете да я разрѣшите. Всъки свѣтъ е опредѣленъ отъ степенъта на развитието на извѣстни разумни същества, които живѣятъ тамъ.

Вска форма, която съществува въ този свѣтъ е признакъ на разумна сила, която е работила по-рано и я създавала. Всъко

ограничение, което сръщаме въ този свѣтъ, показва, че задъ това ограничение има същества, които се бранятъ, турятъ си граница. Ако нѣкой дойде задъ вашата градина и се ограда съ колци, това показва, че тамъ има живо същество. Ако дойда въ вашата къща и намѣря заключено, какво показва това? Като отида въ единъ градъ и видя, че всички врати и прозорци на къщитъ сѣ затворени, азъ вадя заключението си за културата на този градъ. Заключенитъ врати и прозорци показватъ, че всички хора отъ този градъ обичатъ да пооткрадватъ, нѣматъ довѣрие единъ въ другъ. Когато отида въ единъ градъ и видя, че всички дами ходятъ съ забулени глави, сѣдя за културата на тѣхнитъ мѣже. Когато мѣжетъ въ единъ градъ носятъ дълги бради и отъ това правя своето заключение. Мѣжтъ не обича брадата жена. Защо? Той казва: “Азъ се наситихъ на бради отъ себе си, не искамъ такава жена!” Жената казва: “Азъ не искамъ мѣжъ безъ брада и мустаци”. Защо жената иска мѣжъ съ брада и мустаци, а мѣжтъ иска жена безъ брада и мустаци? На какво се дължи това? Казвате: “Природата е наредила така”. Да, тѣй е направила природата. Ако нѣкой дойде да ти обръсне главата, природата ли е направила това? Съврѣменнитъ химици сѣ изнамѣрили разни течности, съ които като впръснатъ подъ кожата на лицето ти, направятъ инжекция и лицето ти почернѣва. Това природата ли е направила? Не е направила тѣзи нѣща природата, но ние искаме да хвърлимъ всичкитъ си грѣхове върху нея. Не, въ природата нѣма грѣхове, нѣма глупости. Грѣховетъ, глупоститъ принадлежатъ на насъ хората и на ангелитъ. Ще кажете : “И на ангелитъ ли?” Да, ангелитъ, макаръ че сѣ културни същества, но и тѣ грѣшатъ. Когато ангелитъ правятъ грѣхове, положението на хората се затруднява още повече.

Защо мѣжтъ иска жена безъ мустаци и брада? Когато земледѣлецътъ вземе ралото си и отиде да оре, какво търси - гора или полета? Той казва: “Мене гора не ми трѣбва, не ми трѣбватъ бради и мустаци, искамъ нива, поле, гладки мѣста”. Когато нѣкой ще строи

къща, той има нужда от греди, нему трябва бради и мустаци. Мажът оре, а жената гради; мажът обича полетата, а жената - горитъ. Преведете тези символи на ваш езикъ.

Словото, това е човъка безъ мустаци и брада. Въ небето, въ невидимия свѣтъ нма ни поменъ отъ вашитъ бради и мустаци. Тамъ нма мустакати и брадати хора. Брадитъ сж една необходимостъ за този свѣтъ, ть сж дикизиране на хората. Когато нкой човкъ иска да се покаже по-благороденъ, пуца си брада и мустаки. Хората казватъ за него: “Чудесенъ човкъ е!” Но, като отиде въ небето, за неговата брада и мустаци петъ пари не даватъ. Нма по-смъшно нщо отъ брадатъ и мустакатъ човкъ. И момцитъ, мажетъ, като искатъ да се покажатъ по-солидни, да обърнатъ по-гольмо внимание, глдятъ брадитъ и мустацитъ си. Мажътъ, като глади мустацитъ и брадата си, съ това иска да каже на жена си: “Нали искашъ да градишъ къща, на вземи, азъ имамъ цъла гора дървета, греди, съчи колкото искашъ, богатъ човкъ съмъ.” Муста-катъ човкъ, брадатъ човкъ и богатъ човкъ, ть сж едно и сжщо нщо.

За онъзи отъ васъ, които сж ршили да живятъ разумно, трябва дълбоко разбиране на живота. Старитъ хора казватъ за младитъ: “Нека младитъ си отживятъ сега, има време за сериозно замисляне върху живота, ние вече сме отживели. Ние трябва сега разумно да живеемъ.” Азъ казвамъ, наистина старитъ сж отживели, но ако младитъ живятъ така и ть ще отживятъ. Отживване, отвване е едно и сжщо нщо. Какво показва отвването на житото? Това показва, че то е отживело. Не трябва да се отживва, а трябва да се живее единъ разуменъ, смисленъ животъ, въ който да има вжтршна, Божествена хармония. Вие ще ми кажете: “Да, бихме живели така, но въ този свѣтъ, тй гршенъ, тй нечистъ, какъ може да се живее?” Нашето положение не е по-лошо отъ това на млъкопитающитъ, ние сме хиляди пжти по-добрь отъ тхъ. Всъки човкъ чрьзъ трудъ, чрьзъ постоянство може да прьодолее всички мъчности, които се явяватъ въ живота му. Има много лесенъ начинъ за прьодоляване на

мъчнотииѣ. Въ Соломоновитѣ притчи се казва: “Мека дума смекчава, а остра ожесточава.” Азъ казвамъ, огньѣ смекчава, студѣтъ - смразява, уякчава.

Вие трѣбва да разбирате Словото въ този смисълъ, както Христосъ казва: “По-блаженъ е този, който слуша и пази Словото”. Какви сѣ били условията, въ които съмъ се родилъ, какви сѣ били баща ми и майка ми, дали сѣ били благородни, учени хора, това не е важно, важно е дали слушамъ и пазя Словото. Не спазвамъ ли Словото, нищо не се ползувамъ отъ благородството на родителитѣ си.

Азъ взимамъ двѣ противоположности въ свѣта: богатство и сиромашия. Всички искате да бѣдете богати, никой не иска да е бѣденъ. Защо сѣ ществува богатството и сиромашията? Вие казвате: “Не може безъ това, трѣбва да сѣ ществуватъ тѣзи нѣща”. Прослѣдете природата, ще видите, че навсѣкѣде въ нея се срѣщатъ тѣзи двѣ състояния. Тѣ сѣ двѣ състояния на разумния животъ. Богъ дава богатство на човѣка, за да познае неприятелитѣ си, враговетѣ си и великитѣ спѣнки, които го спѣватъ въ живота. А сиромашия му дава, за да познае приятелитѣ си и всички благородни сили, които работятъ за неговото добро. Нѣкой казва: “Азъ съмъ сиромашъ”. Разбра ли кои сѣ твои приятели? -“Не”. Тогава не си разбралъ и сиромашията. Ти искашъ да бѣдешъ богатъ. Ако си разбралъ неприятелитѣ си, трѣбва да влѣзешъ въ борба съ тѣхъ. Сегашнитѣ хора осиромашаха, извадиха ножоветѣ си и започнаха да се биятъ съ неприятелитѣ си. Слѣдова-телно, отъ ваше становище, сиромашията и богатството сѣ двѣ състояния, срѣщу които човѣкъ трѣбва да се бори, за да прѣодолее всички мъчнотии, защото и въ богатството и въ сиромашията, въ силата и въ безсилието, въ знанието и въ глупостѣта има изкушения.

Отъ това гледище има злини, които хората сами сѣ създали и вслѣдствие на това страдатъ. И когато хората страдатъ, това не е защото сѣ глупави, а защото сѣ много умни. Често българитѣ

казватъ за нького: “Напилъ се като магаре”. Че магарето не пие, азъ не съмъ видѣлъ пияно магаре. Отъ дѣ произлиза тази поговорка? Ако се каже за нького, че се напилъ като магаре съ студена вода, това го разбирам, но иначе - не. Тази поговорка въ прямата **Ј** смисълъ била такава: “Този човѣкъ не знае да пие като магаре”, а тѣ сж я изопачили въ форма: “Напилъ се като магаре”. Тѣзи народни поговорки, приказки сж тѣй изопачени, че въ тѣхъ не може да се намѣри чистата истина. Ние трѣбва постоянно да сѣемъ, да сѣемъ навсѣкждѣ тази чиста истина, защото тя е отъ горѣ покрита съ хиляди подправки.

И тѣй, много грѣшки сж създадени отъ глупавия, несъзнателния животъ на човѣка, но много грѣшки сж създадени и отъ знания, отъ съзнателния животъ на човѣка. Има и добродѣтели, които сж създадени отъ знанието и отъ съзнателния животъ на човѣка. Глупавиятъ и умниятъ човѣкъ се различаватъ по това: глупавиятъ човѣкъ, като направи добро, не иска отплата и като направи зло пакъ не мисли, че ще бжде наказанъ, защото и въ единия и въ другия случай не съзнава ясно това, което [е] направилъ. Умниятъ човѣкъ знае всѣкога какво е направилъ - добро или зло.

Слѣдователно, когато минавате отъ едно състояние въ друго, то е за да изправите погрѣшките на несъз-нателния си животъ и намѣсто да вземете поука отъ миналото си, често падате въ по-гольми грѣшки. Въ какво седятъ тѣзи грѣшки? Вие искате да създадете новъ планъ за живота, нови разбирания. Въ този случай вие мязате на онзи царски синъ, който се влюбилъ въ една царска дѣщеря и искалъ да се ожени за нея. И тя се влюбила въ него. Оженили се. Царската дѣщеря имала голѣмо отвращение къмъ чесьна, малко да ѝ помиришело на чесьнъ, припадало ѝ. Въ деня на вѣнчаването имъ били приготвили хубави ястия, но имало въ тѣхъ и чесьнъ. Младоженецътъ харесалъ тѣзи ястия, увлѣкълъ се и си похапналъ повечко. Вечерта, като отишълъ при своята възлюблена, тя усѣтила веднага миризмата на чесьна, скочила веднага и извикала на слугитѣ: “Събуйте скоро гащитѣ на този човѣкъ и го набийте добръ!” - “Защо?” - “Защото

мирише на чесънъ.” Той казалъ: “Щомъ е за чесъна, другъ път ще зная, 120 пъти ще мисля, докато се рѣша да ямъ чесънъ”.

Истината не търпи чесъна. Българитѣ много обичатъ чесънъ, но той е отрова. Ако прѣведете тази мисль, въ ума ви ще се зародятъ мисли, които ще дадатъ извѣстна окраска на характера ви, ще произведатъ дисхар-мония съ хората, които ви заобикалятъ. И хората, които ви окръжаватъ може да иматъ въ себе си извѣстни елементи, които ви сж неприятни. Защо нѣкои хора ви сж неприятни? Защото въ тѣхната кръвь, въ тѣхнитѣ мисли има нѣщо, което не съотвѣтствува на вашия духъ. Ако обонянието ви би било силно развито и ви цѣлуне нѣкой човѣкъ, който е ялъ чесънъ, слѣдъ една година едва бихте се освободили отъ тази миризма. Ако ви цѣлуне нѣкой мжжъ, който е ималъ намѣрение да убие нѣкого или да обезчести нѣкого, едва ли слѣдъ 10 години ще може да се освободите отъ прѣслѣдванята на тази цѣлувка. Съ една малка приказка ще направя сравнение, за да се изтъкне силата на нечистата цѣлувка или силата на грѣха изобщо.

Въ единъ манастиръ живѣлъ единъ светия, който пожелалъ силно да се види съ единъ свой роднина, който живѣлъ въ ада, за да му даде нѣкои наставления. Ангелътъ му казалъ: “Ти знаешъ ли, че ако дойде тукъ този твой роднина, това мѣсто ще се опропасти, ще се измѣни”. - “Нищо, за една минута само ще го видя.” - “Добръ”, казалъ ангелътъ. Дошълъ роднината на светията, но този манастиръ се опропастилъ и светията трѣбвало да бѣга отъ тамъ. Вие мислите, че грѣхътъ е нищо, проста работа. Не, грѣхътъ е най-опасната отрова, най-големия чесънъ въ свѣта. Понѣкога хората ядатъ чесънъ, защото нѣкои отъ елементитѣ, които живѣятъ въ тѣхъ, искатъ такава храна, затова той казва: “Хайде да ви дадемъ малко отъ тази храна.” Азъ говоря на символиченъ езикъ. Чесънътъ е едно лѣчебно сръдство и трѣбва да се употрѣбвява само за болни хора. Когато нѣкой иска да дезинфекцира устата си или иска да помогне на болния си стомахъ или на слабитѣ си гърди, може да употрѣби чесънъ, но когато е

здравъ, абсолютно се забранява чесънъ. На болни хора прѣдписвамъ чесънъ, на здрави - не; на болни хора прѣдписвамъ рѣпа, на здрави - не. Ако стомахътъ ти е разстроень, яжъ рѣпа, свари я и пий сока ѝ, докато се поправи стомахътъ ти, но поправи ли се, не употребявай повече. Ако стомахътъ ти е слабъ, пий само една чашка вино, но ако е здравъ - никакво вино не се позволява. Азъ говоря за ферментиралото, а не за сладкото вино.

Христосъ казва: “По блаженъ е онзи, който слуша и пази Словото”.

За да може Словото Божие да внесе великитъ, новитъ идеи въ свѣта, трѣбва да ги почерпимъ отнѣкъдъ. Това може да стане само слѣдъ като влѣземъ въ хармония съ Великото, съ Божественото въ свѣта. Ако мислите, че тѣзи велики идеи ще ги почерпите отъ съврѣмения свѣтъ, лъжете се, той е безидеенъ. Покажете ми въ днешнитъ вѣстници или въ съврѣмнената литература нѣкъдъ нѣкаква нова идея. Това сжъ все стари идеи, все преживѣвания. Слушалъ съмъ и виртуози, посѣщавалъ съмъ разни концерти, но нигде ново, все старото повтарятъ.

Американцитъ иматъ пѣсень: “Янки дудълъ”, тя е най-глупавата пѣсень, но като се запѣе, тѣ се възхищаватъ. Американцитъ не сжъ музикални хора, тѣ не могатъ да се проявятъ въ музиката и затова старото си повтарятъ. Прѣди години тѣ извикаха единъ композиторъ чехъ да събере нѣщо народно отъ тѣхъ и да създаде американска музика. Защо не сжъ музикални хора? Защото сжъ много практични и всичко разглеждатъ математически. Единъ синъ американецъ отива при баща си на гости. Гостувалъ му той 31 деня и когато си заминавалъ, баща му казалъ: “Синко, ти прѣкара при мене 31 деня, всѣки день ти се падатъ два долара, значи за всичкото врѣме ще ми платишъ 62 долара.” Синътъ отговорилъ: “Татко, имашъ грѣшка, три дни бѣхъ другаде гостъ, затова 6 долара ще извадишъ отъ смѣтката си.” Ние казваме: “Културни хора сжъ американцитъ.” Да, културни хора сжъ, честно постъп-ватъ, похвалявамъ ги. Но това не е още

култура! Когато бащата иска да изиграе сина си и когато синът иска да изиграе бащата, нито бащата, нито синът сж културни. Когато бащата иска да нареди синове и дъщери, за да му помагат и когато дъщерите и синовете искат да стане бащата богат, за да ги осигури, нито бащата, нито синовете и дъщерите сж културни хора и нито бащата, нито дъцата сж разбрали живота.

Съвременните християнски народи сж изопачили Христовото учение, изопачили сж служенето на Бога. Днес на църквите се служи, а не на Бога. Църкви правят, икони позлатяват и други подобни. Банки отварят, лихви налагат, но всичко това не е сжщественото. Сжщественото нщо сж добродетелите. Тъ трябва да се садят и наслъдяват. Днес лжжата навсжкжд сжщест-вува, но горко ти, ако не отидеш на църква, ако не те мироса попът. Всички казват за такъв човък, че не е православен. Смъшно е това опрѣдление - православен! Кой е православен? Какъ ще се опрѣдѣли точно кой човък е математик? Математик е човък, който разбира добръ прѣдмета си, който може да рѣшава правилно задачите, които му се изпрѣчват въ живота. Кой човък може да се нарече астроном, физик, химик, биолог, астролог, социолог и т.н.? Всеки, който разбира прѣдмета си и рѣшава правилно задачите си, може достойно да носи името си, съ което е кръстен, било като физик, химик или какъв и да е друг.

Всички, които искат да прѣустроят обществото, трябва да разбират законите и начините, по които трябва да направят това. Някои казват: "Ние сме рѣшили да прѣустроимъ обществото и няма какво да му мислимъ". Не, трябва да се мисли! Птичките, когато ще мжтят, най-напрѣд обмислят гдѣ и какъ ще съградят гнздата си, съградят ги и послѣ снасят въ тях яйцата си. И днес, когато ние искаме да прѣорганизираме обществото, трябва да знаемъ какво искаме и послѣ да дѣйствуваме. Ръзко трябва да се постави граница между старото и новото! Старото не може да се крпи. Не може да се примиряват стари вѣрвания съ нови и стари истини съ нови истини.

Преди всичко не може да се говори за стара и нова истина. Истината е една. Всеки, който казва, че има стара истина, той не разбира Божествения законъ. Истината е една и тя е необходимостъ въ живота.

Христосъ казва: “По-блаженъ е този, който пази Словото.” Словото, означава този разуменъ животъ, който се изявява въ правилни форми, въ правилни звуци. Въ този животъ всеки звукъ, всяка дума тръбва да има смисълъ. Правилни ли сте опитъ да произнесете правилно нъкоя дума и да опитате резултата? Напримъръ, намърете звукъ, съ който да произнесете думата “здраве” и наблюда-вайте резултата. Въ окултната наука има ключове, на които се произнася всяка дума. Ако намърите точния ключъ на думата “здраве” и я произнесете три пѣти прѣдъ нъкой боленъ, той ще оздравѣе. Само съ правилното произнасяне на всяка дума ще провѣрите и силата, която се съдържа въ думата. Вие ще почувствувате силата на всяка дума, тѣй както когато вземете едно чърво, поставите го на крана на чешмата и пуснете водата да тече. Водата съ силата си ще измие наоколо всички нечистотии. Казвате: “Обичаме здравето, но Господъ да ни го даде”. Да, ти си затворилъ ключоветъ си и чакашъ Господъ да дойде и да ти ги отвори. Искашъ да бѣдешъ здравъ, Господъ казва: Научи се да произнасяшъ думата “здравъ”. Нещастенъ си, научи се да произнасяшъ думата “щастие” и тя ще те направи щастливъ. Глупавъ си, научи се да произнасяшъ думата “мѣдростъ”, “знание”. Вие стоите, искате да сте щастливи, умни здрави, а не сте се замисляли какъ може да бѣде това. Вие не сте подозирали дори, че отъ правилното произнасяне на тѣзи думи зависи вашето щастие, здраве и мѣдростъ.

Мѣжтътъ казва: “Жено, заколи за днесъ тази кокошка и я наготви! Знаешъ ли какъ да я сготвишъ?” - “Не, милички, кажи!” - “Слушай, ще я попаришъ, а послѣ изчис-тишъ, ще извадишъ вжтрѣшността и ще я напълнишъ съ оризъ и стафиди, ще я зашиешъ, ще я запържишъ съ масло и малко лучецъ, но ще внимавашъ да не загори, та като се

върна, ще я опитамъ.” - “Слушамъ милички!” Мъжът си дохожда отъ работа, сѣда на масата, казва: “Е, слава Богу, хубаво е направила жената!”

Ако жената имаше търпѣнието да изслушва тъй дълго мъжа си, ако той имаше търпѣнието да разказва какъ се готви пълнена кокошка, какъ да нѣматъ търпѣ-нието да изслушатъ и двамата какъ се приготвя щастieto? Това е единъ методъ, това сѣ закони, които сжществуватъ дълбоко въ нашата душа. Какъ ще наредите живота си, ако нѣмате щастие? Безъ щастие, животътъ ви ще бѣде редъ разочарования, редъ нещастия и тогава ще кажете: “Животътъ нѣма смисълъ”. Азъ не говоря за свѣтскитѣ хора, а за васъ, които ме слушате. Колко пѣти и при най-малкитѣ изпити се спѣвате, не може да ги издържите!

Христосъ казва: “По-блаженъ е онзи, който слуша и пази Словото.” Словото включва всичко въ себе си, То носи любовъ. Само въ разумния животъ може да има любовъ, само между разумни сжщества може да се проявява любовта. Въ неразумния животъ нѣма никаква любовъ. Вие казвате: “Трѣбва да се обичаме, трѣбва да се любимъ!” За да се обичаме, най-напрѣдъ животътъ ни трѣбва да стане разуменъ и тогава ще дойде любовта, която сѣ единъ магически замахъ ще изправи всичко. Идването на разумната любовъ трѣбва да се прѣдшествува отъ разум-ния животъ. Често съврѣменнитѣ хора се надлѣгватъ. Тѣ не знаятъ истината. Онзи, който проповѣдва и онзи, който пише и онзи, който твори, всички не знаятъ истината, но се прѣдставятъ като че ли я знаятъ.

Има една приказка за надлѣгванията на хората въ свѣта. Трина българи се събрали на една воденица. Имали сѣ себе си една кокошка. Съднали да вечерятъ, не знаятъ какъ да я раздѣлятъ, кому да се падне тя. Рѣшили да си легнатъ да спятъ и който отъ тѣхъ сѣнува най-хубавъ сѣнъ, нему да се даде кокошката. Лѣгатъ си и тримата. Спали единъ часъ и се събудили, да разкажатъ кой какво е сѣнувалъ. Първиятъ започва: “Като заспахъ, отидохъ на небето и

какви ли не чудеса видях там! Ангели съ бели одежди, всички весело пият, но какво пене” и т.н. Вто-рият: “Аз ходих на месечината. Чудни работи видях там!” Третият казва: “Аз, като видях единия на небето, другия на месечината, рекох си въ себе си, че тези хора няма да се върнат от там, станах и издох кокошката.”

Сега едни ни залъгват, че сж на небето, втори на месечината, трети ни карат да копаем, но въ всичко това няма никакъв смисъл. Има известни обществени задачи, които тръбва да разрешимъ. Само единъ истински начинъ има за прилагане на правилния, разумния животъ. Този начинъ ще дойде, ще се наложи на всички хора. Какъ ще дойде? Всички хора ще изнемощятъ, ще се пръвърнатъ на вода и слѣдъ това Господъ ще ги пръкара пръзъ една много тънка цвъ, ще ги пръчисти, филтрува, докато добиятъ кристална чистота. Всички съврѣменни хора ще се пръвърнатъ въ кристална вода, отъ тяхъ няма да остане абсолютно никаква твърда материя, никаква брада, никакви косми. Прѣдставете си, че сега сте вода. Подъ “вода” разбирамъ чистъ човѣкъ въ своитъ мисли, чувства и дѣйствия. Такъвъ човѣкъ навсѣкъдъ ще бжде смълъ и рѣшителенъ. И наистина, няма сила по-голяма отъ водата, тя всичко твори. Когато се пръвърнемъ въ вода, ще бждемъ въ най-пластичното състояние, въ което се намираме.

А сега всички хора казватъ: “Бжди твърдъ като мжжъ, бжди силенъ, якъ като жельзо!” Е, хубаво става и жельзо и камъкъ, но нищо не излиза. Когато човѣкъ започва да изсхва, става твърдъ, изгубва пластичността си и казва: “Моятъ умъ не може да побере това.” Да, почналь си да изсхвашъ. - “Моето сърце не може да обича!” - Почналь си да изсхвашъ. - “Азъ не мога да направя това.” - Почналь си да изсхвашъ. Не, кажи: “Всичко мога да направя и горѣ отивамъ и долу отивамъ!” Това значи да бждешъ герой.

Като ви говоря, че тръбва да живѣете споредъ разумния животъ, вие казвате: “Ако живѣемъ по този начинъ, ще умремъ отъ гладъ.”

Да, казвалъ съмъ и другъ пътъ, че по който начинъ и да живѣете, колкото богати и да сте, всички отъ гладъ ще умрете. Дохожда день, гърлото засъхва, не приема нищо. Очитъ гледатъ, гледатъ и тѣ се затворятъ. Съврѣменнитъ хора искатъ да ни убѣдятъ, че ако вървимъ по правия пътъ, гладни ще умремъ. Не, ако вървите по кривия пътъ - гладни ще умрете. Ако живѣете съ тези криви разбираия, ще умрете отъ болес-ти, бѣсилки, затвори.

Какви сж тѣхнитъ разбираия, разбираията на свѣта. Да се въвежда редъ и порядъкъ съ сѣдилища, съ бѣсилки, съ затвори, а то е цѣла анархия. Това не е Божест-венъ свѣтъ, това не е свѣтъ на хармония, това е свѣтъ на абсолютна анархия. Въ Господнята молитва се казва: “Да дойде Царството Твое, да бѣде Волята Твоя, както на небето, така и на земята.”

Вие мислите, че съврѣмениятъ свѣтъ е много наредъ и искате нему да служите, искате отъ него да бѣдете почитани, искате отъ него слава. Христосъ казва: “Не търсете слава отъ человѣци, а отъ Бога.” Ако търсите слава отъ хора чисти, които живѣятъ съ възвишени мисли и идеи, разбирамъ, но да търсите слава отъ хора, които живѣятъ за себе си, това не разбирамъ, защото тѣ сами ще станатъ вода.

Христосъ казва: “По-блаженъ е този, който слуша и пази Словото.” Разумниятъ животъ седи въ това, човѣкъ да бѣде всѣкога чистъ, всѣкога здравъ. Въ древността единъ царъ ималъ една дъщеря, която той намиралъ за много ексцентрична, своенравна, а въ сѣщностъ тя била много умна мома. Тя разбирала тѣй добръ окултнитъ закони, че могла да видоизмѣня лицето си, да му туря седемъ шарки, т.е. да го облича въ седемъ живи кожи. Като дошълъ първиятъ кандидатъ, царски синъ да иска рѣката й, тя му се прѣдставила въ червена форма. Момѣкътъ я погледналъ, казалъ си: “Тази мома не е за мене.” Царската дъщеря си казала: “И той не е за мене, не познава.” Дошълъ втори царски синъ да я иска. На него се прѣдставила въ черна форма, като красива арабкиня, съ голѣми

устни. - “Не е този моят идеал, сбогомъ”, си казали тѣ. Така се изредили шест души, на всички се прѣдставила въ разни краски и никой отъ тѣхъ не я харесалъ. Най-послъ дохожда седмиятъ, истинскиятъ ѝ избраникъ, прѣдъ когото снела всичкитѣ си забрадки и му се прѣдставила въ такава форма, въ каквата се прѣдставя горѣ на небето.

Сега и вие търсите истината, но тя ви се прѣдставя понѣкога червена, понѣкога черна, понѣкога зелена, жълта, синя, въ всевъзможни цвѣтове, но това не е истината още. Когато видите израза на царската дѣщеря, т.е. на истина-та, въ васъ ще стане такъвъ прѣвратъ, че цѣль свѣтъ да се събере, нѣма да може да ви мръдне нито 1/100 000 000 мм отъ пѣтя ви, тѣй силни ще бѣдете. Свѣтътъ за васъ ще бѣде изметъ, всичко ще ви се вижда играчка и ще разберете, че животътъ е другъ.

Често правя наблюдения върху живота на мравкитѣ и върху други буболечки. Има едни черни буболечки, които, като срѣщнатъ по пѣтя си извержения отъ трѣвопасни животни, правятъ си чрѣзь търкаляне топчици отъ тѣхъ и си играятъ съ топчицитѣ. Едната се изправя съ прѣднитѣ си крака на тѣхъ, другата съ заднитѣ, търкалятъ ги и т.н. Нѣкой като мине покрай мене и ме гледа какъ наблюдавамъ тази игра на буболечкитѣ, мисли си: “Не струва човѣкъ да се занимава съ такива работи.” Казвамъ и хората много пѣти се занимаватъ съ такива топки, мѣже и жени си играятъ съ тѣхъ. За невидимия свѣтъ тѣзи топки сѣ извержения и цѣль животъ се занимаваме съ такива нечистотии. Учимъ се, но защо? Да станемъ учени, богати, да добиемъ положение въ свѣта, като владици, царе и т.н.

Смисълътъ въ живота не е тамъ. Смисълътъ въ живота е да бѣдемъ здрави, разумни, да намираме удоволст-вие въ всичко, което прѣживваме. Като ядемъ, като пьемъ, като свиримъ, да знаемъ защо вършимъ това. Всѣко дѣйствиe трѣбва да е разумно и да знаемъ защо става. Кажете ми какво казватъ лѣкаритѣ за сѣня, за яденето, колко

часа трѣбва да се спи, каква храна трѣбва да се яде и т.н. Всѣки лѣкаръ различно се произнася и за яденето и за съня. Нѣма единъ опитъ направенъ отъ лѣкаритѣ, който да е далъ отлични резултати.

Като дойде до църквата, пакъ различни мнѣния. Православнитѣ казватъ: “Повѣрвай въ Христа, ще бѣдешъ спасенъ, ти и домѣтъ ти.” Евангелиститѣ казватъ: “Повѣрвай въ евангелската църква, ще бѣдешъ спасенъ”. Мохамеданитѣ казватъ: “Повѣрвай въ корана, ще бѣдешъ спасенъ.” Питамъ, дѣ е истината, по колко начина може да бѣде спасенъ човѣкъ? Той може да бѣде спасенъ само по единъ начинъ и то по пѣтя на любовта. Ние спасяваме хората чрѣзъ любовта. Тогава казвамъ на всинца ви: “Възлюбете Господа съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила и ще бѣдешъ спасенъ, ти и домѣтъ ти и народѣтъ ти и цѣлото човѣчество.” Това е смисъла на живота. Възлюби Господа и прѣкарай тази любовъ прѣзъ цѣлото си сѣщество! Тогава не само, че ще бѣдешъ спасенъ, но ще станешъ наследникъ на Царството Божие.

Често се запитвате: “Дали съмъ спасенъ азъ?” Моята диагноза е лесна. Питамъ те: Любовта влиза ли въ сърцето ти, въ душата ти, въ ума ти и въ силата ти? Отговаряшъ: “Е, е, е ...” Казвамъ, ти си се научилъ да спрѣгашъ отъ спомагателния глаголъ “съмъ” само третото лице - “е”, това “е” е връзка. Намѣри сега другитѣ двѣ думи; тури първата дума, послѣ спомагателния глаголъ “е”, слѣдъ това втората дума и образувай едно прѣд-ложение. Всѣки отъ васъ може да се справи съ тази диагноза. Запитвате: “Ще влѣза ли въ Царството Божие?” Вижъ, ако Любовта е влѣзла въ сърцето, въ душата, въ ума и въ силата, ще влезешъ въ Царството Божие. Запитвате още: “Ще възкрѣсна ли?” Вижъ имашъ ли любовъ въ сърцето, въ душата, въ ума и въ силата си. Ако имашъ, ще възкрѣснешъ, ако я нѣмашъ каквото и да ти казватъ, лѣжатъ те. Тѣй седи великата истина отъ гледището на живота. Споредъ това, каквато любовъ и да носимъ, трѣбва да я носимъ отъ цѣлото си сѣщество.

Нашата партия иде вече отгоръ и ще ви обърнемъ на вода. Като дойдатъ комуниститъ, ще ви взематъ къщитъ имотитъ, всичко, а ние като дойдемъ, ще пръвър-немъ свѣта въ вода, ще изчистимъ и попове и владици и комунисти, ще туримъ всичко подъ еднакъвъ знаменателъ. Слѣдъ това ще започнемъ да образуваме рибитъ, птицитъ, новитъ млькопитающи, като волове, кончета и най-послѣ ще образуваме новия човѣкъ и ще го поставимъ пакъ въ рая. Велика програма имаме ние! Тѣзи шапки, бради, мустаци, кости, мускули, дробове - всичко ще стане на вода. Ние сме опасни хора. Най-страшнитъ хора въ свѣта, това сме ние. Получили сме вече послѣдната телеграма отъ слънцето. Отъ тамъ сж насочили своята артилерия къмъ земята и съ това ще създадатъ въ умовѣтъ на всички хора коренни промѣни. Нѣма да остане глава на земята, която да не узрѣе.

Въ Индия има слонове, извѣстни съ своята упо-ритостъ. Но индийцитъ сж намѣрили модусъ да ги укротя-ватъ лесно. Хванатъ слона обърнатъ го нѣколко пѣти на гърба му и съ това, въ петъ минути толкова много се укротява, че е неузнаваемъ. Така сега и Господъ ще нап-рави, ще хване всички хора - мъже, жени, свещеници, проповѣдници, учители, сѣдии, ще ги обърне нѣколко пѣти на гърба имъ и ще ги прѣтъркули въ водата. Тъ ще кажатъ: “Господи, познахме Те.” Въ водата нѣма частна собст-веностъ. Ще ми кажете: “Ние ще дочакаме това нѣщо, ще бждемъ свидѣтели на тѣзи врѣмена.” Не стойте да дочаквате това врѣме! Гледайте да не направите грѣшката, която жената на Толстой направи. Толстой още прѣди 20 години прѣдсказа какво ще стане съ Русия и казваше на жена си: “Хайде да раздадемъ богатството си, да се уединимъ нѣкъдѣ и да заживѣемъ тихъ, чистъ животъ, да изпълняваме Волята Божия.” - “Раздай своето богатст-во, азъ не искамъ да направя сѣщото”, отговаряше жена му. Наистина, слѣдъ 30 години се сбждна прѣдсказаното отъ Толстой. Така и вие, не стойте въ бездѣйствиe, а се гответе. Ще кажете: “Ние сме готови да изпълнимъ Волята Божия,

когато дойде времето за това.” Това не е готовност. Като ви говоря това, не разбирайте, че искамъ да напуснете свѣта, но ви проповѣдвамъ учение, съ което да разберете дълбокия смисълъ на Божествения свѣтъ и да ви избавя отъ излишни страдания. Нашиятъ животъ тукъ на земята е частица отъ великия Божественъ свѣтъ. Ето защо ние трѣбва да се приготвимъ за онзи великъ свѣтъ, на който трѣбва да станемъ граждани.

Христосъ казва: “По-блаженъ е този, който слуша и пази Словото.” Ако бихте имали опитности и прѣжи-въвания отъ този свѣтъ, то ако нѣкоя жена или мжжъ е боленъ, обезсърченъ, като дойдатъ вашитъ ангели отъ невидимия свѣтъ и ви посѣтятъ, веднага ще усѣтите присѣствието имъ и вашата болестъ, скръбъ или меланхолия ще изчезне. А сега мжжътъ се бои да не го напусне жена му, жената се плаши да не я напусне мжжътъ ѝ. Че кой ви е свързалъ, защо се плашите? За търговци съединение нѣма. Онова, което любовта е свързала, само то ще остане неразединено. Ако сте свързани по закона на Божията любовъ, никаква сила на този свѣтъ не е въ състояние да разруши или да помръдне тази връзка. Нѣмате ли тази връзка само пухъ и прахъ ще остане отъ васъ. Идете на гробищата, ще видите, че тамъ всичко е на прахъ и пепелъ обърнато. Вие същото ли искате да изпитате?

Това е говорилъ Христосъ на онѣзи, които Го разбирали и които търсили бѣдещия животъ. Той имъ прѣпорѣчвалъ да възприематъ любовта вътрѣ въ Словото и То да бѣде разумно, опрѣделено. Ако и вие възприемете това, само така ще можете правилно, коренно да разрѣшите веднѣжъ за винаги какъвъ трѣбва да е вашиятъ животъ и какви трѣбва да бѣдатъ отноше-нията ви къмъ хората. Любовта може да се облѣче въ хиляди форми, но всичкитъ ни намѣрения трѣбва да бѣдатъ искрени. Ако уловя една кокошка да я помилвамъ и нѣмамъ никакво друго намѣрение, освѣнъ да ѝ се порадвамъ, нека изразя така чувството си, че тя да се остави свободно на моята ласка и да не се бои. Но ако я уловя, помилвамъ, а въ себе си имамъ

намърнението да ѝ туря ножъ, това е недостойно. Ако сръщна една бѣдна, красива мома и **Ј** услуга, помогна **Ј** въ нѣщо, а послѣ си кажа: “Защо да не я използвамъ”, това е нечестно, недостойно намърение и всѣкава услуга пада. Въ любовѣта ни не трѣбва да има двѣ форми, двѣ разбиранія, двѣ желанія. Всичкитѣ ни дѣйст-вия, мисли трѣбва да дишатъ чистота, искреностъ, въ нищо да нѣма задна цѣль и да вършимъ само Волята Божия въ този свѣтъ.

Вие ме слушате сега, но послѣ ще си отидете и ще си карате по стария начинъ. Ще ви дамъ единъ правилень методъ за работа - вземете сѣществителното име “любовъ” и го скланяйте въ всички падежни форми. Послѣ вземете глагола “любя”, спрегнете го въ всички врѣмена - настояще, минало и бѣдеще, въ всички числа - единствено и множествено. Правете тѣзи упражненія всѣки день. Казвате: “Ние обичаме Господа!” Ако този Господъ дойде на земята, първата ви работа е да му се оплачете, че хората не ви обичатъ, не ви разбиратъ и т.н. Е, какъ мислите, ще бѣде ли доволенъ Господъ отъ това? Напро-тивъ, като дойде Господъ, кажете му: “Господи, доволенъ съмъ, че ми даде различни условия въ живота, за да мога да науча закона на любовѣта, доволенъ съмъ, че дойде, за да внесешъ въ мене любовѣта!”

Вие седите, всѣки день отваряте старитѣ си теф-тери и казвате: “Иванъ миналата година ми изяде 1000 лева, Драганъ, като бѣше на власт, ме обиди, еди кой си излѣга” и т.н. Всѣки день стари смѣтки прѣглеждате и минавате за културни хора! Посѣтете коя и да е часть отъ София или кой да е голъмъ европейски градъ, ще видите, че всичко се е съсредоточило къмъ едно: изиграване единъ другъ. Това не сѣ идейни хора, не сѣ културни хора! Малко сѣ хората, които мислятъ добро. Ученията мисли какъ да изнамѣри нѣкой отровень газъ, да се умъртвяватъ повече хора или какъ да прѣустроятъ орждията, да стрѣлятъ на по-далечни разстоянія и т.н. Всичко се измисля все за прѣстѣпления. Ние трѣбва да кажемъ: “Стига вече,

братя, сити сме на тѣзи изоб-ретения!” Всички изобретения да се превърнат на добро.

Ще кажете: “Ние ли да поправим свѣта?” Ами нали вие го развалихте. Вие трѣбва да поправите това, което сте развалили. Знаят ли българитѣ, колко нѣща сѣ развалили тѣ въ свѣта? Какъ? Тѣзи нещастия, които сѣ имали и иматъ българитѣ, сѣ резултатъ на омразата, която хранятъ толкова години къмъ гърцитѣ. Тази омраза е, която е развалила много работи. Българинътъ има характеръ и сила, а гъркътъ - умъ и съ тѣзи си качества взаимно поддържали омразата и до днесъ. Четете исто-рията, ще видите, че и днесъ се повтаря сѣщото. Не е омразата, обаче, която може да разрѣши такива важни обществени въпроси. Нѣкои хора казватъ: “Да бъдемъ националисти!” И въ това не е разрѣшението на въпроса. Хората иматъ извѣстни интереси, но правилно е тѣзи интереси да бждатъ еднакви за всички. Цѣлото общество е единъ организъмъ, който има нужда отъ подкрѣпа на всички частни, външни сили. Сѣщото е и за човѣшкия организъмъ. Ако човѣкъ усилва единъ органъ или едно качество въ ущърбъ на друго нѣкое, съ това се създава извѣстна дисхармония. Слѣдователно, невидимиятъ свѣтъ не може да гледа спокойно на издигането на единъ народъ надъ другъ. И гърцитѣ сега ще изкупуватъ грѣховеъ си.

И тѣй, старото, върху което сега живѣете, ще се прѣвърне въ вода. Азъ ви говоря въ по-мека форма, но ако прочетете Петровото послание, той казва, че всичко ще мине прѣзъ огънь, всичко ще се стопи. Азъ ви говоря за вода, а Петъръ - за огънь. Онѣзи отъ васъ, у които е събудено висшето съзнание, които искатъ да живѣятъ като разумни същества, нека заработятъ съ любовта, нека скланятъ същевителното “любовъ” и спрягатъ глагола “любя”. Като се упражнявате така, прослѣдете хората около васъ, дали ставатъ по-добри или по-лоши. Но въ този законъ има извѣстни изключения, които се състоятъ въ слѣдното: като започнете да работите съ тѣзи думи, ще забѣлжите въ първо врѣме едно подобрене, послѣ едно

влошаване, слѣдъ това по-голъмо подобрене, което ще се смѣни съ още по-голъмо влошаване, пакъ подобрене, но още по-голъмо, пакъ още по-голъмо влошаване и слѣдъ редъ кризи, ще се дойде до едно здравословно състояние.

Онѣзи отъ васъ, които сж трѣгнали въ този пѣтъ, казватъ: “Едно врѣме бѣхме спокойни, а сега сме много неспокойни.” То е защото любовта е реформирала сърцата ви, станали сте по-чувствителни и у васъ работи вече разумното Слово. Не се плашете, че нѣкога ще дойде и у васъ сиромашията. Казвамъ, нѣма сиромашия, но Богъ те е поставилъ въ това положение врѣменно, докато разберешъ своитѣ приятели. Когато си най-богатъ, тогава ще намѣришъ онзи свой неприятель, който иска да те убие. И тѣй, които отъ васъ сж богати, нека се справятъ съ неприятелитѣ си, а които сж сиромаси - съ приятелитѣ си. Въ това се крие разрѣшаването на съврѣменнитѣ обществени проблеми. Сега всички хора въ Европа се справятъ съ своитѣ неприятели. Това е първата фаза. Въ църквитѣ, въ всички религиозни общества навсѣкждѣ хората се борятъ, защото иматъ неприятели. Единъ народъ съ другъ се бие, защото сж богати и като тѣй виждатъ своитѣ врагове. До кога ще се борятъ? - Докато станатъ сиромаси. Като станатъ сиромаси, ще кажатъ: “Братя, стига сме се борили, може по другъ начинъ да живѣемъ!” Може, може да се живѣе по другъ начинъ, но трѣбва вѣра.

Сегашнитѣ културни хора и еднитѣ и другитѣ отиватъ въ крайности въ живота. Онѣзи, които вѣрваха въ Бога, но не изпълниха волята Му, нищо не можаха да направятъ и онѣзи, които не вѣрваха въ Бога, а вършиха Неговата воля и тѣ не можаха да направятъ нѣщо, защото и онѣзи, които вѣрваха въ Бога, вършиха своята воля и онѣзи, които не вѣрваха въ Бога, пакъ вършиха своята воля. Азъ наричамъ и еднитѣ и другитѣ вѣрующи, но вѣрующи въ кого? - Вѣрующи въ себе си. По-голъми безвѣрници отъ религиознитѣ хора въ този свѣтъ нѣма. По-голъми безвѣрници отъ поповетѣ, свещеницитѣ, проповѣдницитѣ,

браминитъ - нѣма. По-голъми безвѣрници отъ майкитъ и бацитъ въ този свѣтъ нѣма.

И днесъ всички болести, отъ които страда цѣлото човѣчество, сѣ изразъ на тази покварена мисль, която е заела, обхванала цѣлия свѣтъ. Вие вѣрвате въ Бога, но тази вѣра не ви опрѣдѣля дѣ е този Господъ сега. Нѣкои казватъ, че е горѣ на небето, други - че е у васъ вѣтрѣ. Че е горѣ, на небето, това зная, че е вѣтрѣ у васъ и това зная, но Той тамъ спи, чака да Му отворите, вие сте Го заключили. Господъ хлопа, а вие казвате: “Господи, чакай да се пона-тъкмя малко, да се облека.” Жената казва: “Господи, снощи имахъ неприятности съ мъжа си, почакай малко!” Мъжътъ казва: “Господи, снощи имахъ неприятности съ жена си, почакай малко!” Търговецътъ казва: “Господи, почакай малко да си прѣгледамъ старитъ тефтери!” Господъ казва: “Нѣма чакане вече, срутете всичко отвънъ, жени, мъже, търговци, свещеници, всички да станатъ на вода!” Само така ще се оправи свѣта.

Моето желание е всички да станете на вода, да бѣдете чисти, кристални като нея, та като ви пие нѣкой, да каже: “Ето въ какво се състои живота!” Тази вода да минава прѣзъ всички души, да ги мие, да ги подига. А днесъ се срѣщатъ хората и едни отъ други се плашатъ, мъже се плашатъ отъ жени и обратно, търговецъ се плаши отъ търговецъ и т.н. Казватъ за нѣкого: “Не му вѣрвайте, той е крадецъ, лъжець”. Кажете си по-добрь тѣй: “Да, прияте-лю и ти и азъ лъжемъ и крадемъ, но хайде и двамата да се поправимъ!” Казвате: “Ние сме по-благородни отъ него”. Че ако ти си по-благороденъ, въ какво се състои твоето благородство? Ако Господъ би ви изправиль въ нѣкой кинематографъ да наблюдавате лентата на вашитъ минали животи, знаете ли какво бихте видѣли? Ще видите най-ужаснитъ картини, каквито досега никога не сте видѣли. Това е човѣшкия животъ. Той е смрадъ и редица отъ прѣстѣпления.

Като ви говоря, нѣкои си казватъ: “Ние сме много добри, все ще уредимъ нѣкакъ тази работа.” Не, нѣкакъ тази работа не се урежда, а

трѣбва веднѣжъ за винаги да турите закона на любовта въ сърцата, въ душитѣ, въ умоветѣ и въ духа си, всичко да се изпълни отъ нея. Иде огнѣтъ! Който нѣма въ себе си тази любовъ, нищо нѣма да остане отъ него. Отъ европейскитѣ държави нѣма да остане нищо. Нѣма да мине много врѣме и ще провѣрите всичко това, което ви казвамъ. Само любовта ще ви спаси. Думитѣ на пророка ще се чуватъ. Отъ плановѣтъ на европейската политика нѣма да остане нищо, нека знаятъ това европейскитѣ дипломати. Отъ всички сегашни религии, църкви, нищо нѣма да остане. Камѣкъ на камѣкъ нѣма да остане. Любовта ще съсипе всичко и послѣ ние наново ще градимъ. Сега стоятъ съврѣменнитѣ хора и казватъ: “Чакай да се молимъ за орѣжието, за добрия изходъ на войната, за подобрене на материалното ни положение и т.н.” Не може вече това, такава молитва не се приема. Онзи, който се нарича българинъ, трѣбва да има нѣщо Божествено въ себе си. Нѣма ли Божествено въ себе си, той е както го наричатъ гърцитѣ - дебела глава. И тѣй, онзи, който нѣма любовъ въ сърцето, душата, ума и духа си, той не е човѣкъ, той е калѣнь-кефалия, човѣкъ на който главата не увира лесно.

Слушайте приятели, азъ другъ пѣтъ нѣма да ви говоря така. Ако ме послушате въ това, което ви говоря, печели-те, работата върви добръ, ако не ме послушате, утрѣ на вода ще станете. Ще кажете: “Ние сме млади още!” Да, но трѣбва всички вие, бащи, майки, да станете млади, чисти, красиви, като ангели, та като срѣщате хората да не ги убивате. Вие срѣщнете нѣкой вашъ неприятель, застрѣляте го съ нѣкой шрапнель въ гърдитѣ, ударите го съ тупузъ въ главата и той ви казва слѣдъ всичко това: ” Хайде, азъ съмъ съ васъ”. И ние сега дѣйствуваме съ тупузъ. Нѣма да пощадимъ никого отъ васъ. Да видите какъ ще гласувате съ насъ! Тупузъ ще има сега за всички мъже и жени, братя и сестри, за всички народи, тѣй е рѣшилъ невидимиятъ свѣтъ.

Сушата, която имате сега, е начало, прѣдсказание на това нѣщо. Нека хората видятъ, че невидимиятъ свѣтъ определя живота и

събитията въ видимия свѣтъ. Отъ невидимия свѣтъ казватъ: “Дъждьтъ е много за хората на земята, по-малко да имъ се дава.” Азъ прѣдвиздамъ, че слѣдъ 2 години хората ще иматъ по 100 гр. хлѣбъ даждие, а слѣдъ 5 години - само по 10 грама. Не ви плаша съ това, но ви казвамъ какво ще донесе закона, който работи сега въ свѣта. Между хората трѣбва да заработи законътъ на любовта, за да може всички заедно, общо да възприематъ благо, което иде. Всичката земя, жито, ябълки и други плодове, това е Божие, а трудътъ е нашъ, затова той трѣбва да се разпрѣдѣли така, че да бѣде пакъ общъ за всички. Този въпросъ ще се разрѣши чрѣзъ закона на любовта. И тъй, трѣбва да разберете разумното слово. Искамъ всички да се заемете за работа. Ще кажете: “Ние сме малко на особено мнѣние.” Оставете особеното мнѣние, направете опитъ.

Като се върнете въ къщи, сърцата ви ще затупатъ, ще си кажете: “Този човѣкъ говори много лоши работи, нѣмамъ миръ на сърцето си, защо отидохме да го слушаме?” Азъ не искамъ да ви плаша, да ви качвамъ на бѣсилки, нито пъкъ съмъ палячо да ви забавлявамъ, но ви казвамъ да се върнете отъ пѣтя, по който вървите, защото ще ви изведе на лошъ край. Богъ и природата нѣма да измѣнятъ законитъ си зарадъ васъ, а вие трѣбва да се справите съ тѣзи закони. Ако работите разумно, ще дойде и разум-ниятъ животъ у васъ, за да живѣете добръ. Който идва отъ сега нататъкъ при мене, нека прочете надписа, който ще поставя надъ вратата си и тогава да влѣзе. Надписътъ ще бѣде такъвъ: Този, който идва при мене съ двѣ лица, не го приемамъ. Второ: запитай се, живѣе ли любовта въ сърцето, душата, ума и духа ти? Ако не е проникнала любовта въ тебе, не те приемамъ. Искашъ да те лъкувамъ, проникнала ли е любовта въ тебе? - “Е, е, е...” - Не, не казвай “е...е”, а кажи: “Богъ е любовъ, любовта е проникнала въ моето сърце, душа, умъ и духъ”. Ако е така, както казвашъ, ела, ще те излъкувамъ. Гладенъ си, ще те нахраня пакъ по сѣщия законъ. Отъ кѣдъ ще дойде яденето?

Между васъ има много страхливци, но азъ съмъ приготвилъ топуза си и за мъже и за жени, ще свѣткамъ съ него, дѣто завърна, очить ви ще светнатъ на четири. Не сте ме виждали какъ дигамъ топузъ, като Крали Марко. Като ви ударя единъ пѣтъ съ топуза, ще кажете: “Любовѣта живѣе въ сърцето, въ душата, въ ума и въ духа ми, познахъ Те Господи.” Жената, за да изрази любовѣта си, казва: “Дай милички, да те цѣлуна.” Цѣлуката не е изразъ на любовъ. На вода ще станешъ ти и мъжътъ ти. Новото учение казва: “Нека разбератъ българитъ, че пѣтятъ на спасението е само чрѣзъ абсолютната чисто-та въ живота имъ.” Ако разбератъ учението, добръ, ако не го разбератъ, пакъ добръ. Вие, които ме слушате, ме разберете, направете опитъ върху това, което ви говоря. Това иска живия Христосъ, Когото азъ виждамъ. Азъ виждамъ Христосъ на бѣлъ конь, съ много свита, всички въоръжени съ голѣми топузи. Когото ударятъ съ топузи-тъ, ще поумнѣе. Ще кажете: “Ами Господъ нали е любовъ, защо удря съ топузи?” Ами че топузътъ не е ли любовъ?

Азъ не си правя илюзии и съмъ увѣренъ, че отъ васъ ще излѣзе нѣщо. Всѣки отъ васъ е работилъ, ако не сега, то въ миналото си, но помнете надписа ми. При мене да не влиза човѣкъ съ двѣ лица и не приемамъ този, у когото нѣма любовъ. Ако дойде при мене човѣкъ съ двѣ лица, ще му светна съ боздугана, съ топуза си и втори пѣтъ нѣма да влѣзе. Приложете и вие за себе си сѣщия законъ. На вратата си турете сѣщия надписъ, че не приемате хора съ двѣ лица и хора, у които нѣма любовъ. Дойдатъ ли такива при васъ, светнете имъ съ боздугана си. Светкайте по всички правила на любовѣта.

Двама кърджалии отишли да продаватъ тютюнъ. Единиятъ казва на другаря си: “Хайде да се отбиемъ, да си наберемъ грозде, азъ зная български, ще разбира, като дойде нѣкой да ни види и улови. Като чуешъ, че нѣкой каже: “удари го”, бягай! Започнали да си бератъ грозде и по едно врѣме пѣдарътъ ги съгледалъ, взелъ единъ голѣмъ прѣтъ и си казалъ: “Чакай да имъ светна азъ на тѣзи крадци!” - “Ехъ,

тази дума - светни му, не зная азъ, а само - удари го”, си казалъ болезнено кърджалията.

Въ любовта има и “светни му”. Вие знаете само “удари го”, но има и “светни”. Като дойде въ любовта тази фаза “светни му”, ще дойде и отварянето на очитъ. Ако влѣземъ въ Божествения свѣтъ и вършимъ каквото си искаме, ще дойде пѣдарятъ и ще каже: “Светни на този!” - “А, тукъ имало и свѣткане!” Да, ще светнатъ на тогозъ, ще светнатъ на оногозъ, докато цѣлиятъ свѣтъ се обърне на чиста вода и се оправи.

Христосъ казва: “По-блаженъ е този, който пази и слуша Словото.”

И азъ бихъ желалъ да спазвате Словото и да бѣдете полезни на братята си. Бѣдете смѣли и рѣшителни и говорете само истината. Ако говорите за любовта и тя изпълва само сърцето ви, говорете за любовта на сърцето. Ако любовта изпълва само душата ви, говорете за любовта на душата. Ако любовта изпълва ума и духа ви, говорете за тази любовъ. Изобщо, говорете само за тѣзи нѣща, които сте изпитали, а не говорете за нѣща, които не сте изпитали и прѣживѣли.

Това е дѣйствителното Слово, това е Великиятъ Духъ, това е Живиятъ Христосъ, Който изисква отъ всички ви Любовь, като носителка на Вѣчния животъ.

Бесѣда, държана на 10 априль 1921 година

Огнената пещь

*“А тѣзи трима мѣже Седрахъ,
Мисахъ и Авденаго, паднаха
вързани всрѣдъ горещата ог-нена пещь.”¹*

Когато въ съврѣменното общество се даде нѣкое дине, банкетъ, всички гости се интересуватъ отъ динето и на трапезата най-важно е менюто. Всички разговори се съсредоточаватъ все около това дине. Може да се говори за политика, за общественъ строй, за финансии, за това-онова, но прикритата цѣль е менюто, какъ ще бѣде сготвено, какъвъ ефектъ ще произведе върху благоутро-бието на присъстващитѣ. Само че тѣзи менюта сѣ отъ различно качество. Нѣкой пѣтъ има хубави динета, всичко е хубаво сготвено, има какво да се яде, а нѣкой пѣтъ се случва злѣ сготвено.

Въ прочетената глава срѣщаме повидимому единъ исторически разказъ, прѣдаденъ въ прѣносна, а не въ буквал-на смисль. Трима мѣже имали убѣждения повече отъ религиозенъ, а не духовенъ характер, затова убѣжденията имъ не се схождали съ убѣжденията, върванията, съ тогавашния строй, съ тогавашнитѣ нареждания. Вслѣдст-вие на това тѣзи мѣже били хвърлени въ огнената пещь за наказание. Ще кажете, че това е станало въ онѣзи варварски врѣмена. Не, и днесъ става, свѣтътъ не се измѣнилъ много. Ако днесъ нѣкой наруши основния законъ на държавата, може да се намѣри въ участъка, въ нѣкое подземие долу, може да се намѣри въ тази гореща огнена пещь. Така постѣпватъ не само съ този, който се е отклонилъ отъ другитѣ въ политическо отношение, но ако нѣкой отъ васъ е върующъ и убѣжденията му не се съвпадатъ съ убѣж-денията на неговитѣ събрата въ обществото и той ще се намѣри хвърленъ въ тази пещь. Всѣки може да ви хвърли въ пещьта. Мѣжъ може да хвърли

¹ Данаиала, гл. 3, ст. 23

жената и дъцата си, жената може да хвърли мъжа си въ пещъта, всички се пържатъ.

Азъ взирамъ това хвърляне въ много широка смисълъ. Ако имате убѣждения, може да излъзете отъ пещъта, ако нѣмате - ще останете. Нѣкоя красива мома може да бѣде хвърлена отъ момъкъ или някой момъкъ може да бѣде хвърленъ отъ нѣкоя мома. Навсѣкъдѣ виждамъ хвърлени хора. Това е законъ на изпитания или както го наричаме ние “еволюция”, минаване отъ една фаза въ друга.

Задавамъ единъ философски въпросъ: не можеше ли съврѣмениятъ строй или всички строеве на миналитѣ и бѣдещитѣ вѣкове да се устроятъ по другъ начинъ? Може и не може. Колкото е вѣрно едното, толкова и другото. Всичко това на половина зависи отъ насъ, наполовина зависи отъ причини извънъ насъ. Съ други думи: всичко въ природата не се обуславя отъ самата нея и всичко въ природата не се обуславя само отъ насъ, т.е. ние не сме единствения факторъ при разрѣшаването на този обши-ренъ въпросъ.

Ще задамъ другъ философски въпросъ: защо приро-дата трѣбваше да ни постави на два крака, толкова непрактични сж тѣзи два крака? Казватъ, че човѣкътъ тѣй билъ много добръ устроенъ. Не, сегашното устройство на човѣка не е толкова добро. При всѣко изгубване на равновѣсие, виждашъ тази машина ту изгубила нѣкое колело, ту нѣкоя спица. Виждашъ човѣкъ върви, изперчилъ се, замахалъ ржцъ, казвамъ си: чакай, колата ти не е още завършена, не е устроена, тѣй добре.

Всички съврѣмении хора живѣятъ въ единъ хипно-тически сънъ. Иматъ вѣрвания, но не знаятъ какви сж тѣзи вѣрвания; за бѣдещъ животъ говорятъ, тамъ не сж били; за Бога говорятъ, но никога не сж Го виждали; за любовъ говорятъ, но тя отсъствува; за ядене говорятъ, но никога не сж го вкусили. Това сж хора, които живеятъ като въ приказкитѣ на “1001 нощъ”. Често хората казватъ: “Азъ съмъ нещастенъ!” Ще бѣде смѣшно да не си нещастенъ, ако слѣдъ като заспишъ, сънувашъ царски палати, слуги, слугини, а като се

събудишъ, виждашъ, че нѣма нищо. Разбира се, спалъ си. Така сж всички хора. Всѣки, който се пробуди отъ този сънь, това е пробуждане на съзнанието, т.е. пробуждане въ живота на еволюцията и всѣки, който се пробуди, става нещастенъ. Жена, като се пробуди, става нещастна; мъжъ, като се пробуди, става нещастенъ; дѣца, като се пробудятъ, ставатъ нещастни; всички хора, като се пробудятъ, ставатъ нещастни, виждатъ, че работитъ не сж тѣй, както сж мислили. Какво да се прави, какъ да се постъпи? Освободете се врѣменно отъ вашия личенъ животъ и разсъждавайте съ мене заедно. Сега въ вашия умъ стои мисълъта, че имате да плащате 100 полици, имате да плащате 100 000 лева. Това не сж живи левове, т.е. живи лѣвове, това сж умрѣли. Да сж живи лѣвове, разбирамъ, но да се боите отъ умрѣли лѣвове! Гащитъ ви треперятъ. Казвамъ, това сж лѣвове на книга.

Слѣдователно, тази пещъ, за която се говори въ стиха, е сегашната пещъ, въ която се намиратъ хората. Самиятъ животъ е една пещъ, т.е. индивидътъ се намира въ една горяща пещъ. Нѣкой пѣтъ тази пещъ е силно нажежена, както кога се пече хлѣбъ, а нѣкой пѣтъ - слабо, като въ нѣкоя пещъ и тѣй ви е приятно. Това е пещъ. Има други сжщества, които, като ги внесете при тази топлина, въ която вие живѣете, ще умратъ веднага. Има сжщества пѣкъ, които живѣятъ при по-висока темпе-ратура отъ тази, при която вие живѣете и ако влѣзете при тѣхъ, ще умрете. Сега, за да ме разберете, освободете се отъ вашитъ 100 000 лева на книга. Прѣдставете си, че сте дѣца, че нѣмате да плащате никому, че сте свободни птички.

Ще кажете: “Ти искашъ да ни заблудишъ.” Не, искамъ да ви освободя отъ вашитъ заблуждения. Ще кажете: “Азъ съмъ жененъ.” Да, жененъ на сънь. Утръ, като умрешъ, ще бѣдешъ ли жененъ? Утръ, като умрешъ, ще имашъ ли да плащашъ тѣзи пари, тѣзи полици? Питамъ, единъ день, като измратъ всички хора, кой на кого ще има да дава? Какъвъ е този мораль? Дѣ е моральтъ? На кого има да даваме? Кой е кредиторътъ? Ще кажете: “Тѣй е писано въ закона,

тѣй е писалъ Господь”. Казвамъ, дѣ е подписътъ на Господа, че тѣй трѣбва да бѣде? Не трѣбва да фалшифи-цираме съ Името Божие, да казваме, че тѣй Господь е казалъ. Истината е, че никога не е казалъ Господь тѣй.

Съврѣменнитѣ хора най-малко говорятъ истината. Щомъ имашъ да взимашъ, ти говоришъ истината, но щомъ имашъ да давашъ, не ти отърва да говоришъ истината. Има два вида хора въ свѣта, които говорятъ истината: едни говорятъ истината за свой интересъ, да докажатъ, че иматъ да взиматъ, а другитѣ - пакъ въ свой интересъ, да докажатъ, че нѣматъ да даватъ. И еднитѣ и другитѣ говорятъ самата истина. Но ако кажете, че истината е абсолютна, то истина, която е абсолютна, нѣма нищо общо съ взимане - даване. Истината, това е едно състояние на човѣшката душа, която се намира въ абсолю-тенъ покой, която се намира въ хармония съ източника на живота. Истината само опредѣля отношенията на човѣка къмъ Вѣчното. Когато снемемъ истината отъ нейната висота до обществения животъ и говоримъ, че това е истина, онова е истина, тази истина е наша. Азъ казвамъ: Тази истина изстина. Знаете какво значи това. Изсту-дилъ се нѣкой. Нашата истина е изстинала. Който има такава истина, той се изстудява и го хваща треска. Нѣкой казва: “Не струва да се говори истината.” Казвамъ: да, не струва да се изстива. Нашата истина не е истина, измѣняшъ ударението ѝ.

Въ тѣзи трима младежи се забѣлъзва характеръ. Защо авторътъ на тази драма взима трима души, а не единъ? Е, това е тайна на писателя. Нѣкой авторъ напише нѣкоя драма, въ която героятъ трѣбва да умре, а героинята да живѣе и еди-кой си да бѣде хвърленъ въ затвора, а другъ нѣкой освободенъ. Всичко на сцената става точно тѣй, както иска авторътъ. Сега първиятъ баща на човѣчес-твото тѣй е написалъ драмата, както днесъ се играе. Неговитѣ дѣца играятъ драмата на баща си. Ако ме запитате, защо става всичко така? Казвамъ, баща ви тѣй написа и не можемъ да измѣнимъ написаното отъ Него. Нѣкой ще каже: “Господь написа това.” Господь не е

написалъ тази драма. Той съ такива глупости не се занимава, за Него има по-умни работи. Кой вашъ баща написа тази драма? Да не мислите, че вашиятъ баща бѣше много благородень? Ще ви докажа, че и майка ви не бѣше много честна! Господь, като имаше голѣмо довѣрие къмъ тѣхъ, тури ги въ рая, но майка ви съблазни законитѣ, затова Господь ги изпѣди изъ рая. Баща ви, като излѣзе отъ рая, написа тази драма и каза: “Нека знае бѣдещото поколѣние, какъвъ съмъ билъ азъ, каква е била майка имъ, да знаятъ, че сме били герои, че сме могли да се противопоставяме на Бога!”

Въ цѣлия животъ на тѣзи трима младежи сѣ взимали участие тѣхниятъ умъ, сърце и воля; тѣхниятъ духъ, душа и тѣло. Като дойдемъ до първия прѣводъ, че човѣкъ има умъ, сърце и воля, всички го приематъ; като дойдемъ до втория прѣводъ, че човѣкъ има духъ, душа и тѣло, приематъ само тѣлото, а другитѣ два елемента ги отхвърлятъ. Единствениятъ култъ на човѣчеството, върху който се спиратъ, е тѣлото, а духътъ и душата оставатъ на небето. Казватъ: “На нашата земя духъ и душа нѣма!” Прави сѣ хората, като казватъ, че нѣма духъ и душа. Сега вие ще дойдете пакъ до личния животъ, ще питате: “Какъ, нима нѣмаме духъ и душа?” Азъ не се занимавамъ съ лични въпроси. Вижте какво е написалъ баща ви въ книгата, какъ трѣбва да се прѣдставлява. Виждали ли сте вашия духъ, виждали ли сте вашата душа? Не може да говоримъ за нѣща, които не сме виждали. Думата “веди” значи, че трѣбва да говоримъ за нѣща, които сме видѣли. Понятията въ ума ви не трѣбва да бѣдатъ разбъркани, а да прѣд-ставляватъ една стройна, велика, необорима истина.

Споредъ мене, всѣки човѣкъ, който търси щастието извънъ себе си е Донъ Кихотъ. И тѣй, ние съврѣменнитѣ хора мязаме на Донъ Кихота. Нѣкой пѣтъ мѣжтъ е Донъ Кихотъ, а жената Санчо Панчо, а нѣкога жената е Донъ Кихотъ, мѣжтъ - Санчо Панчо. Нѣма да се обиждате отъ това, защото азъ не ви считамъ за личности, а ви взимамъ като идейни хора. Азъ разглеждамъ живота на сцената, а не тѣй, както е реалниятъ животъ. Азъ разглеждамъ драмата на вашия

баща, затова няма да се обиждате, да мислите, че животът на сцената е ваш живот. Не, да се разберемъ. Тръбва правилно мислене, правилно разбиране на живота. Всички тръбва да се стремите къмъ това правилно разбиране. Сега не искамъ да критикуваме безпощадно нъщата, а казвамъ, че нъкои нъща могатъ да бждатъ нъкога истинни, а нъкога неистинни.

Ще ви приведа единъ разказъ. Въ древността, въ едно царство се явилъ единъ красивъ момъкъ, толкова красивъ - единственъ по своята красота въ цълата държава. Всички заговорили за него, поети и поетки започнали да пишатъ за него, придворни, държавници взели да го заобикалятъ. Това се продължило 10 години, обаче, по едно време започнали да говорятъ, че животътъ му не билъ тъй чистъ, имало тайнствени работи въ живота му. Кои започнали да говорятъ за него? - Женитъ. Мжжеть се държали настрана, а женитъ говорили, че неговата честностъ е съмнителна, че еди-коя си, еди-коя си била онещастливена отъ него. Дали го подъ съдъ, 40 моми се явили, които пострадали отъ него. Царътъ ръшилъ да го обезглавятъ. Пръди да изпълнятъ присъдата, той казалъ: “Не бързайте да ми отсъчете главата, пръди да ме съблъчете голъ.” Какво се оказва? - Този момъкъ билъ жена. Питамъ тогава: какъ ще опозори тъзи моми, какъ ще имъ направи зло? Слъдователно обвинението пада само по себе си. Сега въ вашата драма всички сте завели дъло, че сте опорочени. Доста е да го съблъчете голъ, за да видите, че никакво зло не ви е направилъ.

Въ тъзи трима момци се заблязва характеръ да издържатъ единъ изпитъ. Изпитътъ може да бжде нъкой пжтъ отъ политически характеръ, нъкой пжтъ отъ общественъ, нъкой пжтъ отъ религиозенъ, нъкой пжтъ отъ наученъ, а нъкога и отъ сьмеенъ характеръ, но каквото и да се случи, изпитътъ тръбва да се издържи. Тъзи момци казватъ на царя: “Ние не можемъ да се поклонимъ, на твоитъ богове, на твоя образъ, ваша воля е, може да ни изгорите, за насъ е безразлично, ние ще останемъ твърди на убъжденията си.” Какъ

мислите, мъже или жени бяха тези трима момци? Тъ минаватъ за мъже, нали?

Азъ не искамъ да се впускамъ по-дълбоко да развивамъ тази драма, може да ви докажа фактически, че всички злоупотрѣбления, всички грѣхове, за които сега говорятъ хората, сѣ една велика илюзия въ тѣхнитъ умове. Зако-нътъ е такъвъ: никое същество отвънъ васъ, било то човѣкъ или какво и да е друго, не е въ състояние да ви опорочи. Единствениятъ, който може да ви опорочи, това сте вие самиятъ. Когато вие сами се опорочите, тогава и всѣки другъ отвънка може да ви опорочи. Нѣкой казва: “Съблазниха ме”. Не, ти самъ се съблазни.

Въ характера на тритъ момци е за заблъзване безстрашието, което проявяватъ. Кога човѣшкиятъ характеръ може да покаже безстрашие? - Само тогава, когато човѣшката душа и човѣшкото сърце е изпълнено съ любовъ. Но съ каква любовъ? - Не отъ картошки, разбира се. Само онзи, който е видѣлъ лицето на Бога, само онзи, който е видѣлъ видѣлината, която излиза отъ Неговото лице, само той разбира тази велика истина. Никой другъ! Докато не опитате тази велика истина, не говорете за нея! Търсете я, хлопайте, искайте я! Не играйте роля като онѣзи на сцената, да мислите, че сте царе, че сте намѣрили великата истина. Не сте я намѣрили. Който намѣри тази велика истина, ще бѣде като тези момци, които хвърлили връзкитъ си въ пещъта, веднага ги развързали и тръгнали. Слѣдователно, ако сте намѣрили тази велика истина и вашитъ връзки ще паднатъ въ огъня, но ако не паднатъ, не сте я намѣрили. Ако вашиятъ духъ остане здравъ, неопърленъ въ огъня, вие сте намѣрили истината.

Или и вие ще ми разправяте, като онзи малджия въ Провадийско. Един лѣтенъ день, взехъ дрехата си на рѣка и се разхождамъ покрай нивитъ. Вижда ме единъ човѣкъ отъ нивата и ми казва: “Чакай, господине, кѣдъ отивашъ?” - “Отивамъ да разглеждамъ природата.” - “Не, виждашъ ми се да си малджия и азъ съмъ единъ отъ тѣхъ.”

Започна да ми разправя: “Азъ съмъ на пѣтъ да открия едно голѣмо богатство. Деветѣтъ знака намѣрихъ, остава да намѣря още единъ, послѣдния, може ли да ми помогнешъ? Този послѣденъ знакъ най-мѣчно се намира.” Казвамъ: “Дѣйстви-телно, приятелю, ти търсишъ своето богатство, но азъ моето отдавна съмъ го намѣрилъ, тѣй че, ако искашъ, може да дойдешъ при мене.” -“Намѣри ли го?” -“Да.” - “Е, тогава ти не си като мене диване.” Да ви разтълкувамъ какво значи думата “диване”. Диване, диванъ значи човѣкъ, който стои правъ, нагоръ и мисли много работи. Той казва: “Има още много работи да мисля, докато намѣря този послѣденъ знакъ.”

Послѣдниятъ знакъ е потрѣбенъ за вашата еволюция, потрѣбенъ е за вашата душа и за вашия умъ. Само така вие ще може да разрѣшите този великъ общественъ въпросъ, който се задава сега лично на всички пробудени души: да си легнете наново или да започнете новия животъ. Кой животъ е по-приятенъ, животътъ на снѣя или да се пробудите; животътъ на пиянството или трѣзвиятъ животъ? Сега пияниците постоянно дигатъ пълни чаши: “Хайде за здравето на България! Нашитъ побѣждаватъ. Хайде наздравица! Дай ми още едно кило!” Послъ се върнатъ, казватъ: “Ами, какъ стана тази работа?” Ами че хора, които пиятъ, тѣй става, всѣкога загубватъ. Въ едно общество, въ единъ народъ, само онѣзи хора, които работятъ на нивата, само хората, които горятъ въ нагорещената пещъ, сѣ хора на дѣйствителното, на реалното; тѣ сѣ хората, които подигатъ човѣчеството. Когато имате пришки на ума, на сърцето и на волята си, това сѣ знакове, че сте работили. А при сегашния строй трѣбвало тѣлата ни отвънъ да бѣдатъ чисти, бѣли, да нѣмало никакви пришки, рѣцѣтъ ни сѣщо да бѣдели здрави, безъ пришки, както сѣ били едно врѣме у римскитъ патриции, постоянно ги намазвали, да не се пукатъ. И сега е така, прѣститъ украсяватъ съ прѣстени, лицата покриватъ съ воали, да не почерняваме, да сме красиви. Не отказвамъ тази красота, но тя трѣбва да е вѣтрѣшна, красота на човѣшкия характеръ, на душата, да може да издържи единъ такъвъ изпитъ.

Ангелитъ отгоръ сѣ зрители, дали ще имате доблестъта да издържите този огънь или ще се съблъчете. Тази пещъ е създадена нарочно, за да ви изпитва. Питамъ ви: “Ако въ държавата ви дойде единъ царъ и издаде такъвъ законъ: всички жени да напуснатъ мъжете си и да се оженятъ за други, а всѣка жена, която не напусне мъжа си, въ пещъ ще гори - колко отъ васъ женитъ, ще останатъ съ мъжете си? Ще кажете: “Та ние таманъ това търсимъ, я!” Ако другъ царъ дойдеше и издадеше друга заповѣдь: всички мъже да напуснатъ женитъ си и онѣзи, които не ги напуснатъ - въ огъня! Колко мъже ще останатъ съ женитъ си? Мъжете ще кажатъ: “Че ние това търсихме, я!” Тогава женитъ ще направятъ едно царско дине, ще кажатъ: “Господъ да поживи този царъ, че ни избави отъ мъжете ни!” И мъжете ще дадатъ едно царско дине и ще кажатъ: “Господъ да поживи този царъ, че ни избави отъ женитъ!” Но съ такъвъ законъ животътъ не се урежда. Животътъ има дълбокъ вѣтръ-шенъ смисълъ. Въпросъ е кѣдъ ще бѣдете вие слѣдъ 100 години и какво ще бѣде вашето положение. Важно е слѣдъ 100 години дали ще бѣдете нѣкакъвъ листъ или нѣкакъвъ цвѣтъ на това дърво или ще бѣдете долу да ви тъпчатъ.

Сега религиознитъ хора, които проповѣдватъ учение-то, турятъ половината хора въ пѣкълъ, а другата половина - въ рай. И наистина, животътъ е така: половината отъ хората сѣ въ ада, а половината - въ рай. Онѣзи, които ядатъ и пиятъ сѣ въ рай, а онѣзи, които гладуватъ сѣ въ пѣкълъ. Това de flectum е тѣй, но такъвъ адъ Господъ не е създалъ. Въ свѣта сѣществувва единъ адъ, който хората сами сѣ създали. Той е адътъ, въ който живѣятъ души, които не сѣ издържали изпита си. Адътъ, това сѣ нашитъ лоши потаени мисли, които търсятъ условия да се проявятъ.¹

Тѣзи трима младежи заемаха едно високо обществено положение, но за своитъ убѣждения трѣбваше да бѣдатъ подложени на изпитъ.

¹ Последното изречение е попълнено допълнително отъ стенографиката.

Царът имъ каза: “Ако не се поклоните на този златенъ образъ, ще ви лиша отъ положе-нието, което заемате и ще ви поставя въ една нагорещена пещъ, отъ която никой не може да ви избави.”

Сега и ние сме въ този периодъ на Седраха, Мисаха и Авденаго. Този периодъ се повтаря и сега. Всички хора се хвърлят въ тази пещъ. Ако ти не се поклонишъ на извѣстни мнѣния, системи, вѣрвания, ще отидешъ въ огнената пещъ. Днесъ нѣма свобода. Свободата е привидно нѣщо. Всички хора днесъ се малтретиратъ и то какъ! По единъ законенъ начинъ. Хората турятъ законността като претекстъ на справедливостъ, но тази законность е законность само на изнасилване. На кого? - На благо-роднитъ хора въ свѣта.

Да се повърнемъ да разгледаме живота лично, инди-видуално, вжтръшно. Ние сме de fctum на земята. Ако днешниятъ ти животъ ти създаде страдания за хиляди животи, питамъ те - има ли резонъ да живѣешъ? Ако пъкъ сегашното ти отричане ти създаде щастие за хиляда години, не струва ли да се самоотречешъ? Въ какво и въ кого седи щастieto на човѣка? - То седи въ самия него. Това хубаво настроение, което имашъ въ своята душа, въ него е истинското ти щастие. Реално е това, което ние имаме за единъ даденъ моментъ въ нашето съзнание. Тамъ е истинското щастие. Този моментъ може да се прѣкъсне може да съществува и хиляди години; като се прѣкъсне, може и пакъ да се яви. Щастieto всѣкога може да го имаме. Когато човѣкъ иска да рѣши единъ въпросъ, трѣбва да си каже: “Чакай да видя, какво е писано вжтръ въ моята душа, да видя азъ, какво мисля върху този въпросъ.” За да го рѣши, той трѣбва да се откаже отъ всѣка своя слабостъ, отъ всѣка обида и да мисли, като че ли за пръвъ пѣтъ дохожда на земята, че никой нищо не му е далъ, че никой нищо не му е направилъ, нито добро, нито зло. Само по такъвъ начинъ може да разрѣшимъ обществения въпросъ.

А сега, срѣщнемъ нѣкого, ухили ни се или ни се начумери. Питамъ, защо се ухилва, защо се начумерва? Минаватъ двама младежи, срѣщатъ една позната госпо-жица, поздравляватъ я, тя имъ

се ухилва, заминаватъ си. Срѣщамъ други двама младежи, минава покрай тяхъ позната госпожица, не а поздравляватъ. Тя се начумерва. Азъ прочитамъ цѣлата история. Казвамъ, и двѣтъ госпо-жици сега спятъ, сънуватъ, едната е доволна, другата - недоволна. Едната, като се начумерва, показва прѣзрѣ-нието си къмъ тяхъ, защото не я поздравили. Прѣдавамъ нейнитѣ думи, казва: “Диванета, ахмаци, нищо нѣматъ въ пипката си, пѣкъ ми се наежили!” Това е вжтрѣшенъ разговоръ при възмушенията ѝ. А другата госпожица, която е ухилва, казва: “Това сж отлични, благородни момци, тѣ иматъ образование, отъ високо произхождение сж, като тяхъ въ София нѣма други.” Азъ казвамъ, споредъ моитѣ схващания, момцитѣ, които поздравляватъ и тѣзи, които не поздравляватъ, сж подъ единъ и сжщъ знамена-тель. А двѣтъ моми сж много благородни, защото едната има доблестъта да изкаже своето възмушение, а другата - своята радостъ. Но заблуждението е тамъ, че тѣзи моми очакватъ двамата момци да ги направятъ щастливи. Не очаквайте своето щастие отъ никждѣ! Онзи, който се събудилъ, трѣбва да очаква щастieto си отъ себе си. Здравъ ли си, имашъ ли красивъ умъ, здрава воля, чисто сърце, ти си щастливъ! Докато твоятъ умъ, твоео сърце и твоята воля е въ рамкитѣ си, ти си щастливъ, но излѣзатъ ли умътъ, сърцето и волята ти отъ рамкитѣ си, всички ще те подтикватъ, ще бъдешъ нещастенъ. Защо? Кой кого подтиква? Бѣдния човѣкъ всички го подтикватъ, а на богатия - шапка свалятъ. Защо? На бѣдния казватъ: “И ти си като мене, а отъ богатия има какво да се вземе.”

Сега отъ васъ се иска смѣлость, като тази на тримата момци, да влѣзете въ огнената пещъ. Смѣлость въ какво? - Смѣлость въ ума и мислитѣ, смѣлость въ сърцето и чувствата, смѣлость въ волята и дѣйствиата, но не и смѣлость въ прѣстѣпления. Прави мисли, прави чувствувания и прави дѣйствия се изискватъ отъ васъ. Вие, които ме слушате, направете единъ малъкъ опитъ, за да познаете до колко сте просветени. Постарайте се да отстраните дисхармонията, която сжществува въ ума ви. Намалете 50% дисхармонията, която

съществува във домовете ви, намалете 50% от онези пръпятствия, които имате във обществото. Постарайте се да сторите това, упражнете волята си, без да разказвате това никому. Ето едно условие, при което може да намърите истината. Истината е обоснована на чисто математически принципи.

Ще ви прочета няколко числа, които имат математически съотношения: 35, 57.9, 36.5, 29.5, 37, 32.5, 13, 19.4, 16, 15.4, 14.5, 80. Това сж живи числа, това е човъкът. Други числа: 163, 47, 71, 36, 17, 16, 10, 9, 6, 9, 8. Е, какво разбрахте? Тъй, както ви прочетохъ тѣзи числа, това се нарича “джунгуръ-лунгуръ-пухъ”. Сега да изясня тѣзи числа. Числото 35 показва, че този човък е обиколил 35 пѣти слънцето. Ще кажете: “Обиколил слънцето, може ли да върваме въ това?” Че азъ мога да ви докажа. Ами земята като обиколи единъ пѣтъ около слънцето и вие обикаляте заедно съ нея. Значи, човък е обиколил 35 пѣти около слънцето. Човък, като обиколи 35 пѣти около слънцето, неговата глава обикаля 57 пѣти около своя центъръ. Намърете съотношението въ скоростта между тѣзи двѣ числа, на 35:57, кое се движи по-бързо. Азъ бихъ прѣвелъ всички тѣзи числа по това съотношение и всѣки единъ органъ, който имаме на главата си, ще показва извѣстно движение. По формата на ушитѣ, на въждитѣ може да се изчисли математически отъ колко милиони години сж започнали да се създаватъ, докато се образува цялото тѣло. Слѣдователно, може да се изчисли, каква е енергията, която се употребява вътрѣ въ това движение и т.н. Това сж отвлѣчени истини. Единъ день, когато дойдете до положение да ги разбирате, само тогава ще дойдете и до онова вътрѣшно разбиране, какъ да устроите живота си.

А сега какво става? - Жената очаква на мъжа си, той да работи, та единъ день да ѝ остави малка пенсия. Ами, ако тази държава утрѣ фалира, ами ако мъжътъ ѝ не може да ѝ осигури една пенсия? Всичко това може да се видоизмѣни, въ този свѣтъ нищо не е абсолютно. Тогава на какво може да бѣде обосновавъ нашия

животъ? Въ свѣта има единъ Божественъ законъ, който може да регулира отношенията на нъщата. Този законъ е толкова великъ, че въ него нъма никакво изключение. Животътъ на всички народи, на всички племена се движи по единъ опредѣленъ математически законъ. Сега виждамъ, че всички народи единъ день ще стигнатъ къмъ цѣльта, която този законъ е опредѣлилъ. И вие, съ всичкитъ ваши недоразумѣния ще пристигнете до тази цѣль. Когато дойдете до тази цѣль, всички ще бъдете събудени и нъма да имате сегашнитъ си тѣла. Нъма да ходите по този начинъ, като сега, съ два крака, нито като животнитъ съ четири крака, нито като птицитъ ще хвъркате. Като хора нъма да се движите, като животни нъма да ходите и като птици нъма да хвъркате. Какво ще бъдете тогава? Кажете ми, какъ се движи свѣтлината, съ два, съ четири крака или съ криль? А отъ свѣтлината излизатъ всички живи същества, които пропътуватъ цѣлото пространство. Всѣки лъчъ отъ свѣтлината е едно живо същество, което се протака отъ слънцето до крайния прѣдѣлъ, дѣто ще стигне. Като стигне до крайния прѣдѣлъ, започва да се свива и послѣ излиза втори лъчъ. Ние виждаме, че лъчитъ сѫ живи същества.

Ще кажете: “Какъ, може ли да бжде това?” Да, но вие виждате ли какво нъщо е животътъ? Единственото нъщо, върху което нъма споръ, то е живота. Философитъ спорятъ върху всички въпроси, но дойде ли до живота, почти всички го схващатъ еднакво. Животътъ подразбира всички онѣзи благоприятни условия, които може да се дадатъ за изразъ на нашия умъ, на нашето сърце и на нашата воля. Слѣдователно, въ насъ трѣбва да се създаде една жива въра по отношение на самата реалность, да не мислимъ, че реалното е нъщо отвлѣчено. Богъ е най-гольмата реалность. Той е невидимъ, защото ние сме Го направили невидимъ. Защо? - Защото ние се движимъ по противоположна посока. Затова съврѣменнитъ философи казватъ: “Бога никой никога не Го е видѣлъ.” И прави сѫ, защото човѣкъ не може да види Бога безъ свѣтлина. Той е сѣщинската свѣтлина, нъма

какво да виждаме. Видното не може да се види. Самата свѣтлина не може да се види. Това, което разкрива свѣтлината, не може да се види. Самата мърка, съ която мърите реалността, не може да се мъри. Единицата, съ която искате да мърите всички единици, не се мъри. Богъ е Невидимъ. Значи, Той е единица, съ която измървате всички други нъща. Речете ли да Го измървате, ще изгубите всички други съотношения. Ваша-та идея, че Богъ е Невидимъ, потвърждавате съ мисълта: “Ние сме гръшни, затова не можемъ да Го видимъ.” Не затова не можете да Го видите, но Богъ е реаленъ самъ по себе си, не може да се мъри.

Казвате: “Ами сега, като любя, това дали е реално?” Обичашъ едно, обичашъ друго, питашъ това дали е любовъ? Е, че какво нъщо е любовта, я ми кажете? При любовта има едно малко повишение на температурата. Пръмърете врата на нъкоя мома, която не люби и после пръмърете врата й когато люби, непръмменно ще има едно увеличение поне съ 1 мм. Сжщо и ржцътъ й ще бждатъ увеличени поне съ 1 мм. При любовта всъкога има едно увеличение. И тъй, това увеличение наричаме любовъ. Ако нма никакво увеличение въ организма, нма никаква любовъ. Казвате: “Еди кой си е религиозенъ човъкъ.” Пръмърете врата, ржцътъ му и ако има поне 1 мм увеличение, той е религиозенъ човъкъ, въ него има религия. - “Той е политически дъецъ.” - Пръмърете врата и ржцътъ му, вижте има ли увеличение. Това може да се пръмъри, математически да се изчисли.

А сега казватъ, че еди кой си билъ общественъ дъецъ, направиль толкова добрини на България. Бошъ-лафъ, направиль добрини! Петъ принесълъ, сто занесълъ. Това сж се добродѣтели! Едно врѣме толкова направиль! Не. Въ нашето сърце вжтръ всъкога трѣбва да има една коренна промъна, да има едно рационално число. Вие всъкога се опровергавате. Ти казвашъ: “Азъ съмъ ръшилъ да живѣя единъ чистъ, благочестивъ животъ, да служа на Бога.” Слъдния день ти дойдатъ пръпятствия, турятъ те въ пешъта, ти отлагашъ и казвашъ:

“Днесъ не му е времето за това.” Да, ти си отъ прибързанитъ. Онъзи, които сж прибързано родени, умиратъ, но и онъзи, които не сж отъ прибързанитъ и тѣ умиратъ. Само, които се раждатъ на време, тѣ не умиратъ. Слѣдователно, въ нашето сърце трѣбва да има една коренна промѣна. Нашата любовъ не трѣбва да бжде като вѣтъра промѣнлива, но да има въ нея нѣщо трайно, непромѣнливо.

Хвърлили тримата младежи въ огнената пещъ, но виждатъ едно четвърто лице. Царьтъ казва: “Нали бѣха само трима?” Да, четвъртото лице, това единиятъ мили-метъръ, съ който сж пораснали.“ Я ги извадете да кажатъ какво има - тукъ има една реалность! Кждѣ е вашата реалность? Когато азъ говоря, често взимате моитѣ думи и ги прѣвръщате, но и това нищо не значи. Азъ зная обратния законъ. Когато моята истина се прѣвърне въ отрицателна величина, тогава азъ взимамъ още една величина съ минусъ, та отъ тѣзи двѣ отрицателни величини да се получи една положителна.

Слѣдователно, когато единъ човѣкъ ви обиди, той прѣвръща вашата величина отъ положителна въ отрицателна. Тогава прѣвърнете тази истина, турете още една величина съ минусъ, кажете: “Заслужавамъ си това!” Съберете тѣзи два минуса, ще получите плюсь. Въ какво стои тази заслуга? Ще си кажешъ: “Сега ще намѣря онази велика истина, съ която хората нѣма да ме упръкватъ.” Кога упръкватъ една жена? - Когато нѣма мжжъ. Като има мжжъ, никой не ще я упръква. Когато нѣмашъ истина, всички те упръкватъ, но когато имашъ истина, никой не те упръква. Слѣдователно, когато Господь дойде да живѣе у насъ, никой не може да ни упръкне. Ето защо ние трѣбва да се приближимъ, да намѣримъ този нашъ Господь.

Казвате: “Азъ съмъ опиталъ Този Господь, Той ми е помагалъ!” Вие увѣрени ли сте, че този Господь ви е помогналъ? Утръ може да се разколебаете въ вашето вѣрване. Нѣкои отъ васъ вѣрватъ повече въ мене, отколкото въ Господа. Казвате: “Тѣй казва Господинь

Джновъ.” Утръ хората ще кажатъ: “Той лъже!” - “Да, че и ние тъй мислихме!” Така бѣше и съ Христа. Съ финикови вейки го посръщаха, викаха: “Осанна въ вишнихъ!” Слѣдъ три дни викаха: “Разпни го, долу, на кръста!” Това не сѣ убѣждения, това не сѣ религиозни течения! Докато всички обществени дѣйци, докато всички религиозни хора мислятъ както днесъ, ще се играе само на сцената, ще има опозорявания, тъй е писалъ вашиятъ баща.

И тъй, характерното за тѣзи трима младежи е смѣлостта имъ да влѣзатъ въ нагорещената пещъ. Слѣдователно и вие сега имате изпита, влѣзте въ пещъта, изчистете се, за да дойде четвъртиятъ. Кой е четвъртиятъ? Той е единия милиметъръ, съ който сте порасли. Не, безъ никакъвъ страхъ, безъ какво и да е движение отвънъ, а достатъчно е едно движение вътръ въ душата ви. Като видите една красива жена, ухилвате се, а като видите нѣкоя грозна - недоволни сте. Жената, това е душата, а не е външната форма, която виждате. Вие казвате за нѣкого: “Какъ си погрознѣлъ!” -Че азъ всѣки день си мѣня лицето! Нѣкой пѣтъ казвате за мене: “Колко е лошъ!” -Азъ съмъ нито добъръ, нито лошъ. Нѣкой пѣтъ, като ме поздравите, ухилвам се, а като не ме поздравите, начумер-вамъ се. Това сѣ моментални промѣни, които ставатъ въ човѣшкия характеръ. Не сѣдете за човѣшкия характеръ само по едни мимолѣтни промѣни. Човѣкъ се познава само тогава, когато неговата душа се събуди, когато започне да мисли за Господа тъй, че като Го намѣри, да може да рѣшава велики задачи въ обществото, да може да помага на себе си и на своитъ близки.

Питамя ви: като ме слушате отъ толкова години, какво сте научили? Много нѣщо сте научили, но като онзи малджия, деветъ знака сте намѣрили, но последния не сте намѣрили. Ще кажете: “Да прочетемъ нѣщо отъ еди кого си!” Да, но това едното никѣдъ не е писано, нито въ библията, никѣдъ, дѣ ще го намѣрите тогава? Ще дойдете въ моята стая, азъ съмъ го намѣрилъ, ще ви кажа, дѣ можете и вие да го намѣрите. На кого ще кажа? - Само на онзи, който се

отказалъ отъ всичко въ свѣта. Прѣстанете да мислите за всѣкаква обида, мислете, че идете за пръвъ пѣтъ на земята и че имате най-добро разположение къмъ всички хора. На такъвъ човѣкъ ще кажатъ: *(Учителѣтъ написва съ прѣстъ въ въздуха нѣкаква формула, нѣкакви знакове.)* Секретътъ ви дадохъ.

Знаете ли, на какво мяза това? Ще ви приведа единъ анекдотъ за говорене съ рѣцъ, съ прѣсти. Въ Индия живѣлъ единъ великъ философъ, който намѣрилъ най-послѣ единъ простъ човѣкъ, съ когото могълъ да се разговаря. Философътъ показалъ единия си прѣстъ, простиятъ човѣкъ му показалъ двата си прѣста. Философътъ показалъ петътъ си прѣста, обѣрнати надолу, простиятъ човѣкъ показалъ своитъ петъ прѣста, но въ противоположна посока. Питатъ философа: “Какво разбрахте отъ разговора?” Философътъ отговаря: “Азъ му казвамъ, че само единъ царъ има въ свѣта, а простиятъ отговаря, че сѣ двама - Богъ и царѣтъ на земята. Азъ му казвамъ, че ще вали изобилень, благодатень дѣждъ, а той ми отговаря, че всички трѣви и растения ще поникнатъ отъ него.” Запитватъ простия човѣкъ, какво е разбралъ отъ разговора. Той казва: “Философътъ ми каза, че ще ми извади едното око, но азъ му отговорихъ, че ще му извади и двѣтъ. Той ми каза, че ще дойде насрѣща ми съ петъ души, но азъ му отговорихъ, че съ сѣщо толкова души и азъ ще излѣза срѣщу него.” Опасень е този езикъ на прѣдполагаемитъ числа! Този знакъ вие ще може да го разберете само по единъ начинъ, а именно - когато се освободите отъ всѣка частна собственость, отъ всѣка омраза, отъ всички пороци и да мислите, че за пръвъ пѣтъ идвате на земята.

И тѣй, дѣйствителното, реалното, това е тази висша Любовь, която нѣма нищо общо съ сегашнитъ ваши чувства и разположения. Тази висша реална Любовь се познава по това, че когато тя се докосне до единъ глупавъ човѣкъ, той поумнѣва и мѣдрецъ става; когато тя се докосне до единъ мѣртвъ човѣкъ, той възкрѣсва и оживѣва; когато тя се докосне до нѣкой прокаженъ човѣкъ, проказата веднага изчезва; когато тя се докосне до нѣкое наранено,

обезкуражено сърце, то веднага се пръражда. Тя прави чудеса. Тя е велика, могъща и до каквото се докосне, твори, създава. Тази наука за великата Любов заслужава да се изучава. Всички знания на съвременната наука от 8000 години до сега, събрани заедно, въ своя резултат, въ своя ефект, не струватъ даже и колкото едно махване на тази велика Любовъ.

Слѣдователно, има какво да учимъ и азъ ви казвамъ, че отъ сега нататкъ има да учите много. Вие сте се пробудили вече. Бждете смѣли и не се поддавайте на никакви съмнѣния отъ каква и да е страна! Каквото и да ви казватъ другитъ, бждете върни на вашитъ сърца, умове и воля, бждете върни на вашия духъ и душа. Това е първиятъ принципъ. Върни ли сте на себе си, ще бждете върни на всички; не сте ли върни на себе си, никому не можете да бждете върни. Нъкой казва: “Ти трѣбва да ми бждешъ върень!” Азъ прилагамъ това правило другояче. На въпроса - върень ли ще ми бъдешъ, азъ казвамъ: “Ти върень ли си на твоеото сърце, умъ и воля, върень ли си на твоя духъ и душа?” - “Да.” - “Тогава дай си ржката и на мене върень ще бждешъ.” А ако каже: “А ...а...а.”, така и азъ ще отговоря. Това не е философия - “ако, прочее и т.н.”, това у насъ го нъма.

Нъкой господинъ пише писмо на нъкоя госпожица. Напише нъколко реда, многоточие постави. Продължи, напише още нъколко реда, пакъ многоточие. Тъзи много-точия сж ирационални величини. Този господинъ борави съ много неизвѣстни величини. Казвамъ, приятелю, трѣбва да пръобърнешъ тъзи числа!” - “Между насъ трябва да се възстановятъ тези отношения.” - “Да, разбирамъ.” Жената пише писмо: два реда написано, многоточие, два реда написано, пакъ многоточие. Пръвеждамъ: “Дѣйстви-телно ти си много ученъ човкъ, но си обикновенъ чиновникъ, съ малка заплата”, многоточие. Многоточието значи: азъ съмъ дама отъ високо обществено положение, ти не можешъ да поддържашъ моитъ изисквания. Спира се той, мисли, какво иска да каже тя съ многоточието. Казвамъ,

много проста работа! Точките сж пари, златни колелца, но не български пари, а английски или американски долари. Казватъ: “Отлична любовъ, много се обичатъ тѣзи двама.” Не, погледнете писмата имъ, ще видите колко многоточие има. Всички онѣзи, които се женятъ съ многоточие, свършватъ пакъ съ многоточие. Ще се жените тѣй, че никакви многоточия да не влизатъ въ писмата ви. “Ако” и “прочие” ще ги изхвърлите. Рѣчта ви ще бжде много опрѣдѣлена. Ще кажете тѣй: “Азъ ще ти бжда вѣренъ тѣй, както съмъ вѣренъ на своя умъ, сърце и воля, както съмъ вѣренъ на своя духъ и душа. Дайте ржката си!” Това е характеръ. Ако и да не ни избави нашиятъ Богъ, ние сме готови да жертвуваме за Него всичко!

Тѣзи трима младежи сж разбирали истината и затова този четвъртиятъ слѣзе между тѣхъ, за да види какво става. Тѣзи младежи сж били дѣвствени души, три ангела възвишени, вѣплотени, но нито като мъже, нито като жени и дошли врѣменно на земята.

И тѣй, вашиятъ четвърти ангелъ слѣзълъ ли е при васъ? Това е въпросъ. Вие казвате: “Чакайте да видимъ, какво ще каже още!” Азъ ви казахъ една отъ великитъ истини въ свѣта. Но казвате: “Чакайте!” Нѣма чакане. Онзи, който трѣгва на пжтъ, казва ли на трена: чакай? Когато учителятъ прѣподава, ученицитъ трѣбва да иматъ приготвени тетрадки, да не казватъ на учителя си: “Чакайте, учителю да извадимъ тетрадитъ си!” Петъ минути по-рано трѣбва да бждешъ на мѣстото си. Слънце-то нѣма да ни чака.

Сега се освободете отъ всичко, което ви спѣва, защото виждамъ въ умоветъ и сърцата ви толкова криви, изопачени вѣрвания, та понѣкога се чудя, по какъвъ начинъ, съ какви срдства, съ какъвъ маркучъ да ги изчистя отъ вжтрѣ. Че вие ще се изчистите, че ще минете прѣзъ огъня, че ще ви паднатъ връзкитъ, въ това нѣмамъ никакво съмнѣние, азъ това го зная, но защо трѣбватъ още излишни страдания? Турете си задача да разрѣшите въпроса: бихте ли издържали изпита на тритъ момци? Не бързайте да кажете: “Че азъ ви обичамъ”, не казвайте и на себе си. Любовта не бърза, тя не говори,

тя казва и върши. Някой като каже: “Азъ те обичамъ”, питамъ го: “Готовъ ли си да дадешъ всичко?” - “А...а...а” Тогава няма защо или всичко или нищо. Този, който търси любовта, трябва всичко, абсолютно всичко да даде.

И тъй, ще влезете въ хармония съ цялото битие. Вие трябва да ударите единъ ножъ, да се освободите отъ всички стари вървания и да кажете: “Всичко на ново!” Да не казвате, че се гнусите отъ своето минало, но ще се върнете въ него и ще благодарите на всички онъзи страдания, които сж ви сполетъли. Да цълунете ржка на онзи, който ви е мушналь съ ножъ, да цълунете ржка на онзи, който ви е вземаль паритъ. Онзи, който ви е мушналь съ ножъ, за да ви изтече кръвта, той е направиль това, за да не извършите едно велико прѣстѣпление. Онзи, който ви е обраль, освободиль ви е отъ развратъ.

Ще свърша бесѣдата си съ единъ разказъ. Въ древността единъ богатъ търговецъ ималь двѣ малки дѣца - момче и момиче, които оставяль подъ покрови-телството на единъ свой слуга, у когото ималь пълно довѣрие. При това пълно довѣрие на своя слуга, той умира. Обаче, слѣдъ смъртта на господаря си, слугата намисля да лиши наслѣдницитъ отъ богатството, затова продалъ и сестрата и брата роби. Слѣдъ дълги скитания на тѣзи дѣца, слѣдъ редица страдания, които минали и за тѣхъ се усмихва щастието. Сестрата пораснала, станала много красива мома и за нея се оженва царския синъ на едно съседно царство и тя става царица. Братътъ пъкъ, слѣдъ дълги лутания, успѣль да заеме много високо положение въ държавата. Царятъ на тази държава воюваль съ съседния, дѣто живѣль тѣхниятъ прѣдишенъ слуга и завладѣль царството му. Синътъ на търговеца рѣшилъ да иска смѣтка отъ тѣхния благодѣтель слуга и се заема да го намъри въ царството. Започва да го търси и го намира, живѣль богато, ожениль се и си ималь петъ дъщери и петъ сина. Сестрата, като се научила отъ брата си за положението на тѣхния бившъ слуга - благодѣтель, разправя цялата история на мжжа си и рѣшаватъ да го накажатъ по единъ изкусенъ начинъ. Започватъ да

прилагат правилото. Току-що се свършила войната, на този търговец се изгубва едната дъщеря, послѣ единия синъ, слѣдъ това втората, третата, четвъртата, петата дъщеря, по същия начинъ изгубва и останалитѣ четири сина - отвлѣкли ги далечъ отъ царството. Слѣдъ това започватъ да се запалватъ ту имѣнията му, нивитѣ, къщитѣ, ту умиратъ воловетѣ му, докато единъ день остава съвсѣмъ самъ, обеднѣлъ и си казва: “Защо Господъ ми даде толкова наказания?” Най-послѣ дохожда му мисълъта: “Да, това ми дойде, защото направихъ голѣмо прѣстѣпление, продадохъ дѣцата на своя господарь.”

Ще кажете: “Това е една повѣсть.” Да, но това става всѣки день въ живота. Питамъ ви сега: не мислите ли, че сте продали сина и дѣщерята на вашия господарь? Дѣ е вашиятъ духъ, дѣ е вашата душа, не сте ли ги продали? Казва се: “Какво се ползувамъ, ако спечеля цѣль свѣтъ, а изгубя душата си?” Страданията постоянно реформиратъ човѣка, въ него се събужда това висше съзнание, докато най-послѣ тѣ му се откриватъ и той рѣшава да живѣе единъ чистъ животъ. Всичко това, което става сега, се дължи на нашитѣ дѣца, които сж отишли горѣ на небето и ни пращатъ наказанията. Кажете ми, кой е онзи слуга, онзи мжжъ, онази жена, онзи господарь, който да не е изневѣрилъ на Бога? И то не само въ единъ моментъ, но откакъ се е родилъ той на земята, билъ ли е честенъ въ свѣта къмъ своя Богъ? Слѣдователно, на всички ви прѣпорѣчвамъ да турите на главата си вретиче и да живѣете чистъ, духовенъ животъ. Казвате: “Ние сме отъ високо произ-хождение, ние сме оскърбени отъ сърби и гърци.” Всички сте прѣстѣпни, всички народи съ своитѣ проповѣдници, свещенници, съ всички мжже и жени, затова всички трѣбва да се върнете къмъ Бога и да кажете: “Господи, ние сме извършили толкова прѣстѣпления къмъ тебе!” Вретиче сега на всички ви, всички на покаяние, а не този да колимъ, онзи да колимъ! Покаяние не само за единъ, а за всички! Отъ всички богове трѣбва да се откажете и да заживѣете съ новото разбиране на великата любовъ.

А сега какво правяте? - Елате да станемъ православни, да имаме ново учение. Да туримъ коренно ножа на старото и да кажемъ: “Всичко или нищо!” Сега ме гледате и казвате: “Чакайте условия!” Какви ще бждатъ условията? Утръ ще дойдатъ червейчетата и ще изядатъ всичко отъ васъ.

А сега като ви наричатъ гърците “дебелоглави”, не може ли вашата глава да изтънбе? Като ме слушате, нъкои отъ васъ се понаскърбяватъ малко, поначумеряятъ се, казватъ: “Пръкали го!” Ами вие не сте ли пръкалили? Ако имате единъ приятелъ, който ви казва истината, това съмъ азъ. Показвамъ ви единъ пжтъ, който може да слѣдвате. Да забравимъ всичко минало, да цълунемъ онъзи ржцъ, които сж ни причинили най-гольмитъ страдания, да признаемъ всичко и да туримъ добродѣтелитъ, съ тѣхъ да заживѣемъ.

Питамъ ви сега: има ли хармония между васъ? Дъ е тя? Въ православната църква я нъма, въ евангелската сжщо, въ будическата - сжщо, въ новото учение - сжщо. Тукъ идатъ нъкои, но съ стария си багажъ. Не приемаме такива. Старото, ако влѣзе, ще иска да му се слугува. Ние искаме да живѣемъ въ името на тази Велика Любовь и като ви кажа, че ви обичамъ, да знаете, че това е обичъ. И като ви кажа, че ще изпълня това, което ви обещавамъ, да знаете, че ще го изпълня точно тѣй, както съмъ обещалъ. Ще кажете: “Нъма условия.” За нашитъ връзки всъкога има условия. Не че това иска Господъ. Той е тѣй спокоенъ, гледа на васъ и казва: “Моитъ дъца спятъ, лошъ сънь сънуватъ.” Спи нъкой пътъ дѣтето и въ съня си вика: “А...а...”, не спи спокойно. - “Какво има, мама?” - “Нъщо много лошо сънувахъ.” - “Какво, мама?” - “Гониха ме.” - “Нъма нищо, сънь е това.” На другия день майката казва: “Снощи на моето дѣте безъ малко шъше да му излѣзе ума, лошъ сънь сънувало”. А, лошъ сънь! И азъ ви казвамъ сега: “Нъма нищо, мама, нъма нищо, това е сънь, нъма нищо дѣйствително.” Спятъ, казва Господъ, моитъ дъца и лоши сънища виждатъ. Казано е въ Писанието, че въ послѣднитъ дни ще пророкуватъ.

Бихъ желалъ вие да пророкувате и видѣния да имате тъй да заговори у васъ любовъта. Любовъта още не е дошла. Не мислете, че искамъ да ви обезсърчавамъ, но ви казвамъ, че веднѣжъ за винаги трѣбва да туримъ кръстъ на миналото, не да го забравимъ, а да кажемъ: “Въ името на любовъта, започвамъ другата частъ на живота си и колкото сме били лоши, толкова ще бѣдемъ добри, въ името на тази Любовъ ще градимъ и съграждаме, ще дадемъ рѣка на всички. По цѣль свѣтъ да се носи това живо слово! Този Господъ, за когото съмъ ви проповѣдвалъ, е особенъ Господъ, Неговиятъ гласъ никога не сте чули, Неговото лице никога не сте видели. Той не живѣе въ църкви, нито въ Ерусалимъ, за пръвъ пѣтъ Той слиза отъ своитѣ жилища къмъ васъ и затова ви казвамъ да се обърнете къмъ Него. Къмъ Бога се обърнете, а не къмъ мене. Това е заблуждение. Не вѣрвайте абсолютно въ никой човѣкъ, въ никого. Ето една истина. Нѣкои казватъ, че трѣбвало да вѣрватъ въ мене. Не вѣрвайте абсолютно въ никого, това не е за обида. И въ васъ не вѣрвайте и въ мене не вѣрвайте. Като казвамъ това, не значи, че въ нищо да нѣмате вѣра, но въ какво да вѣрвате? - Вѣрвайте въ тази любовъ, която урежда всичко изведнѣжъ. Това е великото, то е мощното. Азъ бихъ желалъ всички да станатъ невѣрници. Е, тогава? - Ще ликвидираме. Ще вѣрваме въ какво? - Въ любовъта, въ онази единица, която измѣня всички други величини, която дава смисълъ на новия животъ, която съставя ново понятие за Бога. Сега изхвърлете навънъ всички философи, които сѣ говорили за Бога и кажете: “Искаме да видимъ Този Господъ, Който за пръвъ пѣтъ иде сега въ свѣта, искаме тъй да Го видимъ, че да имаме едно истинско понятие за Него, да нѣма никакви посрѣдници!” Знаете ли за кого се отнася това? - За онѣзи, които се отказватъ отъ своята частна собственостъ, които се отказали отъ своето минало, а не и за тѣзи, които казватъ: “Чакай да си помислимъ.”

И тъй, върнете се у дома си и поставете въ ума си Седраха, Мисаха и Авденаго. Началнитѣ букви на тѣзи имена сѣ: С, М и А.

Каква французка дума бихте съставили от тези букви? - C'est moi.¹ На български азъ бихъ образувалъ думата “съмена”. Е, на кой Господъ искате да служите сега? Вие ще ми кажете: “Ние върваме въ Господа Исуса Христа, който прѣди 2000 години бѣше слѣзълъ на земята и бѣше разпнатъ на кръстъ, върваме въ Неговата кръвъ. Хубаво, радвамъ се. Дѣ сж плодоветъ на този вашъ Христосъ, Който бѣше разпнатъ зарадъ васъ, казваше: “Прости ги Господи, защото тѣ не знаятъ какво правятъ, не имъ считай това за грѣхъ!” Дѣ сж тѣзи европейски народи, послѣдователи на Христа, казаха ли и тѣ това нѣщо отъ кръста? Вѣрующитѣ казаха ли това нѣщо? Свещеницитѣ казаха ли това? А сега се събиратъ на конференции, дано уредятъ работитѣ. Не, съ лъжи този свѣтъ не може да се оправи. Единъ день ще ви държа една бесѣда, въ която математически ще ви докажа, защо светътъ съ лъжи не може да се оправи. Ще ви докажа, каква величина е лъжата и какъ се образувала тази величина.

Върнете се въ васъ, тамъ, въ вашата душа вжтръ има единъ животъ, който още не е бутнатъ, за който още нищо не знаете. Върнете се въ себе си и започнете този новъ животъ. Върнете се у дома си, заработете и нищо не говорете. Този новъ животъ ще произведе едно потре-сающе дѣйствиe върху васъ. Нѣма да ви подлуди, но ще ви направи герои. Тази сила, която ще дойде у васъ, ще бжде въ състояние да трансформира всички условия, въ които се намирате, ще видоизмѣни вашия животъ. Щомъ се видоизмѣни вашиятъ свѣтъ, цѣлиятъ свѣтъ ще се видоиз-мѣни. Господъ ще каже: “Понеже вие се измѣнихте и азъ ще измѣня своитѣ дѣйствия спрѣмо васъ.” Тогава ще се възцари на земята миръ.

Върнете се у дома си и намерете дѣ сж у васъ Седрахъ, Мисахъ и Адвенаго! Единиятъ живѣе въ ума ви, ще го търсите на небето; другиятъ живѣе въ сърцето ви, ще го търсите в астралния свѣтъ; третиятъ живѣе на земята, а четвъртиятъ е този, който иде сега

¹ C'est moi – (фр.) това съмъ азъ

отгоръ. Понеже вашите страдания сж толкова голъми, Господъ казва: “Голъмъ глъчъ се чува отъ земята, иди да видишъ, какво има тамъ, та да се тури край на тѣзи страдания!” Вие си казвате: “Този човѣкъ дали говори истината или ни замотава?” Това учение може да го приложите на опитъ. Азъ съмъ ви казалъ толкова опити, но досега още никой не ги е провѣрилъ, никой не ги е опиталъ. Вие сте правили много опити, но този сериозния опитъ трѣбва да направите-те. Понеже ви казахъ да не вѣрвате вече въ никого, нѣма да вѣрвате и въ себе си. Не се обезсърчавайте, но ще знаете, че нѣма да вѣрвате въ себе си, въ този, който си днесъ и какъвто си днесъ, а ще турите вѣрата си въ онова първоначално състояние, въ което сте били. Не сега какви сте, а какви сте били въ първоначалното си състояние, това е важно и ще си кажете: “Това сме ние.” Слѣдъ като дойдете до това положение, ще вѣрвите напредъ.

Тази любовъ, която сега иде въ свѣта, ще ви направи щастливи и тогава ще срѣщнете вашите възлюбени. Нали сега сърцата ви горятъ, казвате си: “Гупти ми сърцето!” - Да, но нѣма го вашиятъ възлюбенъ. Вашите възлюбени тепърва ще слѣзатъ на земята. Тъ сега иматъ само отражение, затова се разочаровате, казвате: “И въ него има слабости!” Да, защото истината не е тамъ. Нали това, което ви говоря, нѣма да го считате за обида, да ми го взимате за кусуръ, ще ме държи ли нѣкой отговоренъ, кажете ми? Азъ не обичамъ да съмъ отговоренъ за нѣщо, искамъ още сега да си отплатя. Разбира се, не искамъ да си кажете особеното мнѣние, но зная, че мнозина отъ васъ ме считатъ отговоренъ, обаче азъ ще се отплатя.

Казвамъ ви, този е истинскиятъ пътъ, но само за онѣзи, които чистосърдечно искатъ да се развиватъ и да живѣятъ при тѣзи условия. Изведнѣжъ не може да се хвъркне, но бѣдещиятъ животъ иска ново разбиране на нѣщата, защото и природата не търпи старото. Не е възможно за въ бѣдеше да живѣете като гжсеници, като буби; съ старите привички не може да се живѣе. Другите, които идатъ слѣдъ васъ, може да живѣятъ по вашия пътъ, но за васъ това не

е възможно. Влезете ли въ пещъта, оковитѣ ще паднатъ. Сега всички сте въ пещъта.

Бихъ желалъ на всички да паднатъ оковитѣ, да дойде четвъртиятъ, да излезете отъ пещъта и да кажете: “Нѣма Богъ, като Този на Седраха, Мисаха и Авденаго, нѣма Богъ като Този, Който туря редъ и хармония между всички братя, сестри и приятели, нѣма сила като Любовъта.” Слѣдователно, трѣбва да я приемемъ съзнателно, споредъ закона на безвѣрието. Когато се отказвашъ отъ дявола, въ църквата те питатъ: “Отричашъ ли се отъ дявола?” - “Отричамъ се.” Това значи да не вървашъ въ дявола, който сега всичко наредилъ въ свѣта. Той обхваналъ Божест-венитѣ работи и турилъ отдолу подписа си. Кажете: “Отричамъ се отъ всичко!”

И тѣй, нѣма Богъ, като Този на Седраха, Мисаха и Авденаго. Бихъ желалъ да се върнете къмъ вашия Господъ. Той е и моя Господъ. Моятъ Господъ е и вашъ. Той е Единъ. Отъ какъ свѣтътъ сѣществува, за пръвъ пѣтъ Той праща единъ лѣчъ къмъ човѣческитѣ синове на земята, проро-кътъ казва: “Обърнете се къмъ мене, възприемете моята любовъ, турете моя законъ, внесете братството навсѣкъдъ, всѣко насилие да изостане, ни поменъ отъ лѣжа, да се събудятъ моитѣ дѣца, да не виждатъ страшни сѣнища, да не се срами Небето отъ тѣхнитѣ думи.”

Пожелавамъ на всинца ви, като се върнете дома си, да се откажете отъ миналото, та като дойдете слѣдната недѣля, поне 1/10 отъ васъ да сте излезли отъ пещъта. Напрѣдъ другари, напрѣдъ, сражението е ваше, не се колебайте! Стойте и казвате: “Какъ ще стане тази работа?” - Напрѣдъ, нищо повече. И за войната тѣй се каза: “Напрѣдъ” - и се рѣши войната. За всѣка работа сѣщо казватъ: “Напрѣдъ”, не назадъ. Социалиститѣ казватъ: “Напрѣдъ, другари!” Азъ казвамъ: “Напрѣдъ, братя, напредъ, българи!” Ще дадемъ главното сражение по всички правила, ще откриемъ огънь, артилерия, по всички правила. Напрѣдъ! Да живѣе братството! Аминъ.

Отъ сега нататък, единственото нѣщо, което ще живѣе въ свѣта, то е братството. То ще владѣе надъ всичко. Всѣки, който не може да живѣе като братъ и сестра, той не може да бѣде гражданинъ на Новото царство въ този свѣтъ.

Бесѣда, държана на 17 априль 1921 година.

Въ рова при лъвоветъ

“Тогазъ царьтъ заповѣда, та дока-раха Данаила и го хвърлиха въ рова на лъвоветъ. И отговори царьтъ и рече Данаилу: “Богъ твой, комуто ти служишишъ непрѣстанно, Той ще те отърве.”¹

“И видѣлината свети въ тъмнина-та; и тъмнината я не обзе.”²

Този царь, който заповѣдалъ да хвърлятъ Данаила въ рова на лъвоветъ, билъ неговъ приятель. Ако обичате, прочетете цѣлата глава.

Въ свръзка съ прочетения стихъ отъ Данаила, ще взема и 5-ти стихъ отъ 1 глава на Евангелието на Йоана: “И видѣлината свети въ тъмнината; и тъмнината я не обзе”.

На съврѣменнитъ културни хора, въ каквото положение и да сж, на всички е необходимо едно ново, правилно схващане за живота. Не е нужно само едно умствено схващане да кажемъ, че разбираме, защото отъ разбиране до разбиране има разлика. Азъ говоря за онова разбиране и знание, което е въ сила да гради, да създава, да твори. Азъ говоря за онова знание, което внася редъ и порядъкъ, което внася щастие въ живота. Мнозина се спиратъ върху думата “знание” и казватъ, че знанието възгордява - тъй казаль нѣкой си евангелистъ. Този евангелистъ казва, че знанието възгордява, а любовта назидáva. А азъ казвамъ: знание, придружено съ любовь, облагородява. Онѣзи хора, които не притежаватъ тази Божествена мъдрость, тѣ сж способни само да разединяватъ, всѣки отъ тѣхъ си носи по единъ чукъ и камъни да ги раздробяватъ. Цѣлиятъ културенъ свѣтъ азъ го виждамъ като онѣзи отъ трудовата повинность, носятъ чукове,

¹ Данаила, гл. 6, ст.16

² Ев. Отъ Йоана, гл. 1, ст. 5

трошатъ камъни, голѣмитѣ ги правятъ малки и слѣдъ това павиратъ пѣтищата си.

В съврѣменното общество не може да намѣрите двѣ души, които да се схождатъ въ своитѣ убѣждения. Единиятъ казва: “Чакай да ти кажа своето схващане”. И другиятъ казва: “Чакай да ти кажа своето схващане”. Слѣдъ това започватъ да спорятъ кой е правъ, кой кривъ. Е питамъ, ако двама пияни, които се тѣркалятъ по улицата, започнатъ да спорятъ, кой е повече каленъ и кой по-малко каленъ, има ли въ това нѣкаква философия? Единиятъ казва: “Азъ пихъ по-малко”. И двамата сѣ пили и двамата се тѣркалятъ. Съврѣменното общество не иска да разгледа въпроса принципално, а казва, че трѣбва да бѣдемъ морал-ни. Когато ми говорятъ за моралъ, азъ имамъ друго прѣдставление за него. Нѣкои казватъ: “Да се краде по-малко, да се лъже по-малко”. Въ това седи цѣлата философия - по-малко да се лъже, по-малко да се краде!

Вие сте достигнали до една степенъ на развитие, дѣто тази едностранчивостъ е произвела въ организмитѣ ви едно болезнено състояние и вие всинца сте крайно честолюбиви. Всѣки мяза на единъ електрически бутонъ или на нѣкоя бомба и като ги бутнешъ веднага изгърмяватъ. Четете вѣстниците, четете литературата, ще видите, че се намираме въ врѣмето на римската епоха. Такъвъ упадѣкъ има въ съврѣменното християнство! Съврѣменнитѣ културни хора не тѣрсятъ изходенъ пѣтъ, а тѣрсятъ само да подпиратъ, като онзи търговецъ, който фалиралъ, че отъ тукъ тѣрси, отъ тамъ тѣрси, дано намѣри нѣщо да закърпи. И въ науката е същото. Достигнали сме до крайния прѣдѣлъ, до кѣдѣто съврѣменното културно човѣчество може да се простре, защото неговитѣ органи или неговитѣ сили, съ които то сега борави, не сѣ въ състояние да минатъ по-далечъ. Слѣдователно, природата ще го застави да събуди въ себе си онѣзи благородни спящи сили, чрѣзъ които ще трѣбва да продължи пѣтя на своето развитие. Сега вие дали ме разбирате или не, природата, Богъ ще ви заставятъ, тѣй както

заставят водата да кара машини. Поставят я вятър въ котела, нагръят я, впрегнат я да кара машини: “Пухъ, пухъ!” Казват: “Ви-диш ли?” Така и васъ ще ви турятъ въ котела, всички ще пухкате. Мжжътъ нъщо не му харесва, казва: “Пухъ!” Жената също - “пухъ”. Мжжътъ отъ една страна “пухъ”, жената отъ друга страна “пухъ”, колелетата ще започ-натъ да се движатъ. Учителитъ отъ една страна ще кажатъ “пухъ”, ученицитъ отъ друга; поповетъ отъ една страна ще кажатъ “пухъ”, паството имъ отъ друга; съдши-ятъ също ще кажатъ “пухъ”, всички ще кажатъ “пухъ” и колелото ще започне да се върти.

Азъ взимамъ Данаила като противоположенъ харак-теръ на Седраха, Мисаха и Авденаго. Въ тѣзи трима момци имаше единъ външенъ, политически изпитъ. Сега изпита-нията въ свѣта сж общи, тѣ сж индивидуални, сѣмейни, обществени, народни и общочовъшки. Всѣки народъ, всѣко общество, всѣко сѣмейство, всѣки индивидъ ще си иматъ изпититъ. Всички тѣзи изпитания си мязатъ. Българитъ, напримеръ, сега иматъ изпитания. Тъ минаватъ първата фаза на Седраха, Мисаха и Авденаго, въ огнената пещъ сж. Съглашението ги е турило въ пещъта и казва: “Пари, пари дайте!” - “Ама чакайте!” - “Не, пари, пари!” Знаете ли въ какво положение се намиратъ българитъ. Тъ се намиратъ въ положението на единъ търновски адвокатъ, който пжтувалъ отъ Търново за Севлиево. Изхитрилъ се той, казалъ си да не взима съ себе си пари, за да не го обератъ по пътя, но ги далъ на пощата. Обаче, по пътя между Търново и Севлиево, хващатъ го крадци, казватъ му: “Нали си адвокатъ, дай пари!” Обискирватъ го, не намърили нищо. Набиватъ го хубаво, че не носилъ съ себе си пари. Той си казалъ: “Втори пътъ ще нося съ себе си по 500 лв. въ джеба си, за да не ме биятъ.” Сега и българитъ ги налагатъ. Защо? Защото не носятъ съ себе си пари. Българитъ казватъ: “Ние страдаме отъ Съглашението.” Тъ ги налагатъ и казватъ: “Дъ сж паритъ ви?” Вѣстникаритъ пишатъ, че тѣй било, инакъ било. Не, не, всичко е, защото нъма пари. Ако България има 2,5 милиарда левове, добръ ще бжде.

Изпитът на Данаила е изпит от вътрешно естество. Въ миналата си беседа говорих за изпита на тримата младежи - Седраха, Мисаха и Авденаго, караха ги да се поклонят на онзи телецъ или златенъ идолъ, а на Данаила искатъ да забранятъ да се моли. Казвахъ му, че той нѣма право да се развива по единъ или по другъ начинъ, но тъй, както тѣ му заповѣдваха. Какъ именно се развива тази история? Неговитъ неприятели искаха да го прѣ-дадатъ, затова накараха царя да издаде заповѣдь - въ продължение на 30 дни никой човѣкъ въ царството да не се моли на никой Богъ, освѣнъ на царя и ако прѣзъ това врѣме нѣкой посмѣе да се помоли на другъ Богъ, ще бѣде наказанъ, ще бѣде хвърленъ въ рова на лъвоветъ. Понеже Данаилъ не изпълни тази заповѣдь, молъше се по три пѣти на день на своя Богъ, царьтъ заповѣда да го хвърлятъ въ рова на лъвоветъ. Първиятъ изпитъ на Седраха, Мисаха и Авденаго азъ го наричамъ изпитъ на бѣднотия и сиромашия, когато човѣкъ иска да схване двата края на едно. Той се бори съ мѣчнотиитъ, той е въ огнената пещъ. Вториятъ изпитъ е когато човѣкъ забогатѣе, има знания и дохождатъ вътрешнитъ изкушения.

Слѣдователно, съврѣменнитъ християни сега сѣ дошли до втория фазисъ на изпита. Светътъ минава прѣзъ първата фаза, първия изпитъ, а християнитъ и вие минавате прѣзъ втория изпитъ. Ще можете ли да удър-жите вашитъ убѣждения? Ще трѣбва да ви хвърлятъ при лъвоветъ. Лъвътъ, това сѣ ноктитъ, това е грубата сила вътрѣ въ свѣта, която човѣкъ трѣбва да подчини. Виждаме, че когато Данаилъ билъ хвърленъ въ рова на лъвоветъ, той сполучилъ да укроти тѣзи лъвове. Сега питамъ: вашата душа е хвърлена въ рова на лъвоветъ, можете ли да ги укротите или тѣ ще забиятъ своитъ нокти и зѣби и вие ще излѣзете съ съдрани кожи и ще кажете, че нѣмате убѣждения? Имайте прѣдъ видъ да схващате дълбокия смисълъ, защо Данаилъ трѣбваше да се моли на Бога? - Тамъ е силата. Силата трѣбва да се черпи отъ нѣкъдѣ. Днесъ хората образуватъ партии. Единъ човѣкъ може да черпи сила отъ дома си, единъ човѣкъ може да

черпи сила отъ единъ народъ, идейно може да черпи сила отъ човъчеството. Отъ къдъто и да е, тръбва да се черпи отъ нѣкъдѣ сила. Не мислете, че човѣкъ самъ по себе си е силенъ. Не, човѣкъ тръбва да почерпи отъ нѣкъдѣ своята сила. Когато нѣкой човекъ каже, че има убѣждения, има сила, той се самоизлъгва. Тази сила тръбва да се почерпи отъ нѣкъдѣ. Тази сила, която може да поддържа човѣшкия характеръ тръбва да бѣде жива, а жива сила е тази, която гради. Вие нѣма да се спирате върху разнитѣ схващания и тълкувания. Живата сила е съзнателна сила. Тази сила е нераздѣлима въ себе си, не може да се дѣли. Щомъ раздѣлите живата сила, нейната сила сама по себе си се губи, т.е. тя не може да се прояви. Затова въ Писанието на едно мѣсто се казва: “Онова, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да го не разлъча.”

Имайте прѣдъ видъ, че Данаилъ въ най-гольмитѣ опасности, знаеше послѣдствията, затова тръбваше да се моли по три пѣти на день. Той се молеше по три пѣти на день, както съврѣменнитѣ хора ядатъ по три пѣти на день: сутринъ закуска, на обѣдъ ядене и вечеръ пакъ. Защо? Не е ли сѣщиятъ законъ? И когато човѣкъ се лиши отъ яденето си, усѣща една липса. Сѣщиятъ законъ е и съ човѣшката душа. Да се моли човѣкъ, това не е единъ механически процесъ, това е общение съ Бога, то се отнася до човѣшката душа. Не е въпросъ какъ ще схванемъ думитѣ. Думитѣ сѣ сѣнка на реалността, а това, което въ дадения моментъ прѣживѣе, което дава сила на нашето сърце, което дава сила на нашия умъ, което дава сила на нашата воля, това е реалностъ. Никаква друга реалностъ извънка не сѣществва. Ако ние разбирахме този вѣтрѣшенъ Божественъ законъ на реалността, нѣщата щѣха да ни се показватъ еднакви, а сега нѣкой пѣтъ намъ тѣ се показватъ по-тежки, причиняватъ по-гольми страдания, нѣкой пѣтъ ни се показватъ по-леки. Защо? Тѣ всѣкога показватъ нашитѣ отношения къмъ Първичната причина на живота. Когато човѣкъ е силенъ, всичко въ живота му е приятно, а колкото е по-слабъ, толкова по-гольми страдания има.

Слабитъ, малодушниятъ хора сега сж на опасно мѣсто. Малодушниятъ хора сж, които употребяватъ лъжата. Слабитъ по характеръ обичатъ да полъгватъ. Слабитъ хора не могатъ да изпълняватъ своитъ задължения; слабитъ хора не издържатъ на дадената си дума; слабитъ хора не могатъ да мислятъ; слабитъ хора не могатъ да чувстватъ, тъхъ за нищо не ги бива. Тъ сж търтеитъ въ кошеритъ, които знаятъ само да пѣятъ. Всѣкога избиратъ най-лесното занятие. Тъ мязатъ на онзи българинъ, който слѣдъ освобождението на България, тръгналъ да си търси служба. Ходилъ изъ една, изъ друга канцелария, всички служби му се виждали мѣчни. Искане лека служба: “Толкова години съмъ държалъ ралото въ рѣка, сега искамъ нѣщо леко.” Единъ день минава покрай градината, вижда капел-майстора на една музика стои прѣдъ музикантитъ, маха съ една прѣчица. - “А, тази работа е хубава, да махашъ съ прѣчицата!” Подаль заявление за тази служба.

Всички хора сж дали заявления до Бога, искатъ да взематъ прѣчицата и да махатъ съ нея. Това е смисъла на живота за тъхъ. Мѣчнотиини никой не иска, страдания никой не иска, всички говорятъ каква била послѣдната пиеса въ “Модерния театъръ”, въ “Ренесансъ”, а какви по-хубави пиеси азъ виждамъ въ София! Въ Софийскитъ улици съмъ виждалъ десетъ пѣти по-хубави пиеси, отколкото въ “Модерния театъръ” и “Ренесансъ”. Всички, които изпълняватъ тѣзи пиеси, ги изпълняватъ не привидно, а точно. Тѣзи въ театритъ, като изпълняватъ ролитъ си, искатъ пари, букети, а тѣзи, които ги изпълняватъ по улицитъ, изпълнятъ ги безъ пари. Въ колко домове мѣжетъ и женитъ изпълняватъ чудесни роли, дѣцата имъ сящо взиматъ участие и никой не имъ плаща. Казвамъ: Браво, вие сте безкористни хора, на които никой не плаща!

Забължителното въ характера на Данаила е, че той се отличава съ знания и мѣдростъ. Ако прочетете това, което той е писалъ, което е прѣдрекълъ за толкова хиляди години напредъ, ще видите, че той билъ отличенъ мѣдрецъ, билъ запознатъ съ законитъ не само на

тогавашната, но и на съвременната наука. Слъдъ издържаването на този изпитъ, той заема едно отъ най-виднитъ мѣста въ Вавилонската държава.

Слѣдователно, вие всички сега сте въ тази епоха, дѣто ще бждете поставени въ рова при лъвоветъ и ако можете да побѣдите вашата груба натура, тѣзи сили, които сж въ васъ, слѣдъ като излѣзете отъ рова, ще минете въ новата култура, ще бждете господари на положението си. Кои сж тѣзи лъвове? Това сж човѣшкитъ страсти. Нѣма по-груби лъвове отъ човѣшкитъ страсти. Човѣшкитъ страсти това сж най-ужаснитъ нѣща, най-ужасния лъвъ. Тази страсть е разрушавала и царе и владци [и] попове, никой не е могълъ да устои.

Единъ знаменитъ светия кръщавалъ при една рѣка и всички хора отивали при него. Единъ день се задала една грѣшница, искала и тя да се кръсти, но била много красива. Светията, като я видѣлъ, казалъ: “Тази не мога да я кръстя” и хукналъ да бѣга. И тя бѣга подиръ му и го пита: “Защо бѣгашъ, азъ се кая?” Сръща го Свети Иванъ Кръстителъ, пита го, защо бѣга. - “Не мога да кръстя една жена, опасна е.” Иванъ Кръстителъ прѣкрѣства светията и той се връща и кръщава жената. Послѣ си мисли, че е много силенъ, кръстиль жената. Иванъ Кръстителъ казва: “Не, азъ я кръстихъ!” Така и ние, бѣгаме, сръща ни Христосъ, прекрѣства ни, връщаме се, издържаме, послѣ казваме: “Азъ го направихъ.” Христосъ казва: “Не, азъ го направихъ!” Всичката пакостъ е тамъ, че ние мислимъ, какво сами вършимъ тази работа, а то сами не я извършваме. Питамъ: колко отъ съвременнитъ младежи биха кръстили тази мома? Азъ зная колко. Колко отъ съвременнитъ жени биха кръстили единъ красивъ момъкъ? Това не е за упрѣкъ. Ние сме далечъ отъ да разбираме човѣшката душа. Далечъ сте още, вие не сте виждали какво нѣщо е човѣшката душа.

И тѣй въ Данаила имаме единъ установенъ харак-теръ, човѣкъ, който е свързанъ съ една непрѣривна Любовь съ Бога. Душата на

Данаила е проникната съ Любовъ къмъ Бога и затова казвамъ, че човѣкъ, който не обича и не люби, не може да се моли. Молитва безъ Любовъ не съществува въ свѣта. Когато ние си говоримъ, когато се молимъ, причина за това сж най-силнитѣ емоции, които ни заста- вятъ да вършимъ това. Когато обичаме нѣкого, ние му говоримъ много, посръщаме го добръ. Азъ не ви говоря за онази молитва, която вършите отъ страхъ, това не е молитва.

Първоначално думата “молитва” означавала обще-ние, разговоръ съ Бога, да Му говоришъ ясно, безъ да Го лъжешъ и да Му кажешъ: “Господи, когато слъзохъ отъ небето, тѣзи работи не ги разбирахъ, не ги прѣдвиждахъ, затова понѣкога съмъ принуденъ да излъжа, да не изпълня длъжността си!” Като кажешъ така на Бога, Той ще те освѣтли. А сега казвашъ: “Господи, азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ!” А въ какво специално си грѣшникъ, това не казвашъ на Бога. Грѣшникъ може да бѣде мжжъ къмъ жена си, грѣшникъ може да бѣде баща къмъ дѣцата си, грѣшникъ може да бѣдешъ къмъ приятелитѣ си, грѣшникъ може да бѣдешъ къмъ обществото и т.н. Не си изпълнилъ своитѣ задължения. Когато бащата не изпълни своитѣ задължения къмъ дѣцата си, той е грѣшникъ спрѣмо тѣхъ. Когато мжжътъ не изпълни своитѣ задължения къмъ жена си, той е грѣшникъ спрѣмо нея. Ще каже нѣкой: “Какво задължение имамъ спрѣмо жена си?” Ти самъ си далъ задължението си и си обѣщаль на Господа, че като слъзешъ на земята, ще помогнешъ на тази жена. Казаль си на Господа, че ще се оженишъ за тази жена и ще ѝ бѣдешъ върень. Господъ казва: “Добръ, ако изпълнишъ това, ще имашъ всичката моя помощъ.” А послѣ, като слъзешъ на земята, казвашъ: “За нея ще се жена, толкова жени има!” Не, не за всѣки човѣкъ трѣбва само единъ изпитъ, само една жена! Имашъ ли много жени, развращението тропа на вратата ти. Англичанитѣ казватъ: “сингъл майндет”.¹ Въ Писанието се казва: “Двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ своитѣ

¹ Single minded – (англ.) целенасочен, праволинеен

пятища.” Въ нашия животъ трѣбва да има само единъ моралъ, само единъ законъ. Сегашниятъ животъ на земята е едно приготвление за бъдещия, за този, къмъ който се готвимъ. Слѣдъ заминаването си отъ този свѣтъ, ще влѣзете въ другъ свѣтъ или слѣдъ като излѣзете отъ училището, ще влѣзете въ обществото, но понеже това общество, въ което ще влѣзете, се състои отъ хора високо интелигентни, то въ този свѣтъ не може да влѣзете съ лъжи. Не мислете, че може тъй. Не, не. Щомъ не можешъ да кръстишъ една мома, слабъ ти е ангелътъ.

Сега вашата душа е при тѣзи лъвове - животътъ съ всички негови изпитания, съ всички противорѣчия на безвѣрие, т.е. не това официално безвѣрие, но това вътрешно безвѣрие, че хората не вѣрватъ единъ въ другъ. Съврѣменнитъ хора нѣматъ вѣра - днесъ ти говорятъ едно, утрѣ казватъ, че не вѣрватъ въ това, което ти говорили, отрицаватъ го и мъже и жени. Е, кой губи въ това отрицание? Вие сами губите, отдалечавате се отъ първоизточника на живота, изгубвате силитъ си и съ това осакатявате своя умъ. Всѣка една жена, всѣки единъ мъжъ трѣбва да се стреми да дружи съ най-благороднитъ души на земята. Не съ най-виднитъ души, но съ най-благо-роднитъ души. Човѣкъ трѣбва да дружи съ най-благородни души, та отъ каквото и да сѣ обществено положение тѣ. А понеже ние имаме общение едни съ други, казваме, че трѣбва да дружимъ съ нѣкой министъръ, съ нѣкой докторъ или професоръ. Тѣзи не сѣ най-благороднитъ хора. Силата още не е признак на благородство. Единъ човѣкъ, който има сила, азъ го считамъ като онзи, който носи нѣколко бомби, носи пушки, патрони, той е силенъ, може да извади своитъ бомби. Силата, която стои въ човѣшкия умъ, въ тази сила почива и неговото достойнство.

Питамъ сега, вие, които сте хвърлили вашата душа въ рова, какво ще спечелите? Казва се за царя, който хвърли Данаила, че не могълъ да спи цѣла нощъ и станалъ рано сутринтъта, та отишълъ при рова на лъвоветъ и викналъ съ плачевенъ гласъ: “Данаиле, Богъ твой, комуто служишъ непрѣстанно, можа ли да те отърве отъ лъвоветъ?” - “Можа,

царю, да си живъ въ вѣкъ!” - “Извадете го и хвърлете неговитѣ неприятели, съ женитѣ и дѣцата имъ въ рова”, заповѣда царь Дарий. Слѣдователно, когато вашата душа бѣде хвърлена при лъвоветѣ, тя не трѣбва да спи, а да бѣде цѣла нощ будна.

Когато Христосъ казва това, то значи, че трѣбва да бѣдете будни, да не спите, за да издържите този изпитъ, прѣзъ който вашитѣ души минаватъ. Сега всички и мъже и жени, минаватъ прѣзъ единъ тежкъ изпитъ. Вашитѣ дѣца за въ бѣдеще ще кажатъ дали вие сте издържали изпита си или не. Ако издържите този изпитъ и излѣзете отъ рова, лицето ви ще стане по-свѣтло, а ако не го издържите - ще потъмнѣе.

Казва се въ стиха: “И видѣлината свети въ тъмни-ната и тъмнината я не обзе.”

Тъмнината показва всички условия, при които ние жертвуваме възвишеното, Божественото, за да постиг-немъ извѣстни удоволствия. Свѣтлината, видѣлината показва всички Божествени условия, при които може да се развиваме. Този характеръ, който виждате у Данаила, е потрѣбенъ за съврѣмения обществень животъ. Какъ би се съградило бѣдещето общество, какъ биха се съградили бѣдещитѣ партии, какъ биха се организирали сегашнитѣ народи? Нѣ, сега всички партии вървятъ въ една посока. Ако се върви тѣй, както сега вървятъ, всички партии, народи, общества, ще се разкапятъ. Сега тѣ сж дошли до една фаза, дѣто благородното трѣбва да вземе надмощие. Опасното е тамъ, дѣто казватъ: “Когато човѣчеството се облагороди, тогава ще вземемъ своя дѣлъ.” Не, не чакай-те цѣлото човѣчество да се облагороди. Човѣчеството се състои отъ единици.

Всички, които образуватъ духовния свѣтъ, сж минали прѣзъ този изпитъ, слѣдователно тѣ сж съврѣшенъ свѣтъ и вие не можете да влѣзете тамъ, ако не издържитѣ изпита си тукъ на земята. Ако една жена очаква да я вземе нѣкой мъжъ, какъ ще я вземе той, ако тя не е издържала изпита си въ рова при лъвоветѣ? Тя не може да очаква никаква любовъ отъ мъжа си. Нея я очаква нещастие. Сжщиятъ

законъ е и съ мъжа. Единъ народъ, едно общество, което не е издържало този изпитъ, не е за уважение. Че въ какво може да се уважава? Ако една жена може да пожертвува живота на мъжа си, на 40 души още, какво ще я очаква? Има статистики въ Америка, въ Англия, дѣто се изброява числото на убититъ мъже отъ една жена. Това ние наричаме “законъ на израждане”. И това сѣ хора, които се криватъ подъ булото на молитвата. Ако човѣкъ би изнесѣлъ съврѣмения животъ и на религиознитъ и на свѣтскитъ, въ всичката имъ голота, бихте се погнусили отъ онзи скритъ развратъ въ него.

Сега нѣма да се спирамъ върху това, да ви казвамъ какъвъ изпитъ иде за всинца ви, но ви казвамъ, че всѣки човѣкъ е подложенъ на изпитъ. Никакво, абсолютно никакво колебание! На жената да не ѝ трепва окоото прѣдъ никакъвъ красивъ мъжъ, съ каквито красиви мустачки да е, съ каквото положение да е. Тя трѣбва да прѣдпочита сама да си остане, дѣвствена да бѣде. Той казва: “Не мога да живѣя безъ тебе!” Утрѣ срѣщне друга, сѣщото ѝ казва. Този вѣлкъ, този вѣншенъ демонъ на земята, долу въ центъра на земята! Тамъ трѣбва да го изпрати Господъ съ хиляди години да изкупува своитъ грѣхове. Да не мислите, че Господъ любовта ще спасява. Не, за въ бѣдеще хората ще се лишатъ отъ възможността да правятъ прѣс-гѣпления. Това значи наказание.

Най-послѣ, въ какво седи нашиятъ характеръ? Казватъ за нѣкого: “Той заема високо обществено поло-жение.” Че какво отъ това? Покажете ми единъ честенъ българинъ! Извадете единъ честенъ българинъ, който прѣзъ цѣлия си животъ да е билъ дѣвственъ, извадете една българка такава. Не казвамъ, че нѣма, но колцина сѣтъ? Не само привидни, но като ги поставимъ на изпитъ, да могатъ да кажатъ: “Ние прѣдпочитаеме всичко да пожертвуваме.” А сега, за Христа, за народа, за туй-онуй, опетнявате се, а послѣ всичко и народъ и общество отиватъ по дявола. “Да се биемъ!” Ако се биете, всичко трѣбва да бѣде идейно. Ако единъ не върва, че изпълнява своя дългъ, като отива да се бие, да не отива. Ако върва, че изпълнява

дълга си, да се бие! Всъко нещо тръбва да се извърши съобразно това да бждеш върнен на себе си. Когато нъкой върва едно нъщо, а върши друго, той прави най-гольмото прѣстѣпление.

Сега, какъ ще се подигнемъ ние? Нъкой казва: “Да бждемъ българи, да бждемъ Християни!” Добръ, но това сж само методи, чръзъ които човѣкъ може да се подигне, но човѣкъ тръбва да се постави на единъ изпитъ, за да се подигне. Ще се изпита неговата честность и ако той не краде, ако не лъже, той е честенъ. Кажете ми, ако днесъ потърсимъ единъ човекъ, който никого не е излъгалъ, ще го намъримъ ли? Казвамъ, ако въ България намъримъ само единъ такъвъ човѣкъ, тя ще бжде най-великата държава и този човѣкъ ще бжде единъ скѣпоцъненъ камъкъ, какъвто никъдъ го нма. Този човѣкъ, мома или момъкъ, ще бжде най-цъненъ. Питамъ, дѣ е тогава нашата култура?

И вие си говорите за небето, казвате: “Господъ да ни прости грѣховетъ!” Нма прощаване повече! Господъ е приключилъ съ васъ и казва: “На тѣзи лъжци, които сж ме лъгали 999 пѣти, не прощавамъ повече!” Не че ви мрази, но ще ви тури на единъ изпитъ да изкупите тѣзи ваши 999 лъжи. Знаете ли за колко години ще ги изкупите? По една година ще ви тури за всѣка една лъжа. Значи за лъжитъ 999 години. Ако сте крали, за всѣка кражба по една година. За 999 кражби - 999 години за изплащане. Съберете ги $999+999=1998$ години. Слѣдъ това, вие сте убивали. За всѣко убийство по една година. Направили сте 999 убийства, значи 999 години ще изплащате. Знаете ли колко хиляди години ще се събератъ на гърба ви? Не мислете, че Божествениятъ законъ, Божията Любовь, за която говоримъ, е отъ картошки. Любовьта на картошки мина вече. Сега иде въ свѣта една Любовь, която е огнь. Добри-тъ хора ще се подигнатъ отъ тази Любовь, а за лошитъ хора ще бжде най-гольмо страдание, ще ги гори, че като минатъ 777 пѣти прѣзъ огъня, като ги потопява и изважда ще ги прѣчисти и ще ги пита: “Ще грѣшите ли?” - “Не.” - “Добръ.”

Знаете ли какво ще бжде вашето положение? Една гжска водила своите патенца, патокът върви напредъ, а патицата съ патенцата назадъ. Излиза единъ плъхъ, изяжда едно отъ патенцата. Хваща го патокътъ и го потопява въ водата. Изважда го, той още мърда, пакъ го потопява. Тъй го изваждалъ и потопявалъ въ водата, докато пръста-налъ да мърда. Пита го: “Ти ще взимашъ ли моитъ патенца? Да не мислишъ, че азъ съмъ толкова гжсокъ.” Ако мислите да си играете съ Бога, Той ще ви хване като този плъхъ и ще ви поставя и изважда отъ водата, докато у васъ изчезне всъка склонностъ да правите пакости.

Сега азъ ви говоря като единъ съдия, нъма какво да се страхувате, но ще видите присъдната права ли е. Ние тръбва всъки порокъ да го впрегнемъ на работа. Защо една жена да не може да издържи на изкушенията на единъ мъжъ? Защо единъ мъжъ да не може да издържи на изкушенията на една жена? Защо да го съблазнява неговата каса? Защо да те съблазнява едно агне? Всичко може да те съблазни! Минешъ, видишъ една хубава кокошка, но нъмашъ пари. Вечеръта минешъ пръзъ курника, влъзешъ тамъ, уловишъ я. Защо да те съблазни? Ами ако те хванатъ въ курника? Въ варненско, една лисица се научила да лови кокошкитъ на единъ селянинъ. Той направилъ единъ високъ дуваръ, за да пръдпазва кокошкитъ си отъ лисицата. Лиси-цата минала, издавила кокошкитъ, но не могла да излъзе. Като я видълъ той, извикалъ: “А сега, научи ли се, азъ пъкъ ще туря твоята кожа на кюрка си.” Така и ние - днесъ една кокошка, утръ друга, Господъ казва: “А, ти си дъто давишъ кокошкитъ, азъ ще те науча!” Ти може да си учител, съдия, свещеникъ, безразлично е.

Слъдователно, ние тръбва да бждемъ безпощадни къмъ всички наши слабости. Абсолютна чистота се изисква отъ всички хора! Хората на всички партии тръбва да бждатъ като диаманти. Да нъмаме нужда отъ никакви полици. Трима души тръбва да се подпишатъ, за да ти дадатъ пари на заемъ. Та това е безчестие за мене. Слъдъ това тръбва да дойдатъ стражари, да те взематъ. Никой

не плаща сега. Кой какъ вземе, не връща и който взима и който дава. И послѣ казвате: “Слава Богу, не съмъ толкова грѣшникъ, никого не съмъ убивалъ!” Не е въпросътъ за убийство. По-голямъ грѣхъ отъ убийството нѣма. Онзи, който се осмѣлилъ да убие нѣкого, той е човѣкъ демонски, неговиятъ баща е дяволътъ. За такъвъ човѣкъ Христосъ казва: “Този човѣкъ отъ начало още бѣше човѣкъ-коубийца”. Бащата бѣше човѣкъкоубийца. Защо не се прощава на дявола? - Защото е човѣкъкоубийца. Знаете ли, като се убие единъ човѣкъ, колко мъчно се прощава! Човѣкъкоубийцата може да излѣе една каца съ сълзи, но не се прощава. Ако нѣкой каже, че прощава, лъже се. Не, не се прощава.

Знаете ли защо дойдоха толкова нещастия въ Давидовия домъ? - За убийствата. Знаете ли защо страда еврейскитъ народъ? - За убийствата на Давида, за този псалмопѣецъ. Още хиляди години ще минатъ и не ще се простятъ грѣховетъ. А сега поповетъ казватъ: “Да му прочетемъ една молитва, да пости 40 дни”. Не се лъжете, не е шега това! За убийството нѣма прошка. Тѣй пише въ Божествената книга. За убийството има само наказания въ свѣта. Сега говоримъ и на двѣтъ култури и на религиозни и на безвѣрници. И еднитъ и другитъ убиватъ. Еднитъ твърдятъ, какво Господъ казва, че враговетъ трѣбва да се убиватъ. Новитъ правила казватъ: “Дяволътъ се възмущава, човѣкъ се защитава, а Божествениятъ човѣкъ трѣбва да се възвишава, да стои надъ всички тѣзи нѣща, той има сила, нѣма защо да убива.” Защо ще убива? Мене не ме хваща куршумъ. Стрѣля единъ човѣкъ два пѣти срѣщу мене, казвамъ му: “Какво искашъ, приятелю, ако искашъ пари, ще ти дамъ, ако искашъ волове, ще ти дамъ и ще дойда да работя заедно съ тебе на нивата, но на кривъ пѣтъ си.” Затова Христосъ казва: “Не си отмѣщавайте!”

Абсолютно никакво убийство не се позволява! Това е грѣхъ и онзи, който убие човѣкъ, брата си, нѣма да му се прости нито въ този, нито въ бѣдещия свѣтъ. Нѣкой мъжъ казва: “Азъ ще убия жена си.” Онзи мъжъ, който убива жена си е единъ извергъ. Тѣй стои

въпросът. Онази жена, която убива мъжа си и тя е единъ извергъ. Онзи братъ, който убива сестра си и той е единъ извергъ. И това е християнски моралъ. Не се лъжете. Това е грѣхъ, направенъ противъ Духа Светаго. И онзи, който убие нѣкого, нѣма да му се прости нито въ този, нито въ бждещия вѣкъ. Изхвърлете отъ себе си мисльта за убийство. Сторите ли това, ще имате прѣзрѣнието на цѣлото небе, ангели и светии, цѣлото човѣчество ще ви прѣзре като единъ прѣстѣпникъ, който не е изпълнилъ Божията заповѣдь: “Не убий!”

Азъ говоря сега за религиознитъ хора, за тѣзи християнски народи, които от 2000 години сж дигнали ножове, пушки, топове, а свещеницитъ казватъ: “Ще имъ се чете молитва.” Всички свещеници, проповѣдници, които така сж учили, сж осждени отъ Бога. Виждали сте едно врѣме на картини какъ водятъ свещеницитъ на сждь и послѣ ги изпращатъ въ ада. Това е вѣрно! Нека ми се сърдятъ свещеницитъ. Азъ съмъ първия свидѣтель противъ попове, които говорятъ за убийство. Азъ ще бжда свидѣтель и нѣма да се откажа да свидѣтелствувамъ за тѣзи прѣстѣпления.

Прѣзъ ума ви не трѣбва нито мисль да минава за убийство! И мъжътъ се разгнѣви и жената се разгнѣви и казватъ: “Нѣма да се махнешъ отъ тукъ, да пукнешъ!” Ахъ, жено, никога не казвай мъжътъ ти да пукне. Нито мъжътъ да казва на жена си, на дѣцата си да пукнатъ. Изхвърлете това, а мъдростъ и знание трѣбватъ. Това е моралъ. Вие ме слушате тук и си казвате: “Азъ се занима-вамъ.” Не, онѣзи отъ васъ, които сж убивали, вѣнъ отъ тукъ, прошка за тѣхъ нѣма! А онѣзи, които сега се готвятъ да убиватъ, да му мислятъ! Не е шега това. Нѣкои казватъ: “Това е революция!” Ако това е една коренна революция, има другъ начинъ. Азъ говоря за сжщественото, да не убиваме. Кого? - Брата си, сестра си, приятеля си.

Да туримъ като правило това - да не причиняваме страдания, да дойдемъ до едно споразумение, да не се измжчваме единъ другъ. Азъ не одобрявамъ тѣзи затвори, азъ не одобрявамъ тѣзи бѣсилки на коя и да е страна. Това не е идейно учение. Не искамъ да маскирамъ съ

това. Не, праволинейно тръбва да кажемъ на всички хора, че вървятъ по единъ неправиленъ пътъ, който не е Божественъ. Тъзи християнски народи не вървятъ по правия пътъ, не сж издържали изпита си като Данаила, нѣматъ убеждения, като Седраха, Мисаха и Авденаго. Тъ не издържахъ и този изпитъ. Съглашението не издържа изпита си, то се покло-ни на златното теле. Казватъ: “Дай пари сега!” Но иде за тѣхъ вториятъ изпитъ, моралниятъ, вътрѣшниятъ, дали тѣ иматъ убѣждения. Възъ основа на тѣзи закони, които дѣйствуватъ вътрѣ въ природата, ние знаемъ, какво въ всички съврѣмenni държави въ Европа, ще се наложатъ голѣми изпитания. Нѣма да остане народъ въ Европа, когото Богъ да не направи на пухъ и прахъ. Като вълна ще ги направи. Изисква се всички народи да си подадатъ ржка, никакво убийство между тѣхъ не се позволява, тѣ сж доста културни, за да разбератъ това.

Сега заблуждението е тамъ, че ние чакаме едно спасение, казвате: “Ние сме спасени”. Азъ се чудя, какъ спасениятъ човѣкъ може да каже на жена си или жената на мъжа си да пукне. Моли се три пѣти на день, казва: “Господи, колко те обичамъ, грѣшна е душата ми”, а слѣдъ малко: “Да пукне жена ми.” Жената сжщото казва. Питамъ, по-голъмо безумие отъ това има ли? И сега тръгнали напримѣръ, православнитѣ, казватъ: “Господи, тѣзи отъ новото учение да пукнатъ.” Владици и попове, тръгнали натукъ-натамъ, казватъ: “Да пукнатъ тѣзи отъ новото учение, понеже разрушиха държавата.” “Да пук-натъ” - ние ще имъ се отплатимъ по другъ начинъ. Нѣма защо нито тѣ, нито ние да пукаме, а ще тръбва по другъ начинъ да изпълнимъ волята Божия.

Попъ и владика не тръбва да убиватъ. Азъ зная единъ владика въ България, който ритналъ единъ попъ и той умрѣлъ. Азъ зная други такива случаи. Мога да ги изнеса като факти. Ако река да говоря противъ свещеницитѣ, моятъ езикъ нѣма да замлъкне, ще заговорятъ и онези отъ небето. Най-опасния човѣкъ въ свѣта съмъ азъ. Безопасно е още докато съмъ тукъ, но като си замина, тогава пухъ и прахъ

навсѣкъ ще има. Тѣй е решилъ Господь! Отъ този редъ и порядѣкъ на лѣжитъ нѣма да остане нито поменъ. Това въ скоро врѣме ще бѣде. Не е заплашване това, азъ да ви покажа законитѣ. Закони сѣ това. Вие ги изкривявате, а азъ ви казвамъ, че ако вървите по този пѣтъ, ще създадете изкуственъ гладъ, ще видоизмѣните законитѣ въ природата, ще създадете епидемии и раздори, ще станете нещастни. Какво лошо има въ това? Казватъ, че съмъ заплашвалъ. Ако азъ говоря отъ само себе си, азъ съмъ нищо, но съ менъ говори цѣлото Небе. Моето Слово е живо, разбирате ли? Живо е моето Слово! Като проектирамъ това Слово, което е Божие, то, колкото повече отива, ще почне да гори.

Господь е вече вѣтръ, въ народитѣ. Този кипежъ въ обществата, това кипѣние въ страждущитѣ, тази война, все вѣтръ е Господь. Въ Библията се разказва за необик-новената сила на Самсона, отъ когото единъ день жена му научила тайната на неговата сила. Тя се криела въ коситѣ му. Като узнали това, за отмѣщение, изрѣзали му коситѣ, извадили му очитѣ и го вързали за единъ отъ стѣлбоветѣ на едно грамадно здание. Той се помолилъ на Бога да му върне силата; наново му израсли коситѣ. Самсонъ помолилъ да му развържатъ за малко рѣцѣтъ. Послушали го. Той разтърсилъ стѣлба на това здание, съборилъ го и подъ него били затрупани хиляди души отъ неприятелитѣ му. И Господь е сега този великанъ, който се събужда въ човѣшка-та душа, всичко това Той ще го разруши. Господь е, Който сега се възмушава, Той е, Който воюва. Пушки и топове не вършатъ нищо вече. Той е запалилъ свѣта и го раздухва. Какво ще правите?

Сега ще турите като първо правило: убийството е грѣхъ противъ Духа Светаго, то е най-големия грѣхъ въ свѣта. Понеже се казва, че човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие, то като си убилъ човѣка, съ това си разрушилъ Божественото. Като убиешъ човѣкъ, като убиешъ най-възвишеното и благородното у човѣка, ти си извършилъ най-големото прѣстѣпление. Слѣдователно, спрете

вашия гнѣвъ, не казвайте: “Азъ ще изчистя жена си”. Добръ, ти можешъ да изчистишъ жена си, брата си, но и Господь тебе ще изчисти, никога нѣма да те помене. Тѣй трѣбва да проповѣдвате!

Ще кажете: “Ами дѣ е нашата войнственостъ?” Че въ какво седи войнствеността ви? Да войнствувашь значи да въдворишъ редъ и порядкъ въ свѣта, да спазвашъ Божествената хармония. Затова сж турени военнитѣ въ свѣта да спазватъ редъ и порядкъ въ обществото и да спазватъ Божествената хармония. А сега, като се оцапали, турили картечницитѣ: “Да покосимъ свѣта!” Да, но и тебе ще те покосятъ. Сега рѣцъ, крака и очи нѣматъ военнитѣ. Турили послѣ по единъ кръсть. Да, без рѣцъ и крака, а кръсть турили! Ти си единъ прѣстѣпникъ. Дай тѣзи рѣцъ и крака за единъ свой братъ! Бѣсятъ нѣкого, рѣжатъ крака на нѣкого, турете вашия кракъ на негово мѣсто! Азъ бихъ ви похвалилъ. Това съзнателно трѣбва да го извършишъ. А сега има такива герои въ свѣта.

Въ какво се състои една отъ най-благороднитѣ черти на славянството? - В закона на самопожертвуването. Единъ примѣръ отъ руския животъ: Въ Русия осѣждатъ една бѣдна вдовица, която имала четири малки деца, че изгорила имѣнията на единъ богаташъ и я изпращатъ въ Сибирь на заточение. Въ сѣщото село живѣлъ единъ бѣденъ мужикъ, който, като се научилъ за нещастieto, което сполетѣло тази бѣдна вдовица, рекълъ си: “Тази жена има четири малки дѣца, нѣма кой да ги гледа, а азъ съмъ самъ. Чакай да се прѣдставя въ сѣда като виновникъ за прѣстѣп-лението”. Отива въ сѣда и казва: “Азъ съмъ прѣстѣпника, мене дръжете, тази жена не е виновна”. Освобождаватъ жената, хващатъ мужика и го изпращатъ въ Сибирь. Слѣдъ десетина години въ сѣщото село, единъ селянинъ на смъртното си легло се изповѣдва, че той билъ сѣщинския прѣстѣпникъ за пожара. Търсятъ този мужикъ въ Сибирь, но той вече се поминалъ. Ето единъ благо-роденъ характеръ!

А днесъ, да стопишъ всички сегашни християни, единъ истински християнинъ нѣма да излезе. Ако се стопятъ всички българи, едва ли

единъ кракъ на християнството ще се изкара; ако се стопяят всички гърци едва ли едно ухо на християнството ще се изкара; отъ англичанитъ едва единъ носъ на християнството ще излезе - християнството у англичанитъ е колкото единъ носъ! У германцитъ християнството е колкото една въжда надъ очитъ. Това е тяхното християнство. Тъй ги виждамъ азъ, нека ми се сърдятъ. И азъ имъ се сърдя. Надули ми се, плюятъ ме. И азъ ги плюя. - “Вие сте прѣстѣпници”, ми казватъ те. - И вие сте прѣстѣпници. Азъ не спазвамъ вашия законъ, но и вие не спазвате Божия законъ. - “Вие лъжете”, казватъ тѣ. - И вие лъжете. Азъ бихъ желалъ да ме осѣдятъ на основание на Божия законъ. Да ми кажатъ: “Ти си правилъ прѣстѣпления.” Добъръ, но да ме сѣдятъ така само, не могатъ да ме осѣдятъ.

Слѣдователно, абсолютно никакво убийство, това е най-гольмото прѣстѣпление. Слѣдъ убийството започватъ всички лъжи въ свѣта. Слѣдъ като човѣкъ извърши единъ грѣхъ, едно прѣстѣпление, всички други грѣхове постепенно идватъ. Законътъ не е да се върви отъ малкитъ прѣстѣпления къмъ голѣмитъ, а отъ голѣмитъ къмъ малкитъ. Ами че кой ражда - малкитъ момиченца или майкитъ? Най-гольмиятъ грѣхъ - убийството е създадо другитъ грѣхове. Грѣхътъ влезе съ убийството въ свѣта. Братъ уби брата си. Отъ 8000 години още ние не можемъ да се избавимъ отъ това проклятие, на всинца ни виси този грѣхъ. А знаете ли какво нѣщо сѣ 8000 години? Сега искатъ да ме убѣдятъ, че убийството било позволено. Отъ 8000 години не може да се прости това убийство. И Христосъ дойде и съ Него не можа да се прости. Знаете ли какъвъ грѣхъ е то? Казвамъ ви, сериозни бѣдете, не се заблуждавайте, нищо отъ васъ нѣма да излезе. Тази философия на вашитъ учители на вашитъ професори, по дяволитъ ще отиде. Всѣки професоръ трѣбва да пише тъй: “Абсолютно никакво убийство на братъ не се позволява!” Всѣки учителъ, всѣка майка, всѣки баща трѣбва да пише тъй: “Абсолютно никакво убийство не се позволява!”

То е, защото кармически ние сме свързани единъ съ другъ. Извършено едно убийство, всички го прънасятъ. Питатъ ме: “Защо ти побълъха косить?” Моите косми побълъха все отъ вашитъ убийства. И азъ съмъ замъсенъ въ вашитъ убийства. И вашитъ глави побълъха. Всъка вечеръ, когато става едно пръстѣпление, азъ го чувст-вувамъ това и пръкарвамъ страданията на този човѣкъ. Вика този човѣкъ, моли се, виждамъ какъ се забива ножа въ него, той издъхва. Нѣкъждъ нѣкоя жена, нѣкое дѣте убивать.

И всички тѣзи съ одеждитъ минаватъ, казватъ: “Да пукнатъ тѣзи новитъ, които разрушаватъ държавата!” Лошото е, че нѣма да пукна азъ, азъ никога не пукамъ, но ще изкарамъ из българитъ всички дяволи навънъ, въ попо-ветъ и владицитъ нито единъ дяволъ нѣма да остане. Въ България нито единъ дяволъ нѣма да оставя азъ! А щомъ като заминатъ всички дяволи изъ България, кой ще ме бѣси? Дяволитъ искатъ да ме бѣсятъ, но съ тѣхъ лесно ще се разправимъ.

Ние учимъ една положителна философия, едно учение, безразлично за кои за едни и за други, за всички. Пѣтътъ, по който вървите, е кривъ, безъ разлика и безъ прист-растие и къмъ управляющи и на управляеми. И лѣви и дѣсни, на крива посока сте. Това не е култура! Не искамъ да се скриватъ нѣщата, а противъ всъка неправда въ свѣта трѣбва да дигнемъ гласъ. Не е въпросътъ за моето учение, но българитъ трѣбва да си поставятъ като девизъ: “Ника-кво убийство не се позволява въ България!” Нека всички свещеници започнатъ така да проповѣдватъ, нека всѣки стражаръ, всѣки войникъ тѣй да пише, да каже: “Азъ тѣй съмъ написалъ въ своята душа - абсолютно никакво убийство!” Тогава Богъ нѣма ли да бѣде на страната на българитъ? Сега ми се сърдятъ, че съмъ ги обиждалъ. Още има да ви обиждамъ, азъ отъ сега съмъ започналъ едва. Азъ казвамъ - и моята глава побѣлъ, но и вашата; и моитъ косми ще опаднатъ, но и вашитъ. Това е Божествената страна на нѣщата.

За да избегнемъ като Данаила отъ лъвоветъ, трѣбва да издържимъ изпита си, да обуздаете тѣзи лълове. Щомъ тѣ ви разкъсатъ, показва,

че сте извършили някакво престъпление. Жената казва: “Мжжът ми умръ отъ внезапна смъртъ.” Зная я азъ нея! Пазете се всички отъ тази лукава мисълъ, защото нѣма прощение за онзи, който извърши убийство.

И тъй съврѣменното християнство да тури въ дома си надписа: “Отъ убийство ни помень!” Това е грѣхъ противъ Духа Светаго. Който убие брата си, не се прощава никога. Богъ казва на Каина: “Ще ти туря знакъ, че който те срѣщне, да не те убива. Който те убие, ще бѣде подобенъ на тебе и неговото наказание ще бѣде още по-гольмо”. А сега съврѣменнитѣ хора съ единъ такъвъ мораль искатъ да прѣустроятъ обществото.

Питамъ ви, защо мжже и жени не можете да живѣете? Мжжътъ казва: “Не мога да търпя жена си, отвратителна ми е”. Жената казва същото. Защо? Брат ти е. - “Като мжжъ не мога да го търпя”. - Търпи го като братъ. - “Ама този слуга не мога да го търпя” - Търпи го като братъ. Пъкъ най-послъ, може да ти бѣде учителъ, може да ти бѣде баща, майка - братъ ти е. Защо да не се качишъ на това високо положение и да кажешъ: “Братъ ми е.” Обърни се къмъ брата си и кажи въ себе си: “Любовъ и съгласие!” Мжжътъ ти дига гюрултия, кажи: “Любовъ и съгласие!” Той ще омекне. А сега жената казва: “Какво ми дигашъ гюрултия, мислишъ, че ще ме уплашишъ?” Тъй да казватъ и мжжетъ: “Любовъ и съгласие”. И женитѣ имъ ще омекнатъ. А сега стоите, играете ролитѣ си, възди-шате, казвате: “Безъ любовъ не може да живѣемъ.” Че азъ още не виждамъ образа на Любовта! Знаете ли какви сж очитѣ на Любовта? Знаете ли какво е сърцето на Любовта? Сега още говорятъ за изгаряне отъ любовъ. Това не е християнство. Жената ще гледа на мжжа си, като на братъ, ще му праща най-чисти мисли като на братъ. Момъкътъ ще гледа на момата като на своя сестра, трѣбва да я щади той. Това изисква съврѣменното човѣчество.

Знаете ли какви красиви щѣхте да бѣдете? Сега знаете ли защо погрознѣватъ лицата ви? Азъ съмъ виждалъ въ Америка, дойде нѣкой

да се услови за работникъ, пипнатъ го подъ мишцата, казватъ: “Бива го, може да копае” Че каква разлика има между говедото и него? И говедото така попипватъ. Дойде нъкой за инженеръ - “Колко искашъ?” Плащатъ за ума му. Учителтъ не е учител, той е наемникъ. Свещеникътъ не е свещеникъ, той е наемникъ. Майката не е майка, а за да се ожени, нарежда се съ панделки, да се хареса, че да народи нъколко дъца. Мжжътъ, за да влѣзе въ този долапъ, трѣбва да му дадатъ 50-60 000 лева. И послъ казва: “Азъ съмъ баща”. Това не е баща, това е наемникъ.

Азъ ви говоря приятелски. За въ бждеще така не може да се живѣе. Ти твоята жена ще я обичашъ, пари нѣма да ѝ искашъ, ще ѝ кажешъ: “Тѣй както си, тѣй те обичамъ”. И жената ще каже същото на мжжа си. Нѣма да иска да взима много пари, а да се обичатъ и съ любовъ да живѣятъ въ къщи. А сега излизатъ и мжжътъ и жената, двамата облъчени, но вжтрѣ...! Актьорство е това! Не е толкова актьорство, колкото прѣстѣпление извършватъ. Ще дойде врѣме да родятъ нъкое дѣте, мжжътъ казва: “Това, което си заченала, азъ не го искамъ, намѣри нъкакъв начинъ да го изхвърлишъ”. Слѣдъ нъколко години тя става хилава. - “Не знамъ защо съмъ така!” - Пометнала си. На мжжа също работитъ не му вървятъ добръ. Никакво помятане! Тѣзи сж новитъ идеи, никакво убийство, никакво помятане, никаква злоба. Съзнателно трѣбва да туримъ любовта! Не да се говори само за нея, но като те срѣщна, да изпълня своето задължение.

Господъ казва тѣй: “Азъ не убивамъ никого, но убийци-тъ наказвамъ, азъ не отмъщавамъ никога, но на онези, които убиватъ отмъщавамъ, азъ любя всички, но на онѣзи, които нарушаватъ моята любовъ, давамъ моята омраза”. Тѣзи сж основитъ, които трѣбва да се турятъ въ новото общество. Никакво убийство! Всички грѣхове започватъ отъ убийството. Християни противъ хрис-тияни воюватъ. Азъ виждамъ разни евангелисти, разни секти, казватъ: “Да пукнатъ тѣзи отъ новото учение!” И тѣзи хора минаватъ за християни, стихове

отъ Евангелието цитиратъ, а кога дойде до това учение и тѣ не сѣ далечъ да убиятъ човѣка.

И тѣй, имайте доблестъта на Данаила, три пѣти на день да се молите! Не се бойте! Азъ бихъ нарамилъ мотика, бихъ копалъ цѣль день, но да работя съ любовъ, нежелу да бѣда единъ министъръ въ България. Бихъ прѣдпо-челъ да гладувамъ и да работя, отколкото да бѣда владика. Какво по-хубаво отъ това, да бѣдемъ чисти въ себе си и да бѣдемъ герои! Сега нѣкой пита: “Какво е мораль?” Първиятъ мораль въ Божественото учение на Любовта не се позволява абсолютно никакво убийство! Тѣй ще поставите закона. Като се върнете дома, турете го. Сега, мѣже и жени, като съгрѣши мѣжа или жената, кажете си: “Той ми е братъ, тя ми е сестра.” Прощавайте си и никакви други мисли, та мисли туй-онуй и т.н.

Господъ иде сега въ свѣта. Азъ Го виждамъ какъ се е начумерилъ. Той иде съ голѣма тояга, като я размаха, та всички раса, килимѣвки, сѣдии, за всички ще има хори-зонтално положение. Той ще ви пердаши. Ще ви пита: “Защо ви пратихъ на земята, да се учите ли или да смущавате горѣ свѣта?” Сега Той иде! Само по единъ начинъ ще може да се избѣгне тази катастрофа. Никакво убийство да нѣма, за да се подчинятъ тѣзи лѣвоуе и тогава царѣтъ казва: “Нѣма Богъ като Бога на Данаила, Който го избави.” И азъ казвамъ - нѣма Господъ като Господа на Любовта, само този Господъ на Великата Любовь е Едничкия, Който може да ни избави и въздигне. Той е живия Христосъ на Любовта и когато Той дойде въ всѣки домъ, да нѣма бѣсилки, затвори, всички да си подадатъ рѣка въ новото учение, да има възкресение, пѣсни и всички да кажатъ: “Долу насилието, долу затворитѣ и бѣсилкитѣ - редъ и порядѣкъ навсѣкѣдъ!” Вие ще ми кажете: “Аминъ, тѣй да бѣде!” Не, не аминъ, а ще турите волята си. Вие сте като онзи дервишинъ, който нѣмалъ пари, но отишълъ на банята да се изкѣпи. Излѣзълъ отъ банята и казалъ на баняджията турчинъ: “Благодаря ви, че се изкѣпахъ!” - “Благодаря, не благодаря искамъ да ми заплатишъ единъ грошъ”, казалъ баняджията. - “Охъ,

Господи или ми дай единъ грошъ да си заплатя банята или събори банята - едно отъ двѣтъ!”

Втори пѣтъ, като дойдете тука, искамъ въ очитъ ви да има единъ моралъ. И мъже и жени, искамъ до Велик-день всички да пораснете най-малко съ четири прѣста, да станете на бой по-високи. Сега стоите, всѣки се страхува какво ще бѣде положението му, какъ ще завърши живота си. Азъ обѣщавамъ да издържамъ всички онѣзи, които не убиватъ. На онзи, комуто не върви и не убива, азъ бихъ му станалъ слуга, стига той да е прѣвъ, който да постави закона - да не убива.

Сега да прогласимъ закона на любовта и да пропо-вѣдваме по сѣщия начинъ. Ще имате единъ положителенъ моралъ и да не казвате, като владицитъ и поповетъ: “Да пукнатъ онѣзи отъ новото учение!” Азъ казвамъ: Господъ да имъ даде мъдростъ и знание; да им стисне стомаха, по-малко да ядатъ и пиятъ; да имъ даде разумъние; да се научатъ на великата Божия Любовь. Единъ ученъ българинъ, като изучавалъ историята на българската църква, ми разказваше слѣдния фактъ. Българскитъ свеще-ници, въ врѣме на духовнитъ борби бѣха по-близо до народа си, защото го обичаха, живѣеха съ неговитъ радости и скърби, но щомъ българскитъ владици заеха мѣстата на грѣцкитъ попове, тѣ взеха да защищаватъ властта и се отдалечиха отъ Бога и отъ народа си. Защо? - Защото не любеха вече този народъ. Нека покажа закона на самоот-вержеността! Ако любятъ този народъ, нека излѣзатъ прѣдъ него и кажатъ, какво е казалъ Христосъ прѣди 2000 години. Защо държатъ това учение скрито? Излизатъ прѣдъ народа да разказватъ живота на нѣкой светия, за грѣцкитъ събори и др. Това насъ не ни интересува. Насъ ни интересува какъ може да се приложи това учение, какъ да се устрои този народъ. Защо не кажатъ истината, какво е проповѣдвалъ Христосъ? Нали Той е тѣхенъ Учителъ? Азъ защищавамъ страната на тѣхния Учителъ. Христосъ е казалъ тѣй: “Абсолютно никакво прѣстѣп-ление, никакво убийство не се позволява и всѣки, който

убие, не му се прощават гръховете нито в сегашния, нито в бъдещия живот. Всеки ще люби брата си и не само това, по-далеч ще отиде, ще обича и врага си”. Че това той прилагаше, се виждаше още като беше на кръста, молеше се за тях и казваше: “Прости имъ, Боже, тъ не знаят какво вършатъ.” Това е само реална философия. Само това може да бжде реална наука, реална теософия. А теософията позволява убийството. Това е лъжливо учение. И тъй всеко учение, което поддържа убийството, е лъжливо учение и несъгласно съ Божествената Любовь. Това е учение на черната ложа. Тъй седи въпросътъ.

И азъ класифицирамъ, всички онѣзи, които подържатъ убийството, азъ ги турямъ въ лѣво. Това е говорилъ Христосъ, азъ не го говоря. Това е наука на принципи. И тъй, всеки единъ, който носи името човѣкъ въ пълната смисълъ на думата, въ днешната смисълъ, той трѣбва да ликвидира съ въпроса за убийството, да не бжде страхливъ, а да бжде готовъ да жертвува живота си и на всеки да проповѣдва да не се убива. Всеки трѣбва да застане противъ насилието и да каже, че това, което се върши въ свѣта, не е съгласно съ Христовото учение, не е съгласно съ Божията Любовь.

И тъй, бихъ желалъ да излъзете изъ рова на лѣвоветъ здрави и щастливи и да кажете, че нѣма Господъ както Господа на Исуса Христа. Нѣма другъ Баща, както Бащата на Исуса Христа. Христосъ е казалъ: “Отивамъ при Отца си, при Бога моего.” Нѣма другъ Богъ, като Бащата на Христа. Той подига човѣчеството и сега въ сърцата на хората иска да произведе нѣщо, за да ги избави отъ най-гольмитъ злини.

Искамъ да бждете герои! Не искамъ да казвате - дали моята проповѣдь е свързана или не, но искамъ да запомните едно: убийството е най-гольмия грѣхъ, който може да извършите. Извършите ли го, това е най-гольмото прѣс-тѣпление. Не го ли извършите, ще ви изпратя на небето, всички светии ще ви дадатъ братска цѣлувка, че сте изпълнили закона на Божествената Любовь.

Сега ще бъдете герои. Онъзи разпри, които има още между васъ, да пръстанатъ вече!

Съ убийството ликвидирате веднъжъ за всъкога. Слѣдователно, царьтъ казва: “Нѣма другъ Богъ, освѣнь Бога на Данаила, Който можа да го освободи отъ лъвоветъ.” Казвамъ, вашиятъ Господъ, на Когото вие служите, може да ви избави отъ лъвоветъ!

Бесѣда, държана на 24 априль 1921 година, Врѣбница.

Възкръсение на любовта

“Тогазъ казва имъ Исусъ: Не бойте се; идете извъстете на братята ми да идатъ въ Гали-лея и тамъ ще ме видятъ”¹

Ще взема за тема на бесѣдата си 10-ти стихъ отъ Евангелието на Матея.

Цѣлиятъ съврѣмененъ културенъ християнски [свѣтъ] празнува “Великъденъ”, но тази година по една случайность има два “великдена”. Единиятъ “великъ денъ” го наричатъ “великъ денъ” на богатитѣ, а другиятъ - на сиромаситѣ. Азъ не зная защо богатитѣ хора трѣбва да иматъ “великъ денъ”. И ако биха ме попитали, защо богатитѣ иматъ “великъ денъ”, ще кажа, че то е за да ги освободи Господъ отъ богатството, защото най-гольмото зло за богатитѣ сѣ паритѣ. И тѣй, богатиятъ трѣбва да празнува “великъ денъ”, за да се освободи отъ богатството, ако е затлъстѣлъ, да падне малко шкембето му, ако сърцето му е затлъстѣло, да отпаднатъ малко отъ мазнинитѣ му. Ако не вървате въ това, попитайте лѣкаритѣ, ще ви кажатъ какво влияние иматъ мазнинитѣ върху жизненитѣ органи на организма. Ако ме попитатъ, защо бѣднитѣ празнуватъ. - За да се нахранятъ, гладни сѣ. Все за това ядене! Но въ яденето има допирни точки. Богатитѣ търсятъ възкръсение, но Христосъ е освободенъ отъ онѣзи стари идеи, които човѣчеството държи отъ робството. Бѣднитѣ, които сѣщо искатъ да празнуватъ “великдена” и тѣ искатъ освобождение. Отъ какво? - Отъ материал-ното робство.

Сега, за да може да разберете тѣзи два “великдена”, трѣбва да живѣете и съ богати и съ сиромаси. Най-гольмо изкуство е да знаешъ да живѣешъ съ богатъ човѣкъ и да знаешъ да живѣешъ съ сиромасъ човѣкъ.

¹ Матея, гл. 28, ст. 10

Ние не се нуждаемъ отъ да разглеждаме въпроса, какъ е възкръсналъ Христосъ, ние за гробове не се интересуваме, важна е основната идея, която е вложена. И да е разпнатъ Христосъ и да е въ гроба си, това не ни интересува. Момъкъ, който иска да се жени не се интересува толкова отъ това, дъ се е родила момата, жизненъ въпросъ за него е самата мома. Къщата е нъщо второстепенно. Обаче въ съврѣ-менния културенъ свѣтъ даватъ повече тежестъ на къщата и гробищата, отколкото на живитъ хора. “Туй си има своитъ икономически причини, икономически съоб-ражения”, тѣй казватъ бѣднитъ хора. Защо служатъ днесъ на Христа? - Защото пари, хлѣбець, житце имъ дава. Разбира се! Но нека Христосъ не тури никакъвъ бюджетъ на свещеницитъ, да видите какъ нѣма да има какво проповѣдване! Пъкъ и да съкрати малко хлѣба нѣма да се събиратъ хора въ църквитъ. И бѣднитъ, които иматъ нѣкакви идеали и тѣ сѣ все за ядене.

Това, което съединява всички хора, това сѣ идеитъ на хлѣба. Че Христосъ дошълъ отъ небето, родилъ се, възкръсналъ, това е второстепенно нъщо. Само че, едни хора казватъ, че търсятъ Христа, а други - не. Това е бошъ-лафъ, т.е. и да е вѣрно, пакъ е лъжа.

Сега може да каже нѣкой, че моитъ думи сѣ много силни, но обиколете съврѣменния свѣтъ, навсѣкъдъ ще намѣрите тази гола истина. Азъ не критикувамъ, но констатирамъ единъ фактъ. Когато наблюдавамъ една рана, казвам, че тази рана има 2 см дълбочина и 10 см. широчина. Ако не вървате, провѣрете!

Защо е дошълъ Христосъ на земята, каква е Неговата основна идея? Идеята, която може да разрѣши всички въпроси и умствени и сърдечни и социални, това е законътъ на онази жива любовъ. Въ какво именно седи тази жива любовъ? - Да знаешъ, че всѣки човѣкъ въ свѣта чувствува и страда, като тебе и тогава има такива нужди, както и ти. Слѣдователно да влѣзешъ напълно въ неговото положение, както и на себе си и да си готовъ да му помог-нешъ, както и на себе си. Това е философия, това е науката, която за въ

бъдеще ще се приложи. Това е човъчество! А сегашното? Сръщнатъ се: “Христосъ Възкресе!” Знаете ли какво значи? Когато ти дойде отвънъ нъкой гостенинъ, казвашъ: “Радвамъ се.” Постои день-два, започвашъ да го питашъ: “Колко врѣме ще стоишъ, какъ ще си отидешъ?” Това е важното, колко врѣме ще стоишъ - ако е за 2 - 3 дни, добръ дошълъ, но ако е за повече... Значи до тамъ сме достигнали, за 2 - 3 дни е нашето братство. За 2 - 3 дни, както и да е, но остане ли нъкой приятель 1 - 2 дни повече, разваля се и приятелството.

Думата Исусъ е символична, съдържа въ себе си три велики основни принципи. Единиятъ принципъ означава сила, която твори, прѣобразува живота, дава ново направление. Исусъ не е човѣкътъ, който се занимава съ бабини деветини, Той се занимава съ редъ велики Божествени истини, които турятъ всичко въ редъ и порядкъ.

Вториятъ принципъ е тази жива енергия, която никого не набожда на игли, както ние правимъ, когато изучаваме малките бубулечки, пеперуди, тази жива енергия всичко туря въ исправность, на всичко дава животъ, никого не умъртвява, т.е. тя е съхраняюща сила или както я наричатъ “законъ на любовта”.

Третиятъ принципъ това е законътъ на равно-вѣсието, законътъ, който уравнивается, всички спорове, които се подигатъ между хората. Спороветъ, това сж естествени. Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ защо се явяватъ спорове, вие ги знаете. Въ България, въ едно малко градче направили баня. Гражданитъ се раздѣлили на двѣ партии, съ какво да постелятъ банята. Едните казвали, че дъските трѣбвало да бждатъ гладки, хириносани, а другитѣ казвали, че не трѣбвало да бждатъ хириносани, да не се пада. И 8 000 години хората все спорятъ съ какви дъски да бждатъ послани банитѣ. Най-послъ изпращатъ единъ държавенъ инспекторъ, да уреди този споръ. И той рѣшава да се постели банята съ една хириносана и една нехириносана дъска. Тѣй че, които поддържатъ въпроса за хириносани дъски, ще бждатъ задоволени и които поддържатъ съ

нехириндосани дъски и тѣ ще бждатъ задоволени. Ако ме попитате какъ ще бжде вашата баня, ще кажа: “Който е отъ хириндосанитѣ, ще върви по своята дъска, който е отъ нехириндосанитѣ, ще върви по своята дъска.” Само да има миръ.

Човѣкътъ, който съдържа тѣзи три принципа, казва: “Идете извѣстете на братята ми да идатъ въ Галилея и тамъ ще ме видятъ.” Казва се: “Не бойте се.” На какво се дължи страха? - На изневѣрване. Нашитѣ майки, бащи, братя и сестри сж изневѣрили съ хиляди години и сега никому не върватъ. Нѣкой казва: “Ти казвашъ нѣщо, но върно ли е това, ще дадешъ ли паритѣ назадъ?”

И тѣй страхътъ е произлъзълъ отъ изневѣрване на хората. Тогава лѣкътъ за страха е любовта. Страхътъ е най-голъмата болестъ, която съврѣменнитѣ хора иматъ. Той е една уловка, една слабостъ за човѣшкия характеръ и 99% отъ прѣстѣпленията се дължатъ на страха. Слъдователно, всѣки отъ васъ, който иска да бжде герой въ сърцето си не трѣбва да има абсолютно никакъвъ страхъ. Неговото сърце трѣбва да бжде пълно съ любовъ, но не любовъ отъ картошки или просо. Едно врѣме, когато ечемикътъ, житото, рѣжбата, овесътъ и царевицата отивали да воюватъ, да освободятъ свѣта отъ нѣкакво робство, намѣрили просото за най-дребно и му казали: “Тебе ще оставимъ въ наше отсъствие да хранишъ свѣта, а послѣ като побѣдимъ, всѣки ще си земе длъжността.” Тогава то запитало: “Кажете ми, моля ви се, мога ли да позволявамъ на хората да правятъ отъ мене баница?” Тѣ му казали: “Ти за хлѣбъ стани, че остави за точено за баница.” Сегашнитѣ хора говорятъ за култура, за точено. Той за хлѣбъ не е, а иска точено да стане. Той още своя животъ не е изправилъ, а за небето мисли, какво ще бжде точеното. Ти най-първо изправи живота си.

Сега Христосъ казва: “Не бойте се, азъ нося единъ новъ елементъ на любовта.” У кои? - На моитѣ братя, а не на външнитѣ. И днесъ азъ говоря само на моитѣ братя, а не и на външнитѣ. Онѣзи, които признаватъ братството, тѣ сж хората на новата култура, а онѣзи,

които не признават братството тѣ сѣ хората на старата култура. Въ старата култура ще може да намѣрите името си въ поменика, тамъ има класификация, еди-кой си ще бѣде графъ, контъ, министъръ прѣдседатель, свещеникъ, проповѣдникъ, всичко ще намѣришъ тамъ, но никѣдъ човѣка не може да намѣришъ. Нѣкой казва: “Азъ съмъ учителъ.” По какво? - “Прѣподавамъ математика.” -Е, какъ я прѣподавашъ? -”Е какъ, имаме десетъ основни числа отъ 1 - 10, всичката математика е въ това, въ 10-тъ основни числа. Правимъ разни комбинации, както търговцитѣ, дѣлимъ, събираме, корени вадимъ.” Но отъ изваждане до изваждане има разлика. Ако изваждате единъ жѣбъ отъ устата на човѣка и изваждате едно растение съ коренитѣ му и го посадите на друго мѣсто, това сѣ двѣ различни нѣща. Какъ вадимъ? - Съ килпидень¹, но има изваждане и съ трѣнокопъ, отдалечъ се вади съ него. Слѣдователно, тази математика, която хората изучаватъ, наричамъ въве-деніе въ математиката.

Сегашнитѣ астрономи казватъ, че материята нѣкога била въ спяще състояние и послѣ, като се събужда, започва да се върти и отъ нея се образували живи колелета. И сега започватъ да изучаватъ тѣзи колелета, но за онази разумна причина, която образува колелетата и поменъ нѣма. А това движение, което става вътрѣ въ свѣта, това е разумниятъ човѣшки духъ, който се върти и движи всичко. Въ свѣта има само едно реално движение, което го прави реаленъ. Въ съврѣмнената философия има два термина, които философитѣ употребяватъ - субстанция и есенция. Субс-танцията означава формата на нѣщата, видимото, а есенцията е невидимото, неуловимото, от което ставатъ нѣщата. Нѣкой казва: “Това е есенцията на нѣщата.” Хората не учатъ есенцията на нѣщата, а само формитѣ.

И тѣй, братството, това е субстанцията на нѣщата. Братството и сестринството сѣ двѣ най-красиви форми, които сѣществуватъ на

¹ Отъ керепедень – диал. ар.-тур. клещи

физическия святъ и по-красиви форми отъ тяхъ нѣма. Най-красивата субста-нция, това е формата на братъ. И всѣки, който иска да бжде красивъ, като ангель, трѣбва да развива чувството на братство и сестринство. Това е единъ законъ.

Като гледамъ лицата ви, не виждамъ много братство и сестринство у васъ. Знаете ли какви сж лицата на братята? Въ свѣта на братя и сестри трѣне нѣма; въ свѣта на братя и сестри празнини нѣма. Въ думитъ на брата има само едно съдържание, думитъ му сж само съ една идея, съ едно значение. Тамъ, въ братството и сестринството думитъ не могатъ да се доказватъ по другъ начинъ, тъ сж точно опрѣдѣлени математически величини.

Сега тукъ въ свѣта ще спорятъ кой е християнинъ. Като дойде нѣкой новъ членъ, ще го подложатъ на изпитъ шесть мѣсеца и послѣ ще го приематъ. Какви сж при-нацитъ, че той е готовъ? Споредъ евангелиститъ, първо той трѣбва да плаче, послѣ да се кае за грѣховетъ си и трето да докаже, че е готовъ да се жертвува за благо-то на свѣта. Тогава казватъ: “Този човѣкъ е за насъ.” Православниятъ пѣкъ, той се ражда православенъ. Той като излѣзе отъ баща си, казва: “Азъ съмъ православенъ, защото баща ми бѣше такъвъ.” Тъ сж по-близо до истината, защото юрдечка все юрдече ще роди, разбира се. По какво се отличава това православие? Най-първо въ православие-то човѣкъ трѣбва да върва въ църквата, въ владицитъ и поповетъ, въ вселенскитъ събори, въ Еванге-лието и прѣданията, въ Господа Исуса Христа. Затова на православие-то не му върви. Това не е упрѣкъ, азъ нѣмамъ намѣрение да осмѣя никого, много сериозенъ съмъ. Въ братството нѣма такова подраздѣление на наши и ваши, тамъ всички сж наши; въ братството нѣма вдовици. Единъ народъ или църква, дѣто има вдовици, тамъ нѣма братство и сестринство.

На какво се дължи вдовството? Мжжетъ отиватъ на война, убиватъ ги. Едно врѣме мжжетъ съ били вдовици. Когато мжжетъ водятъ война, има вдовици, а когато женитъ водятъ война, има вдовци. Въ такива общества братя и сестри нѣма. Азъ говоря отъ

гледище на християнската култура. Следователно, въ тази култура нъма ни поменъ отъ вдовици и вдовци, тамъ нъма ни поменъ отъ умръли, че този умръль, онзи умръль, че този билъ светия, тамъ всички сж светии. Светии по отношение на небето, а братя по отношение къмъ земята. А сега хората турили светиитъ горъ, дъто нъматъ нужда, а братята свалили долу; хората обърнали свѣта надолу съ главата и се чудятъ защо свѣтътъ не върви.

Братята трѣбва да бждатъ горъ, защото само твоятъ братъ или твоята сестра сж искрени, за да могатъ да те извадятъ отъ кладенеца, а светията трѣбва да свети съ своята лампичка, та да показва на онъзи, които рабо-тятъ. Дъ сж светиитъ, дъ сж българскитъ светии? Мъртви светии не искамъ. Живи трѣбва да сж, съ фенерчета. И сега искатъ да ме убѣдятъ, че имали светии.

Въ какво се заключава светията? Той живѣе съоб-разно Божия законъ. Христосъ казва: “Идете, кажете на братята ми да идатъ въ Галилея и тамъ ще ме видятъ.” Галилея е мѣстото, дъто можемъ съ ума си да разберемъ тѣзи нъща. Трѣбва да бждемъ високо благородни, високо интеллигентни, а не като вълкътъ да донесе агнето за своето вълче. Не, високо благородни и интеллигентни трѣбва да бждемъ за всички. Сега може да ме упръкнатъ нъкои, но азъ слушамъ животнитъ, питамъ ги какво мнѣние иматъ за васъ. Срѣщна нъкоя кокошка, питамъ я: “Съврѣменнитъ християни, истински християни ли сж?” - “Не, защото тѣ на общо основание ни колятъ, яйцата ни взиматъ.” Това фактъ ли е, питамъ ги. “Да, ела да видишъ каква гюрюлтия се дига изъ курницитъ.” Срѣщамъ волове, питамъ ги: “Какъ сж вашитъ хора, християни ли сж?” - “Нъма ни помен от християнство, като ни впрегнатъ, цѣли 12 часа работа и малко сѣнце отъ врѣме на врѣме, а като остарѣемъ кожата ни одиратъ.” Това не е християнство, робство е това Ако четете 66 глава отъ Исаия, ще видите, че той прѣди 3000 години е казалъ, че онзи, който коли волъ, прѣдъ Бога е като онзи, който убива човѣкъ. Този човѣкъ прѣди 3000 години е ималъ единъ по-високъ мораль, отколкото днешния.

“Христосъ възкресе”, казвать. Да, но за вашитъ волове, кокошки не е възкръсналъ. А до тогава докато Той не възкръсне за вашитъ волове, за вашитъ кокошки, не може да влѣзете въ царството Божие. Азъ взимамъ думата волове, кокошки въ прѣносна смисълъ. И съмъ правъ. Тогава турямъ единъ новъ мораль въ живота. Преди 2000 години Христосъ каза така: “Да възлюбишъ ближния си, както себе си.” Тъ сж взели само една часть отъ стиха. Христосъ е подразбиралъ: Да възлюбишъ всички буболечки отъ най-малкитъ до най-гольмитъ, както себе си. Защото има буболечки, които хората сж направили.

Нѣколко студенти отъ единъ американски универ-ситетъ събрали части отъ различни буболечки, сглобили ги и образували отъ тѣхъ единъ новъ видъ буболечка. Занесли я на професора си и го запитали: “Господине професоре, намѣрихме единъ новъ типъ буболечка, не знаемъ къмъ кой класъ да я отнесемъ.” Професорътъ я разгледалъ и имъ казалъ: “Момчета, това е “хъмбъкъ”, т[о е] ваша измислица.” Не се лъже този професоръ! Така и ние, много такива “хъмбъкъ” сме направили и казваме, че Господъ ги е направилъ. Това сж наши измислици. Може ли да влѣзете въ всѣка една бубулечица, която въ Божествения свѣтъ мисли тѣй както всѣки човѣкъ?

Да ви обясня разликата между малкитъ животни и васъ. Тъ се отличаватъ само по това, което сж свършили. Който е свършилъ повече работа, мислимъ че е направилъ своето, че е по-интелигентенъ. Онзи, който не е довър-шилъ, значи е по-малко интелигентенъ. Казвате: “Тъ сега сж прости.” Питамъ: Прѣди колко хиляди години паякътъ научи да прави своята мрежа? Знаете ли колко години тази култура е прѣдставяла една висша култура? Отъ тази култура е останала сега една тѣнка мрежа и паякътъ казва: “Това е нашата култура, тѣнка мрежа може да направимъ.” Паякътъ е намѣрилъ най-ефикасенъ методъ за изпридане на една такава нишка съ най-малко сръдства.

Питамъ: Дѣ е нашата нишка? Паякътъ има вече една нишка, която може да прѣдстави на изложението, но ние съврѣменнитѣ културни хора, какво ще изпратимъ на изложението? Я, ми кажете, какво биха изпратили българитѣ християни на изложението? Още нѣма нищо какво да изпратимъ. Азъ ще ви бѣда много благодаренъ, ако може да ми покажете какво ще бѣде това изобретение, което вие може да изпратите на небето, за да привлече вниманието на онѣзи тамъ възвишени културни хора.

Днешнитѣ хора спорятъ кой най-много се е проявилъ въ свѣта. Това ще уподобя съ единъ разказъ: Прѣди исторически врѣмена, нѣкъдѣ въ Азия живѣлъ единъ бѣденъ човѣкъ, който билъ най-добрия човѣкъ въ цѣлия свѣтъ. Господь, като харесалъ живота на този бѣденъ човѣкъ, праща двама ангели да турятъ единъ вѣнецъ на главата. Въ какво се състояла неговата святостъ? Този бѣденъ човѣкъ прѣкаралъ цѣлия си животъ при коренитѣ на едно дърво въ плачъ и молитви. Философията е въ това, защо е трѣбвало да стои тамъ и да плаче? Ще ви разкажа по-надълго историята на това дърво. Нѣкога, още прѣди появяването на хората на земята, още въ йерархията на ангелитѣ и архангелитѣ, когато се развивала тѣхната култура, Господь изпратилъ единъ отъ тѣзи военачалници на земята да помага, обаче той като дошълъ, срѣщналъ една красива жена, оженва се за нея и забравилъ работата си. Затова Господь го обърналъ на едно буково дърво и съ хиляди години главата му била забита надолу, за да се учи. И този бѣденъ човѣкъ е трѣбвало да прѣкара цѣлия си животъ при коренитѣ на това дърво, да плаче и да го облива съ сълзи, за да спаси военачалника. Като видѣлъ Господь тѣзи усилия на слабия човѣкъ, изпратилъ ангелитѣ да му донесатъ вѣнецъ. Обаче, като носили вѣнца, видѣли една хубава мома и започнали да спорятъ кому да турятъ вѣнца, на момата или на бѣдния човѣкъ. Тѣ го разкъсали и турили половината вѣнецъ на момата и другата половина на бѣдния човѣкъ, на светията. Сега този вѣнецъ на любовта е разкъсанъ, работитѣ не вървятъ. Кой е истинскиятъ

човѣкъ, който заслужава вѣнеца, дали момата или този, който плаче при дървото и повдига хората нагорѣ.

Слѣдователно всички трѣбва да работите като този, който плакалъ да обърне Господѣ умоветѣ и сърцата на хората. Сега тѣзи хора, които сѣ много по-умни, дошли на земята и съгрѣшили и този еретикѣ трѣбва да се моли и плаче за тѣхѣ, за да се повдигнатѣ. И сѣ Василевитѣ молитви въ църквата проклинатѣ лошитѣ духове. И тѣзи хора слѣдѣ толкова врѣме стоятѣ много по-ниско, отколкото тѣхнитѣ църковни схващания.

Сега други двама ангела слизатѣ отѣ небето, и пакѣ носятѣ вѣнецѣ. Но понеже църквата е невѣста на Христа, искатѣ пакѣ да произведатѣ сѣщия раздорѣ, всички искатѣ да разкъсатѣ вѣнеца, пакѣ да взематѣ половината, но този пътѣ нѣма да имѣ се удаде. Сега всички питатѣ: На коя църква се пада вѣнеца? - На никоя църква. Единствениятѣ човѣкъ, който заслужава вѣнеца, е Христосѣ. Той е живѣ и сега живѣе на земята, но не може да Го познаете. Да сте видѣли Христа, значи да се проникнете отѣ Неговата любовѣ, да дадете право на всѣки вашѣ малъкѣ братѣ да го питате: “Градишь ли?”

Тѣй стои новиятѣ законѣ, който е единствениятѣ - законѣтѣ на Любовѣта. Той включва само едно правило, това е правилото на Истината, да не се лъже; само единѣ пътѣ - пътѣтѣ на Мѣдростѣта; само едно благо, това е добродѣтельта; само едно право, това е Божията Правда.

Сега вие стоите и ме ровите, дали говоря истината, че какѣвъ сѣмѣ т.н. Нѣма какво да ме ровите. Вие като ровите и себе си разравяте. На мнозина сѣмѣ казалѣ, че тѣ като ме ровятѣ, търсятѣ ме въ това тѣло. Тукѣ не сѣмѣ азѣ. Тукѣ сѣмѣ привидно, единѣ день ще се изгубя, ще се дикизирамѣ и тогава ще ме срѣщнете, нѣма да ме познаете. “Че кѣдѣ е Господинѣ Джновѣ?” Нѣма да го познаете. Така бѣше и сѣ Христа.

Ще кажете: “Ами и ти ли знаеш какво ще стане във Ерусалим?” Ние може да хвърлимъ бълитъ коси, тази форма. Всичко това е външно. Ние не мислимъ за свѣта тъй, както вие мислите. Всички форми, които Богъ е направилъ, азъ ги считамъ святи. За мене единъ волъ е толкова важенъ, колкото и единъ човѣкъ. За мене една птичка е толкова важна, колкото и единъ професоръ. Ще кажете: “Това е много казано.” Въ всѣки индивидъ работи Божествения Духъ и всѣки, който спѣва този индивидъ, спѣва работата на Божествения Духъ. Ще се спрешъ до нѣкое дърво и ще гледашъ съ благоволение на него, нѣма да късашъ клончетата му. Това не е мораль.

Докато хората колятъ говедата, докато правятъ войни, не може да има любовъ въ свѣта, слѣдователно не може да има и миръ. За това учение е безразлично кой ще управлява. Нека управляватъ богатитъ, но стига да не убиватъ, да не затварятъ, нека управляватъ бѣднитъ, но стига да не убиватъ, да не затварятъ, всички да приложатъ закона на любовта. За който и да е строй това се изисква. Това е важно не само за сегашния строй, но и за нашитъ души. Азъ проповѣдвамъ това учение и за домоветъ ви. Нѣкоя жена е недоволна отъ мъжа си, излѣзе вънъ, срѣщне друга нѣкоя жена, оплаква се, не го бива мъжа. Тя не е поз-нала мъжа си. Нѣкой мъжъ се оплаква отъ жена си недоволенъ е отъ нея. Че той не е позналъ жена си, не е разгъналъ гънкитъ, да види каквъ изворъ ще излѣзе отъ нейното сърце. А сега ти си запушилъ сърцето съ вълна. Когато любишъ, не трѣбва да искашъ. Законътъ на любовта е таквъ, че който иска, той не люби. Сега казвате: “Азъ те много обичамъ, дай ми пари на заемъ.” Който иска азъ ще му дамъ, ще му кажа: “Братко, какво искашъ?” - “Това и това.” - “Азъ съмъ готовъ да ти услужа.”

И каза Христосъ: “Идете, кажете на моитъ братя, които сж готови да приложатъ моето учение на земята да идатъ въ Галилея.” Христосъ не казва на небето, а на земята. Ако тукъ на земята не може да живѣемъ въ любовъ, какъ ще живѣемъ горъ? Мислите ли, че тѣзи хора, които сж достигнали такава съвършенство, ще ни пуснатъ

тамъ.” Тъ ще ни кажатъ: “Може да минете като странници, но колко дни ще стоите?” И послъ пакъ назадъ. И сега за всинца ни най-гольмото изкуство е да знаемъ да любимъ.

Онзи день дойде при мене единъ приятель, разказва, че сестра му била болна. Казвамъ му: “Нека приложи закона на любовта, ако може да люби, ще се излъкува. Опитай ржката дали е нараснала малко. Ако има малко нарастване, значи тя има любовъ.” Провърявайте всички съ себе си това. Ако имате поне 1 мм разширение, ще кажете: “Братко, моята любовъ се качила 1 мм повече.” Все трѣбва да има поне едно малко разширение въ вашия организъмъ. Ако въ вашия организъмъ нѣма никакво измѣнение, у васъ нѣма никаква любовъ и Христосъ на такива души не говори, защото тѣ спятъ.

И тѣй, азъ искамъ сега всички да станете братя и сестри, но трѣбва да бъдете искрени, да казвате това, което е въ сърцата ви.

Ще ви приведа единъ анекдотъ. Прѣдседателтъ на Съединенитъ Щати поканилъ единъ день въ Вашингтонъ на обѣдъ двама индийци. Между другитъ ястия, той сложилъ на масата и малко горчица. Младиятъ индиецъ турилъ на хлѣба си малко горчица, но като хапналъ, потекли му сълзи. По-стариятъ го пита: “Защо плачешъ?” - “Дойде ми на ума, че баща ми се удави въ Гирановото езеро.” Подиръ малко и по-стариятъ индиецъ хапналъ малко отъ горчицата и нему се просълзили очитъ. - “Ами ти защо плачешъ,” го запитва първиятъ индиецъ. - “Защото не можа да се удавишъ и ти миналата година съ баща си.”

Сегашнитъ християни всички говорятъ за своитъ мъчения, а не и за причинитъ. Не че горчицата е виновна, а че бащата се удавилъ. А що е горчицата? Тя е съврѣ-меннитъ прѣстѣпления, които ставатъ въ свѣта. И Христосъ казва: “Идете въ Галилея, тамъ ще ме видите.” Какво? - Любовта. Любовта може да се види, тя може да се реализира. Когато видите Любовта, когато видите Христа, нѣма да се наричатъ съ тѣзи си имена. Сега иде възкрѣсението. По-рано

възкръсна Христосъ, а сега - неговите ученици. Сега е споръ кой възкръсва и кой не. Това възкръсение тръбва да дойде общо. Някои идватъ да ме убъдятъ, че сж възкръснали. Питамъ: Любовта видѣли ли сте я, готови ли сте да се жертвувате за всички? Някоя жена казва: “Азъ напуснахъ мъжа си.” Че които не сж възкръснали, тѣ напушатъ мъжеть си. Мъжътъ казва: “Азъ напуснахъ жена си.” Възкръснать човѣкъ не напуца, а той идва при своята възлюбена. Той ще дойде при душата на своята възлюбена и ще каже истината. Една дума като си кажатъ, ще се разбератъ. Това е великата Любовь, да си говоримъ по Бога, да си говоримъ истината. А сега жената казва: “Милички, това-онова,” но задъ него: “Дано не стои въ къщи.” И той отговаря съ същата искреностъ. Това сж то двамата индуски герои, които плачатъ, но не казватъ защо. Жената казва: “Азъ съмъ много нещастна, имахъ единъ нещастенъ бракъ.” Мъжътъ казва същото. Не е причината тамъ. Причината е, че вършишъ грѣхове. “Нещастна съмъ, народихъ много дѣца,” казва жената. Не е причината тамъ.

И тъй, този живъ Господъ е слѣзълъ на земята и хлопа при вашите врата, всѣка нощъ ви събужда, всѣка вечеръ тропа. Не познавате Господа. Някой изгубилъ богатството си, страда. Господъ му взима богатството и казва: “Да видимъ ще ме познае ли.” Някой владика остарѣлъ, уволняватъ го. Той страда. Никой не познава Христа. И при това минаватъ за вѣрующии, знаятъ за всички свети канони и кой светия да канонисватъ. Не е тѣхно право да канонисватъ светията. Кое е правда, Господъ знае; кой люби, Господъ знае. Другъ законъ има: човѣкъ човѣка не може да роди. А като умножишъ 2×2 ще получишъ 4. Числото 4 само не може да произведе 4, не може да произведе себе си, друго число ще произведе. Слѣдователно ние казваме: “Азъ искамъ да любя.” Не, ти не можешъ да любишъ. Писанието казва: “Да възлюбишъ Господа съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила, а ближниятъ си да възлюбишъ като себе си.” Слѣдователно, като възприемешъ тази велика любовь къмъ Бога, послѣ ще я

възприемешъ и къмъ ближния си. Ако не възлюбишъ Господа съ всичкото си сърце, душа, умъ и сила, отъ дъ ще я вземешъ любовъта? Любовъта на пазарь не се взима.

И тъй, за въ бъдеще, като се женишъ, ще питашъ възлюбения си: “Милички, ти възлюбилъ ли си Господа съ всичкото си сърце, душа, умъ и сила?” Ако е въ тебе Господь, азъ ще се съедина съ тебе.” Тъзи двамата като се съединятъ, ще образуватъ друго едно число къмъ своитъ дъца. Нъма защо да питашъ азъ себе си обичамъ ли. Като запалишъ една печка, нъма защо да казвашъ, че печката топли, тя сама ще отдъля своята топлина.

А сега нъкой казва: “Ти тръбва да знаешъ, че азъ съмъ малко по-особенъ човъкъ.” Въ какво стои твоята особе-ность? Да, разбирамъ, твоята кесия е по-гольма, повече взимашъ.

(Въ съседния домъ засвириха гайди, зурли. Учителътъ казва:) Нека посвириятъ малко, за любовъта говоримъ, ще имаме търпние. Тъ не сж научили изкуството на свиренето и любовъта не е въ тяхъ, защото зурлитъ имъ много зъзнатъ. Тъхната любовъ е като на тъзи зурли.

Всички млади и стари вложете любовъта, да заживе този живъ Христосъ не само на небето, а въ душитъ, сърцата, умоветъ и волята ви и да приложите това учение на опитъ! Доста глаголствуване! Никой никою да не критикува. Брата си да не критикува! Сега нъма да ви кажа “Христосъ възкресе!” Ще ви запитамъ: Любовъта въ сърцата ви влъзла ли е, възлюбилите ли сте я? Любовъта влъзла ли е въ душите ви, любовъта влъзла ли е въ умоветъ ви и въ волята ви. Ако е влъзла любовъта въ сърцата, душитъ, умоветъ и волята ви, на всички, у които е влъзла, казвамъ: Христосъ възкръсна и любовъта възкръсна! De factum може да бжде това. Не чакайте врѣмето, не чакайте еволюция-та, не очаквайте любовъта, да дойде отвънка, а отвътръ да заживе и тогава ще бждете красиви.

Като се научимъ да любимъ, нъма да остарѣваме, а ще бждемъ млади, по на 33 години, като остарѣемъ, ще снемемъ старитъ си

кожи, постоянно ще се подмладяваме и ще живеем толкова време колкото искаме. Това е новото учение, да бъдем млади във любовта. Младъ е човък докато люби. Пръстане ли да люби, той е старъ. Люби ли, той е здравъ, пръстане ли да люби, той е боленъ. Люби ли, той е ученъ, пръстане ли да люби, знанията изчезватъ. Тъй седи тази наука, всъки може да я опита. Сега Христосъ казва: “Идете извъстете на братята и сестритъ ми да идатъ въ Галилея, тамъ ще ме видятъ.” Ако питате дъ е Галилея, за тамъ не сте. Вие тръбва да знаете дъ е тази Галилея.

И тъй, сега идва възкръсението на любовта. Нъма да се казва: “Христосъ възкръсна”, а ще кажемъ: “Да възкръсне любовта и да се разпръснатъ враговетъ, които сега ни мразятъ.” Сегашното учение го прилагатъ тъй: “Господи, да бжде Твоята воля, но да стане нашата! Господи, да бжде твоята любовъ, но да стане нашата!” Азъ бихъ казалъ тъй: “Господи, да бжде нашата воля, но да стане Твоята! Господи, да бжде нашата любовъ, но да стане Твоята!”

Тъзи сж максимумитъ, които човъкъ може да приложи. Човъкъ, у когото има любовъ, нъма сила, която да му противодѣйствува. Той ще има ново разбиране, въ дома му нъма да има нещастия, а миръ. Дъщеритъ му наврѣме ще се женятъ, зетьоветъ нъма да ги теглите насила. Ако имате любовъ, загуба нъма да имате. Ако имате любовъ, учени навсѣждъ ще има. Сега любовта идва въ свѣта. Голѣмо течение идва въ свѣта. Който не е герой, да не върви по бръговетъ, защото ще го завлѣкатъ ще го отнесатъ.

Въ Писанието се казва: “Гнѣвъ Божий иде!” Кое врѣме е то? Врѣме за тѣзи, които нѣматъ любовъ. Това учение е за днесъ, за днешната култура. И сега страданията сж много по-тежки, отколкото въ врѣмето на Христа. Тѣзи социални разбирания ще се разрѣшатъ само съ любовъ-та. Тя ще дойде като реална форма, всичко ще помете.

И тъй, които сж готови, ще възкръснатъ, а които не сж готови, ще станатъ на вода. На вашъ езикъ казано - ще умратъ и като отидатъ на

кости ще станатъ. Който познава любовта, този законъ нѣма сила на него.

Бихъ желалъ всинца днесъ да се срѣщнете съ Христа. Вие все Го очаквате за въ бѣдеще, но днесъ да се срѣщнете. И колко мъчно може да разберете тази велика истина, да се срѣщнете съ Христа. Нѣкой пѣтъ отъ срѣщане до срѣщане има разлика. Нѣкога възлюбениятъ срѣщне своята възлюблена и казва: “Днесъ не е тя,” не я познава, не е разположена тя. Когато срѣщнете Христа, ще измѣните вашето разположение, ще бѣдете герои, за васъ мъчнотии нѣма да има, омраза нѣма да има. И щом нѣма това, Христосъ ще дойде.

Сега започнете да правите опити съ любовта, да правите измѣрвания. Само така ще се прѣмахне истинс-кото зло. А това ще трѣбва да започне отъ вашитѣ домове, между жени, дѣца, въ църквата. Приложимъ ли го, ще има миръ, ако не - страдания ще има. Тогава и гольмиятъ и младиятъ ще плачатъ все за Гирановото езеро.

“Идете, кажете на братята ми да идатъ въ Галилея, тамъ ще ме видятъ.” Тѣзи сѣ послѣдните Христови думи, които отправя къмъ васъ - да отидете въ Галилея, да Го видите, да познаете любовта, която Той носи въ свѣта. Той идва сега да ги възкрѣси. Този е сега послѣдниятъ день.

Азъ бихъ желалъ всинца да възкрѣснете. Сега вече виждамъ, че нѣкои камъни на гробоветъ започватъ да се тресатъ. И Христосъ иде! Той идва, Той ще отвали камъ-нитъ и мнозина идватъ съ Него. Ще каже тогава: “Лазаре, излѣзь навънъ!”

И азъ ви поздравявамъ съ Христовото възкрѣсение! Да отидете въ Галилея, да срѣщнете Христа и да ви каже новата лозинка за новия животъ на любовта!

Бесѣда, държана на 1 май 1921 година, Великъ день.

Изтълкувай ни тази притча!

*“Отговори Петъръ и рече Му:
Изтълкувай ни тази притча!”¹*

Ще говоря върху 15 стихъ отъ прочетената глава. “Отговори Петъръ и рече Му: “Изтълкувай ни тази притча!” Взимамъ единъ стихъ, на който съдържанието е неизвѣстно, защото Христосъ е говорилъ много работи и туй, което трѣбва да се тълкува, нѣма го въ Евангелието написано. Онази притча, за която е въпросъ, нѣма я. Каква е тази притча? Въ това отношение математицитъ иматъ думата. Тъ се занимаватъ все съ неизвѣстни работи въ свѣта, т.е. тѣ разкриватъ тайни. Дай на единъ матема-тикъ най-загадъчнитъ работи, като седне 4-5 м. да работи, все ще извади нѣщо отъ тѣзи числа.

Отговори Петъръ и рече Му: Изтълкувай ни тази притча!”

Азъ ще ви попитамъ: Коя е най-важната притча, която ви интересува сега? Ако попитамъ нѣкоя млада мома, коя е най-важната притча, тя ще каже: “Най-важната притча е кой може да ме възлюби за въ бѣдеще.” Неизвѣст-но. Ако попитате момъкътъ и той ще каже сѣщото. Ако попитате майката, тя ще каже: “Дѣтето, което ще се роди, дали ще бѣде мъжко или женско?” Ако попитате нѣкой професоръ, той ще каже: “Най-важната притча е какъвъ постъ ще заема?” Ако попитате нѣкой лѣкаръ, той ще каже дали ще бѣде прочуть, дали ще спечели малко парици. Ако попитате нѣкой свещеникъ и той ще ви каже, че попъ или владика ще бѣде или нѣкой патриархъ. Тѣй щото всѣки единъ човѣкъ си има по една притча в свѣта, която разрешава. И всички я разрешаватъ и мъже и жени. И днесъ вие, които ме слушате, имате по една притча. Азъ ще разгледамъ само една, а има и още много други.

¹ Матея, гл. 15, ст. 15

Най-важната притча въ живота, това е самият животъ, какъ е произлъзълъ животътъ, какъ се обуславя, какъ се е развилъ, какви сж били неговитъ първоначални състояния, кое е неговото начало на проявяване, кой е бащата и коя майката на този животъ? Ще кажете “Господъ”. Но Господъ, това е само една идея, не е една конкретна идея.

И тъй, вие си задавате въпросъ, запитвате се по нѣкой пътъ какво ще бжде вашето положение. Ако си нѣкой воененъ, който се готви за война, ще кажешъ: “Какво ли ще бжде моето бждеще?” Ще извадишъ сабитъ пушкитъ, конетъ, за да ги прѣгледашъ и споредъ това ще започнешъ да смѣташъ позициитъ, какъ да атакувашъ своя неприятель, дали ще сполучишъ или не. Това сж числа, съ които работишъ. Запримъръ, ако ви кажа числата 502, 516, 869, 634, 739, 604, какво сте разбрали? Ще кажете: “Това е едно забавление, което и дѣцата често правятъ в училища-та, пишатъ тѣзи числа.

Когато отидете въ нѣкои гробища и изкопаете коститъ на нѣкой мъртъвъ, прочетете ги всички колко сж на брой. Нѣкои намиратъ, че има около 280 кости въ тѣлото на човѣка. Мислите ли, че тѣзи кости прѣдс-тавляватъ човѣка? - Не, тѣ сж частъ отъ човѣка. Мускулитъ, стомаха, дробоветъ, функциитъ, които сж вложени въ тѣхъ ги нѣма, имате само кости. Отъ коститъ, запримъръ отъ черепа, може да разгадаете какъвъ е билъ човѣкътъ, дали е билъ мъжъ или жена, дали е билъ ученъ или простъ, дали е билъ честенъ или обичалъ да попейва, дали е билъ търпеливъ или не - всичко по неговата глава може да се познае. Като турите една свѣщъ отъ вѣтръ, тя ще ви покаже всичко. Така може да се опише цѣлия животъ на нѣкой човѣкъ заминалъ отъ прѣди хиляди години и да се познае отъ каква смъртъ е умрѣлъ. Ако е билъ жена, ще се познае дали е живѣла съ мъжа си честенъ животъ или е обичала да ходи по журфикси; ако е билъ мъжъ, дали е обичалъ да ходи по кафенетата да разрѣшава политика. Вашата глава за въ бждеще ще говори всичко това. Всички ваши секрети, каквито сж били, тогава ще се разкриятъ, понеже

тогава вие ще се учите на закона на мълчанието. И когато ви хвалят или обвиняват, вие ще мълчите. Тъй че, не е важно какво мислят хората за насъ сега, но какво ще мислят хората за въ бждеще по нашитъ глави.

Ако вървите споредъ тази дълбока наука, ще разберете, че онъзи клѣтки, за които мислите, че изгниватъ, не изгниватъ дѣйствително, не се губятъ. Не, едни влизатъ въ състава на растенията, други влизатъ въ състава на минералитъ, трети влизатъ въ състава на водата, четвърти влизатъ въ състава на животнитъ. И възможно е нъкой пжтъ, като изядете нъкоя ябълка, която расла при нъкой гробъ и си откъснала отъ мазнинитъ на този великъ човѣкъ въ гроба, да изпитвате, слѣдъ като изядете тази ябълка, малко неразположение. Какъ ще обясните този фактъ? Измили сте ябълката съ топла вода, а послѣ имате едно неразположение на духа. Казвате: “Тази храна ми прѣчи”. Казвамъ, погълнали сте отъ разтворенитъ соли на този философъ и може да познаете какъвъ е билъ той. Ние съврѣменнитъ хора страдаме отъ мислитъ на нашитъ прѣдшественици. Тѣзи мисли не сж въ въздуха, тѣзи мисли сж материализирани въ органическия свѣтъ и нъкои отъ тѣзи клѣтки сж прѣвърнати въ паразити, въ микроби. Имаме около 16 000 микроби, нъкои сж още неизслѣдвани. Такива сж микробитъ на охтиката, на тифозната треска, на чумата и други. Това сж все мисли на такива философи, които сж вървѣли по пжтя на черното братство.

Не мислете, че злото само по себе си може да изчезне. Не, злото е непрѣривно въ всичкитъ свои проявленія и доброто е непрѣривно въ всичкитъ свои проявления. Нъкой казва: “Да унищожимъ това зло!” Не, на крива почва сте. Злото не може да се унищожи. Онъзи отъ съврѣменнитъ хора, които не се занимаватъ съ психологически закони или съ законитъ на природата, не разбиратъ какво нъщо е злото като сила, а не като проява. Изучавали ли сте вие какво нъщо е злото като стремежъ, злото като чувство, злото като сила в свѣта? Вие тукъ се нахвърляте на дявола и казвате: “Този пусти дяволъ, дѣ

се яви въ свѣта? Той разбърка всичко.” Защо да е пустъ? Знаете ли защо го наричатъ “пустъ”? - Защото той на хората умъ дава, а самъ не работи. Той като нѣкой банкиръ дава пари съ лихва, а самъ не работи. 5-10-1000%, мога да ви кажа, че дяволтъ и дѣте бръсне. Нѣкои казватъ: “Какво е дявола?” - Банкиръ и то първо-качественъ, такъвъ, какъвто свѣтътъ не е виждалъ. Въ всички съврѣменни банки той е великия учител. Какво лошо има въ тѣзи банки? Нали услужватъ на свѣта? Взиматъ лихви, но сжщеврѣменно каратъ това колело да върви. Този банкиръ може да ви оскуби понѣкога, но нѣкой пѣтъ може да ви помогне, това нищо не значи. И тѣй, онѣзи, които сж влѣзли въ пѣтя, трѣбва да напуснатъ това старо върване, да казватъ че дяволтъ е лошъ, а ние добри. Ние трѣбва да научимъ тѣзи сили, да видимъ кои сж въ хармония, кои въ дисхармония съ насъ. Сега ще напрегнете ума си малко повече, т.е. нѣма да се тревожите.

Съврѣменнитѣ хора казватъ, че човѣкъ отъ много мисль се разваля. Бждете увѣрени, че човѣкъ отъ много учение или много мислене не е полудѣлъ, нито лошъ не е станалъ. Азъ въ всички свои изслѣдания това не съмъ срѣщналъ. Не, това е отъ нѣкои особени прѣживвания. Ако човѣкъ е като Донъ Кихотъ, полудявания ще има, ако е като Санчо Панчо, може да се излъкува. Донъ Кихотъ е човѣкъ, у когото личното чувство е взело надмощие и мисли, че като него нѣма никой другъ и той познава всичко - и религия и наука и общество и политика. Свѣтътъ е пѣленъ само съ Донъ Кихотовци и Санчо Панчовци. Ще кажете, че моята мисль е малко особена. Не, ако това не е така, свѣтътъ трѣбваше да бжде наредъ. Този Донъ Кихотъ навсѣкъдъ го има. Той е благороденъ човѣкъ, вѣрующъ. Азъ не взимамъ Донъ Кихота въ лоша смисль. Това е неразбиране на свѣта. Това значи да имаме идеитѣ на Донъ Кихота. А Санчо Панчо е човѣка, който очаква своето положение отъ Дон Кихота, дано се качи Донъ Кихотъ. Санчо Панчо е човѣкъ на крайното довѣрие, да влиза навсѣкъдъ, дано може да се спаси и той.

Сега на всички тези отговарямъ: “Това е лъжливо схващане!” Спасение въ свѣта има само чръзъ една велика сила. Тя е сила, която е донесла всичко въ свѣта. Ако се домогнете до нея, въ тази сила всичко става разумно, всѣко дѣйствие, всѣка мисль, всѣко желание, става окисляване и по-разумно. Когато дойде въ душата ви, тя ще произведе извѣстенъ ефектъ. Азъ ви казахъ въ друга една бесѣда, че не само любовта, но всѣка благородна мисль, всѣко благородно чувство и дѣйствие, което взима надмощие у васъ, създава едно малко различие и ако измърватъ жгъла, ще намърятъ туй различие. Измърете само ржката или врата си и ако имате запримъръ една благородна мисль, ще има едно обикновено различие отъ това, когато вашиятъ умъ е билъ пасивенъ. Ако умътъ ви не е пасивенъ, нѣма да бжде това обикновено състояние. Направете измърване да видите, дали при силната мисль или силното чувство ще има по-гольмо разширение. Какъ мислите, дали носътъ при силна мисль или силно чувство ще има по-гольмо разширение? При силна мисль ще има едно продължение и стѣснение на носа, а при силно чувство ще има едно разширение и скжсяване на носа.

Вие сега може да ми възразите, да ми кажете: “Какво ни интересува, дали носътъ се разширява или скжсява!” Тръбва да ви интересува това, тѣй както онзи машинистъ, който измърва атмосферното нальгане на паритъ въ котела, иначе котелътъ ще се прѣсне. Именно въ това стои науката, че ако вие знаете законитъ, може да измѣните нѣщата. Като знаете, че вашиятъ носъ се разширява и това разширение създава неприятно чувство, тогава ще трѣбва да продължите носа си, да усилите мислитъ си. Ако има опасност отъ продължение на вашия носъ, тогава ще трѣбва да го разширите, ще направите една психологическа промѣна въ вашия животъ. Ако така бихте мислили, много нещастия въ вашия животъ бихте ги избгнали. Да допуснем, че майката е недоволна отъ дѣцата си и крайно инервирана, разширява се носа ѝ. Какъ постжпвате по стария методъ? Взимате една пръчка - тупъ, тупъ, натупвате дѣтето.

И виждашъ, онѣзи дѣца триятъ очить си. Ако носѣтъ ѣ [е] разширенѣ, казватъ, че майката много неправилно разрѣшила въпроса. Ако е продълженѣ надолу, казватъ, че дѣтето говори на единѣ много правиленѣ математически езикѣ. Наблюдавали ли сте какѣ плачатъ вашитѣ дѣца? Защо се жените тогава? Вие защо сте станали баща? Само за да народите дѣца ли? А, така ги раждатъ и рибитѣ. И сега всички минавате за философи, че много знаете, имате претенции да отидете на небето! Но знаете ли, че като отидете на небето, първо ще ви питатъ какѣ плачеха вашитѣ дѣца, какѣ си чистиха сълзитѣ? Ще кажете: “Това не зная!” - Ще се върнешъ още единѣ пѣтъ, да научишъ това. А това значи да изправишъ двѣ важни погрѣшки, т.е. умѣтъ не е наученѣ да мисли правилно и второ - другиятъ законѣ, че не сте се научили да чувствувате споредъ закона на вашето сърце.

Отговори Петър и рече Му: “Изтълкувай ни тази притча!”

Коя притча? - Притчата на живота, защо сѣ тия противорѣчия въ свѣта, защо като проповѣдвашъ на хората това учение, не го приематъ, защо сѣ тия недоразумѣния въ свѣта? И Христосъ отговори на Петра: “Всички тия противорѣчия въ свѣта сѣществуватъ, защото носовѣтъ на хората не се продължаватъ, а се разширяватъ.” Какѣ казва апостолѣ Петърѣ? - Че ние виждаме хора сѣ много дълги носове! Да, когато нѣкой художникѣ нарисува нѣкой човѣкъ на книга, може да му тури дълъгъ носѣ, може да му тури и широкѣ, това нищо не значи. Само онзи живиятъ носѣ е важенѣ! Слѣдователно, носѣтъ трѣбва постоянно да се измѣня, не да става голѣмѣ. Защо нѣкой пѣтъ у хората носѣтъ се изкривява на една или друга страна? Защо? Заблѣжете, у свинята носѣтъ е вирнатѣ нагорѣ. Защо? - Защото обича да бучка. Това желание все нагорѣ да бучка, образува една вдлъбната елипса. И онѣзи, които копаятъ, роваятъ, все тѣй казватъ. Значи свинята е майсторѣ да копае. А онѣзи птици, които иматъ желание да залавятъ нѣщо, тѣхниятъ носѣ е завъртянѣ.

Не искамъ сега вие да правите своитѣ заключения, но ви казвамъ, че всѣкога една крайно лоша черта ще се отбѣлъжи въ вашия носѣ, въ

неговата широчина и дължина. Това ще се отблъбжи не само на носа, но и всички ваши мисли и чувства ще имат същия ефект. Всъщи, който погледне на вашит мисли, ще познае въ каквъ умъ и въ какво сърце сж родени. Знайте, че всъка ваша мисълъ, която е излъзла отъ васъ, има свой ефектъ въ вашия умъ. Мисълъта на Ивана, на Стояна, на нъкой банкиринъ, тя е написана. Като казва Христось, че нъма въ свѣта скрито-покрито, това е вѣрно. Единъ день, като влѣзете въ духовния свѣтъ, ще си кажете: “Какво ще правимъ?” - Ще изучавате вашит мисли отъ хиляди поколѣния, какъ сте живѣли. И слѣдъ като прочитете и двѣтъ страни на живота си и доброто и лошото и намѣрите всички причини, тогава ще ви прово-дятъ пакъ на земята.

Нъкои проповѣдватъ сега лесно учение, да дойде Христось, да заличи всичкитъ ви грѣхове. Вие искате като нъкоя мома да иска да се намѣри нъкой князь или графъ да я облѣче, да й създаде положение и по паркове да я води. Това сж идеитъ на съврѣмения свѣтъ - охолень животъ! Това не разръшава въпроса. За въ бждеще вие ще си създадете още по-лошо положение, защото всъки единъ животъ, въ който живѣемъ, е едно добро условие, но ние отъ животъ въ животъ го влошаваме. Всъки день мислимъ само за себе си. Казвате: “Днес така да бжде, че утрѣ, другъ пѣтъ ще извършимъ добро”. Не, всъки день трѣбва да правите добро. Има програма, споредъ която е опрѣдѣлено на колко души трѣбва днесъ да направите добро, да изкажете съчувствие. Ако вие не направите това, въ вашия животъ ще се явятъ извѣстни промеждутъци. Ако помогнете на тѣзи души, за въ бждеще тѣ ще ви помогнатъ. Ако не имъ помогнете, тѣ ще ви сплѣнатъ. Този законъ е вѣренъ не само за единъ човѣкъ, но за всъко общество, за всъки народъ. Въ всъки домъ има една обща душа, която обхваща индивидитъ. Единъ народъ и той си има една обща душа. Една раса и тя си има обща душа. И цѣлото човѣчество и то си има душа. Въ всички, въ всъки отдѣлно, тия души сж групирани. Сега, ако кажете това нъщо на съврѣмения свѣтъ, ще

кажатъ: “Това сѣ празни работи!” Всѣки, който не може да смѣта, това сѣ за него празни работи.

Бихъ желалъ да дойде единъ човѣкъ, съ когото имаме еднакви чувства и да нарисуваме нѣщо общо отъ при-родата. Ако ние сме прави въ всички свои мисли, непрѣмен-но и дѣйствиата ни ще бѣдатъ прави. Ако нашитѣ религиозни схващания и вѣрвания бѣха правилни, не само относително, но абсолютно правилни, защото въ природата има единъ великъ законъ, споредъ който нѣма никакви изключения, то и дѣйствиата ни щѣха да бѣдатъ правилни. Правиятъ човѣкъ е правъ само въ настоящето. Човѣкъ може да бѣде правъ само въ настоящето. Ако той е правъ въ настоящето, правъ ще бѣде и въ бѣдешето и обратно. Ако поддържаеме другата философия, това е една крива основа.

Тогава съврѣменнитѣ учени хора на какво мязатъ. Единъ индуски баща дава на сина си едно ябълчно сѣме и казва: “Синко, искамъ да ми кажешъ какво има въ това ябълчно сѣме.” Взима сѣмето този малъкъ синъ и го туря въ едно джезве, сварява го. Нѣма нищо... - “Какво излѣзе?” - “Нищо, сварихъ го, нищо не излѣзе”. Бащата повиква вто-рия си синъ, казва му: “Вземи ти това ябълчно сѣме, вижъ какво има!” Взима го той, чопли го, изяжда го най-послѣ и казва: “Малко горчиво, но никакво величие нѣма.” Повиква третия синъ, дава и нему сѣмето. Той го посѣва. Та съврѣменнитѣ хора, като имъ дадемъ сѣмката, турятъ я въ джезве и я сваряватъ, други философи я изяждатъ и никой не се сѣща да я посѣе. Онзи синъ, който посѣлъ тази сѣмка, той разбралъ силата, която е вѣтрѣ въ нея. Сѣмката, това е дървото.

Слѣдователно, всѣка мисль трѣбва да израсте, да даде своя плодъ. По какво ще познаете силата на една благородна мисль? - По това, дѣто казва Христосъ - да любишь врага си. Запримѣрь, ти имашъ мисль да убиешъ нѣкого, готовъ си за това, но дойде ли въ тебе тази Божествена любовь, веднага ще се поляризирашь. Ако го убиешъ, ти нѣма да го завладѣешъ. Убийството не разрѣшава

въпроса. Ако отворишъ една стъклена счъбница съ отровенъ газъ, каква полза има отъ това? Този отровенъ газъ трѣбваше да се сгъсти и послѣ да се прѣцди. Сгъстяване трѣбва на злото, а не разширяване!

Слѣдователно, всички европейски народи се намиратъ въ положение само да разрушаватъ. Тъ не прилагатъ Христовото учение, тѣ прилагатъ учение на много стари вѣрвания на миналото. Войната е едно старо вѣрване, идолитѣ сж едно старо вѣрване. Това е стара култура, която се явява въ нови форми. Казвате: “Ние, които можемъ да се биемъ по единъ модеренъ начинъ, сме култур-ни хора!” Въ Америка употребяватъ електричеството за убийство, въ Франция рѣжатъ глави.

Онѣзи отъ васъ, които сж заинтересувани съ самия животъ, трѣбва да разрешатъ въпроса за себе си, каква е тази притча и коя е основната задача на притчата. - Животътъ. Отъ дѣ произтича животътъ? Ще кажете: “Отъ Любовта.” Но тази Любовъ, отъ която произтича животътъ, въ свръзка ли сте съ нея? Азъ говоря за Любовта въ особена смисълъ. Тази Любовъ, която е родила живота, го е родила прѣди много години и сега не се ражда вече. Ако всички житни зрънца се унищожатъ, нѣма да има повече. Тѣзи клѣтки, които сега имаме въ организъма си, не се раждатъ сега, тѣ сж родени прѣди милиони години и ако се унищожатъ, втори пѣтъ не се раждатъ. За всѣко нѣщо се изискватъ особени условия, които ние не можемъ да си ги създадемъ. Слѣдователно, за всѣка мисълъ, за всѣко желание има извѣстно врѣме, извѣстно съчетание. И за Любовта си има особено врѣме. Женитѣ казватъ: “Може да се люби всѣкога.” Не, гъделичкане може да има, но Любовъ, Любовъ, която може да прѣобрази въ човѣка всички негови инстинкти, да не е онзи вѣлкъ, да не е онзи тигъръ, да не е онази патица. Любовъ, която гъделичка човѣка, това не Любовъ. Това е проява на изопачения човѣшки животъ, който сега виждаме.

Сега, азъ ви навеждамъ на една философска мисълъ. Нѣкои отъ васъ казватъ: “Кажете ни нѣщо тайно!” Азъ казвамъ: Мога да ви

покажа тайни, но ще ви покажа само вратата, а вие ще си намърите пътя. Българите казват: “Покажи ми само вратата, а той ще намъри плъвника.” Който не може да го намъри, той не е достоенъ.

И тъй, мислете върху това продължение и разширение на носа. Кога се продължава човъшкият нос? - Когато започне да мисли правилно. Азъ говоря само за двѣтѣ измѣрения на човъшкия нос - дължина и широчина, а не и за дълбочината. Ако вие се съедините правилно съ великия законъ, който работи правилно, вашиятъ носъ ще има това продължение, което показва, че вие сте въ свръзка съ Божествената хармония, въ съгласие съ всички звѣзди, съ всичката материя. Ако вашиятъ носъ се разширява правилно, това показва, че сте въ свръзка съ всички същества на Любовта и не сте човѣка, който може да направи пакостъ нѣкому.

Колко е мъчна тази философска мисълъ! Като ме слушате, казвате си: “Забатачихме се ние!” Човѣкъ трѣбва да се забатачи. Вижте дърветата какъ се забатачаватъ долу! Коренитѣ по нѣкой пѣтъ сж до 10 метра долу. Тази глава! Да, човѣкъ трѣбва да се зарови въ неприятноститѣ. Когато има много страдания, казвамъ: главата е заровена; а когато прѣстанатъ мъчнотиитѣ, казвамъ: главата е отровена. Когато имате много мъчнотии, казвате: “Главата ми е заровена.” За да се проявятъ тѣзи сили въ насъ, ние трѣбва да се погребемъ въ материята, защото истинскиятъ животъ започва съ погребване на материята. Вънъ отъ това животъ Духовенъ не съществува.

Свъръменнитѣ хора не разбиратъ какво нѣщо е Духовенъ животъ. Тѣ казватъ: “Духовниятъ животъ е нѣщо като въздуха, като вѣтъра.” Да, вѣтъръ има само на земята, но въ Духовния свѣтъ нѣма вѣтъръ. Знаете ли защо се образуватъ вѣтроветѣ? То е, защото глупавитѣ хора иматъ много празнини. Явява се вѣтъръ, увиватъ се дърветата, казватъ: “Глупавитѣ хора царуватъ.” Щомъ има затишие, умнитѣ хора царуватъ. Щомъ има вѣтъръ, глупавитѣ хора царуватъ, между тѣхъ може да стане всичко. На такива хора колата имъ се обръща

като Настрадаинъ Ходжа. Въ такъв човѣкъ нѣма никакъв моралъ. Такъв човѣкъ казва: “Правото въ свѣта е да ядешъ и пиешъ, нищо друго нѣма. Богатъ да бѣдешъ, силенъ да бѣдешъ, който те удари, удари го и ти, въ затворъ го тури.” Това е философията на хората съ празнитъ глави. Навсѣкъдъ ги има такива. И ние всинца страдаме отъ тѣхъ. Понѣкога ние се завладаме отъ тѣхнитъ мисли. Азъ не говоря конкретно за нѣкой човѣкъ. Единственото нѣщо, което може да оправи живота, то е животътъ да се обуслови разумно.

Ако въ днешната си бесѣда имамъ желание да ви направя адепти на моето учение, ако имамъ желание да ви направя послѣдователи на моето учение, не е право. Азъ имамъ желание слѣдъ хиляди и милиони години да кажете, че това учение е право. Да, защото въ свѣта право е само Божественото. Всички човѣшки вървания иматъ извѣстни недостатъци. Човѣшкиятъ езикъ не е тѣй пластиченъ, за да изкаже това Божествено. Нѣкой пѣтъ същест-вителното, глаголътъ не сѣ турени на мѣстата си по правилата на граматиката и отъ една моя бесѣда изкарватъ двѣ противоположности. Казватъ: “Той говори противъ поповетъ”. Не съмъ говорилъ противъ поповетъ. Говоря противъ онѣзи криви вървания, които докарватъ нещастия на хората. Говоря противъ онѣзи криви вървания, които докарватъ войнитъ; говоря противъ онѣзи криви вървания, които докарватъ жестокоститъ въ свѣта. Да, противъ тѣхъ говоря.

Отговори Петъръ и рече Му: “Изтълкувай ни тази притча!”

Знаете ли на какво мязаме съврѣменнитъ хора? Въ древността имало единъ черенъ магьосникъ, който си задалъ задача да улови човѣшката душа щомъ като излѣзе отъ тѣлото и да я затвори въ нѣкоя бутилка. За своитъ опити, той избиралъ египтяни отъ високо произхождение. Той си направилъ особено красиви жени отъ нѣкакво особено вещество и когато приближавало нѣкоя жена да умре, веднага вързвалъ душата ѝ въ това ново тѣло и турялъ надписъ: “Тукъ е душата на еди-коя си принцеса.” Всѣки день прѣглеждалъ тѣзи души. Затворилъ ги той, но никога не е могълъ да ги накара да работятъ въ

тъзи нови тѣла. Съ хиляди години ги държалъ тъй затворени, но не могълъ да ги накара да работятъ. Следователно, ние, съврѣмен-нитѣ хора искаме да хванемъ тѣзи души. Може да ги хванемъ, но не можемъ да ги накараме да работятъ. Работа въ живота може да става само чрѣзъ закона на любовта, доброволно може да става тя, а не на сила. Крайното заблуждение е, че искаме на сила да ги караме да работятъ. Не само това, но искаме да накараме Гольмия Великия Законъ въ свѣта да работи. Работата произтича само отъ любовъ. Онзи, който иска да се научи да работи, трѣбва да се научи на закона на Любовта. Придобие ли разумния животъ въ свѣта, вие сте придобили Любовта, а влѣзете ли въ неразумния животъ, ще имате мъчението. Питамъ ви, свободно ли сте влѣзли въ тѣзи тѣла или насила? Ако видоизмѣните вашитѣ очи, носъ, коса, вие сте влѣзли доброволно, а ако не стане промѣна, този магъ ви е вкаралъ насила въ тази бутилка.

Следователно злото въ свѣта произтича отъ това, че хората сж роби на своитѣ страсти. Страститѣ, това сж този магъ, който впрегналъ тѣзи души. Затова често сте като въртоглави. Нѣкой пѣтъ жената е въртоглава, сърди се, а нѣкой пѣтъ мъжътъ е въртоглавъ. Вие слугувате на този черенъ магъ въ Египетъ. Като сте влѣзли вжтрѣ, питали ли сте Господа? - Не сте Го питали.

Знаете ли на какво ще уподобя честността на съвременнитѣ хора? Единъ търговецъ срѣща единъ младъ момъкъ, който му се оплаква: “Оженихъ се, но съмъ нещас-тенъ, жена ми ме измъчва.” Търговецътъ го съжалилъ и го взелъ въ къщи, при себе си. Но слѣдъ нѣколко години този младъ човѣкъ опозорява дъщерята на търговеца и офейква. По този начинъ нѣма да се оправи свѣта. Ние трѣбва да разберемъ себе си.

Злото - злото увеличава, доброто - доброто увеличава, любовта - любовта увеличава. Това сж закони, които дѣйствуватъ въ свѣта. Въ любовта ще се разширявате и нагорѣ ще отивате, а въ противоположното ще отивате надолу. Единственото нѣщо, което може да ви

избави отъ това, то е разумния законъ, да знаете, че любовта царува навсѣкѣ въ този свѣтъ. Не разбирайте вашата любовъ, не разбирайте тази между мъже и жени, не разбирайте даже и тази между приятели, не разбирайте даже и тази между братъ и сестра, защото тази любовъ, за която ви говоря е особена. Тя дѣйствува и въ васъ, но вие не се спирате върху нея. Когато ви минава нѣкоя свѣтла мисль прѣзь ума, тя е тази любовъ, обаче скоро изчезва. Нѣкой пжтъ, като мине такава мисль у нѣкого, той става грандоманъ, мисли, че е божество. Не се самозаблуждавайте! Божеството има сила. Дѣ ви е силата? Нѣкой казва: “Азъ съмъ ученъ човѣкъ”. - Дѣ сж знанията ти? Когато нѣкой каже, че е Божественъ човѣкъ, това значи, че трѣбва да има неизмѣнна любовъ. Нѣма ли я, той е единъ черенъ магъ, който може да затвори своята душа въ нѣкоя бутилка. Не се плашете! Тѣзи стари бутилки трѣбва да се разрушатъ. Затова и смъртта иде въ свѣта, за да разруши тѣзи тѣла, които сж прѣвърнати въ автомати. Смъртта е едно освобождение на всички онѣзи затворени души.

Слѣдователно, когато азъ казвамъ “не убий”, подразбирамъ не убивай една душа, която е влѣзла въ едно тѣло и работи по закона на Любовта. Никога не убивай. Но когато една душа е влѣзла въ една бутилка, станала е робъ, робиня, казвамъ: “Разбий!” Слѣдователно, принципално разбирамъ въпроса - душа, която работи по закона на любовта, никога не смѣй да разрушишъ нейното жилище, защото Господъ нѣма да ти прости нито на този, нито на онзи свѣтъ. Ако успѣешъ да освободишъ една душа отъ бутилката, направилъ си добро. Слѣдователно, когато една душа, която работи въ закона на любовта, умре, трѣбва да се плаче, а когато умре една душа, която е затворена въ бутилка, трѣбва да се радваме. Тѣ не могатъ да проявятъ своята енергия, затова още ще плащатъ. За първите души не е опрѣдѣлено да умиратъ, но трѣбва да станатъ нѣкога жертва, за да се подигне свѣта. Никога да не посмѣешъ да убиешъ човѣкъ, който ви обича, който работи за вашето добро. Да убиешъ единъ волъ, който

работи на нивата ви, това е голямо прѣстѣпление. За въ бѣдеще, въ законитѣ на дѣржавата ще бѣде вписанъ такъвъ законъ за вола, както и за човѣка. Такъвъ трѣбва да бѣде новиятъ моралъ, новото схващане. И онѣзи добри души въ свѣта, които сѣ влѣзли да работятъ споредъ закона на любовта, тѣ не искатъ да бѣдатъ царе, тѣ ще бѣдатъ за въ бѣдеще най-добритѣ майки, най-добритѣ учители, свещеници и ще работятъ безкористно. Когато тѣ взематъ надмощие, този свѣтъ ще се оправи и нѣма да има това сегашно разбиране.

Казвамъ ви, прилагайте това Ново учение, не чакайте да дойде Христосъ, защото Той, като дойде, ще разруши всички бутилки, всички автомати до единъ ще се пукнатъ. И гробоветѣ, за които се говори, това сѣ онѣзи затворени души, които сѣ хиляди години чакатъ да дойде врѣме, за да възкрѣснатъ. И сега въ православнитѣ църкви се спори, дали въ това тѣло ще възкрѣснатъ или въ друго. Казвамъ, въ никакво друго тѣло, въ сѣщото! И такъвъ възкрѣсналъ човѣкъ ще се води само по своя Божественъ Духъ, само по своята Божествена душа и споредъ закона на Любовта. Ще живѣемъ по единъ Великъ законъ. Жената като види мъжа си, нѣма да каже: “Дай пари!”, както днесъ казва. Послъ, като даде пари, да каже: “Ехъ, милички, отдѣ идешъ?” И мъжътъ сѣщо нѣма да иска само пари отъ жена си и като е богата, да ѣ казва: “Ехъ, миличка, отдѣ дойде?” Тукъ има двѣ бутилки, двѣ души, които не сѣ свободни. Трѣбва да бѣдете еднакви спрѣмо човѣка и когато той отсѣствува и присѣствува. Това е едно правилно християнско схващане.

Хората днесъ спорятъ за своята вѣра. Вѣрванията се създаватъ отъ човѣка, а не човѣкъ отъ вѣрванията. Всичко, което сега сѣществува въ свѣта, е произлѣзло отъ човѣка, слѣдователно, той не трѣбва да се моли, а трѣбва да видоизмѣни всичко. Човѣшкиятъ духъ е въ сѣстояние да видоизмѣни всички вѣрвания и системи. Слѣдователно и вие може да измѣните вашия животъ. Вие може да възкрѣсите себе си, да научите истината. Казвате: “Дали този човѣкъ говори вѣрно или не?” Азъ казвамъ: Вие какво знаете? Когато слѣнцето ме напече

не питамъ: “Може ли да ме напечешъ, а азъ да отида на работа?” Слѣдователно, като ви говоря, нѣма да казвате: “Много ни напече това слънце”, а ще отидете на работа. Азъ говоря за всинца ви. Опредѣлете се - свободни души ли сте или не, свободни граждани на Царството Божие ли сте или роби, свободна религия ли имате или нѣкоя религия, която е създадена отъ вѣкове. Слѣдователно, опредѣлете се на кой Господъ служите, на Господа на Истината или на трънения? Ако азъ дойда при тебе и ти ме оскубешъ съ толкова пари, азъ зная на кой Богъ служишъ. Ако дойда при тебе и кажа: “Приятелю, уморенъ съмъ, приеми ме!” - “Да, но не съмъ разположенъ.” Азъ зная на какъвъ Господъ служишъ. За мене важи какъ ще постъпишъ въ дадения моментъ съ единъ обиденъ, оскърбенъ човѣкъ. Иначе, може да имате най-прави вѣрвания. Важно е въ дадения моментъ какъ постъпвате. Пророкъ Иезекиилъ казва: “Една добра постъпка може да заличи всичкитъ ви грѣхове.” И едното и другото е вѣрно, т.е. че една лоша постъпка може да заличи добрия ви животъ. Слѣдователно, онзи, който е падналъ, да не стои да плаче надъ това падение, а обратно, като е падналъ, да гледа да стане. Значи, онзи който е падналъ, да гледа да стане. Еднакво вѣрни сж тѣзи двѣ формули.

Сега ще приложите този великъ законъ, ще се поуѣ-шите. Използувайте го! Ние съ слънцето никога не можемъ да дойдемъ въ съприкосновение, да се рѣкуваме, но неговата свѣтлина може да я използваеме. Вие съ Бога никога не може да се разправяте, при Него не можете да отидете, но съ Неговия Духъ всѣкога може да имате обръщения. Ако искате да отидете при Бога, вие ще се слѣете съ Него, всичко ще забравите и ще се пробудите въ вашия Божественъ животъ. И Господъ казва: “Който иска да дойде при мене, трѣбва да изгуби всичко! Готовъ ли си?” - “Не съмъ.” - “Тогава иди на лѣвото слънце и когато се уморишъ, ела при мене!”

Сега Господъ ви е пузналъ, слѣзли сте до земята. Послѣ знаете ли кѣдъ ще бѣдете втори пѣтъ? Земята е извървѣла половината си

път, още половината път ѝ остава и като дойдете до тамъ, ще започне да бие звънецъ. Тогава ще се минава отъ тренъ въ тренъ, багажи ще се прѣнасятъ. Ама на кѣдъ? - Кому кѣдѣто очитъ виждатъ. На кѣдъ ще тръгнете? Казвате: “Добъръ е Господь!” Хубаво, азъ се радвамъ. Чувате ли гласа на Христа, разговаряте ли се съ Него или тѣй по прѣдположение говорите? Или както когато дойдете да сватосвате нѣкой момъкъ, казвате, че е много хубавъ, съ такива мустачки. Дошли при единъ момъкъ, сватосвали една мома, казвали, че била много хубава. Като се оженила, тя питала на кого да се показва. Момата била много грозна и мѣжтъ ѝ казалъ: “На всички се явявай, но само на мене недей!”

Сега ще ви каже нѣкой, че Христосъ билъ такъвъ онакъвъ. Вие може да се ожените, но не за този Христосъ, Когото очаквате, а за нѣкой другъ, когото не очаквате. Азъ не се церемоня, много Христосовци има, много богородици има, пълень е свѣтътъ съ такива. Една е истинската Богородица. Азъ я познавамъ, отлична е тя. Единъ Христосъ има, единъ Господь има, не се самозаблуждавайте! Всичко друго въ свѣта е отражение, то е наше заблуждение. Слѣдователно, вашата душа, която Богъ е вложилъ въ васъ, това е Христосъ, това е Света Богородица, това е Богъ. Вашата душа е затворена душа. Може ли да я освободите? Нѣкой път, като пышка тя, плаче, вие казвате: “Парици трѣбватъ.” Тя плаче, казва: “Стига ти толкова!” - “Не, още, още!” Трѣбва да се откажемъ. Не искамъ да кажа, че не трѣбва да имате никакви богатства, но казвамъ, че има едно истинско богатство въ свѣта, то е настоящето. Богатъ да си въ дадения моментъ, като ядешъ, като пиешъ - да чувствувашъ, че си богатъ и за утръ да не мислишъ. Чудя се съ тѣзи хора! Дойде му нѣкой приятель, съ когото отъ години не се виждалъ, не го нахрани, ами започва да се безпокои какъ ще бѣде утръ. Не, като дойде при мене, азъ нѣма да го изпѣдя, ще го нахраня и нѣма да се безпокоя за утрѣшния день. И Великиятъ Господь нѣма да ни изпѣди. Но ние съ неразумния си животъ правимъ себе си нещастни. Вие имате всичко:

жени, дъца, пари, богатства, царе, министри сте и пакъ сте недоволни. Е, какво искате? Всички хора сж недоволни. Защо? Защото не сж богати сега. Онзи, който е богатъ сега, той е богатъ и за въ бждеще. Слъдова-телно, ние ще обърнемъ сега да сме богати, сега да разбираме истината, сега да сме доволни.

Вие казвате: “Чакай не го схваща умът ми!” А, така е и когато искашъ отъ нъкого пари, той се почесва, казва: “Да помисля!” Никога нъма да го измислишъ. А пъкъ азъ сега отъ васъ нищо не искамъ. Вие имате едно недоволство и казвате: “Той този хитрецъ иска да си вложи капитала, но голъми лихви ще искамъ.” Опитайте тази работа! Може да имате това съмнъние, на земята може да се съмнъвате. И азъ и вие може да се изпитаме. Опитайте това учение и това, което намърите върно въ вашия умъ и сърце, върно е. Това, което е върно отвжтръ, върно е и отвънъ. Ако единъ човъкъ не върва въ себе си, не може да върва и въ другитъ. Ако единъ човъкъ обича Духа, ще обича и другитъ. Ще кажете: “Какво нъщо е духъ?” Когато се давишъ и нъкой те спаси, това е духътъ. Що е любовъ? - Когато отидешъ нъкъдъ и тамъ те нахранятъ, измиятъ краката и ти постелятъ меко, това е любовъ, това е душа. Вървай въ духа, който те извади отъ водата, вървай въ душата, която те нахрани!

И тъй: “Изтълкувай ни тази притча!”

Притчата е живота, притчата е нашето недо-волство. Всъко недоволство въ даденъ моментъ, ще го пръобърнешъ въ добродътель. Недоволенъ си, че не си знаешъ урока. Научи го! Момата е недоволна, защо не е красива. Достави си това, което ти липсва. Можешъ да бждешъ доволенъ. Щомъ си доволенъ, иди да работишъ при своитъ братя, да имъ покажешъ, какъ да сж доволни и тъ.

И тъй, изменъте носа си! Да се продължи най-малко съ 1/100 000 000 часть отъ милиметъра и съ толкова да се разшири. Знаете ли, ако това може да направите, какви гении сте! Това е гениалность! Това продължение може да стане и въ ума и въ сърцето, навсъкъдъ.

Разумно разшире-ние и разумно продължение на носа. Само така всички недоразумъния въ свѣта ще изчезнатъ! И като намърите този законъ, разширение на носа с $1/100\ 000\ 000$ часть отъ милиметъра и продължение на носа съ толкова, турете тѣзи двѣ пропорции и ще намърите на какво е равно цѣлото. Ако носътъ трѣбва да се продължи съ $1/100\ 000\ 000$ часть отъ милиметъра каква е работата на този носъ? Ще ви обясня този законъ. Ако вземете една каца вода и я разлѣете по земята, ще направите една голяма пѣтека. Но прѣдставете си, че я изливате в едно езеро, какво видоизмѣнение ще направи въ самото езеро? Като казвамъ $1/100\ 000\ 000$ част отъ милиметъра, разбирамъ този вжтрѣшенъ законъ. Все ще стане една малка промѣна въ васъ, защото тази енергия е влѣзла вжтрѣ въ вашето тѣло, а не се е разлѣла внѣ по вашето тѣло. Съмнението трѣбва да се изхвърли. Съмнѣнието е единъ неджгъ на човѣшкия умъ, а умразата, завистьта сж неджзи на човѣшкото сърце. Хора, които не могатъ да освободятъ сърцето си отъ вжтрѣшна умраза, внѣшна умраза може да сжществува, сж роби на този черенъ магъ, тѣ не сж свободни и слѣдо-вателно тѣ сж играчка на живота. Затова ще освободите и ума си отъ неджзи.

Въ голѣмия центъръ на вашия животъ, на вашия умъ водата трѣбва да бѣде кристална, никакви примѣси не се позволяватъ! Слѣдователно, ще намърите колко е голѣмо вашето езеро. Значи, въ дадения случай, Божествената енергия, която сега идва, ще ви продължи носа само съ $1/100\ 000\ 000$ часть отъ милиметъра. Въ висшата мате-матика може да се разрѣши този въпросъ, какъвъ ще бѣде обема на цѣлия човѣшки животъ, въ който сега живѣемъ. Не искамъ да кажете: “Тѣзи работи не сж за насъ, ние сме стари хора.” Старъ е само дяволътъ, защото той не иска да работи за другитѣ. Всѣки човѣкъ, който каже, че не иска да работи, казвамъ че той е отъ чернитѣ братя. Който работи въ името на тази велика Любовь, въ името на Великия Богъ, той е отъ бѣлитѣ братя.

Казвате: “Глупави сме, не можемъ да работимъ”. Нѣма глупавъ човѣкъ между васъ, азъ ви намирамъ умни. Скъсайте тази нишка, съ която сте вързани! Нѣкой казва: “Какъ ще живѣемъ сега?” Да, братко, като си въ бутилка! Не се плашете отъ нищо! Тази любовъ, която е въ васъ, тя е сила. Всички трѣбва да вложимъ тази Божествена мисль, да си помогнемъ не само индивидуално, да се насърчимъ и да казваме: Можемъ всички да живѣемъ споредъ този законъ, да обяснимъ притчата, а тя е - да продължимъ нося си и съ толкова сжщо да го разширимъ.

Азъ казвамъ тази формула: Сърцето ти трѣбва да е топло, душата - свежа, умътъ - свѣтълъ, а духътъ кръпкъ. Свѣтлината, която иде, дава свобода; духътъ като е кръпкъ, може всичко да твори и да работи. Кажете: “Сърцето ми е топло, душата ми е свѣжа, умътъ ми е свѣтълъ, духътъ ми е кръпкъ. Защо? - Защото живѣя въ закона на любовта, въ която нѣма никаква измѣна.” Кажете това и задачата е ршена. Азъ ще живѣя по това ново правило. Сега знаете ли колко струва това ново правило, което ви дадохъ? То струва 25 милиарда. Има хора, които въ миналото сж прѣкарвали 20 - 25 сжществувания, докато научатъ тази формула. Вие ще кажете: “Много просто нѣщо е, ние знаемъ тѣзи нѣща.” Никога не сте знаели тѣзи нѣща по този начинъ, както вървятъ - топло, свѣжа, свѣтълъ, кръпкъ.

Сега, като се върнете дома си, искамъ да приложите това правило. Женитъ, като го приложатъ, да стане по-леко на мъжетъ и мъжетъ, като го приложатъ, да стане по-леко на женитъ. Майкитъ, като го приложатъ, да стане по-леко на дѣцата и дѣцата, като го приложатъ, да стане по-леко на майкитъ. Учителитъ, като го приложатъ, да стане по-леко на ученицитъ и ученицитъ, като го приложатъ, да стане по-леко на учителитъ. Да настане една лекота и всички да разберемъ, че сте приложили това правило. Азъ ще питамъ слѣдъ това много мъже и жени: “Като приложихте това правило, стана ли ви по-леко?” - “Не.” - Не сте го приложили. Който не приложи правилото, ще плати

1% лихва върху тъзи 25 милиарда. Хайде, ще намаля. Едно на хиляда.
Или още по-малко? Едно на единъ милионъ, но ще има глоба.
Тъй че правило научихме, но и глобата ще дойде!

Бесѣда, държана на 15 май 1921 година

Хлъбът и живата енергия

“И пакъ се наведе долу и пише-ше на земята.”¹

“И пакъ се наведе долу и пишеше на земята.”

Всички велики работи въ безмълвие и въ тайна ставатъ. Великитъ въпроси, великитъ мисли, великитъ чувства, всичко това въ мълчание се заражда.

Христосъ имаше да извърши едно велико дѣло, Той трѣбваше да мълчи и пишеше на земята. Доведоха прѣдъ Него една жена хваната въ прѣлюбодѣйство, въ общест-вено прѣстѣпление и Го запитаха: “Учителю, тая жена биде хваната въ самото дѣло, като прѣлюбодѣйствуваше. А въ закона Мойсей повеле намъ, които сж таквизъ, съ камъне да ги убиваме. А ти, споредъ твоето учение, що казвашъ?” Исусъ се наведе долу, пишеше съ прѣстъ на земята, разрѣшаваше единъ великъ законъ, дали да се убие и ако се убие или осѣди, по каквъв начинъ трѣбва да стане това. И като разрѣши въпроса, дигна се и каза: “Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека прѣвъ хвърли върху нея камъкъ.”

Изводътъ, който може да направимъ е, че сѣдиитъ трѣбва да бждатъ хора безгрѣшни. Ако днесъ ме попитатъ - защо свѣтътъ куца, то е понеже всички сѣдии сж хора грѣшни. Единъ сѣдия, който може да се подкупи съ пари, единъ сѣдия, който може да се подкупи отъ общественото мнѣние или за свое благо, какво ще донесе за своя народъ? Питамъ: народъ съ такива сѣдии може ли да прокопса? - Никога. Слѣдователно онзи, който заема постъ сѣдия, да отсѣжда споредъ думитъ на Христа, трѣбва да бжде безгрѣшенъ, понеже безгрѣшнитъ хора да дойдатъ и съ камъни да те биятъ, не само нѣма да те убиятъ, но ще възкрѣснешъ. Тѣзи камъни ще падатъ отгоръ ти безъ да те нараняватъ. А сега се качватъ на властъ хора, които сж

¹ Йоана, гл. 8, ст. 8

пълни съ гръхове и като те бият съ камъни, те нараняватъ. Следователно, въ сѣдбата на праведния има животъ, а въ сѣдбата на нечестивия нѣма животъ.

Казва се, че Христосъ се навелъ долу и пишелъ на земята. Сега като говоря азъ тука, нѣкои отъ васъ иматъ тевтерчета, записватъ. Нѣкои пишатъ за добро, а нѣкои - за зло. Нѣкои идатъ съ цѣль да се учатъ, а нѣкои идатъ съ цѣль да напишатъ нѣщо противоположно, да кажатъ, че това не е право. Онзи, който каже, че не е право, азъ ще кажа, че е безгрѣшенъ и ще приема първия камъкъ, но онзи, който е грѣшенъ, да си затвори устата и когато Господъ говори, всички грѣшни уста трѣбва да мълчатъ. Е сега свѣтътъ трѣбва да млъкне! Ако не млъкнатъ устата на грѣшнитъ, Господъ ще ги затвори. Ако не върватъ, че Господъ затваря уста, идете на гробищата, ще видите, че тамъ всички уста сѣ затворени. Отъ 8000 години Господъ затваря устата на всички хора. Следователно, онѣзи, които умиратъ, сѣ грѣшни, а онѣзи, които се раждатъ сѣ праведни. Такъвъ изводъ правя азъ.

Когато Христосъ се наведе на земята, каза: “Поста-рай се за въ бѣдеще да раждашъ праведни и чисти хора, защото тъй както си ги народила, нѣма да иде на добро. Постарай се, жено, да родишъ нѣщо по-хубаво, защото и онѣзи, които върватъ и онѣзи, които не върватъ, въ лошъ пѣтъ сѣ тръгнали. Ще си направишъ малко усилия да родишъ нѣщо по-хубаво.” За да се роди хубавото, възвишеното, благородното въ свѣта, то не се ражда при условия съ чаша въ рѣка въ бирарията, то не се ражда въ сѣда, когато обѣсватъ нѣкого, то не се ражда и на бойното поле, то не се ражда и въ дипломатията, нито въ онѣзи интриги, които ставатъ сега и въ миналото. Тамъ се раждатъ само дѣца на прѣстѣпленията, мисли, желаня и дѣйствия на прѣстѣпленията.

И Христосъ имъ каза: “Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли камъкъ върху нея.”

Тъ знаяха закона и всички единъ по единъ си излъзоха, защото ако не си излъзеха, щяха да паднатъ въ дъното на земята. Всички излъзоха навънъ. Отъ кѣдъ? - Отвѣтрѣ навънъ. Слѣдователно и вие по сѣщия законъ, когато вашитѣ фарисеи и садудеи дигатъ гюрултия за тази блудни-ца, ще си кажете: “Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли камъкъ върху нея”.

И остана Исусъ самъ съ жената и рече ѝ: “Жено, дѣ сѣ онѣзи, които те обвиняваха? Не те ли осѣди никой?” - “Никой, Господи.” И Исусъ ѝ рече: “Нито азъ те осѣж-дамъ; иди си и отъ сега не съгрѣшавай вече!” Заключение.

Сега ще кажете: “Тази жена е виновна, женитѣ все бели вършатъ, за друго не ги бива. Когато Господъ създаде мъжътъ, бели нѣмаше въ свѣта, но когато създаде жената, белитѣ дойдоха.” Така говорятъ противницитѣ на женитѣ. Но въпросътъ е, ако свѣтътъ бѣше останалъ дълго врѣме безъ жена, дали нѣмаше да има по-гольми бели. Азъ вадя заключение. Господъ каза: “За да не се създадатъ по-гольми бели, нека дойде жената!”

Ще кажете: “Какъ ще докажешъ това?” Ами вие какъ ще докажете това? Нѣщата се доказватъ само тогава, когато сѣдимъ по едни и сѣщи принципи, по едни и сѣщи величини. Ако ви дамъ нѣколко величини - x (първа степенъ), x^2 , x^3 , x^4 и ако азъ боравя съ x^4 , а вие съ x , какъ ще се разбе-ремъ? Тѣзи двѣ величини еднакви ли сѣ? Ако азъ боравя съ x^3 , разликата е по-гольма; ако боравя съ x^4 , разликата е още по-гольма. Слѣдователно, моралътъ, това е една неизвѣстна величина. Що е моралъ? И право казватъ, че моралътъ е създаденъ за слабитѣ хора, защото когато силниятъ краде никой не може да го накаже, но когато слабиятъ краде всички го наказватъ. Ако дойде единъ лъвъ въ кошарата и задигне една овца, казвате: “Хубаво, че мене не задигна!” Но ако дойде въ кошарата ви едно малко палаче¹ и

¹ Отъ пала – диал. палавникъ, немирникъ, лудетина

разгони овцитъ, ще дигнете единъ прътъ, ще го ударите и ще кажете: “Да знаешъ, другъ пътъ да не дохож-дашъ!”

И сега съврѣмениятъ свѣтъ е пълень съ малки палачета, а голѣмитъ тигри, лъвове, тѣхъ законъ ги не хваща. И простолюдieto е схванало това и казва: “Зако-нѣтъ е само за слабитъ хора, а не и за силнитъ”. А азъ казвамъ: законътъ трѣбва да бѣде законъ за всички, отъ най-малкитъ до най-голѣмитъ. Този законъ трѣбва да бѣде абсолютень и да се прилага съзнателно отъ всички, а не съ стражари. Ако ти си честень човекъ и си служишъ съ стражари, азъ се съмнѣвамъ въ твоята честность. Ако ти си честень човѣкъ и си служишъ съ затвори, азъ се съмнѣвамъ въ твоята честность. Азъ бихъ желалъ да нѣма затвори, стражари, да бѣде навсѣкъдѣ отворено и тогава ще кажа: Тукъ има честни хора! А сега навсѣкъдѣ стража-ри, войници, затвори и казватъ: “Тѣзи хора сж културни, исправни.”

Питамя, при таквъ единъ багажъ на съврѣмenni мисли, при такова едно схващане на живота, можемъ ли да осмислимъ вътрѣшния смисълъ на живота и да му дадемъ права директива? Защото коя е цѣльта на единъ домъ? Нали неговитъ дѣца? Каква е цѣльта на църквата? Нали сж онѣзи поклонници вътрѣ, които трѣбва да бѣдатъ какви? Честни и любящи хора. Каква е цѣльта на държавата? Нали нейнитъ поданици? Какви трѣбва да бѣдатъ тѣ?

Слѣдователно, Христосъ туря този основень законъ, че навсѣкъдѣ само праведнитъ трѣбва да наказватъ. Когато разберемъ този основень законъ, въ обществения животъ ще има една велика реформа. Кого взимаме днесъ за учителъ? Нали този, който е способенъ, ученъ, а не невѣжия? Въ всички отрасли на науката хората сж дошли до това положение. Въ църквата до какво положение сж дошли? Напримѣръ, въ една църква, въ една религиозна школа, свещеникътъ не трѣбва само да е свѣршилъ, но да има другъ мораль, да е абсолютно чистъ, бегрѣшенъ. А сега казватъ: “Не гледай дѣлата на свещеника, а расото му гледай!” На расото не може да гледаме, това е наше изобре-тение, а Господъ е създалъ хора,

които трябва да бъдат благородни. Казват: “Гледай му шапката!” Че какво може да видим от човъшката шапка, от човъшкия ум? Я ми кажете една благородна човъшка мисъл, която човък да е създал до сега! Аз не съм намърлил нито една благородна човъшка мисъл досега.

Защо не можем да създадем благородни мисли? - Защото живеем само за себе си. Нашият морал е създаден въз основа на егоизма и казваме: “Когато мене ми е добър, свѣтътъ върви отлично!” Влезте в домоветъ, в църквитъ - сѣщиятъ моралъ. Докато мѣжтъ принася всичко въ къщи, миль и драгъ е той, нѣма вторъ като него, но щомъ не може да принася, жената казва: “Глупакъ е той.” Като изгуби паритъ си, изгубва и ума си. Питамъ, какъ е възможно умътъ да бѣде вѣтръ въ паритъ? Че паритъ, това сѣ продуктъ на човъшкия умъ. Тъ сѣ символъ, емблемъ, който човък е турилъ въ ходъ. Инте-ресно е, когато хората казватъ, че човък като изгуби паритъ си оглупѣва. Азъ казвамъ обратното - всички, които иматъ пари сѣ най-глупавитъ, а които нѣматъ нито петъ пари сѣ най-честнитъ хора. Като нѣмашъ петъ пари въ джеба си, никого не обирашъ. А като се събератъ богати, започватъ да играятъ на азартни игри, обиратъ се единъ другъ. И така изопачили поговорката, че който изгубва паритъ си, изгубва и ума си, а то е обратното. Така и Господъ постѣпва. Когато иска да поправи нѣкой човък взима му паритъ. Сега и женитъ казватъ: “Какъ, безъ пари може ли да се живѣе?” Ами вашата първа майка, като ви роди, съ пари ли ви роди или безъ пари?

Ще ви разкажа единъ случай, който станалъ прѣди години въ София. Единъ бѣденъ чиновникъ, нѣмалъ нито петъ пари въ джеба си, получавалъ много малка заплата, никой нищо не му давалъ. Ражда му се дѣте. Той казалъ: “Ехъ това малкото, дѣ се намѣри сега, когато нѣмаме съ какво да го кръстимъ.” Излиза единъ день и намира една банкнота отъ 100 лева. Кръщава дѣтето. Сѣщиятъ день, когато се родило дѣтето, началникътъ му го повишава. Цѣли осемъ години

работата му вървела добре. След осем години дътето умира. Още същият ден го уволняват от служба, изгубва къщата си и дохожда в същото материално положение, в което бил, когато се родило дътето му. Питам сега: дътето ли създаде паритъ или паритъ създадох дътето? Въ свѣта ние се нуждаем от дѣте, което да ни даде просвѣтление на ума и сърцето, за да разберем този великъ законъ на любовта, който създава гении на човѣчеството, но не като тѣзи гении, които разрушаватъ всичко, а гении на доброто.

И Христосъ, като се наведе долу на земята, пошепна ѝ: “Жено, отъ ревизията, която правя, виждамъ, че не давашъ права насока на дѣцата си.” И дѣйствително, земята е виновна, затова Господъ я наказва. Азъ не взимамъ земята въ смисълъ, както вие я виждате. Малко фило-софски трѣбва да разсъждавате. Когато вземете едно зрънце или единъ жълъдъ и искате да разберете жълъда, можете ли само отъ него да го разберете? Не, трѣбва да му създадете условия да прораствѣ. Така и земята ще израствѣ, ще създаде хиляди пѣти подобри условия. Ако вашето духовно чувство прозре и излѣзете отъ земята, ще видите, че тя не е такава, каквато е. Тѣзи хора, които казватъ, че виждатъ земята, тѣ сѣ още на дъното на земята. Така е и съ рибитъ, тѣ виждатъ само водата, но не и земята. За да видите земята, трѣбва да излѣзете отъ условията, при които живѣете. Така и рибитъ казватъ: “Въ водата е всичко.”

Питамъ културата долу въ океана ли е по-голяма или при насъ на земята? Ако ви кажа, че като излѣзете отъ този океанъ има друга земя, съ друга култура, ще кажете: “Дъската му хлопа”. Ако кажете на рибитъ, че извънъ водата има земя съ по-висока култура отъ тѣхната и тѣ ще ви кажатъ, че дъската ви хлопа. Но нищо, дъската все трѣбва да хлопа. Когато клепалото на попа хлопа, богомол-цитъ отиватъ на църква. Азъ бихъ прѣдпочелъ водитъ на океана да хлопатъ, да шумятъ, отколкото да сѣ тихи. Защо? Да ме прѣдупрѣждаватъ. Тихитъ води сѣ опасни. Азъ прѣдпочитамъ канаритъ да шумятъ. Защо? За да ми кажатъ, че има прѣграда,

пръпятствие. Азъ бихъ желалъ дърветата да дигатъ шумъ. Мълчание тръбва да има само кога? Когато човъкъ иска да прави добро. Когато съврѣменната окултна наука казва, че се изисква мълчание, то значи, че човъкъ тръбва да мълчи, докато се роди извѣстна идея. Роди ли се, тръбва да има шумъ за нейното прорастване.

И сега въ съврѣменното общество тръбва една положителна философия, едно правилно разбиране на живота. Това правилно разбиране ще внесе онъзи елементи, които сж необходими за нашето растение. Ние сме дошли не като гости на земята, а тя е едно велико училище, въ което сме дошли да се учимъ. Слѣдователно, всъки отъ насъ тръбва да знае въ какво да се учи. Майката казва: “Е, слава Богу, родихъ четири дѣца, мога да си замина”, но се безпокои, като умре, кой ще гледа дѣцата ѝ. Търговецътъ се кахъри на кого ще остави къщата, паритъ си. Минис-търътъ, свещеникътъ, всички се безпокоятъ, кой ще ги наслѣди. Питамъ: важно ли е това нѣщо въ свѣта, да бждешъ министъръ, царъ или владика? Това нѣщо е второстепенно. Да бждешъ мжжъ или жена, това нѣщо е второстепенно. Нѣкой казва: “Каквъ да се родя, мжжъ или жена?” Безразлично е, това е второстепенно нѣщо. Дали ще бждешъ съ мустаци или съ дълга коса, това е второстепенно нѣщо. Не е въпросътъ тамъ.

Спорятъ дали дѣтето да бжде мжжко или женско. При сегашнитъ условия женскитъ дѣца сж опасни. Защо? Защото тръбватъ отъ тѣзи валчеститъ, най-малко 10 - 15000 лв. да се дадатъ. Значи, не само че ще продадешъ дъщеря си, но ще платишъ и за продажбата. Чудна култура е сегашната! Едно врѣме старитъ хора, като женеха дъщеритъ си, на бащата се даваше една сума, а на сест-ритъ ѝ се правеха дрехи. Сегашнитъ хора сж обърнали свѣта надолу съ главата. Сега всички тръбва да работятъ. Защо? - Имаме двѣ дъщери, та тръбватъ пари, за да се оженятъ. И женитбата и тя не е важно нѣщо въ свѣта, тя е второстепенно нѣщо.

Питамъ тогава: мислили ли сте, кое е сжщест-веното въ живота? Тръбва да се спремъ върху онзи великъ основенъ принципъ. Ще каже

нкой: “Е, тѝзи нѝща сѝ празни работи, кое е сѝщественото.” Не, има нѝща важни и когато разрѝшите този сѝщественъ въпросъ за вашия животъ, вие ще разрѝшите индивидуално за себе си въпроситѝ: отъ дѝ идете, какво ще направите, дѝ ще отидете, какви сѝ вашитѝ сили, какъ може да се развивате правилно въ този свѣтъ и други. Вие казвате: “Майката отглежда дѣтето, тя го създава.” Ако ви кажа обратното, че дѣтето създава майката и то е, което я кара да работи, какво бихте казали? Наблюдавайте природата! Вземете онази кокошка, която отъ сѝнката на човѣка бѣга, като има едно пиле, тя вече настрѣхва, хвърля се срѣщу човѣкъ, срѣщу нѝкой волъ, за да го защити. И волѣтъ бѣга. Отъ дѝ е тази смѣлость? Знае волѣтъ, че това пиле е опасно.

Друго едно заблуждение между хората. Казватъ, че човѣкъ трѣбва да бѣде старъ, за да е уменъ, та да управлява свѣта. Че досега все стари го управляваха, но понеже не можаха да го оправятъ, сега младитѝ идатъ. Старитѝ казватъ: “Тѝзи млади, като дойдоха, развалиха свѣта.” Тѝ искатъ да хвърлятъ грѣшкитѝ си на младитѝ. Не, не, вие развалихте свѣта, вие трѣбва да поправите грѣшкитѝ си. Не се обиждайте, споредъ мене старъ човѣкъ е този, който живѣе въ себе си. Сега стариятъ човѣкъ казва: “Едно врѣме много нѝщо правехъ, сега не мога.” Сега минава за светия, благообразенъ старецъ. Да, вече краката не те държатъ. Идете въ младитѝ му години, тамъ ще го видите. Ние въ нашата философия не се заблуждаваме отъ видоизмѣненията на човѣшкото естество.

Питатъ бихъ тогава: кое е сѝщественото въ свѣта? Малцина могатъ да отговорятъ. Ако кажете умѣтъ - умѣтъ се разваля; нѝкой ви хлопне въ главата, мозъкѣтъ ви не работи логически, не може да разсѣждавате, да говорите. Питамъ: дѝ е умѣтъ? Ученитъ казватъ: “Онова съчетание на клѣтки въ мозѣка се разваля и човѣкъ не може да разсѣждава.” Е, въ мозѣка има три билиона клѣтки, тогава дѝ е човѣкътъ? При поврѣда на мозѣка човѣкъ прѣстава да мисли, но

мисълта не е човъка. Мисълта е само едно условие за човъка, това е само физическото, най-долното у човъка.

Ще кажете: “Тогава въ сърцето, въ чувствата е човъкътъ.” Да, но сърцето и чувствата се измънятъ. Мъжъ, който обичалъ жена си, като остарѣе, казва: “Тази дъртата ми омръзна.” Жена, която обичала мъжа си, като остарѣе, казва: “Ехъ, този дъртиятъ да се махне!” А той, засуква мустацитъ си, гледа нъкоя млада и си казва: “Ахъ, онази младата!” Но послѣ се извинява, казва, че на шега говори. Не, той си казва истината. Шега въ този свѣтъ нъма. Нъкой пжтъ човъкъ, като не може да направи нъщо, казва, че на шега било.

Въ руско-турската война двама руснака се спиратъ предъ една рибарница, хвърлили се въ очитъ имъ единъ хубавъ шаранъ, но нъмали пари да го купятъ. За да го спечелятъ, рѣшаватъ да се скарать помежду си. Скарватъ се, дохожда до бой. Рибарятъ ги гледа, ржкоплъска. Еди-ниятъ сграбчва шарана, замърва съ него другаря си. Слъдь 5-10 минути шаранътъ отиде. Ако бѣше на първата минута, шѣха да кажатъ, че е на шега, но слъдь 10 минути шаранътъ изчезна. Въ свѣта има шеги, когато нъщата не могатъ да се направятъ, една привидна хитрость, да се извинимъ. Не, азъ не приемамъ никакви шеги.

Тогава кое е сжщественото? Ако кажа “човъшката душа”, вие не вървате въ нея. Вие нъмате опитността, разговаряли ли сте се нъкога съ себе си? Ние поддържаме една наука, въ която всѣко нъщо трѣбва да се опита. Ти съ своята душа разговарялъ ли си? Ами какъ може да се разговаряшъ съ душата си? Това е най-великъ въпросъ. Докато може да се разговаряшъ съ душата си, ти ще разберешъ много велики нъща, а щомъ не можешъ да се разговаряшъ съ душата си, ти ще бждешъ първокласенъ глупакъ. Душата, това е майката на човъка. Човъкъ има двѣ майки въ свѣта. Майка, това е “мая”, това, което обвива човъка въ материя. Тази майка му е дала всички заблуждения. Има друга майка, която се нарича Божест-вена душа, а индуситъ наричатъ това нирвана. Когато влѣзешъ въ нирвана, ще забравишъ

всичките си нещастия и ще бъдеш готовъ да прънесешъ своитъ гръхове, както и гръховетъ на всички.

Когато Христосъ казва: “Ако не се отречешъ отъ майка си”, Той разбира тази твоя мая, която ти казва: “Азъ те родихъ, ти ще ме слушашъ, ти ще имашъ моралъ, но ще гледашъ да се осигуришъ въ живота. Позволено ти е да направишъ едно пръстъпление за твое благо.” Тази майка не е възпитала добре дъцата си, тя е въ крива посока. Вие, майкитъ, какъ възпитавате дъцата си? Казвате на дъщеря си: “Ти ще се хранишъ добръ, за да бъдешъ пълна, здрава, да се харесашъ, ще се усмихвашъ.” Тази майка не е разбрала душата на дъщеря си, тя има пръдъ себе си едно говедо, което иска да продаде. Ще ме извините, въ моя умъ думата “говедо” има друго значение. Буквата “г” означава Божествена величина. Майката има едно съкровище, което използва по кривъ начинъ.

Напримъръ, имате единъ волъ, бодете го съ остень, за да работи, а като дойде единъ стържелъ, дига опашка и бѣга. Питамъ, този волъ има ли умъ да бѣга? - “Бръмчи, казва, нъщо!” Сега чета по вѣстниците, хлѣбътъ се повишилъ на 6 лева. Започватъ всички вѣстникари, забръм-чатъ - “6 лева хлѣба”. Ама после станалъ 4 лева. Добре, свалятъ опашкитъ си. На другия день дойде хлѣба 8 лева, пакъ опашкитъ нагоръ. Защо туряме цъна на хлѣба при такива разбирания на живота? Когато Господъ даде хлѣба на земята, Той забрани да се продава. И най-гольмото проклятие въ свѣта е, че това велико благо се продава. Абсолютно забранено е да се продава хлѣба и брашното. И слѣдъ това се питаме, защо свѣтътъ билъ лошъ.

Първото условие е хлѣбътъ да се дава безъ пари. Нѣма по-гольмо безчестие отъ това, да отидешъ да си купувашъ хлѣба, да ти се продава хлѣбъ. Бъдещитъ хора ще се чудятъ на сегашнитъ, че сж били такива говеда. Говедата на XX векъ сж продавали и купували хлѣба. И слѣдъ това теория-та, че онези хора, които сж злоупотребили съ продажбата на жито, до четвъртото поколѣние хаиръ не сж видѣли. Не мислете, че този кармически законъ прощава.

Не казвамъ това да стане изведнѣжъ, но да дойде въ нашитѣ умове мисълъта, че хлѣбътъ трѣбва да бѣде безъ пари, понеже така е опредѣлено отначало. Ни поменъ да нѣма отъ това, да се продава хлѣба. И България трѣбва да бѣде първата държава, която да приложи това правило: хлѣбътъ безъ пари.

Да се повърна назадъ. Хлѣбътъ ще стане безъ пари само тогава, когато се изпълнятъ Христовитѣ думи: “Онзи, който направи този законъ, хлѣбътъ да бѣде безъ пари, трѣбва да е праведенъ човѣкъ.” Ако е грѣшенъ, той ще създаде по-лошъ законъ, затова нека хлѣбътъ бѣде безъ пари. Онзи, който създава този законъ, трѣбва да бѣде човѣкъ праведенъ, мѣдъръ и благороденъ въ най-висша смисълъ.

И сега знаете ли колко жени, колко момичета има въ свѣта, които сж продали своята честъ само за хлѣба, изгубили сж най-възвишеното и благородното отъ себе си, само за хлѣба! И сега седимъ и казваме: “Господи, да бѣде Твоята воля!” Да бѣде Твоята воля, но да стане нашата воля, все тѣй се молимъ ние. Ходимъ съ хубави дрехи, съ цилиндри, а тѣзи наши сестри въ порока киснатъ. - Защо? - За единъ самунъ хлѣбъ продаватъ своята честъ. Е, какъ ще оправдаемъ това нѣщо, ние бащи, майки, министри, царе, учители, професори? Ще кажете: “Тѣй Господъ направилъ нѣщата.” Лъжа е това. Вие направихте тѣзи нѣща въ миналитѣ поколѣния. Слѣдователно, това, което хората направиха, ние трѣбва да го оправимъ. Ако нѣкой е развалилъ къщата на нѣкого, умнитѣ трѣбва да я попра-вятъ. Затова у насъ трѣбва да влѣзе този великъ импулсъ, а не само да се числимъ къмъ нѣкоя школа и да казваме, че такъвъ билъ Богъ, онакъвъ билъ Богъ.

Питаемъ: въ вашия градъ хлѣбътъ продава ли се? - “Да, ние сме културни хора, черниятъ хлѣбъ е по-евтинъ, бѣлиятъ - по-скѣпъ.” Казвамъ: азъ имамъ по-особено мнѣние за васъ. Ако това разбиране въ свѣта не се промѣни, животътъ за въ бѣдеше може да стане 100 пѣти по-ужасенъ отколкото е сега. Въ 100 години хората ще се изродятъ само отъ тази фалшификация на хлѣбъ съ примѣси отъ варъ,

пъсък, бобъ и други. Защо го фалшифи-циратъ? Всъки иска да спечели. Сега вие, религиознитъ хора ще кажете: “Това не е наша работа, има държавници”. Когато въ свѣта дойде онзи облакъ, който плава на небето, отъ една капка ли е? Нали всѣка капка въ него има инициатива да слѣзе, да измие нѣщо като падне, иска да причини нѣкаква полза? Тѣзи хиляди капки измиватъ цвѣтията, трѣвитъ и започва всичко да расте. Ние сме сега тѣзи водни капки. Ако вие не турите вашия умъ, желание, инициатива, какъ ще стане всичко това? Въ единъ отъ еврейскитъ пророци Господъ казва: “Когато потърсите съ всичкото си сърце, ще намърите Господа”. Какво значи да намърите Господа? Значи да започне този великъ законъ на любовта да дѣйствува у васъ. Какво трѣбва да правимъ тогава? Азъ разръшавамъ въпроса така: ако започнете да ядете най-простото ядене, каквото най-бѣднитъ ядатъ, вие ще създадете една велика вълна, която ще оправи въ скоро врѣме свѣта. А сега ние съдаме на обѣдъ и започваме - едно блюдо, второ блюдо и т.н. Има хора въ София, които харчатъ за вечеря 1000 лева, други - 50 лева, а трети гладни лѣгатъ. И послѣ водятъ една такава блудна жена, прѣстѣпила за хлѣбъ. И питатъ Христа: “Какво да направимъ съ нея?” Христосъ отговаря: “Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека прѣвъ хвърли камъкъ върху нея.”

За положението на тази жена вие станахте една колективна причина. И за да изправите тази жена, трѣбва да бѣдете абсолютно чисти. Споредъ учението, което сега идва отъ невидимия свѣтъ се изисква не палеативна чистота, а абсолютна. Когато дойде чистотата у кого и да е, той ще бѣде мощенъ, силенъ, нѣма да има никакво обезсърчаване. Чистотата, това е здраве за човѣшкия умъ; чистотата, това е здраве за човѣшкото сърце; чисто-тата, това е здраве за човѣшката душа. Първата хигиена е чистотата на ума, на сърцето и на душата. Новото учение има медицина за здрави хора. Въ свѣта ние имаме затвори за прѣстѣпници, болници за болни, заведения за сирачета, но нѣмаме още заведения за здрави, умни и добри хора.

Едва една малка опитност се прави въ училищата. Ако този опитъ се направи така, че да се затворят всички затвори, болници и всичко да се обърне на училища, другъ резултатъ ще има. А сега дойде докторътъ, пипа пулса, пулсътъ е 120, сърцето ненормално, черниятъ дробъ разстроенъ, но кои сж причинитъ за тѣзи разстройства? - Хлъбътъ.

Азъ мога да направя опитъ съ васъ. За въ бъдеще въ месенето трѣбва да има хигиена. Болнитъ, нечестнитъ хора не трѣбва да бждатъ фурунджии, но честни, здрави хора трѣбва да бждатъ фурунджии. Този човѣкъ като меси хлъбъ трѣбва цѣль день да пѣе. Азъ бихъ прѣпоръчалъ на васъ женитъ слѣдното - когато нѣкоя жена нѣкоя день е неразположена, да извика нѣкоя своя сестра и да ѝ каже: “Сестро, азъ днесъ не съмъ разположена, не съмъ достойна да меся хлъбъ, затова послужи ми ти.” Неразположенъ ли си, това е проказа въ хлъба. Казвате: “Днесъ хлъбътъ не е измесенъ.” Казвамъ: не е измесенъ, не е изпеченъ. Защо? Защото отиваме да ловимъ блудницата, а че онзи продава хлъба съ пари, казваме, че това е законъ в обществото.

Азъ искамъ да разрѣшите този въпросъ въ себе си. Ако вие не го разрѣшите, има други сили, които идватъ и тѣ ще го оправятъ, тѣ ще го разрѣшатъ. Въ свѣта има едни разумни, интелигентни сили, толкова силни, че всѣки, който не е готовъ, знаете ли какво ще стане съ него? Ще ви кажа. Когато на единъ барабанъ има много прахъ, какво става съ праха? Взиматъ прѣчицата и удрятъ барабана. Така и вие сте на барабана и като удари онзи съ топуза, 1000 км. ще отскочите отъ барабана. Въ този законъ нѣма да те питатъ какъ си, къмъ каква партия принадлежишъ, а ще те питатъ: “Ти хлъбъ купувалъ ли си съ пари, продавалъ ли си?” - “Да.” - “Вънъ отъ барабана - думъ!” Нѣкоя заема високо положение. Ти хлъбъ купувалъ ли си съ пари, продавалъ ли си? Вънъ отъ барабана! И царе и министри, до единъ ще има хвъркане. Великиятъ Господъ, който е

направилъ свѣта, ще каже: “Благото, което съмъ ви далъ, нѣмате право да го продавате, да развращавате вашитѣ и сестри и братя.”

Сега приемоте това въ себе си. Ще кажете: “Азъ имамъ особени вървания.” Долу вашитѣ вървания! Въ свѣта има само единъ законъ, закона на любовта. Искашъ ли всички да чувствуватъ тази велика любовъ, искашъ ли тази мисль да бѣде за всички? Защо да не желаемъ за всички това добро? Това нѣма да дойде изведнѣжъ, но ние трѣбва постоянно да работимъ, за да се подготвимъ. Трѣбва онзи, онзи вѣтрѣшния, какъ го наричате? Когато мѣжтъ на нѣкоя жена донесе месо, хлѣбъ, тя казва: “Милички!” Бумъ отъ барабана!

Сега вие, жени, проповѣдвайте: хлѣбътъ трѣбва да бѣде безъ пари, тѣй е казалъ Господъ първоначално. Ще ви дамъ единъ проектъ. Ще видимъ колко хлѣбъ трѣбва за България, колко декара земя ѝ е нужно и азъ ще бѣда първия, който ще работя всичко безъ пари. Ще изоремъ, ще ожънемъ нивитѣ, за да бѣде хлѣбътъ за всички безъ пари. Всички ще отидемъ да работимъ на нивата, за да направимъ хлѣба даромъ. Има ли нѣщо лошо въ това? Може да се отдѣли толкова земя, че да даде колкото хлѣбъ ни е потрѣбно, а за всичко друго, добъръ е Господъ, защото Господнята молитва казва: “Хлѣбъ нашъ насѣщний дай ни го намъ днесъ!” Сега вестникаритѣ пишатъ: “Хлѣбътъ струва 6 лева, 8 лева, какво ще правимъ, какъ ще прѣминемъ?” Казвамъ: намѣсто да се създаде членъ 4, нека се създаде членъ 10, хлѣбътъ да е безъ пари. Нека на всички граждани да се опрѣдѣли извѣстна часть земя, всички да поработятъ, за да направимъ хлѣбътъ да е безъ пари. Тогава нѣма да водятъ прѣдъ насъ блудницата и да казватъ: “Учителю, какво да правимъ съ нея?” Който е безгрѣшенъ, нека прѣвъ хвърли камъкъ върху нея.

За да обясня мисльта си, ще приведа единъ разказъ. Ние трѣбва да добиемъ тази велика истина въ свѣта. Единъ царъ ималъ три дѣщери. Тѣ били родени въ различно врѣме, имали различни дарби, но най-младата била най-хубава, най-добродѣтелна. Понеже била толкова красива, баща ѝ постоянно я държалъ затворена, да не я

виждат човъшки очи. Научили се съседни царски синове за тази красива царска дъщеря, та пратили сватове да я искат да имъ стане царица. Но бащата, както и нъкои мъдречи искали да узнаят кой момъкъ е достоенъ за нея, затова бащата облъкъль десетъ момичета съ слугински форми и между тяхъ туриль и тритъ си дъщери. Най-младата му дъщеря била съ начернено лице. Дошли сватове и царьтъ имъ казва: “Изберете си, която искате”. Всъки царски синъ като виждалъ най-хубавата отъ момитъ, казвалъ: “Тази е красивата царска дъщеря, тя ще бжде!” На грозната между момитъ никой не обръщаль внимание. Оженили първата, обаче работитъ въ царството не вървятъ. Всички моми една по една се оженили, но никой отъ царскитъ синове не попаднали на една отъ тритъ царски дъщери. Единъ отъ тъзи царски синове, който билъ най-добрия и най-мъдрия, като дошълъ на гости, той искаль да имъ отдаде най-гольмо почитание и уважение, но като правилъ тъзи поклони, падналъ и строшилъ крака си. Всички слугини, като видъли, че му се счупилъ кракътъ, избъгали, но най-грозната, като го видъла, дошла да му пръвърже крака и казала: “Нищо, това е единъ инцидентъ.” Той казалъ: “Тази е царската дъщеря, позналь я.” Ние съвръменнитъ хора не познаваме най-красивата дъщеря, но тази, която е облъчена въ дрипи, тя е, която ни пръвързва крака. Сега тъзи три сестри тръбва да дойдатъ въ свѣта.

Всички говорятъ все за любовъ, всички говорятъ за истина и мъдростъ, но любовъ нъматъ. Запитвалъ съмъ мнозина: “Изпитвали ли сте любовъ?” - “Какъ не, сърцето ми е горъло!” Казвамъ, Любовта гори, но не изгаря. Нъкой казва: “Е, едно врѣме съ моята млада каквото опитахъ, сърцето ми гореше!” - “Сега гори ли?” - “Не.” Казвам, този огнь е фалшифъ, ти Божествения огнь не си изпиталь. На този огнь кокошки, агнета не се печатъ. Той пече, пече, създава всички плодове, всичко на него зрѣе. Първиятъ опитъ, който направихме въ врѣме на войната, бже да познаятъ хората тази идея, тази жива енергия. И цълото духовенство дигна олелия. Азъ

разбирамъ тази енергия като такава, която дава животъ на всичко, която кара всичко да зрѣе. Тази енергия идва само сутринъ, при изгрѣва на слънцето, на обѣдъ не идва. Тази жива енергия не идва отъ слънцето, нѣма да ви кажа отъ идва. Ще кажете: “Отъ дѣ е Господь?” Откъдѣ? - Отпрѣдъ, отзадъ, но не и долу. Неприятельтъ идва, казвате, отвсѣкъдѣ. Да, въ този кръгъ на движение неприятельтъ идва отвсѣкъдѣ, но тази жива енергия не идва отвсѣкъдѣ. По нейния пѣтъ никое живо същество не слиза, тя само слиза; даже и ангелитѣ не може да минатъ по нейния пѣтъ. Тя е особена жива енергия. Тогава какво казва духовенството? Васъ не ви трѣбва да търсите сутринъ въ природата, ами тукъ въ църквата. Ако тази сила е въ църквитѣ, питамъ - дѣ е животътъ тогава? Въ коя църква е тя? Я ми кажете една църква въ България, въ която, като внесемъ единъ човѣкъ, да оживѣе? Да, тя е въ църквата, но дѣ е тази църква? Тя е въ църква, дѣто живѣе тази жива енергия. Ако имате закона на мъдростта въ ума си, закона на любовта въ сърцето си и истината въ душата си, тази жива природа ще ви се изяви по единъ особенъ начинъ. Това може да проверите.

Ще ви обясня закона, дѣто често се раждатъ нѣкои добри дѣца, светии или гении. То е защото майката е излѣзла точно въ таквъ моментъ, когато тази жива енергия е слизала. Понѣкога, като попадне тази велика струя върху нѣкого, се ражда и нѣкоя хубава, велика идея. Доброто не идва всѣкога, животътъ не идва всѣкога, той идва само при опрѣдѣлени периоди, при опрѣдѣлени врѣмена, когато Господь идва, когато идва тази велика сила. Достатъчно е само единъ пѣтъ да я посрѣщнешъ, ти ще получишъ благо на свѣта. Стига единъ пѣтъ да посрѣщнешъ тази царска дъщеря и ще кажешъ: “Разбирамъ смисъла на живота, готовъ съмъ, Господи, да върша Твоята воля.” А сега, този писалъ така, онзи писалъ така, толкова полета имало, таквъ бил райтъ. Къдѣ е райтъ? Били ли сте вие тамъ? Този рай не е таквъ, какъвто вие го знаете. За този рай, за който ви говоря често, кракътъ ви не може да влѣзе тамъ. Онзи, който е

купувалъ и продавалъ хлѣба, ни косъмъ може да попадне отъ него тамъ. Хора, които сж купували и продавали хлѣба, въ царството Божие не могатъ да влѣзатъ. Ще провѣрите това, като отидете горѣ. Ще прочетете този надписъ на рая: “Човѣшки кракъ, който купува и продава хлѣба, не може да стѣпи въ този рай.” Една горчива истина, но велика истина е. Тази истина трѣбва да се тури на земята и за въ бѣдеще всички хора трѣбва да ядатъ хлѣбъ безъ пари. Не е позволено да продавашъ хлѣба на брата си.

Това е новото учение и малцина, ако го приложите, ще имате благословието на всички сили, които работятъ, на всички добри хора по лицето на земята. Не мислете, че нѣма добри хора по земята. Има добри хора, но тѣхнитъ списъци не сж на земята, а сж горѣ. Онзи, комуто е записано името въ нѣкоя църква, да се не лъже. Празни сж тѣзи списъци. Въ каквото общество или църква да си записанъ, това не важи. Само въ една книга е важно дали си записанъ и тѣзи хора, които сж записани тамъ, се наричатъ чада Божии, дѣщери и синове Божии; тѣ сж хората, които сж готови да се жертвуватъ за благо на човѣчеството. Въ тази Божествена книга има още празни листове, та и вие може да запишете вашитъ имена.

Сега нѣкои, като ме гледате, ще кажете: “Ама че иска да ни пали сърцата, този човѣкъ!” Това е най-възвишено-ното, за което ви говоря, може да напишете: любовъ, единство, съгласие. Единство съ Бога, съгласие съ Бога, Който е Любовъ и Който обича всички. Съгласие съ Бога, Който иска да тури въ всичко редъ и порядъкъ. Нѣкои дѣца Той е турилъ съ главата надолу, дърветата напримѣрь, други е направилъ кристали, нѣкои направилъ брѣмбѣри, мухи, говеда, а нѣкои направилъ хора съ два крака и тѣ мислятъ: “Ние не сме като нашитъ братя.” Чакайте, вашитъ глави не сж излѣзли още. Ние трѣбва единъ день да станемъ дърво съ листа, цвѣтове, да оживѣе това дърво.

Когато при Христа доведоха блудницата, Той пише-ше това на земята: “Далечъ сте вие да разбирате Божиитъ пѣтица, далечъ сте още да сждите.” Това пишеше Христосъ. И днесъ Христосъ пакъ

пише. Когато жената хока мъжа си, Христосъ пакъ пише. - “Господи, за такъвъ глупакъ ли тръбваше да се ожена?” Христосъ пакъ пише, казва: “Жено, ако си безгръшна, хвърли камъкъ върху него.” Мъжътъ казва: “Тази грозотия, която изпи живота ми досега, направи ме най-голямъ нещастникъ, на такава ли жена тръбваше да попадна, по-красива ми тръбваше”. Христосъ пише: “Ако си безгръшенъ, хвърли камъкъ върху нея”. Учителътъ въ училището казва: “Тъзи дъца, тъзи свини, дѣто майкитъ имъ ги народили, на менъ ли тръбваше да се паднатъ?” Христосъ пише: “Който е безгръшенъ, нека тури ржка на тъзи свини.” Свещеникътъ казва: “Тъзи лицемери, това паство отъ дѣ ми дойде?” Христосъ пише: “Който е безгръшенъ, нека пръвъ хвърли камъкъ върху това паство.” И за всички сега Христосъ пише. И почватъ хора-та да излизатъ. Какъ излизатъ? Казватъ: “Иванъ снощи умрѣлъ”. Тѣй ли? Господъ да го прости. - “Мара снощи умрѣла.” - “Еди кой си министъръ умрѣлъ.” Казвамъ, изли-затъ изъ църквата всички, всички единъ по единъ излизатъ, а остава само тази жена - блудницата. Най-честната, най-благородната, най-искрената душа, която доведоха при Христа, бѣше тази блудница. - “Жено, не те осждамъ, иди и не сгръшавай повече, защото въ твоята душа има нѣщо възвишено, благородно.” Знаете ли какъ излѣзе тази жена? Нѣма да завърша своята бесѣда, ще оставя вие сами да турите заключение. На умнитъ малко е достатъчно.

Любовътъ съ пари не се купува и съ пари не се продава. Запомнете тъзи нѣща. Истината съ пари не се купува и съ пари не се продава. Мъдростътъ съ пари не се купува и съ пари не се продава. Правдата съ пари не се купува и съ пари не се продава. Добродѣтельта съ пари не се купува и съ пари не се продава.

Бесѣда, държана на 22 май 1921 година

Аритметическите дѣйствия въ живота Събиране, умножение и степенуване

“А това казваше той да го изпита, защото си знаеше какво щѣше да прави.”¹

Ще започна съ едно просто математическо определение. “Въ дѣйствието събиране, събираемитѣ сѣ различни”, казватъ математицитѣ. Ако двѣтъ събираеми сѣ равни, имаме умножение. Ако множителитѣ на едно произведение сѣ равни, имаме степенуване. Значи, за да се събератъ двама души на едно мѣсто, трѣбва да сѣ различни, шомъ не сѣ различни, никога не може да имате събиране. Имайте прѣдъ видъ, че събирането и умно-жението, това сѣ два различни процеса. И повечето математици казватъ, че отъ събирането произлиза умножението, а отъ умножението произтича степе-нуването. Слѣдователно, когато вие искате да разрѣшите единъ въпросъ по закона на събирането, събираемитѣ или тѣй да ги кажемъ странитѣ на това равенство или на това дѣйствие трѣбва да бѣдатъ различни. Вие не може да съберете двама мѣже на едно мѣсто, по никой начинъ, не може да съберете и двѣ жени на едно мѣсто, но единъ мѣжъ и една жена може да ги съберете. Слѣдователно, мѣжътъ и жената започватъ съ първия процесъ, понеже се различаватъ. И Господъ започва съ събирането. Законътъ казва, че отъ събирането произтича умножението. И тѣй е. Дѣцата, които се родятъ въ този домъ, къмъ кой процесъ спадатъ? - Къмъ умножението, тѣ се умножаватъ. Слѣдова-телно, тѣ трѣбва да бѣдатъ равни. Равенство може да има само въ умножението. Но за да се подигне човѣкъ на едно по-високо равнище на степенуване, тогава множите-литѣ, които произвеждатъ произведението, трѣбва да бѣдатъ равни.

¹ Йоана, гл. 6, ст. 6

Сега да пристъпя към прѣдмета. Животътъ самъ по себе си е една велика задача, нейното разрѣшение трѣбва да започне съ събирането, умножението, изваж-дането и дѣлението. Така може да се разрѣши. Най-първо трѣбва да започнемъ съ двата процеса: събиране и умноже-ние. Слѣдъ това, като изучимъ този великъ законъ на живота, ще пристѣпимъ къмъ другитѣ двѣ дѣйствия - изваждане и дѣление. Вие сте учили тѣзи дѣйствия. Какви велики тайни се криятъ въ тѣзи процеси на мате-матиката! И когато ние се научимъ да събираме правилно, когато се научимъ да умножаваме и степенуваме правилно, значи ние сме разбрали този великъ процесъ, който върви послѣдователно. Вие не може да умножавате прѣди да сте събирали и не може да степенувате прѣди да сте умножавали, т.е. не може да минете прѣзъ степенуването, ако не сте минали прѣзъ другитѣ три процеса.

Сега Христосъ ги изпитва. За какво ги изпитва? Защото ние всички се интересуваме само за едно нѣщо - да живѣемъ. Понеже храната е едно отъ условията да се поддържа живота, ние се самозаблуждаваме, като казваме, че безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Но смѣшно е, когато се твърди, че безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Щомъ живѣешъ, безъ хлѣбъ може да се живѣе, а щомъ не живѣешъ, безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Твърдението или отричането на единъ фактъ какво показва? Когато се твърди единъ фактъ, показва, че той е вѣнъ, въ физическия свѣтъ, а когато се отрича, показва, че той е вѣтръ, въ духовния свѣтъ. Слѣдователно, той едновременно не може да съществува на двѣ мѣста, т.е. не може да се проявява въ двѣ посоки. Човѣкъ едновременно не може да бѣде и добъръ и лошъ. Имайте прѣдъ видъ, че азъ взимамъ думата “лошъ” или “зълъ” като едно проявление, а не както вие я взимате. Има зло относително, има и зло принципиално. Това, което спѣва нашия личенъ животъ, наричаме зло за насъ, но това което спѣва едного, може да служи за добро на друго. Когато вие изядете едно агне, какъ оправдавате пос-тѣпката си? Оправдава се съ това, че вие живѣете, но единъ день

ще си поправите гръшката. Когато умираете обаче, съ нищо не може да оправдаете тази постъпка. Всички хора искатъ да се събиратъ, всички искатъ да се умножаватъ, да се степенуватъ, това го желаятъ всички, това е турено въ основата, но съврѣменнитъ хора не искатъ да бждатъ изпитвани; щомъ дойде до изпита-нията, казватъ: “Всичко добръ, но тѣзи изпитания да не сж...”

Сега ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, за да направя този стихъ малко по-ясенъ. Ще ви говоря въ притчи и въ символи, защото голата истина е непоносима за хората тѣй, както свѣтлината е непоносима безъ извѣстна сръда, която трѣбва да я смекчи, напримеръ водата, облацитъ. Като се смекчи, тя става такава, че ние може да я понесемъ. Въ древността, прѣди 12 000 години, тѣй казва прѣданието, по прѣдание говоримъ, не по факти, нѣкъдъ въ Мала Азия или въ голѣмата Азия имало едно царство. Царьтъ въ това царство билъ много благо-честивъ човѣкъ. Родилъ му се единъ отличенъ синъ, много уменъ, способенъ който общавалъ велики блага на свѣта. Обаче, тогавашнитъ астролози, мъдреци, прѣдсказали, че съ сина ще се случи едно събитие, което ще измѣни цѣлата сждба на неговия животъ. Единъ день, слѣдъ смъртьта на баща си, младиятъ принцъ отишълъ на ловъ и когато гонилъ една сърна да я убие, миналъ прѣзъ единъ сухъ клонъ, който го мушналъ въ дѣсното око и го извадилъ, ослѣпилъ го. Този младъ царь, за да не остане посраменъ прѣдъ своитъ поданици, че билъ невнимателенъ, казалъ, че небето го посѣтило съ едно велико благословение и че всички добри хора трѣбва да иматъ по едно око - лѣвото, дѣсното не имъ трѣбва. И тѣй, той турилъ като правило, че всѣки, който дойде да го посѣти, непрѣмънно трѣбва да извади дѣсното си око. Това било привилегия за онѣзи, които ще го посѣтятъ и за да приематъ едно царско благоволение, трѣбвало да извадятъ дѣсното си око. Тѣй че всѣки, който нѣмалъ дѣсно око, при царя ходилъ. Обаче, дошло врѣме да наследи царството, трѣбвало да се ожени. Оженва се за една много красива княгиня. Единъ день, по нещастие пада единъ камѣкъ

и смачква носа ѝ. За да не кажатъ, че тази царица пострадала по невнимание, казала, че да бжде човѣкъ съ смачканъ носъ това било най-гольмото благоволение и затова всички жени, които искали срѣща съ нея, трѣбвало да иматъ смачканъ носъ. Та въ това царство на всички мъже, които посѣщавали царя, било извадено дѣсното око, а на всички жени, които посѣщавали царицата, носѣтъ билъ смачканъ.

Мисля че отъ тогава останало у хората това чувство да се хвалятъ съ своитъ недостатъци. Че това е фактъ, знаете ли отъ кога е останалъ у хората обичай да си стрижатъ косата? Единъ отъ френскитъ крале ималъ една рана на главата си и за да покаже на хората, че билъ герой, остригалъ косата си. И всички други мъже по негова мода, ниско се стрижатъ, обаче не виждамъ тѣхнитъ качества на главата. Тѣй щото онѣзи жени отъ васъ, на които носовѣтъ сж сплеснати физически или сърдечно или умствено, сте посѣтили тази царица, а тѣзи мъже, на които окото е извадено физически, сърдечно или умствено, сж посѣтили този царъ прѣди 12 000 години.

Разбирайте това, както ви казахъ, а именно: въ математиката, при събирането, събираемитъ не сж равни, при умножението сж равни, а при степенуването производителитъ сж равни. Този животъ, който е вложенъ сега вътрѣ у насъ, азъ говоря за съзнателния животъ, той си има свой произходъ. Подъ думата “произходъ” разбирамъ, когато този животъ е придобилъ форма. Ще кажа: Отъ безформеното нѣщо е произлъзло форменото нѣщо, отъ безименното е произлъзло именното и отъ безконечното - конечното.

Значи, първо трѣбва да се прояви една форма, а послѣ да ѝ се тури име. И когато безпрѣдѣлното или вѣчното се опрѣдѣлило, тогава идатъ конечнитъ нѣща. Сега фило-софитъ питатъ кое е конечно. Формено е това, което е свързано съ безформеното; именно е това, което е свързано съ безименното; конечно е това, което е свързано съ безконечното. Тукъ нѣма никакво противорѣчие. За да можемъ да разберемъ нѣщата на земята, за да ги изучаваме, трѣбва да се

оформятъ, трѣбва да иматъ име, трѣбва да се ограничатъ. Слѣдователно, нашиятъ животъ е форменъ, именовъ и конеченъ. Като казвамъ конеченъ, не значи, че се свършва животътъ. Философия се изисква тукъ, да мислите. Нѣкои искатъ да влѣзатъ въ безформения свѣтъ. Ако въ Господа отъ безкрайната вѣчностъ се заражда желание да създаде една форма, да създаде едно име и единъ край, конецъ, ние по-умни ли сме да искаме да станемъ безформени, безименни и безконечни? Това показва, че сме най-гольмитъ глупци. Отъ тукъ произлизатъ страдания-та. Желанието на съврѣменнитъ хора е, като направимъ нѣкое прѣстѣпление, да си изгуби формата; като направимъ нѣкое прѣстѣпление, да се не знае името му; като направимъ нѣкое прѣстѣпление, да го ограничатъ.

Но това не е животъ, това азъ наричамъ аномалия, това е отклонение отъ живота. Това сж като онѣзи малки водни капки, които се отклоняватъ отъ общото течение. Противъ това нѣмамъ нищо. Какъ е произлѣзълъ, отъ е произлѣзълъ този нашъ животъ, който е оформенъ сега? Отъ безконечния животъ. А какво нѣщо е конеченъ и безконеченъ животъ? Конечно е това, което ние правимъ, а безконечно е това, което Богъ прави. Слѣдователно, всѣкога ние знаемъ, че като намѣримъ, че нашитъ работи сж безконечни, казваме, че Богъ е направилъ нѣщата конечни. Какъ разбирате конечнитъ нѣща? Когато имате кредитъ въ една банка, вие постоянно ходите, изваждате си пари и процесътъ върви благополучно, но направите едно прѣстѣпление, вашиятъ благодѣтель казва на банка-та: “Не му давайте” и вашата помощ става конечна, свършва се, прѣкрятява се. Защо? - Защото сте извършили едно прѣстѣпление. И всѣкога, когато благо се прѣкрятява, идватъ нѣкои нещастия, хората сж извършили едно прѣстѣпление; слѣдователно въ Божествената банка на живота се дава заповѣдь да станатъ нѣщата конечни. Всѣко нѣщо става конечно само тогава, когато го изгубите. Като наближи да умирашъ, казвашъ: “Свърши се животътъ, стана конеченъ.” Защо наближава да умирашъ? Викатъ те да дадешъ отговоръ на Божест-вената банка, да

знаят какъ си изживѣль. Ама хората казватъ: “Ние имаме право да ядемъ, да пиемъ, да живѣемъ.” Нямате право, не сте свободни. Свободенъ човѣкъ може да бѣде само онзи, който е научилъ да събира, умножава и степенува. Свободна майка е само онази, която може да ражда добри и умни дѣца. Защото тѣзи дѣца какви ще бѣдатъ? Тѣ ще сѣ степенувани. Мжжътъ и жената образуватъ събирането, дѣцата образуватъ умножението, а тѣхното развитие подразбира степенуването. Слъдо-вателно, развитието започва съ събирането.

И тѣй, Христосъ се обръща къмъ своите ученици, за да ги изпитва и казва: “Колко хлѣбъ е потрѣбно и отъ дѣ да вземемъ хлѣбъ, за да нахранимъ тѣзи хора?” Сегашните хора ще кажатъ, че трѣбва да вземемъ този хлѣбъ отъ нивите. Земледѣлците иматъ начинъ, хвърлятъ тѣзи житни зрънца въ земята и тѣ се умножаватъ. Вие, гражданите отивате, мърите го и този процесъ върви. Питамъ сега: въ природата има ли другъ начинъ за хранене отъ този или той е единствениятъ начинъ? Има. Единъ день вие ще приемате храната тѣй свободно, както приемате въздуха. Въздухътъ прѣзъ никакви хамбари не минава, прѣзъ никакви мелници, прѣзъ никакви фурни. И дишането и то е едно ядене. Въ една минута се взиматъ 20 обѣда. Колко често се яде! Ще дойде день, когато ще приемаме храната тѣй свободно, както приемаме въздуха. Но кога ще бѣде то? Когато хората се научатъ да събиратъ, умножаватъ, степенуватъ, когато хората се научатъ да не се хвалатъ съ своите недостатѣци. Ние съврѣменните хора, за всѣки свой недостатѣкъ, за всѣко свое прѣстѣпление все ще намѣримъ нѣкоя качулка да се оправдаемъ. Ще кажемъ, че обществото било такова, майката и бащата сѣ такива, поколѣнието е такова, а ние сме хора чисти, не носимъ никаква отговорностъ.

Дѣщерята казва на майка си: “Защо си ме родила!” - негодува. Синътъ сѣщо казва на майка си: “Защо си ме родила!” А бе, синко, майка ти не те е родила, ти я заставя да те роди. Едно врѣме като

мома, ти я заставяше да не стои въ къщи, да ходи да се срѣща, да се ожени. А сега питашъ майка си защо те родила. - “Ами че ти ме застави, синко, да те родя.”

Нѣкой казва, че Господь създалъ свѣта. Азъ казвамъ, че ние заставихме Господа да създаде свѣта. А сега Го питаме защо е създалъ свѣта така. Господь казва: “Това е вашиятъ свѣтъ, азъ го направихъ тѣй, както вие искахте, споредъ вашия планъ.” И сега, когото срѣщнешъ, всѣки казва, че свѣтътъ не билъ направенъ хубаво. Е, какъ? Казва: “Туй да има, онуй да има.” И слѣдъ като има всичко, пакъ казва, че свѣтътъ билъ разваленъ. Слѣдователно, сегаш-ниятъ свѣтъ е свѣтъ произведенъ отъ хората. Като казвамъ този свѣтъ, не говоря за Божествения свѣтъ, а за нашия. Затова вие трѣбва да правите разлика между Божествения свѣтъ и човѣшкия. Въ човѣшкия свѣтъ има дисхармония, въ човѣшкия свѣтъ има противорѣчия, има зло и добро. Защо има зло и добро? Защото едни хора сѣ добри, а други - лоши? Тѣй искать да живѣять, тѣ доброволно прѣдпочитать да живѣять добръ или злъ. Никой не те заставя да живѣешъ злъ въ свѣта. Ти искашъ да живѣешъ така, защото въ всѣко зло има извѣстно удоволствие, приятность. Нима онзи вълкъ, като изяде една овца, му е злъ? Като я изяде, казва: “Това е животъ.” Но като го хване овчарьтъ и му одере кожата, казва си: “Ако знаяхъ, че за една овца ще ми одератъ кожата, можехъ и трѣва да ямъ.” Слѣдователно, когато дойде да даваме смѣтка за нашитѣ лоши постѣпки, за нашитѣ прѣстѣпления, казваме: “Това е много лошо.” Защото ние не сме сами фактори. Слѣдователно, конечнитѣ същества, които сѣ образували конечнитѣ форми и конечнитѣ имена сѣ направили всичко конечно. Свѣтътъ сега е пълень съ конци, отъ конци е направенъ. Все машинитѣ чувашъ: “Тракъ - тракъ”, сега всичко ще ушиемъ отъ конци, а послѣ казваме: “Разкърпи се, разши се.” Да, отъ конци е направено. Сега и нашитѣ мисли и дѣйствия сѣ все отъ конци.

И нашиятъ мораль е такъвъ. Жената живѣе морално. Защо? - Защото дърво има. Казва: “Азъ живѣя почтено.” Защо? - “Защото

моятъ господарь дърво има.” Страхъ има отъ мъжа си. Домоветъ ги е страхъ отъ обществото, обществата отъ народа и т.н. Всички живѣять почтено, защото дърво има. И това дърво не е сурово, а сухо. Азъ взимамъ това дърво въ широка смисль, като олицет-ворение на онѣзи прѣпятствия, които ни създаватъ нещастията и като не знаемъ какъ да се избавимъ отъ тѣхъ, въ нашия умъ се зараждатъ всички противорѣчия.

Сега Христосъ изпитва всички ученици. На какво Той имъ зададе задачата: светътъ може ли да се създаде по другъ начинъ. Хиляди и милиони начини има, по които материалниятъ свѣтъ може да се прѣобрази. Тогава, каква е разликата между единия и другия свѣтъ? Да вземемъ физическия, астралния и менталния свѣтъ. Какви сж различията в тѣзи три свѣта. Всѣки единъ отъ тѣзи свѣтове си има свой прѣдметъ, всѣки единъ отъ тѣзи свѣтове си има своя материя, която е оформена споредъ законитъ, които сжществуватъ тамъ и всички тѣзи свѣтове сж свързани единъ съ другъ. Напримѣрь, да вземемъ думата “твърдостъ” въ физическия свѣтъ. Ако влѣзете въ астралния свѣтъ, дѣ ще намѣрите тамъ твърдостъ? Тамъ твърдостъта ще намѣрите въ интензивността на желанията. Слѣдователно, колкото едно желание е по-силно, по-горещо, това показва, че е и толкова по-твърдо. Както единъ твърдъ прѣдметъ може да ви нарани, така и едно твърдо желание, въ вашето сърце, може да ви нарани. Въ менталния свѣтъ, дѣ ще намѣрите твърдостъта? Тамъ ще я намѣрите въ силата на мисльта. Колкото е по-силна мисльта, толкова е по-твърда. Слѣдователно, ако се хвърли една силна мисль върху васъ, ще произведе сжщия ефектъ, както единъ твърдъ прѣдметъ на физическото поле. И когато единъ човѣкъ минава отъ единъ свѣтъ въ другъ, трѣбва да знае законитъ, по които материята се прѣвърща. Между единъ твърдъ прѣдметъ, едно желание и една мисль има грамадна разлика. Между мисльта, желанието и прѣдмета на вашето дѣйствие на физическото поле има подобие, но има и грамадна разлика.

И тъй, нещата на земята стават твърди отъ силата на мисълта и интензивността на желанията. А кога хората сж най-твърди? Най-твърдите хора сж егоистите. Най-твърдиятъ прѣдметъ, най-твърдото вещество, което сега е образувано, то е тази центробѣжна сила, която е концентрирала всички сили на козмоса, да работи за този прѣдметъ. Когато единъ твърдъ човѣкъ се качи като управляющъ въ свѣта, той ще произведе най-големитъ нещастия. Слѣдователно, всички нещастия въ свѣта произлизатъ отъ този законъ на концентриране, който не е въ съгласие съ Божествения законъ на Любовь-та.

Въ стиха се казва, че Христосъ знаялъ какво да направи. Тѣзи петъ хлѣба, безъ пари, умножилъ ги споредъ закона, който Той знаялъ и отъ тѣхъ 5000 мъже се наляли, като останали 12 коша укрухи. Съ тѣзи 12 коша и вие, които ме слушате, може да се наядете, и ще останатъ още 12 коша.

Но да се повърна къмъ съществената мисълъ. Живо-тътъ е важното въ свѣта. Чръзъ живота вие ще намѣрите вашата душа; чръзъ живота ще намѣрите вашия умъ; чръзъ живота ще намѣрите вашето сърце, защото животътъ ще даде необходимото, за да познаете душата си. Животътъ ще даде форма, за да се оформи вашата душа. Азъ взимамъ думата “оформена” по закона на развитието. Когато вашата душа се развие, тогава тя може да бѣде видима; когато умътъ се развие, само тогава ще стане видимъ. Хубостъта на нещата се вижда само тогава, когато сж видими. Философитъ твърдятъ, че нѣкои нѣща сж видими, а нѣкои - невидими, т.е. споредъ виждането, видими разбиратъ само тѣзи нѣща, които се пипатъ. Не, законътъ на виждането разбира друго. Той не разбира само тѣзи петъ чувства, съ които правимъ експерименти. Окултната наука казва, че въ човѣка има 7 тѣла, по 7 чувства, значи 49 чувства, които, като умножите на 49, колко ще получите? И тѣхъ като умножите на 49?

Чувствата в свѣта сж безбройни. Сътивата, съ които възприемаме нещата на вселената, сж безкрайни, но ние, обикновенитъ хора, искаме да намѣримъ едно рационално число, съ което да ги

познаваме. И тъй, като развиемъ тѣзи 49 чувства у насъ, Писанието казва, че тогава ние ще познаемъ свѣта, Бога, тъй както Той ни познава.

Друго нѣщо, което трѣбва да имате прѣдъ видъ, то е, че азъ не искамъ вие да бъдете щастливи въ свѣта. Но защо? - Защото не можете да бъдете щастливи. Когато нѣкой човѣкъ ти каже, че желае да бъдешъ щастливъ, той говори невъзможни нѣща. Да, ако ти каже, че ти желае сърце чисто, свѣтъль умъ и крѣпкъ духъ, то е друго, но каже ли ти, че ти желае щастие, той те лъже. Твоятъ приятель трѣбва да ти съдѣйствува да растешъ и да се развивашъ, а не и да те направи щастливъ. И дѣтето не трѣбва да очаква майката да го направи щастливо, а да го подкрѣпи въ живота. А сега дѣцата искатъ щастие отъ майкитъ, майкитъ отъ дѣцата; слугитъ искатъ щастие отъ господаритъ, господаритъ отъ слугитъ, слѣдователно имаме една лъжлива философия, всички общаватъ това, което не могатъ да ти дадатъ.

Никоя форма, никоя организация не може да ви направи щастливи, а може да ви служи като условие да растете, да укрѣпвате. Казвате: “За въ бѣдеше може.” Допустимо, но въпросътъ е може ли на физическото поле това? - Не може. Слѣдователно, на физическия свѣтъ нѣмате щастие като обектъ, а само като една далечна цѣль. Имайте прѣдъ видъ вашето сърце, вашия умъ, вашата душа и тогава животътъ, който е у васъ, може да го използвате.

Хубаво, онази мома която иска да се ожени за нѣкой момъкъ, той е царътъ съ едното око. Голѣма привилегия е за нѣкой жени да се ожениятъ. Казватъ: “Какъ може да останемъ неженени?” Щомъ искашъ да се оженишъ за твоя царъ, трѣбва да извадишъ дѣсното си око. Нѣкой пѣтъ мѣжътъ казва: “Азъ трѣбва да се ожени.” Да, но трѣбва да се смачка малко носа ти. Жената, когато се жени, всѣкога си поставя да цѣль да смири мѣжа си, да смачка малко носа му. И всички мѣже, които сѣж женени, сѣж съ смачкани носове, а всички жени, които сѣж женени, сѣж безъ едно око, безъ дѣсното.

Слъдователно и вашитъ дѣца, по закона на наследствеността, момченцата, които мязатъ на баща си, ще сж съ смачкани носове, а момиченцата, които мязатъ на майка си, ще сж съ извадено дѣсно око. Послѣ питате: “Защо сж тѣзи нещастия?” Защото единъ царски синъ прѣди 12 000 години, като ходилъ на ловъ и гонилъ да убие една сърна, извадилъ си по невнимание дѣсното око и турилъ като законъ: Всѣки, който иска да го посѣти, да си извади дѣсното око. И природата и тя възприела тази мисль и затова се раждатъ слѣпи хора.

Христосъ идва при васъ и ви пита: “Защо женитъ сж слѣпи съ едното око?” Жената казва: “Господи, мжжътъ ми ми извади окоето.” Не, голяма привилегия бѣше за тебе да отидешъ при този царъ, да му се прѣдставишъ на ауденция. Е, какво придобихте като си извадихте окоето?

Христосъ казва: “Ако те съблазнява окоето, извади го.” Жената трѣбваше да извади окоето си прѣди да види мжжа си и като го извади, да не отива никога при него. Мжжътъ е една съблазнь за жената. И всички злини, всичкия развратъ, упадкъ на женитъ се дължи на мжжетъ. И обратно - всичкия развратъ, упадкъ на мжжетъ се дължи на женитъ. Жена, жена не може да развали. Слъдователно, онѣзи, които имаха извадено око, поквариха женитъ, а онѣзи, които имаха смачканъ носъ, поквариха мжжетъ. Е, мислите ли, че единъ мжжъ, който извежда жена си всрѣдъ свѣта облъчена, както единъ конъ извеждатъ на пазаръ, че той постѣпва умно. Не. А сега всички жени това искатъ. Като ви изпита Христосъ, всички искате като станете булки, да сте много добръ облъчени. Но не само отъ вънка да сте облъчени. Твоятъ възлюбенъ облъче ли душата ти съ тѣзи копринени дрехи, облъче ли я съ любовта си? Той ще ти купи рокля, ржкави-ци и чепички, но отвжтръ си гола. Това е отъ страната на женитъ. Питамъ мжжетъ: какво направихте вие за женитъ си? Сега на жените задавамъ въпроса: Вие, женитъ, какво направихте за мжжетъ си, какъ ги облъкохте? И тѣй, мжжетъ и женитъ за въ бждеще трѣбва

да се облъчатъ съ нова форма, която сега е образувана въ вселената и тамъ има нови костюми за мъже и жени, които ще се женятъ. Знаете ли коя е тази нова фирма? Тамъ трѣбва да отидете да купите булски дрехи, шапки, чепичета, ржкавици на жена си, по най-новата мода и като ги донесете, ще има отгорѣ надписъ. Азъ не мога да кажа името на тѣзи дрехи, не е позволено да се казва то, а фирмата ще я намърите. Идете, попитайте свещеницитѣ, държавницитѣ, философитѣ, учителитѣ, теософитѣ, окултиститѣ, кждѣ е тази нова фирма, която се образувала сега въ свѣта. Ако знаятъ, нека ви кажатъ. Тѣ знаятъ. Човѣкъ, който може да прави зло, може да прави и добро. Човѣкъ, който познава този свѣтъ, може да познава и онзи свѣтъ. Тѣй разсъждавамъ азъ.

Тогава бѣше въпросъ отъ гледището на Христа да се нахранятъ 5 000 души. Питамъ: Тѣзи хора, които днесъ страдатъ и гладуватъ, съ какво ще ги нахранимъ? Този хлѣбъ нѣма да поправи свѣта. Булски дрехи трѣбватъ сега отъ тази нова фирма. И когато майкитѣ тогава заченатъ и родятъ дѣца, ще разрѣшатъ тази велика задача на събиране, умножение и степенуване. Тогава само ще имаме служители на новата култура, които да разбиратъ какво нѣщо е човѣкъ да бжде добъръ, какво нѣщо е човѣкъ да бжде уменъ, какво нѣщо е човѣкъ да бжде честенъ и любящъ. Вие ще ми отговорите какво нѣщо е да люби човѣкъ. Ще кажете: “То е много хубаво нѣщо.” Тѣй, прави сте, много хубаво нѣщо е да любишъ, но азъ питамъ онзи отъ васъ, който е любилъ, не се ли е разкаивалъ 10 пѣти за любовта си? Защо това разкаяние? Разкаянието произтича отъ това, че тази любовъ не е била такава, каквато трѣбва. Тамъ дѣто има разкаяние, тамъ нѣма любовъ. И споредъ мене любовъ, която не може да издържи всички изпитания въ живота, това е само едно човѣшко понятие за любовъ. Тя не е онази любовъ, която държи, която носи животъ въ себе си. Не казвамъ, че нѣмате любовъ, но вие се спирате върху нѣщата, които прѣдставляватъ живота, а се отдалечавате отъ

сжщественото. Вие се спирате върху едно-друго, но за сжщественото, което прѣдставлява живота, не се спирате.

И казва се въ стиха: “А това казваше Той, за да ги изпита, защото си знаеше какво щѣше да прави.” Дойде ви въ къщи едно голѣмо нещастие, едно голѣмо изпитание, въпросъ е какъ трѣбва да го разрѣшите. Това е едно изпитание. Какъ ще го разрѣшите? Вие знаете какъ се разрѣшава. “Мекъ отговоръ, казва Соломонъ, какво дава?” Мекъ отговоръ дава успокоение. Блага дума дава утѣха, а любовъ на врѣме изказана, дава животъ. Но всѣкога не можешъ да говоришъ. Въ любовта, прѣзъ цѣлия земенъ животъ, има само една година, единъ мѣсець, една недѣля, единъ день, единъ часъ, една минута, една секунда само, когато ти можешъ да изговоришъ тази дума. Единъ моментъ е въ цѣлия ти животъ, когато ти можешъ да изкажешъ една дума на любовта. Ако си успѣлъ, постигашъ всичко, ако не си успѣлъ, целиятъ ти животъ е изгубенъ. Единъ моментъ е само! Всичко друго и приготвление за този моментъ, за тази секунда. Хванете ли я, ще имате хлѣбъ за 5000 души; изгубите ли я, ще дойдатъ съмнѣния, разочарования въ живота - това не струва, онова не струва. Казвамъ: Ти, приятель, си изгубилъ онзи великъ моментъ на любовта. Това не е само алегория, това е велика истина. Не ви казвамъ коя година е тя, може да не е по-рано отъ 21-та ви година, но не и по-късно отъ 120-тата ви година. Отъ 21 - 120-тата си година колко има да смѣтате, като нѣкой астрономъ, да изчислявате въ кой день ще мине тази комета, да я видите. И всички велики хора, като се учатъ, иматъ желание да намѣрятъ този моментъ на любовта, да схванемъ, да ни кажатъ и да кажемъ.

Нѣма по хубаво нѣщо отъ това, да размѣнишъ двѣ думи, но разумни. Идешъ на гости въ нѣкоя къща и започвашъ: “Бъръ-бъръ, бъръ-бъръ”, за това - онова. Като излъзешъ, казвашъ: “Главата ми се зашемети, заболъ ме отъ приказки.” И гостенката и хазиятъ на къщата, у които си отишла, се оплакватъ отъ зашеметяване на

главата. Не, и едните и другите тръбваше да си кажат само по една дума: да ти кажат и да кажешъ.

Сега искамъ да обърна вниманието ви, вие сте отъ тѣзи велики философи, които казватъ: “Дайте ни намъ пособия, дайте ни добри майки и бащи, да видите какво може да направимъ.” Не, не, вие сте гениални хора, създадохте този свѣтъ, какъ да не можете да намърите майки и бащи? Ако можахте да заставите Бога да ви създаде свѣтъ по ваше желание, ще може да намърите и такива майки. Моите думи може да ви се видятъ странни, да ви се види чудно, какъ е възможно да заставите Господа. Това е едно философско изречение. Може да заставишъ да извърши нѣщо само онзи човѣкъ, който те обича. Понеже Богъ е безпрѣдѣлна Любовь, може да Го заставите да направи много нѣщо. Ние сме Го заставили да направи този свѣтъ и Богъ казва: “Така искатъ моите дѣца.” Защо направи така? - Защото ви обича.

Ако ме питате, какъ се доказва съществуването на Божията любовь, ще ви кажа, че се доказва по това, че злото съществува. Понеже Богъ ви обича, Той ви е далъ безгранични права, но ще си носите и послѣдствията. Слѣдователно, когато ви питатъ по какво се познава любовта, ще отговорите: “Любовта се познава по това, че тя допуща злото.” А защо хората сж недоволни, зли? - Защото любовта не е отвѣтръ, а отвѣнка. Когато любовта излѣзе и се реализира на физическото поле, има зло. Дѣцата обичатъ ябълката, биятъ се за нея, каратъ се, скубятъ си космитъ. Ако обаче любовта у тѣхъ съществува като съзнание, двѣтъ братчета ще раздѣлятъ ябълката помежду си и нѣма да се биятъ. Ако сж четири братчета, ще я раздѣлятъ на четири части.

Слѣдователно, когато любовта се ражда само на физическия свѣтъ, ражда се злото, а когато любовта се върне вътрѣ въ човѣка, ражда се доброто. Затова има едни хора, които разръшаватъ въпроситъ външно, а други вътрѣшно. Въ единия свѣтъ има едни резултати, въ другия - други резултати, но и едните и другите

вършатъ волята Божия. Ако нѣмахте любовъ къмъ ябълката, щѣше ли да става споръ? А сега ние казваме: “Да не бѣше тази ябълка, нашитѣ глави нѣмаше да побѣлѣятъ, ние щѣхме да бѣдемъ щастливи.” Коя е първата ябълка? Тя е първия плодъ на любовта - жената. И въ този свѣтъ мъже нѣма, а само жени. Но женитѣ като се намѣрили сами въ свѣта, казали: “Какво да направимъ, какъ да се проектираме?” И затова днесъ, половината отъ тѣхъ сѣ жени, половината - мъже. Свѣтътъ не е прокопсалъ, защото само жената го управлява, мъжтъ го нѣма. Майки има, но бащи нѣма. Но когато дойде онзи Божественъ мъжъ и заработи съ тази жена, която играе роля на мъжъ, свѣтътъ ще се оправи. Казватъ: “Да ги нѣма тѣзи мъже.” Че вие мъжете още не сте ги виждали! Мъжтъ казва: “Ахъ тази жена!” Та, ти си такава жена. Ти ще кажешъ: “Формата ми е друга, но и азъ съмъ жена.” А сега и мъжтъ и жената се сърдятъ, а тѣ сѣ подобни нѣща.

Слѣдователно, това е законътъ на умножението. Казва се, че за да има събиране, нѣщата трѣбва да сѣ различни. Мъжтъ се сърди и жената се сърди, мъжтъ бие и жената бие, мъжтъ търга, скубе космитъ и жената скубе космитъ. По какво се различаватъ? Това е умно-женіе. Питамъ: Дѣ е събирането, дѣ сѣ първиятъ мъжъ и първата жена? Дѣ сѣ тѣ? Ще разрѣшавате нѣщата принципално, философски ще гледате на живота. Азъ ви давамъ поводъ само да мислите, а не да се водите по една глупава философия, че тѣй билъ създаденъ свѣтътъ. Този свѣтъ е създаденъ отъ хората, затова го наричамъ свѣтъ на илюзии. Азъ познавамъ свѣта на Бога, тамъ живѣя, тамъ нѣма илюзии, той е съвсѣмъ другъ. Казватъ, че свѣтътъ е прѣходенъ. Прѣходенъ е само защото ние сме създали нашитѣ мисли въ безформие и казваме, че това било Божествения свѣтъ и трѣбва да го изучаваме. Азъ казвамъ: Това е единъ патологически свѣтъ на хората и бихъ казалъ споредъ Ламбозо, че въ този свѣтъ става изучаване на криминални типове. Това не е разуменъ свѣтъ. Нѣкои казватъ: “Да изучаваме криминалнитѣ типове!” Нѣма защо да изучаваме криминални типове, а трѣбва да изучаваме здрави типове.

Тогава какъв е нашият морал, за живота? Вие, мъже и жени, като се събирате, като туряте основа на живота, защо се събирате? Жената казва: “Ама, обичамъ го.” Хубаво, радвамъ се, отлично нъщо е любовта. Пи-тамъ мъжа, защо се събиратъ? - “Обичамъ я.” Хубаво, отлично е това. Но като се събератъ тъзи хора, ставатъ врагове. Гледашъ ги въ къщи, мъжътъ скриль револвера, жената сжщо и като се видятъ, цълъ день: “Бумъ-бумъ, бумъ-бумъ.” Поне единъ пжтъ пръзь годината, или пръзь мъсеца или всъки день ще има пръстрълки. А послъ казватъ: “Господъ тъй направиль мъжа и жената.” Това е единъ патологически резултатъ, това не е Божествено. Господъ е казалъ: “Мъжътъ ще има само една жена и жената ще има само единъ мъжъ.” А сегашнитъ мъже по колко жени иматъ, и сегашнитъ жени по колко мъже иматъ. Това е единъ патологически фактъ. Едно врѣме е било почитено жената да има много мъже и обратно. Ще ви поговоря нъкой пжтъ за тази култура. А въ Божествения законъ е писано: Единъ мъжъ ще има само една жена и една жена ще има само единъ мъжъ. Мъжътъ казва: “Ама жена ми е грозна, искамъ хубава жена!” Жената казва: “Мъжътъ ми е грозенъ, ученъ е, но е малко серсеминъ, не си разбира живота, а онзи, другиятъ е по-богатъ.” Че каква философия е тази?

Слъдъ тъзи майки дойде учителътъ, казва: “Да възпитаеме тъзи дъца!” Ще бжде смъшно да възпиташъ единъ вълкъ. Може да го направишъ овчарско куче, но все единъ день ще пипне нъкоя овца. Сегашнитъ учители възпитаватъ дъца, които не могатъ да се възпитатъ. Църквата възпитава паството, но сжщиятъ резултатъ. Докато не се тури като принципъ въ живота това, че жената ще има само единъ мъжъ, никое сърце и умъ не може да се измъни. Щомъ жената обича мъжа си, тръбва да е готова да се жертвува за цълото човѣчество. Това е жена! Ако мъжътъ каже, че като обича жена си е готовъ да се жертвува за цълото човѣчество, това сж първата двойка, която ще оправи свѣта. Онази жена, която прави разлика между любовта на единъ и другъ мъжъ, създава условия да се раждатъ

злинитъ. Въ тази жена се раждатъ всички злини. Злинитъ сж пукнатини въ живота, а пукнати-нитъ се явяватъ всъкога отъ раздвояването на една велика Божествена мисль, отъ раздвояването на едно желание, отъ раздвояването на този великъ принципъ на Любовта.

Не искамъ да ви осждамъ. Да не кажете, какво ще правимъ сега? Азъ ще ви оправдая. Вие сте сега въ прѣдговора на живота, слѣдователно, вашето женене е въ прѣдговора на вашето бждеще. И бихъ ви казалъ: “Идете и не съгрѣшавайте и за въ бждеще не се женете тѣй, както сега се жените.” Азъ говоря това не само за старитъ, но за всинца ви. Това трѣбва да бжде единъ великъ моментъ, да схванемъ живота и като го схванемъ така, ще разрѣшимъ този социаленъ въпросъ, тѣй, че ще бждемъ въ хармония съ Бога, ще може да работимъ съ Него и тогава нѣма да питаме какво е Той, кждъ е Той, а ще Го познаваме тѣй, както Той ни познава сега.

Днесъ, не утрѣ, азъ говоря за днесъ, не за въ бждеще, не говоря за бждещитъ вѣкове, сега е моментътъ, посѣйте това малко зрънце и слѣдъ години ще имате най-хубави плодове. Днесъ сж условията за посѣване. Тогава почнете около това посадено мѣсто да изтрѣгвате буренитъ и поливайте малкото зрънце. То ще израстне и ще ви даде тогава ново разбиране на душата.

“И това казваше да ги изпита.” И сега Христосъ или Господъ изпитва всички. Какво трѣбва да правимъ? Азъ разрѣшавамъ този въпросъ кардинално, основно тѣй: жената да има само единъ мжжъ и мжжътъ - само една жена, но въ сърцето на мжжа да нѣма ни поменъ отъ ревность и въ сърцето на жената да нѣма ни поменъ отъ ревность. Но вие казвате: “Господъ билъ ревнивъ.” Вие Го заставихте да бжде такъвъ, вие Го създадохте такъвъ. А какво казва Христосъ за Него? Благъ е само Той, Който никога не се възмуцава и всичко ще създаде. Че и духоветъ могатъ да бждатъ ревниви, нищо отъ това, но идеалното, съвършеното Божественото изключва всѣка ревность,

идеалното изключва всяко съмнение, идеалното изключва всяко подозрение, идеалното изключва всяко насилие въ свѣта.

И тъй, тази е задачата, която сега свѣтътъ разрѣша-ва. Всички хора сѣ на това поле и питатъ: “Какво да правимъ?” Всички съзнаватъ, че съврѣмениятъ строй е на упадѣкъ, съврѣмениятъ строй се разтърсва. Какъ трѣбва да живѣятъ хората? Трѣбва да живѣятъ по новому. Споредъ това схващане, жената не трѣбва да е слѣпа съ едно око и мъжтъ не трѣбва да е съ смачканъ носъ. Вие ще се намѣрите въ едно противорѣчие, ще кажете: “Христосъ е казалъ да се извади едното око.” Да, но Той турилъ едно условие - “ако”. Той е казалъ: “Ако дѣсното ти око те съблазнява, извади го, но ако не те съблазнява, по-добрь е да влѣзешъ въ царството Божие съ двѣтъ си очи.”

Слѣдователно, вие, съврѣмениятъ жени, ще влѣзете въ царството Божие съ по едно око, а мъжеть - съ смачкани носове. Пакъ ще ви приематъ тамъ, но ще знаятъ историята ви и ще кажатъ: “Това сѣ хора.” По-добрь е да сте съ двѣ очи и изправени носове, защото съврѣшеното, Божественото изисква всичко да си е на своето мѣсто и нито носътъ да е смачканъ, нито дѣсното око да е извадено. Подъ “носъ” разбирамъ човѣшкия умъ, а подъ “дѣсно око” подразбирамъ сърцето въ своитѣ проявления. Като казвамъ, да не се вади дѣсното око, то значи да не отстранимъ дѣятелността на сърцето. Кога жената е останала съ едно око? Когато първи пѣтъ е любила. Послѣ вече тя се страхува да люби. Защо? Не си дава окоето вече. И права е тя. Онзи мъжъ ще ѝ каже: “Ако ме любишъ, извади двѣтъ си очи.” Не зная дали това е любовъ.

Сега не само Христосъ трѣбва да знае какво да върши, но и ние трѣбва да знаемъ, какво трѣбва да вършимъ. Казваме: “Господь си знае работата много добрь.” Азъ не оспорвамъ този фактъ. Господь си знае работата, но ние не знаемъ нашата работа. И чакаме Господь да оправи свѣта. Ние трѣбва да знаемъ какво трѣбва да вършимъ днесъ. Тогава се спиратъ и казватъ: “Понеже Господь знае какво

трѣбва да върши, ние не трѣбва да знаемъ.” Не, и ние трѣбва да знаемъ основно нашата длъжностъ на земята. За днешния день трѣбва да знаемъ какво трѣбва да преминемъ, трѣбва да знаемъ кои желанія, кои мисли да допушаме, какъ да дѣйствуваме. Всѣки моментъ трѣбва да знаемъ това. Но казвате: “Невѣжи сме.” Какъ се образувало това невѣжество? Ако влѣзете въ моята стая, мога да ви направя моментално невѣжи. Какъ? Ако изгася лампитъ и ви накарамъ да донесете това-онова, ще изпочу-пите всичко. Но ако отворя моята лампа, ще станете учени. Слѣдователно, затворили сме ключоветъ на нашитъ умове и сѣрца и казваме: “Боже, прости ни!” - Не, ние трѣбва да знаемъ какъ да обичаме, какъ да любимъ, какъ да върваме. Въ какво да върваме? Не искамъ философски залъгалки, а принципа на вървата трѣбва да бѣде у насъ. Не трѣбва да казваме нѣкому че го обичаме. Казвашъ: “Кажи ми една дума, че ме обичашъ.” - Е, обичамъ те. Да кажа, че обичамъ, това е хубаво, но въ твоята дума има ли това велико съдържание, съдържа ли тя една велика мисль или двѣ различни мисли? Когато ти кажа, че обичамъ, трѣбва да знаешъ, че това е така, когато кажа, че вървамъ, трѣбва да знаешъ, че това е така.

Когато кажемъ една дума, ние трѣбва да я устояваме, тя да означава единъ великъ Божественъ принципъ. Въ това ви изпитва сега Христосъ. И мене изпитва. Господъ и васъ изпитва. Азъ като говоря сега, нѣкой ме погледне и казва: “Ама че е хитъръ този човѣкъ, какъвъ шмекеръ е той, но не се лъжемъ ние; ние сме минали тѣзи.” Тѣй чета азъ въ очитъ ви. Казвамъ: Братко, и азъ съмъ миналь прѣзь тамъ. Изкуството не е да ви лъжа, всѣки знае да лъже, а да живѣе човѣкъ добъръ животъ, това е изкуство. Азъ ви уча истинското изкуство на живота. Азъ никому не казвамъ “вървай”, а “провѣри го”. Тѣзи закони не сѣ мои, тѣ съществувать отъ безпрѣдѣлната вѣчностъ, тѣ всѣкога сѣ съществували, върху тѣхъ почива животътъ. Азъ съмъ ги казвалъ и мнозина ще ги казватъ. Истината и Любовта

не сж монополъ, тѣ сж принципъ на всички ни и всички може да се ползуватъ отъ тѣхъ.

Нѣкои казватъ: “Вижъ какъ ни гледа, фиксира очитъ си, иска да ни хипнотизира.” Не, ако искахъ да ви хипноти-зирамъ, щѣхъ да извадя револвера си и щѣхъ да кажа: “Дай тукъ кесията си!” А послѣ ще си извадя бакенбардитъ и нѣма да ме познаете. Хора, които хипнотизирватъ, ходятъ съ маски, а азъ съмъ безъ маска.

Моето желание е да не бждете щастливи, а да бждете съ чисти сърца и да укрѣпвате въ мѣдростъ и знания. Да бждете щастливи - не желая. Защо? - Защото ще бждете най-нешастни хора въ свѣта, за това и не ви желая щастие. Ако дойда въ къщи ви и намѣря щастieto като идеалъ, ще кажа: “Снемете тази икона отъ тукъ, турете друго нѣщо на нейно мѣсто.” Всички искатъ да бждатъ щастливи. Казвате: “Днесъ да спечелиме малко пари, за да имаме щастие.” Ами ако умрешъ утрѣ, защо ти трѣбва да гонишъ Михала? Ако имашъ единъ приятель, който те обича, а той има другъ приятель, този вториятъ има свой приятель, тогава нито единъ отъ тѣзи приятели нѣма да ти направи зло. Слѣдователно, само по този законъ може да се осигуримъ. Ще туримъ всички усилия да имаме единъ приятель, единъ братъ, който да ни обича, който да е готовъ, прѣзъ всички моменти на живота да устоява. Тогава и неговиятъ приятель, приятельтъ на дѣцата му, на жена му, ще дѣйствуватъ по сжщия законъ. Това е задачата.

И днесъ искамъ да ви кажа, като отидете у дома си, да снемете иконата на щастieto и да турите на мѣстото ѝ слѣдното: “Любовта изисква подвигъ, смѣлость и рѣши-телность въ живота за подигане на всички наши братя и сестри въ този свѣтъ.” Турете този надписъ и вижте какво прѣобразование ще стане. Турете и прило-жете. Като снемете това фалшиво божество и турите новия надписъ, ще чуете ангелитъ отгорѣ да пеятъ и ще дойдатъ всички благословения върху васъ.

Това не сж философски твърдения, това не сж умувания, това не е хипнотизиране, това не е омагьосване, това е една велика философия въ живота, която да ви направи не щастливи, а да ви направи съ кръпъкъ духъ, свѣтли умове и чисти сърца, да ви направи граждани на това Царство, което сега влиза въ козмоса на вселената. Щомъ турите този надписъ, страхътъ ще излѣзе вѣнъ отъ кѣщата ви и гашитъ ви нѣма да треперятъ. Жената нѣма да се бои отъ мъжа си и да казва: “Ахъ, като дойде мъжътъ ми, какво ще каже?” И мъжътъ нѣма да казва така, а ще каже: “Ахъ, да дойде възлюбената ми, сега я познавамъ.” Така ще каже и жената.

Този е всеобемляющиятъ принципъ, който започва отъ домоветъ, прѣминава въ обществата, въ народитъ и отъ тамъ въ цѣлото човѣчество. Този принципъ трѣбва да проникне навсѣкъдѣ. Той идва и ще проникне както въздухътъ, водата и свѣтлината. Нѣма да остане никакъвъ материалъ, колкото гжстъ и коравъ да е, да не проникне тамъ този принципъ. Той ще размекне всички мозъци. На много учени омекнаха мозъцитъ, коститъ, нервитъ. А послѣ казватъ: “Рахитизъмъ има.” Всичко ще омекне, всичко ще стане разумно, нѣма да има никакво търкане, а ще има велика хармония между хората, ще се разбиратъ по умъ и по сърце. Когато ви гледамъ, казвамъ: Надписахте ли този надписъ, че любовта изисква подвигъ не за едного, а за този общ принципъ, за Великия Господъ, за Когото всичко трѣбва да се пожертвува. Когато пожертвуваме всичко зарадъ Него, тогава Той ще пожертвува всичко за насъ, ние ще се слѣемъ съ Него. Тогава ще дойдатъ нови хора, нови мисли, всичко ще бжде едно.

Азъ не проповѣдамъ моралъ, а животъ чистъ и святъ, но не попска святость, не учителска святость, не майчина святость, а святость, която не може да се опетни за нищо, святость, за която Йоанъ е казалъ: “И свѣтлината свѣти, и тъмнината я не обзе.” Този моралъ, който не може да се прѣвърне въ тъмнина, той е истински, а

вськи моралъ, който се прѣврѣща въ тъмнина, това не е моралъ, това е безморалие.

Станете вие мъртви, оживѣйте вие, които сте станали и възкръснете вие, които сте оживѣли и Господъ ще бѣде съ васъ!

Бесѣда, държана на 29 май, 1921 година.

Ангелът отговори

“А ангелът отговори и рече на женитъ: Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разня-таго търсите.”¹

Всѣка форма въ съзнателния или въ разумния животъ прѣдизвиква съотвѣтна идея. Щомъ говоримъ за формата на единъ ангелъ, въ нашия умъ се ражда съотвѣтна идея, подобающа на тази форма. Когато говоримъ за форма на човѣкъ, тя прѣдизвиква у насъ подобающа, съотвѣтст-вующа идея на човѣшка форма. Слѣдователно, въ духовния свѣтъ всички форми прѣдизвикватъ съотвѣтствующи идеи, които точно отговарятъ на формитѣ. Въ физическото поле не е така. Въ една красива форма на физическото поле вие може да влѣете отрова, а може да влѣете и нѣкакъв нектаръ, тъй щото формата не винаги отговаря на идеята, която е вложена. Въ Божествения свѣтъ е друго. Всѣко едно съдържание, вложено въ формата, отговаря на смисъла, който е вложенъ въ това съдържание. Слѣдователно, между формата, съдържание-то и смисъла на нѣщата всѣкога има една връзка, едно друго се прѣдизвикватъ по закона на асоциацията. И когато ние говоримъ за разуменъ животъ, подразбираме тази правилностъ, която върви математически, щомъ спазваме този законъ, а законътъ може да се спази само при една абсолютна чистота.

Чистотата, това е сръдата, въ която формитѣ трѣбва да се движатъ съ най-малко съпротивление. И колкото съпротивлението е по-гольмо, толкова и отк-лонението е по-гольмо. Слѣдователно, разликата при дѣйствиата ще бѣде различна. И нашитѣ идеи и схващания за живота и тѣ ще бѣдатъ различни. Този е единъ великъ законъ, върху който трѣбва да почива бѣдещето възпитание на поколенията. Никаква религия, никаква наука, никакъв обществень

¹ Матея, гл. 28, ст. 5

строй, никаква култура не може да се тури на здрава основа безъ това вжтръшно разбиране. Вземете единъ фактъ, споредъ мене, това е една форма; вземете единъ законъ, това е съдържание; вземете единъ принципъ, това е смисълътъ. Слѣдователно, между фактитъ, между законитъ и между принципитъ трѣбва да има връзка. А на земята между фактитъ и законитъ нѣма винаги връзка. Единъ сѣдия може да осѣди единъ праведенъ човѣкъ, въпрѣки всички доказателства за неговата невинность, обаче по буквата на закона, той го намира виновенъ.

И тѣй, на земята законность нѣма, а форми има, факти има. Физическиятъ, земниятъ животъ е животъ безъ закони. Нѣкои живѣятъ по законъ, но кога? Само когато този законъ е въ тѣхна полза, а живеятъ безъ законъ, когато той не е въ тѣхна полза. Слѣдователно много хора подържатъ, че трѣбва да има закони. Защо? - Защото сѣ въ тѣхна полза. А нѣкой пѣтъ подържатъ, че не трѣбва да има закони. Защо? - Защото не сѣ въ тѣхна полза. За богатия човѣкъ, по отношение на паритъ, законътъ е потрѣбенъ, но за сиромаха - не е потрѣбенъ. Слѣдователно, това сѣ двѣ различни схващания. Хората схващатъ, че животътъ седи въ богатството, когато богатството е само единъ резултатъ на дѣйность, която хората сѣ употребили въ миналитъ вѣкове. Богатството показва до каква степенъ е достигналъ човѣкъ. Въ природата има най-гольми богатства. Най-гольмото богатство на човѣка е въ неговия мозъкъ и когато човѣкъ го изгуби, казва: "Може и безъ богатство." Не може безъ богатство! Богатството има смисълъ, то не седи въ звонковитъ монети, а седи въ накоплението на онѣзи сили, на онѣзи форми. Слѣдователно, човѣшката форма на земята се прѣдпочита прѣдъ другитъ, защото съдържа най-много сили и най-изобиленъ животъ. Добръ, ако паритъ ви станатъ причина да се разсипе енергията на мозъка ви, питамъ: колко струва богатството ви? Ако паритъ ви сѣ една пукната дамаджана, едно буре или една недобрѣ устроена бѣчва, въ която наливате вашето съдържание, вашия нектаръ и всичко това

изтече навънъ, какво ви струва бурето или дамаджаната? Изобилно бурета не ни тръбватъ и пукнати бурета и дамаджани не ни тръбватъ. Макаръ и да сѣ скѣпоцѣнни тѣзи дамаджани, азъ прѣдпочитамъ едно глинено, но здраво буре, отколкото едно пукнато и златно.

Но да се повърнемъ къмъ въпроса на формитѣ. Въ Божествения свѣтъ всѣка форма е емблемъ на извѣстно съдържание, емблемъ на извѣстенъ животъ. Тѣй щото каквато форма си създадете на земята, като влѣзете съ тази форма въ другия свѣтъ, по нея ще четатъ какъ сте живѣли на земята не само въ този си животъ, но и въ хиляди други животи, и ще знаятъ всички тѣнкости на живота ви, всичко това, което сте извършили въ най-гольми потайности. Всичко ще бѣде открито, затова казва Писанието: “Нѣма скрито-покрито.”

Този ангелъ слѣзълъ на земята и намерилъ женитѣ прѣдъ гроба. Женитѣ сѣ най-страхливитѣ сѣщества на земята. По-страхливи сѣщества на земята отъ тѣхъ нѣма. Дѣто ги наричатъ деликатни, умни, това все отъ страхъ го правятъ. И дѣто се женятъ и дѣто раждатъ, все отъ страхъ се женятъ и раждатъ. Ще ме извините, това сѣ мои субективни схващания, при сегашното състояние на жената. Не подразбирамъ конкретно вашитѣ души, не. Ето какъ разбирамъ азъ вашето състояние. Онзи затворникъ, който е въ затвора, постоянно му треперятъ гащитѣ. Има причини да го е страхъ, бои се всѣки моментъ да не дойде нѣкой да го улови и изведе навънъ и накаже. Така и жената има причина да се страхува. И когато ми казвате, че условията на живота сѣ много тежки, това го разбирамъ. Казвамъ: “Да, тежкъ е животътъ, много затвори, стражари има тамъ, храната не е здравословна, пѣкъ и вѣшки какви ли не гадинки има тамъ.” Само че, въ този затворъ, понѣкога турятъ на женитѣ красиви форми. Когато искатъ да турятъ нѣкоя жена въ затвора, ще ѝ турятъ прѣстени, гривни, ще я облѣкатъ съ хубава рокля, ще дойдатъ сватове, докато я затворятъ. Като я зака-ратъ въ затвора, кръстница, сватове, всички изчезватъ, оставатъ само двамата затворници и стражаритѣ наоколо.

Ще ме извините, азъ разглеждамъ съврѣмения животъ по форма, както сега се проявява, а не бждещата идеална форма. Азъ ни най-малко не засѣгамъ вашитъ красиви копнежи, дѣто искате да излѣзете отъ затвора. Сега, както виждате, и Христосъ билъ турень въ единъ таквъ затворъ и трѣбвало да слѣзе ангелъ да отвори вратата на затвора, да излѣзе Христосъ и като дошли женитъ да Го търсятъ, той имъ казва: “Зная кого търсите, нѣма Го вече, Той излѣзе навънъ.” Знаете ли колко сватове ходиха на небето да молятъ да дойде Христосъ. Тъ Му казваха: “Ние те обичаме, ела при насъ, ще възприемемъ твоето учение, ще живѣемъ по братски помежду си.” И Христосъ се полѣга, слѣзе. Но като слѣзе, туриха Го въ затвора, дойдоха стражари, започнаха да Го обхождатъ еврейски равини, учени, да спорятъ отдѣ е дошълъ, каква е цѣльта Му и т.н. Този ангелъ, който е слѣзълъ да помогне на Христа, е билъ възлюбенъ. Този ангелъ днесъ слиза отъ небето, иска да помогне и на васъ и то само на онѣзи, които сж въ гробоветъ, въ затворитъ, а които още не сж влѣзли въ затворитъ, тепърва трѣбва да влѣзатъ, че послѣ да имъ се помогне. Има нѣкои отъ васъ, които още не сж влѣзли въ затвора. Затворетъ, това е отвлѣчено понятие. Този ангелъ, тази красива форма всѣкога подразбира разумността, която иде да помогне на човѣчеството. Този ангелъ не е само една външна форма, той е едно вжтрѣшно съдържание, той е една идея, която прониква въ всички хора. Този ангелъ днесъ навсѣкждѣ хлопа и казва на всички: “Не е тукъ”, т.е. животътъ не е тукъ на земята, това дѣто градитъ кѣщи, дѣто образувате държави, това-онова, това сж все празни работи, животътъ не е тукъ. Този затворъ е потрѣбенъ дотогава, докато затворникътъ излежи наказанието си. Училището е потрѣбно дотогава, докато ученикътъ свърши наукитъ си. Църквата е потрѣбна дотогава, докато богомолцитъ свършатъ молитвата си. Не мислите ли, че за въ бждеще нѣма да има другъ начинъ за възпитание? - Ще има.

Въ миналата беседа азъ засъгнахъ двѣ отъ дѣйствията на математиката: събиране и умножение; сега ще засъгна изваждането и дѣленieto. Изваждането, това е обратно дѣйствие на събирането. Математицитѣ каз-ватъ така: “Дава се сумата на двѣтѣ събираеми, това число се нарича умаляемо, едното събираемо, наречено умалител и се търси другото, което се нарича разлика или остатъкъ. Всѣка нова култура, започва съ изваждането. Онѣзи, които употребяватъ закона на изваждането, трѣбва да разбиратъ не само простото изваждане, но трѣбва да разбиратъ и онѣзи дълбоки вътрѣшни закони, които трансформиратъ материята, та да знаете да прѣвеждате материята отъ състояние на събиране въ състояние на изваждане.

Сега въ вашия умъ стои простата идея, че изваждането е проста работа, кой не знае да бръкне и да извади нѣколко лева отъ кесията си, кой не знае да извади нѣколко лева отъ касата си или нѣщо отъ хамбара? Дѣйствително, това е много просто, но като се дойде до изваждането, процесътъ е малко по-сложенъ, трѣбва да знаешъ какъ да изваждашъ. Много майки изваждатъ не на врѣме. Напримѣръ, една майка помѣтне дѣте на 4, на 5, на 6 мѣсеца, това е все изваждане. Лѣкарътъ дойде и казва: “Тази жена е слаба, кръвта ѝ е малко, да извади това дѣте.” Какъ да се извади? Дохождатъ баби, тѣ ще покажатъ единъ новъ методъ за изваждане. И лѣкарътъ си има свой методъ за изваждане, но и еднитѣ и другитѣ методи сж опасни. Природата знае какъ да изважда. Всѣка жена, която е изваждала по докторски, всѣка жена, която е изваждала по бабешки, тя носи своето проклетие до четири поколѣния. Да, може да си прѣхапвате устата, може да ги прѣхапвате четири пѣти. Природата знае само единъ начинъ на изваждане. Тя казва: “Ще извадите само на деветия мѣсець, на деветия часъ, на деветата минута, на деветата секунда”. И този девети часъ може да се падне или вечерно врѣме или сутринъ, зависи отъ въртенето на земята. Ако деветиятъ часъ се падне когато слънцето залъзва, резултатътъ ще бжде единъ; ако деветиятъ часъ се

падне, когато слънцето изгръва, резултатът ще бъде другъ. Азъ не говоря за това установено числение, съ което ние си служимъ; но въ природата има друго числение. Слѣдователно, всѣко изваждане си има своето опредѣлено врѣме, свой опредѣленъ методъ и всѣки, който употреби другъ методъ, носи голѣма отговорностъ. И всички наши страдания сега почиватъ на това, че нѣкои нѣща не сѣ извадени на врѣме.

Ако у една ябълка или круша, която е завързала, въ плода **Ж** влѣзе единъ малкъ червей, този плодъ ще падне по-рано отъ опредѣленото врѣме. Слѣдователно, щомъ падането на плода стане по-рано, ние разбираме, че има една посторонна причина, която е нарушила Божествения редъ на нѣщата. Азъ като ви говоря, нѣмамъ за цѣль да се ровите въ вашето минало, но да видите какъ ще живѣете за въ бъдеще. Това минало е отбѣлъзано и цѣла каца съ сълзи да излѣете, Господъ не обръща внимание, Той е ситъ на сълзи. Когато хората плачатъ, казватъ, че въ сълзитъ има нѣщо. Да, има нѣщо. Азъ прѣвеждамъ и другъ пѣтъ този фактъ и сега ще го прѣведа. Въ България нѣкъдъ хващатъ единъ крадецъ и завеждатъ дело противъ него. Дѣлото било заведено за кражба отъ 25 лева. Адвокатътъ му започва да го защитава: “Господа сѣдии, обвиняемиятъ не е направилъ това съ умисль, защото на сѣщото мѣсто имаше и 25 000 лева.” Прѣстѣпникътъ започва да плаче. - “Защо плачешъ”, го запитватъ. - “Плача, господинъ сѣдия, защото не видѣхъ тѣзи 25 000 лева.” Да бѣхъ азъ на мѣстото на този сѣдия, щѣхъ да оправдая обвиняемия. Той казва: “Азъ не съмъ човѣкъ, който краде само малко и много крада, не е право това, което казва моятъ повѣренникъ, само съжалявамъ, че това многото не го видѣхъ.” Сега съврѣменнитъ хора, сте адвокати и казвате: “Азъ не правя голѣми прѣстѣпления, малки прѣстѣпления правя.” Не говорите истината! Човѣкъ, който направи малко прѣстѣпление, може да направи и голѣмо. Трѣбва да кажешъ: “Азъ нѣмахъ условия да направя голѣмо прѣстѣпле-ние.” Тѣй седи великата истина. “Малки работи съмъ направилъ.” - Направилъ си

малки работи, защото не си ималъ условия за по-гольми. Този пръстѣпникъ казва: “Азъ съжалявамъ, че не можахъ да видя и тѣзи 25 000 лева и да ги открадна. Тогава щѣше да има смисълъ да стоя затворенъ, защото наказанието и за 25 лева и за 25 000 лева е едно и сѣщо.

Така ние трѣбва да бѣдемъ искрени. Религиознитѣ хора идватъ и казватъ: “Ние не сме като свѣтскитѣ.” А какви сте? Азъ не виждамъ никаква разлика между еднитѣ и другитѣ. Ние, религиознитѣ хора, не вземаме голъма лихва, а само 10%, тѣй казватъ тѣ. Че лихва 10%, това е вече прѣстѣпление! Я, ми кажете въ кой кодексъ на Божествения законъ е писано това! Това е законъ на земята, а вие казвате, че на Бога служите. На Бога служите, когато е въ вашъ интересъ, а когато не е въ ваша полза, тогава Божествениятъ законъ го прѣнасяте на земята и казвате: “Тѣй е казалъ Богъ.” Питамъ: Това религия ли е, това законъ ли е, това обществена наука ли е? - Не. Единъ Божественъ законъ не може да се измѣня никога. И въ свѣта лихва между братя не може да има. Подъ “лихва” разбирамъ въ природата, напримѣръ изобилието на единъ изворъ и то трѣбва да излѣзе отъ коритото си. Слѣдователно, щомъ имашъ изобилие, това трѣбва да дадешъ навѣнка. Излишъкътъ не ни трѣбва на насъ.

И природата си има лихва, само че тя не е като тази на земята. Единъ българинъ отъ провадийско далъ на единъ турчинъ осемъ крини жито. Слѣдъ като турчинътъ плащалъ 10 години лихви, ималъ да плаща на българина 80 крини. Какъ мислите вие? Въ сегашния ни животъ нашите чувства, нашитѣ мисли и дѣйствия трѣбва да се освободятъ отъ всички онѣзи лѣжливи схващания и да дойдемъ до правилното разбиране на живота. И бѣждето на учителитѣ, майкитѣ, бащитѣ, свещеницитѣ се дължи на това правилно разбиране на изваждането. Българскитѣ свещеници не искатъ да разбиратъ правилно. Тѣ сега се събрали на съборъ и не искатъ да изваждатъ правилно. Азъ зная какви ще бѣдатъ резултатитѣ, мога да имъ ги прѣдска-жа. Тѣ трѣбва да се научатъ да изваждатъ правилно, на

деветия месец, на деветия часъ. Изваждането тръбва да става правилно, за да се види какъвъ е остатъкътъ, каква е силата на едното събираемо.

И всъки единъ отъ насъ тръбва да направи едно изваждане, да видимъ въ какво стои нашата сила. Ние казваме, че сме интелигентни хора. Задавали ли сте си въпросъ, какво знаете напримъръ? Азъ съмъ си задавалъ. Знаете ли напримъръ, защо лицето ви е обло, защо носътъ ви е широкъ, защо брадата ви е широка, защо устнитъ ви сж дебели или тънки, защо ухото ви е малко или голъмо, защо ржцътъ ви сж сухи и тънки и т.н. Знаете ли при-чината за всичко това? Това сж далечни причини на вашето развитие, описание на цълата ваша история. И тогава какъ бихъ постъпилъ? Ето какъ: Бихъ започналъ да разръшавамъ въпроса геометрически. Да кажемъ, че вашето лице е остро надолу. Надъ очитъ ви ще дръпна една линия, да образувамъ единъ тригълникъ. Ще гледамъ какъвъ е този тригълникъ, какви ггли се образуватъ. Ще кажете: “Какво отъ това, колко градуса е ггълътъ?” Кол-кото ггълътъ е по-остъръ, толкова и падането е по-силно; колкото ггълътъ е по-тжпъ, толкова и падането е по-малко.

Ако напримъръ като дъца се хлъзгате по една площъ, която има 45° наклонъ и друга, която има 70° наклонъ, съ каква бързина ще пжтувате по едната и по другата? Споредъ наклонението на плоскостъта, ще се опрѣдли и бързината на пжтуването. Слѣдователно, ако ггълътъ е остъръ, силитъ тукъ на земята дѣйствуватъ много бързо. Отъ това азъ ще заключа, че вие сте човѣкъ, който никне тамъ, дѣто не го съятъ. Слѣдователно такъвъ човѣкъ и на 9 кола да го вържешъ, той ще се развърже. Азъ разгледамъ принципално, геометрически въпроса. Тѣзи сили сж тѣй свързани, че въ тѣхъ не може да се тури никакъвъ бетонъ, всичко се разглобява. На това бучене не може да се постави никаква прѣграда. Тѣй че, горко на онзи, който се постави, който се намѣри на този кръстопятъ прѣдъ човѣкъ съ остъръ ггълъ. За да се избѣгне това противорѣчие, този, който разбира законитъ, тръбва да прѣвърне това

движение горъ, а на физическото поле тѣзи движения не трѣбва да ставатъ бързо. Затова казва Писанието: “Бѣдете мудни на гнѣвъ.” Ако мѣжътъ има заострена брада, какво ще стане съ жената? Сега вие още не сте проучавали тази математика, да спущате този жгълъ. Вие сега като видите нѣкой съ такава брада, казвате: “Негова-та брада мяза на тази, която описаха.” Не, не, точно трѣбва да се опрѣдѣли колко градуса е брадата му. Само тогава ще имаме една положителна наука. А, че мязала приблизително, това не е наука, това сѣ само прѣдположе-ния за васъ.

Този ангелъ дошълъ да каже на женитъ, че за въ бѣдеще не може да се ходи така. Вие казвате: “Азъ за въ бѣдеще като бѣда по-добъръ, ще възпитама дѣцата си и ще живѣемъ тогава споредъ Новото учение.” - “Не, казва ангелътъ, съ “ако” и “може” въ Божествения свѣтъ не може да се живѣе.” Въ небето се казва така: “Ще бѣда добъръ и сѣмъ добъръ, ще бѣда лошъ и сѣмъ лошъ.” А да казвашъ, че можешъ да бѣдешъ добъръ, а не си, това не може. И тѣй да бѣдемъ добри или лоши, това не зависи отъ външнитъ условия, а принципално отъ насъ зависи. И когато нѣкому се ревне да бѣде като Бога, у него се ражда прѣстѣпление. Всѣки индивидъ, всѣка душа или всѣки духъ, комуто се ревне да бѣде като Бога по величина, по сила, по разумъ, у него се ражда прѣстѣпление, защото абсолютната величина е една и всѣки, който иска да образува друга величина, ражда злото.

И тѣй, злото се явява отъ стремежа да бѣдемъ като Бога, и то не по друго нѣщо, а по величина, по сила. Вие ще мязате на онази жена, която казала единъ день на мѣжа си: “Като ме толкова обичашъ, дай ми право да поцарувамъ три дня и азъ.” - “Защо, какво има”, запитва я мѣжътъ **Ж.** - “Искамъ да имамъ тази опитностъ, да видя какво е царуването” Мѣжътъ ѝ най-послѣ се съгласилъ. Въ три дни тази жена обѣсила мѣжа си. И васъ, ако ви турятъ да царувате, въ три дня ще обѣсите най-възвишенитъ си идеи. Въ цѣлата история не намирамъ абсолютно нито единъ дѣржавникъ, който да не се е

оцапалъ, който да не е покварилъ своитъ идеали, защото всъки държавникъ е искалъ да направи себе си най-великъ. Това е противобожествено. Въ Божествения свѣтъ нѣщата не се цѣнятъ по голѣмина. Идеята е вложена въ съдържание и форма и тя е, която опрѣдѣля цѣната на тази идея. А тази идея не заема голѣмо мѣсто, голѣмо пространство, тя заема малко мѣсто и затова Писанието казва: “Богъ на горделивитъ се противи, а на смиренитъ дава лице.” Това значи: на малкитъ форми Богъ дава мѣсто, а на тѣзи, които искатъ да обгърнатъ свѣта, Той ги разрушава. Забѣлжете това! Ако единъ човѣкъ пожелае да направи своето тѣло по-голѣмо отколкото е вложено въ Божествената програма, ще го сполетятъ най-голѣмитъ нещастия. Ако иска да стане по-малкъ, отколкото е, сѣщото нѣщо го чака. Нито по-голѣмъ, нито по-малкъ, точно колкото си. Това е опрѣдѣлено за вашето щастие. Ако у васъ се роди една нещастна мисль, то се дължи на това, че вашитъ желаня се разширили повече, отколкото трѣбва. И това разширение внася едно нещастие. Ще намърите това желание, ще го окастрите и ще му кажете: “Ти въ моята държава си станалъ по-голѣмъ, отколкото трѣбва и започвашъ да измѣчвашъ своитъ братчета.”

Сега и мъже и жени страдатъ отъ голѣмитъ желаня, които иматъ. Е, питамъ ви сега: Ако имате единъ приятель, какъ ще го опрѣдѣлите, какъвъ трѣбва да бѣде той, каква височина, каква форма ще му дадете? Добриятъ човѣкъ е едно рационално число на земята. Неговитъ размери, неговата величина е точно, математически опрѣдѣлена. Неговата величина не се различава нито с 1/1 000 000 частъ отъ милиметъра, споредъ опрѣдѣлената отъ Бога мѣрка. Височината му, дължината на лицето му, броя на космитъ по главата, всичко е точно, математически изброено, отмѣрено. Изгуби ли се тази вътрѣшна хармония, значи, желанята сѣ изопачени.

И тѣй, като говоримъ за идеаленъ животъ, разбирамъ съразмѣрността на неговитъ части, а това съот-вѣтствува на неговото съдържание, а то - на неговитъ мисли. Не мислете, че за да

се създаде една красива форма, това е лесно. За да се създаде една красива форма се изискват милиарди години, а материалът за това трябва да дойде от всички звезди и милиони години трябва да се чака, за да може това вещество да влезе в тази форма. И когато казвам на съвременните хора, че звездите имат значение, те казват, че това е празна работа. За тях са празни, за нас - пълни. За нас въздишките на страдащи-те хора са неща реални и ги слушаме от хиляди километ-ри, а за глухите хора - това са неща отдалечени. Това е по отношение на нашия слух, който не е еднакво развит.

И тъй, този ангел, който слезе да помогне на Христа, да отвали камъка от гроба, каза на жените, на човечеството: “Азъ зная, че Исуса разпятаго търсите.” Подъ този ангел азъ разбирам човъшкия умъ, който е вложенъ. Умни, умни трябва да бъдете вие, но не тъй умни, както свѣтътъ подразбира. Вие трябва да сте умни, като онзи царь, прѣди 12 000 години, той живѣлъ въ сѣсъдното царство на онзи царь, който вадель очитъ на своитъ поданици. За този, последния царь ви говорихъ въ миналата си бесѣда. Сега ще ви разкажа за сѣсъдния нему царь, който билъ голѣмъ мѣдрецъ, адептъ на всички тайни науки. Неговиятъ палатъ билъ така направенъ, че всичките му стаи се движили по извѣстенъ механически начинъ въ различни направления - налъво, надѣсно, напредъ и назадъ. Той ималъ единъ особенъ часовникъ, споредъ който опрѣдѣлялъ въ какво направление се движатъ стаитъ. Но кога ставало това? Когато му дохождалъ нѣкой гостъ, за да го познае какъвъ е той, какви са мислитъ му, той го турялъ въ една отъ тѣзи стаи и споредъ характера на мислитъ на този субектъ, въ това направление се движила и стаята. Часовникътъ отвѣнъ показвалъ посоката на движението на тази стая. И така, царьтъ познавалъ какви скрити мисли ималъ този човѣкъ. Ако мислилъ да направи нѣкое добро, благородно дѣло и стаята се движила въ съответно на това направление. Това е фактъ.

И сега, всички стаи в природата се движатъ. Ако мислите зло, стаята се движи на лъво и по този часовникъ Господь опрѣдъля какви сж вашитъ замисли. И ангелтъ, който стои на врѣмето, точно опрѣдъля по посоката на движението и вашитъ мисли. Не е безразлично това. Сега вие сте въ този палатъ. Тази стая, въ която сте пос-тавени, се движи и външниятъ часовникъ ще опрѣдъли направлението на вашитъ мисли и каква ще бжде бждещата ви сждба. Тя не зависи отъ мене или отъ друго, вие сами по този часовникъ на врѣмето ще опрѣдълите вашата сждба. Сега, като ме слушате, казвате си: “тази работа е страшна.” А Писанието казва: “Страхътъ е начало на всѣка мъдростъ.”

И тѣй ангелтъ казалъ на женитъ: “Не е тукъ този, когото търсите”, т.е. разумното на живота, което търсите, което мислите, не е тукъ. Мислитъ нѣма да ви спасятъ васъ. Спасението не седи въ това. Този ангелъ трѣбва да ви срѣщне на пѣтя и да ви каже: “Не е тукъ Исусъ, не е тукъ.” И отъ тамъ започва вече онзи чисто религиозенъ животъ, да срѣщнете ангела и ви каже: “Не е тукъ.” Тогава започватъ вашитъ истински религиозни опитности. И да четете библията, тѣй било, иначе било, това сж само прѣдположения. Колцина отъ васъ биха си жертвували живота за този ангелъ? Ще кажете: “Не знаемъ дали е било така.” И колцина отъ васъ знаете защо е дошълъ Христосъ? Ще кажете: “Да спаси свѣта.” Но знаете ли вътрѣшния смисълъ на спасението? Нѣкой падналъ въ вода, спасили го. Това е спасение по форма. Има три вида спасение: Спасение по форма, по съдържание и по смисълъ. Когато човѣкъ се спаси по тритъ начина, може да живѣе правилень животъ, да расте и да се развива.

И тѣй, отъ наша страна, ние трѣбва да се нагласимъ, да дойдемъ въ съгласие съ живата природа. Азъ говоря за живата природа като форма, която изразява нѣщата. Вънъ отъ природата, не знамъ какъ сж нѣщата. Това, което виждамъ, това е реалното, отъ него ще намѣримъ съдържанието. Като намѣримъ формата, ще намѣримъ Божественото

съдържание, а като намъримъ Божест-веното съдържание, ще намъримъ Божествения смисълъ.

Сега ще ви задамъ единъ въпросъ: вие садите цвѣтя въ градинитѣ си и виждате, че едни отъ тѣхъ сѣ сини, други червени, трети розови и т.н. Изслѣдвали ли сте защо сѣ тѣзи различни цвѣтове върху тѣхъ? Всѣки цвѣтъ това е единъ етикетъ. Нали като купите нѣщо, върху покупката има етикетъ, който показва какво сте взели. Всѣки цвѣтъ е етикетътъ, който показва качеството на даденото цвѣте, неговата история, неговия родъ, произхождение, защо е слѣзло на земята, какво трѣбва да прави и какъ ще завърши живота си. Ако срѣщнете нѣкой синъ цвѣтъ, този цвѣтъ показва сѣщо произхождението на цвѣтето. Червениятъ и синиятъ цвѣтъ не сѣ еднакви, тѣ сѣ два противоположни етикета.

И тѣй, бихъ прѣпорѣчалъ на всички, които сѣ малок-рѣвни, които сѣ изгубили смисъла на живота, да обикнатъ червения цвѣтъ и да отглеждатъ цвѣтя сѣ такъвъ цвѣтъ. Този червенъ цвѣтъ ще ви покаже една вътрѣшна тайна. Като го култивирате, въ този цвѣтъ има единъ вътрѣшенъ магнетизъмъ и излишъкътъ отъ този магнетизъмъ ще ви даде нѣщо, което ще ви накара да се тонирате.

Нѣмате въра, вземете да отглеждате сини цвѣтя, култивирайте ги, милвайте ги, тѣ ще ви дадатъ излишната си енергия. Въ тѣхъ има по-голяма въра отколкото у васъ. Сѣ това и вашиятъ органъ ще почне да се развива.

Слѣдователно, когато ученицитѣ на Христа казваха: “Дай ни въра”, Той имъ отговори: “Ако бихте имали въра колкото едно синапово зърно, щѣте и на тази гора като кажете: прѣмѣсти се, да се прѣмѣсти.” Ние постоянно цитираме този стихъ, но никой не се е спрѣлъ да помисли какво е това зърно. Това зърно трѣбва да се постави при условия да расте и то ще ни покаже какво да правимъ. Това зърно ще ни даде излишната си енергия, то ще тонира нашия умственъ животъ. Затова именно сѣ изпратени цвѣтята, да тониратъ умствения ни животъ. Тѣ сѣ сѣздадени само за умнитѣ хора. И тѣй,

красивите цвятя, красивите пеперуди това сж малки ангелчета, които сж пратени за хора, които сж започнали да се развиватъ. А вие какво правите съ тяхъ? Видите едно малко цвете, хайде единъ листъ, хайде другъ, започвате да го късате. Майката казва: “Моето дъте се научило да къса цвятя”, радва се. -Пръдставете си, казва тя, моето дъте къса цвятята и ги разглежда.” Казвамъ: Не, жено, твоео дъте както днесъ къса листата на цвятята, така утръ ще откъсне и твоята глава. Виждате ли този разбойникъ, извинете ме, азъ тъй наричамъ този, който къса листата на цвятята, утръ ще скъса и твоята глава. Ще кажешъ на дътето си: “Не, мама, това цвете е едно ангелче, то е твое братче, научи се да говоришъ съ него.” Накарай дътето си всъка сутринъ да полива цветето, да се разговаря съ него.

Ако постъпвате така, ще видите какви дъца ще имате. Ако внесете този новъ методъ при възпитанието на дъцата, ще видите каквъ добъръ резултатъ ще имате. Това е въ проектъ само. Азъ бихъ ви далъ методи за възпитание на дъцата, но при сегашнитъ разбирания нма да ги дамъ. Сега ще оставя да ви груха Господъ, но единъ день, когато потърсите Господа, ще ви кажа: “Елате сега да ви кажа какво тръбва да правите.” Много нъща зная, но сега ще ги държа в торбата си. Пари на заемъ не давамъ и съ лихва не давамъ, ще ги заровя, а вие плачете. Ако плачете, за да извършите волята Божия, добръ, но ако плачете, за да ме оберете, казвамъ ви, че не мога да отворя тази Божествена каса.

Този ангелъ, който е отворилъ гроба, всъка сутринъ, когато цвятята цъфтятъ, е при тяхъ, отваря всъка пѣпка. Нъкоя жена казва: “Азъ да бѣхъ тамъ, да видя какъ възкръсва Христосъ, да видя какъ се отваря гроба, колко щастлива щѣхъ да бѣда!” - “Ехъ, казвамъ, жено, колко пѣти, колко години наредъ ангелтъ се спира да отваря пѣпки!” Казвате: “Ние знаемъ какво нъщо е цъфтенето.” Не знаете какво нъщо е то! Това цъфтене става вътръ въ нашия умъ, вътръ въ нашето сърце.

Та всички тези емблеми трябва да оживяват. Азъ искамъ да прогледате, а не да ходите съ пипане. Някоя казва: “Тури ми ржката да пипна, да видя тамъ ли е.” Казвамъ: Жено, по-лесно е да ти отворя очитъ, отколкото да пипашъ. Въ врѣмето на Христа съ пипане бѣше, но сега - съ виждане. Грѣхъ е на този, който не вижда. Да ви кажа вечерно врѣме да излъзете да гледате, грѣхота е отъ моя страна, но когато зората почне да се пука, прѣстѣпление е, ако не ви кажа: “Излъзте да видите тази свѣтлина, да видите това, което никога до сега не сте видѣли.” Какво ще видите? - Онзи великъ Божественъ свѣтъ, който никога не сте видѣли. Този свѣтъ не може да се опише, а трябва да се види. Една красива мома не може да се опише, а трябва да се види.

Въ красивото, въ онази пластична красота има хубави, Божествени трептения. Този ангелъ, който е слѣзълъ, той е донесълъ тази Божествена красота. Всѣкога ангелитъ ги описватъ красиви. Питамъ: Сръщали ли сте този ангелъ? Някои отъ васъ сж го сръщали. При гроба ходили ли сте? Казалъ ли ви е ангелтъ, че Исусъ не е тамъ? Ако ви е казалъ, радвамъ се. Сега втората стѣпка. Кѣдъ да вървите? “Идете и кажете на братята ми, че азъ съмъ въ Галилея.” Казахте ли на братята си? А трябва да отидете и да кажете на вашитъ братя, че ангелъ е слѣзълъ, камъкътъ е отвален и Христосъ не е въ гроба. Ще кажете: “Дали му е врѣмето?” Когато Господъ говори и каже: “Идете”, идете и нищо повече. Това слънце изгрѣва навѣнка, долу всички заблуждения! Не мислете, че това седи въ нѣкаква външна форма. Не, всѣка външна форма трябва да прѣдставя извѣстна идея. Като видишъ красивото, то ще прѣдаде извѣстни трептения, тѣзи трептения ще създадатъ хубави мисли и така човѣкъ ще прозърне какво нѣщо е Богъ въ Неговата сжщина. Тогава ще кажешъ: “Сега мога да простя на всички хора, отъ сега нататъкъ казвамъ на този свѣтъ: Сбогомъ!” Гашитъ ти нѣма да треперятъ и какво мислятъ хората, какво мисли обществото, народа ще ти е безразлично. Ще си кажешъ: “Всичко мога да направя за този свѣтъ,

въ който сега живѣя.” Този свѣтъ се обуславя отъ другия свѣтъ. Та, тази права мисль трѣбва да се установи въ вашитѣ сърца, да се стремите въ образуване на красиви форми.

Ако ви запитамъ, каква е формата на единъ добро-дѣтеленъ човѣкъ, можете ли да ми я опишете? Казвате: “Този човѣкъ е добъръ.” Но ние не боравимъ само така, съ приблизително изказване, а боравимъ съ положителното и ще кажемъ, че този човѣкъ е добъръ, защото неговитѣ признаци сж такива и такива.

Смѣшни сж сжврѣменнитѣ хора! Взематъ една книга на нѣкой авторъ, да допуснемъ, че нѣкой великъ учитель на миналото е говорилъ на своитѣ ученици. Тѣзи ученици сж го прѣдали, други сж го написали, нѣкои сж го прѣвели на много езици. За да разберете това негово учение, трѣбва да прѣкарате неговитѣ мисли назадъ, докато дойдете до самото състояние на учителя. Хубаво е да четете книгата на учителя, но по-хубаво е да го слушате какво той казва. Хубаво е да четете книгата на природата, но по-хубаво е да слушате какво тя говори. Ако не можете да слушате, то поне добръ е да се научите да четете нейния смисль.

Тогава каква е формата на единъ добъръ човѣкъ? Тя е абсолютно опрѣдѣлена. Отива единъ господинъ при единъ богатъ търговецъ съ намѣрение да му иска пари на заемъ и му казва: “Господине, като ми гледате лицето, колко пари може да ми дадете на заемъ?” Търговецътъ го гледалъ, гледалъ и му казалъ: “Колко пари мога да ви дамъ на заемъ ли? - 1000 лева.” До толкова достигналъ, да има довѣрие за 1000 лева. Нѣкой пжтъ казвате нѣкому: “Десетъ лева мога да ти дамъ.” Нѣкому може да дадете само 1 левъ - толкова довѣрие внушава. Това вжтрѣшно довѣрие, нѣщо реално ли е? Да, то почива на извѣстни закони. Ние знаемъ дали единъ човѣкъ ще ни излѣже или не и като му даваме пари, знаемъ дали ще ги върне или не по вжтрѣшна интуиция. Казвате: “Мене ми шепнеше нѣщо, че нѣмаше да ги върне, но хайде от мене да мине!” Нищо не е скрито - покрито.

Всѣко неизпълнено обѣщание остава върху лицето на този човѣкъ безформена линия, той огрубява, огрубява, докато се изроди.

Никога не се опитвайте да разрушите една красива Божествена мисъл вътрѣ въ себе си, даже и да ви коштува живота. Застѣпете се за тази красива форма, застѣпете се за нейното съдържание, застѣпете се за тази идея! Тази форма, това съдържание, тази идея ще ви възкрѣси наново, но изгубите ли формата, вие изгубвате всичко. Тогава човѣкъ, като изгуби своята човѣшка форма, дохожда на земята вече не като човѣкъ, но въ по-нисша форма. Изгуби ли и нея, ще почне да се деградира. Като ви пратятъ на земята, Господъ казва: “Вие сте изгубили вашата форма, слѣдователно, ще ви се даде форма, която ви подхожда.” Това е, което нарича “израждане”, а теософитѣ го наричатъ “странствуване на душата”. Ако не спазваме закона на формитѣ, ние може да спремъ нашата еволюция. И затова ангелътъ е слѣзълъ да даде знания на хората, какъ трѣбва да живѣятъ. Жената, като се жени, изкуството не е въ жененето, изкуството не е въ раждането, а въ смисъла на това раждане, въ смисъла на това женене. Ти се женишъ или да дадешъ една правилна форма или по други съображения. Затова казва Писанието: “Това, което Богъ е съчеталъ, никой не може да го разлъчи.” Онова, което е отъ Бога създадено, дайте му условия да се прояви, а вие не му давате възможность.

И тъй, вие може да се любувате на формитѣ, но не ги спирайте. Опиташъ ли се да спрешъ една форма, ти си прѣстѣпникъ. Турцитѣ казватъ: “Гюзелин...”¹ Това значи: Да се гледа хубавото, това облагородява, но да завладѣешъ хубавото, да лишишъ другитѣ хора отъ това хубаво, това е прѣстѣпление. И всичкото зло стои въ това: когато единъ човѣкъ започне да се подига морално, другитѣ започватъ да го спиратъ, казватъ: “Той не е толкова добъръ.” Хвърлятъ каль отгорѣ му, докато го окалятъ. Че какъ не? Тази форма

¹ Оставено е празно място за поговорката

ще се обезформи, защото красота-та е въ онѣзи черти, които природата е турила. Ако ги изгладимъ, какво ще остане? Често у българитъ се забѣлъзва слѣдния навикъ: направятъ си една хубава чешма въ мерата. Мине нѣкой българинъ покрай нея, спре се, пие вода, наточи брадвата си; мине вторъ, напие се съ вода, наточи брадвата си; мине трети, четвърти, сѣщото нѣщо направи. Не се минатъ и 4 - 5 години, казватъ: “Брей, това корито се развали.” И сега, прояви се нѣкой човѣкъ, всички казватъ: “Дайте брадвата да го опитваме.” Опитватъ го единъ, втори, трети, но послѣ казватъ: “Развали се това корито.” Това не е философия.

Брадвата си по коритата не точете! Тамъ може да перете, но не и брадвитъ си да точите. Сега мѣже и жени точатъ своитъ брадви все по гърбоветъ си. Защо се опростаяватъ мѣже и жени? Защото точатъ брадвитъ си по гърбоветъ си. Не мине много врѣме, гледашъ, жената се развалила. Че какъ да не се развали? Не се позволява на гърба на жената да се точи брадвата! Не се позволява на гърба на мѣжа да се точи брадвата! Гръбнакъ е! То е най-нѣжното мѣсто, тамъ ставатъ най-опасни сътресения.

И тѣй, този ангелъ, който сега е слѣзълъ при васъ, иска да ви научи да спазвате това, което Богъ ви е далъ, да спазвате вашитъ дробове, вашия мозъкъ, вашия стомахъ. Нѣмате право прѣзъ очитъ да прѣкарате нѣкоя лоша, нѣкоя користолюбива мисль. Щомъ приемете прѣзъ очитъ си нѣкоя користолюбива мисль, вашитъ очи ще се измѣнятъ. Тогава и носътъ ви ще се изкриви. Ако чрѣзъ очитъ приемете най-хубавитъ енергии, всичко ще бѣде правилно - вашитъ очи, носъ, зѣби.

Сега мнозина казватъ: “Да дойде Христосъ въ свѣта и да ни избави.” Христосъ дойде въ свѣта и каза на хората, че трѣбва да се любятъ, да иматъ любовь помежду си. Хората казаха: “Любовъта ние сме я опитали, ние я имаме. Дошълъ любовь да ни проповѣдва!” Мѣжетъ казаха: “Ние сме опитали любовьта.” Женитъ казаха сѣщото. Е, хубаво, азъ ви казвамъ друго: Красивитъ форми, абсолют-

нить форми, които Богъ е създалъ въ свѣта, да не я разваляте, да използвате това цѣнно съдържание, което Богъ е далъ, но да не излиза навънъ. Силата, която е въ това съдържание, да не я разваляте, да не я използвате въ друга смисълъ. Че мъжътъ, който ви е даденъ, знаете ли какво нѣщо е? Жената знаете ли какво е? - “Е, жена”, казвате. Азъ бихъ далъ премия на този човѣкъ, който напише какво нѣщо е жената и мъжътъ по форма, по съдържание и по сила. Да опише жената по тази красива форма и мъжа по тази красива форма! Това сж най-красивитъ нѣща! Извадете хората, извадете формата на пеперудитъ, цвѣтята, плодоветъ, нищо нѣма да остане. Тѣзи малки цвѣтя, пеперуди, тѣзи форми внасятъ радостъ. Тѣ иматъ нѣщо велико, Божествено съдържание въ себе си.

Като се срѣщнете двѣ жени, кажете: “Въ моята сестра има едно велико, Божествено съдържание.” А вие казвате: “Зная я азъ нея!” Не гледайте по външната форма! Нѣкой може да е турилъ отъ вънка нѣкое обявление. Вънка отъ тѣзи обявления човѣкъ има съдържание. Това съдържа-ние на вашитъ умове, това съдържание на вашитъ сърца трѣбва да бѣде оцѣнено. Докато вашитъ умове не дойдатъ въ съприкосновение, докато вашитъ сърца не дойдатъ въ съприкосновение, докато вашитъ духове не дойдатъ въ съприкосновение, вие не може да се познаете. Да познаешъ човѣка, трѣбва да дойдешъ въ съприкосновение съ неговия умъ, съ неговата душа, съ неговото сърце и съ неговия духъ. Това е култура въ свѣта. Това е наука, затова раждатъ майкитъ своитъ синове и дѣщери. “Родихъ го”, казва. Добръ, първото нѣщо си направилъ, хубаво. Сега да намѣришъ ума на твоеото дѣте, послѣ сърцето, душата и най-послѣ духа му, да дойдешъ въ съприкосновение съ всичко това и тогава да кажешъ, че си родилъ едно дѣте и го познавашъ. Тогава ще те срѣщне ангелъ и ще ти каже: “Жено, твоеото дѣте не е въ гроба.” Този ангелъ вие го срѣщате. Вие казвате: “Ние го знаемъ този ангелъ, добъръ е той.” Ангелъ е докато не се ожени. Ангелица е докато не се ожени. Въ жененитъ нѣма ангели и ангелици. Докато не се познаватъ,

казватъ: “Благороденъ е този човѣкъ.” Щомъ се познаятъ, казватъ: “Той не е благороденъ.” - “Великъ човѣкъ е!” Защо? - Защото не го познаваме. А великата наука въ това стои да познаваме Единнаго Великаго Бога. Животътъ се седи въ това: да познаваме нашата душа.

И тъй, този ангелъ сега стои прѣдъ вратата на всички. Ще изучавате формитъ, ще изучавате съдържание-то. Ще изучавате не външната форма, тя е привидна, тя ще се смѣкне. Ако сте ясновидци ще видите, че въ това лице друго лице се приготвява. И тъй, като гледамъ сегашнитъ ви лица, забѣлзвамъ какви лица ще имате за въ бѣдеще. Сегашнитъ ви лица сѣ лица на буби, но вътрѣ въ тѣзи буби виждамъ други лица и казвамъ: “Да вървите много правилно, да не осакатявате това, което се развива у васъ, да развивате това, което ви трѣбва. Та отъ всинца ви се приготвява друго нѣщо. Мустацитъ ще опаднатъ. Знаете ли какви ще бѣдатъ бѣдешитъ мустаци? Сегашнитъ косми на женитъ ще окапятъ, но знаете ли какви ще бѣдатъ бѣдешитъ. Тъ ще бѣдатъ тъй тънки, тъй фини, по-фини отъ най-тънката коприна. И мустацитъ на мъжетъ нѣма да бѣдатъ такива голѣми, дебели, а ще бѣдатъ направени отъ коприна, много тънки ще сѣ. Днесъ и коситъ сѣ много дебели, затова сѣ безсъдържателни. Тогава ще питате: Защо сѣ мустаци на мъжетъ? Мустацитъ това сѣ законитъ, които трѣбва да се употребяватъ. Като намисли нѣкой мъжъ да бие жена си, нека пипне малко мустацитъ си. Пипне ли ги, нѣма да я бие. Законътъ започва да говори въ ржката му, да казва: “Законътъ не позволява да се бие.” (*“Тъ ги бръснатъ сега.”*) Да, сегашнитъ мъже искатъ да се освободятъ отъ закона. А женитъ отдавна сѣ се обръснали. Бръсненето не помага. Всѣко нѣщо си има свой смисълъ, не мислете, че нѣщата сѣ безсмислени. Всѣки единъ косъмъ е пълень съ енергия, магнетизъмъ, електричество. Нѣкои ме запитватъ защо нося дълги коси. Не ги нося отъ нѣкои особени съображения, а по слѣдната проста причина: който иска да е по-здравъ, трѣбва да има винаги по-дълги коси, защото тѣ задържатъ повече отъ електрическата и магнетическата енергия. При рѣзането на космитъ

си, човък се лишава от тази енергия. Не харесвамъ рязането на коси. Най-малко да се оставят до ушитъ долу. Но като пръгръшишь правилото, да не ръжешъ коситъ си по-горъ отъ горната част на ухото, който ги отрѣже по-горъ отъ горната част на ухото, той ще изплаща грѣховетъ си.

И тъй, природата е турила като правило за културнитъ хора слѣдното: мъжетъ да не си рѣжатъ космитъ по-долу отъ горната част на ушитъ, а на женитъ се позволява да носятъ дълги коси, но могатъ и да ги рѣжатъ. Всѣко нѣщо, което ние подържаме, си има смисълъ. Космитъ сѣ носителъ на здраве, а при това тѣ държатъ и топло на главитъ. И тъй, отъ това гледище, понеже жената е надпрѣварила мъжа, влѣзла е въ плътъ, тя си хвърлила брадата и казва: “Топло ми е.” Но и мъжетъ за въ бѣдеще ще хвърлятъ брадитъ си. За въ бѣдеще и мъже и жени ще бѣдатъ безъ бради, т.е. нѣма да бѣдатъ късета, защото късето, това е аномалия. Мъжъ безъ брада и мустаци и жена безъ коса, това сѣ равностойни нѣща. Да оголишь главата на жената и да оголишь брадата и мустацитъ на мъжа, това е равностойно.

И тъй, въ нашия животъ ние трѣбва да оставимъ всичко това, което природата е вложила и да го обработваме. Всичко у насъ трѣбва да съсредоточимъ къмъ помагане на нашитъ братя, къмъ подобрене на нашитъ тѣла, къмъ облагородяване на нашитъ чувства, да станатъ тѣ по-деликатни, за да възприемаме мислитъ и желанията на хората.

Въ това стои смисъла на живота - да се разбираме, а сега не се разбираме. Затова е слѣзълъ Христосъ, затова е възкрѣсналъ. Възкрѣсението е нѣщо велико. Да оживѣе нѣкой, значи на влѣзе въ ангелския свѣтъ, а да възкрѣсне, значи да влѣзе въ Божествения свѣтъ. Тритъ стадии, прѣзъ които човъкъ минава, сѣ: ставане, оживѣване и възкрѣсване. Ние може да направимъ това изведнѣжъ.

И тъй, този ангелъ е слѣзълъ да ви научи. Знания трѣбва на всинца ви и то обширни и не само знания на книги, но знания на онѣзи

дълбоки пръживявания, на онази жива въра, да знаете да живъете съ Бога и Той да ви приказва всеки ден. По една дума да ви казва Господь всеки ден. Всеки ден да ви казва по една тайна. Това, което е важно въ бесъдата, е слъдното: да знаете, че въ 24 часа Богъ говори само единъ пжтъ. Това, което съмъ ви говорилъ до сега, е само прѣдговоръ на това, което ще кажа сега, а то е слъдното: да знаете, че въ 24 часа Богъ говори само единъ пжтъ. Този моментъ вие сами ще го намърите, нма да ви кажа кога е. Въ този кржгъ отъ 24 часа говори не само Богъ, но и всички ангели, всички висши сжщества, всеки си има по една секунда отъ врѣмето, прѣзъ което да си каже думата. Когато Богъ говори на нъкои хора, тѣ спятъ, когато ангелитъ имъ говорятъ, тѣ спятъ, а когато долни духове имъ говорятъ, тѣ сж будни, затова става лошото.

Слъдователно, най-важно е да бждете будни въ този моментъ, когато Господь говори. Той ще каже само една дума, която ще бжде едно благо и не схване ли тази дума, изгубва всичко, но затова трѣбва да бждете готови. Ако не сте готови, ще ви прѣспятъ въ този моментъ, когато Господь говори. Тогава Господь ще ви проговори само единъ пжтъ прѣзъ 100-тъ години и тогава вече искате не искате, ще го чуете.

И тѣй, деньтъ има смисълъ, защото Господь ще проговори. Като изгрѣ слънцето, трѣбва да очакваме да ни проговори Господь. Като вършимъ работата си, трѣбва да чакаме да ни проговори Господь. Какво велико тържест-во е да Го чуешъ! Всички страдания, всички болести ще изчезнатъ. Какво тържество е да чуешъ гласа на Това Сжщество, Коего подкрѣпя всичко! Тихъ гласъ. Тѣй сж Го слушали пророцитъ въ древността. Така и вие може да Го чуете. Но какъ? По този начинъ, по никой другъ начинъ.

И тѣй, вие имате 365 случаи прѣзъ годината, прѣзъ които може да ви проговори Господь, но до сега нито единъ случай не сте имали, не сте създали условия да Го възприе-мете. Имали сте случаи ангели да ви проговорятъ, но Господь - не. Има нъкои, на които Господь е

проговорилъ, но малцина сж тѣ. Не се заблуждавайте въ нищо друго. Божествениятъ животъ не стои въ постене, не стои въ измѣчване на тѣлото, въ изопачаване на нашия умъ и нашитѣ тѣла. Божествениятъ животъ не стои въ всичко това, което сега сжществува. Той е една велика хармония! Ще ядешъ, но не много, нѣма да прѣядашъ, ще спишъ, но не много, ще се обличашъ хубаво, но нищо излишно. Ще имашъ това, което ти е потрѣбно, но необходимо. И така трѣбва да живѣете всички.

Това е всичкото, затова сме дошли на земята, да се научимъ да слушаме гласа на Бога, защото на небето не може да се слуша гласа на Бога. Ако можехме отъ тамъ да Го слушаме, нѣмаше да дойдемъ. Дошли сме да научимъ това изкуство да слушаме гласа на Бога. Затова всички сжщества трѣбва да се вплотятъ, да дойдатъ да страдатъ тукъ, съ милиони години, да се научатъ на музика, та като се изтънчатъ тѣхнитѣ слухове, ще разбератъ Божия гласъ. Затова именно сте дошли тукъ, да научите Божия гласъ. Едно врѣме бѣхте на небето, знаяхте много нѣща, но ги забравихте. Защо? - Защото сте били много добри. Като сте били много благонадеждни, Господъ казва: “Изпращамъ ви да се научите, да минете прѣзь цѣлата вселена.”

И тѣй, животътъ сега за васъ започва. А вие казвате: “Да отидемъ на небето.” Важното е днесъ, днесъ Господъ пакъ ще проговори, да видимъ колцина ще чуете гласа Му и колцина ще заспите.

Като се върнете, ще се запитате: “Какъ може да говори Господъ?” Нѣкои ще кажатъ: “Ние сме Го чули.” Не се заблуждавайте! Азъ не мога да ви опиша какъ говори Господъ. Любовта не може да се опише въ своитѣ проявления. Изкажешъ ли това, което обичашъ, ти го опетнявашъ. Като любишъ, мълчи. Азъ виждамъ този, който люби, виждамъ какъвъ пламъкъ излиза отъ него. Знаете ли, да любишъ човѣка, каква красива форма прѣдс-тавлява това въ Божествения свѣтъ. Какви трептения, какъвъ огънь излиза отъ този човѣкъ? Нѣма какво да се говори.

И тъй желая днесъ да чуете онази дума, която Господъ ще ви проговори. Ангелътъ ще ви срѣщне сега на пътя и ще ви каже: “Жени, не бойте се, не е Той въ гроба, излъзе, но вие идете и кажете на братята Му.” Като идете да кажете на братята Му, ще Го срѣщнете въ Галилея. А Галилея, тя е горъ въ ума. Нѣма ли Галилея, живѣете ли въ Ерусалимъ, той е тукъ, въ стомаха, на хаджилъкъ да отидемъ. Всички сж хаджии! Самария е въ гждитъ, въ бѣлитъ дробове. Христосъ е ходилъ ту въ Ерусалимъ, ту въ Галилея, ту въ Самария. Въ Ерусалимъ има брожение кой е Христосъ. Послѣ, въ Самария, ще питатъ: “Дѣ да се кланяме, на тази гора ли?” А като отидете въ Галилея, ще видите Христа. Сега всѣки казва: “Да спечеля малко пари, та да отида въ Ерусалимъ.” Казвамъ: “Братко, ти и сега си тамъ.” Който е ходилъ въ Ерусалимъ, казва: “Отдохъ съ единъ дяволъ, върнахъ се съ десетъ.” Това е така. Важното въ живота е Галилея, после Самария, а най-после Ерусалимъ. Само по този начинъ ще се оправи свѣта.

Сега ви казвамъ да отидете да кажете на вашитъ братя, че въ деня има една най-важна секунда, когато Господъ говори, за да бждете всички будни. Слѣдъ това всички да отидатъ въ Галилея и тамъ ще Го видятъ.

Бесѣда, държана на 5 юни, 1921 година.

ДВѢТЪ ЖЕНИ

“Двѣ жени ще наедно да мелятъ едната ще бѣде взета, а другата ще се остави.”¹

“Двѣ жени ще наедно да мелятъ” - значи на мелницата ще бѣдатъ. “Едната ще се вземе, а другата ще се остави.” Това сѣ иносказателни изречения, т.е. висшиятъ животъ, Божествениятъ животъ може да се разбере, само чрѣзъ символи. Той е абсолютно недостѣпенъ да се опише, да се поясни съ думи. Азъ съмъ ви казалъ и другъ пѣтъ, че единственото, реалното на този свѣтъ е животътъ, т.е. съзнателниятъ животъ, животъ, въ който има мисль, животъ, който е придруженъ съ чувства, животъ, въ който има благородни подвизи. Земята е пълна съ разни видове отъ живота: вълкътъ има свой животъ, рибитъ, буболеч-китъ, птицитъ, пеперудитъ си иматъ свой животъ, растенията си иматъ свой животъ и т.н., всички си иматъ свой животъ, всички иматъ желание да запазятъ този животъ.

Но интересно е, когато започнешъ да говоришъ на съврѣменнитъ хора за Божественъ животъ, тѣ мислятъ, че въ този Божественъ животъ нѣма никакво съдържание, никакъвъ смисль. И всѣкога казватъ тѣй: “Е, азъ нѣма да живѣя калугерски животъ?” И тѣ мислятъ, че калугерс-киятъ животъ е Божественъ. Ни най-малко! Калугерс-киятъ животъ, това е най-долниятъ животъ. Ако нашитъ калугери ще ни служатъ да прѣдставятъ Божествения животъ, това е едно посмѣшище. И често ние казваме: “Нѣма да живѣя калугерски животъ, ще поживѣя малко, както живѣятъ хората въ свѣта.” Е, какъ живѣятъ хората въ свѣта? Сега нѣма да ви описвамъ, вие знаете какъ живѣятъ хората въ свѣта, пѣкъ и вие какъ живѣете знаете. Нѣма защо да ви разправамъ това, а ще бѣда като онзи грѣцки попъ, който питалъ слушателитъ си: “Знаете ли какво ще ви говоря?” - “Знаемъ.”

¹ Лука, гл. 17, ст. 35

- “Като знаете, няма какво да ви говоря.” - “А, не знаемъ.” - “Като не знаете, няма какво да ви говоря.” Това е едно извъртане на истината. Въ някои отношения този свещеникъ е билъ правъ. Когато единъ човѣкъ е неспособенъ да разбере истината, няма какво да му се разправя, а ако знае, разбира тази истина, няма какво да се спираме да му я прѣдаваме.

Казва Христосъ: “Двѣ жени ще наедно да мелятъ, едната ще бѣде взета, а другата ще се остави.” Въ онзи день. Кога? - Когато дойде Синъ Человѣчески. Е, ако имате двѣ дѣщери и дойде онзи красивия момъкъ като женихъ и посѣти дома ви, коя взима? - Най-хубавата, най-стройната, най-здравата, а не хилавата. Но и двѣтъ мелятъ на майка си, какъ не, цѣль день мелятъ съ устата си това - онова. Устата дѣвче, а стомахътъ мели. Христосъ казва: “Онѣзи здрави жени, на които мелятъ стомаситъ, едната отъ тѣхъ се взима, а другата се оставя.” Защо се взима едната? - Защото е пригодна, харесва я този момъкъ. Сега религиоз-нитѣ хора питатъ: “Защо да се хареса едната, а другата да се остави?” Казвамъ: Едната е недоразвита, а другата е развита, сгодяватъ я, оженватъ я и си заминава отъ майчиния си домъ. Съ това се пояснява една велика истина, че човѣкъ едноврѣменно има два живота въ себе си - двѣтъ жени. Жената е емблемъ, символъ и на материалното и на духовното, на Божественото едноврѣменно. Значи, единиятъ Божествениятъ животъ минава отъ едно състояние въ друго, а другиятъ животъ си остава въ сжщото състояние. Въ математиката, като умножите едно число съ единица, то не се измѣня. Единицата нито го намалява, нито го увеличава. Слѣдователно, Божестве-ниятъ принципъ нито намалява нѣщата, нито ги увеличава. Той ги прѣдставя такива, каквито сж си. И тѣй, като умножите $2 \times 1 = 2$; като умножите $3 \times 1 = 3$, обаче, като умножите $2 \times 2 = 4$. Значи, като умножите тѣзи двѣ жени по 2, ще се образуватъ 4. Защо се образуватъ 4? Това е единственото число, което и като се умножи на 2 и като се събере съ 2, получава се едно и сжщо число - четири: $2 \times 2 = 4$ и $2 + 2 = 4$. Затова българитѣ, като искатъ

да кажат за нещо, че е необоримъ фактъ, казватъ: “Това е 2 и 2 равно на четири.” Тъй че и да умножишъ 2 x 2 и да съберешъ 2 и 2, ще получишъ все четири.

Сега ние, съврѣменнитъ хора, се намираме на земята. Всички вие, които ме слушате, както и азъ, си имаме задачи, имаме свои индивидуални, обществени, народни, общочовешки разбирания. Имамe свои вътрѣшни разбирания и то всѣки споредъ степенъта на своето развитие, тъй разбира. Сега старитъ, като живѣятъ духовенъ животъ, казватъ на младитъ: “На васъ не ви трѣбва духовенъ животъ, не ви трѣбва религия. Като остарѣете като насъ, тогава може да станете набожни.” И чудно е, че хората проповѣдватъ набоженъ животъ на онѣзи хилави хора, които остарѣватъ. Че и на Господа не Му трѣбватъ хилави хора! Ако на младини похарчишъ живота си за едно - друго, а като остарѣешъ, отивашъ при Бога и казвашъ: “Господи, ида да посветя живота си на Тебе”, Той те пита: “Че какво имашъ?” Никаква философия нѣма тука!

Религията е за млади, умни, а не за стари хора. На старитъ никаква религия не трѣбва, само гробища имъ трѣбватъ, а на младитъ религия трѣбва, но не тази религия, която хората разбиратъ и казватъ, че религията оглупѣ-вала. Това е криво схващане. Думата “религия”, тъй както хората я схващатъ, дѣйствително ги оглупѣва. Духовниятъ животъ, религията, правилно разбрани, обогатяватъ хората. Правила сж ми слѣдното възражение, като казватъ: “Намъ религия не ни трѣбва.” Тогава най-щастливи сж животнитъ, тѣ сж безъ религия. Ако религията подразбира една духовна култура, то живот-нитъ, като нѣматъ свещеници, нито епадрахили, филони, корони трѣбва да сж и най-щастливи. Но фактъ е, че не е така. Именно, ако тѣ бѣха свободни, не щѣха да ни служатъ, а щѣха тѣ да бѣдатъ господари.

Сега отъ тѣзи двѣ жени едната се взима, а другата се оставя. Която се взима, тя върши работа. Онова, което се оставя, което е излишкъкъ въ васъ, то е негодно, то е за въ бѣдеще. То е единствениятъ животъ у васъ, който може да положите сега, за да разберете вътрѣшния

смисъл. Вжтръшният смисъл на живота носи разбиране на онъзи приятни чувства, които изпитваме всеки ден. Приятно-то чувство, това не е животът и неприятното чувство и то не е признакът отъ лишение на животът, защото въ живота има много халюцинации. На сънъ васъ ви бѣсятъ, гонятъ, голъма тревога, събудите се послѣ, казвате: “Слава Богу, това било сънъ.” Слѣдователно въ съня си се смущавате за нѣща, които нѣматъ никаква реалностъ. Питамъ: Колко отъ тѣзи ваши смущения сж реални? Реални нѣща сж само тѣзи, което не се измѣнятъ. Ако едно страдание остави у васъ дълбоко впечатление и го помните и слѣдъ като умрете, това е реално страдание; но ако слѣдъ като се събудите, забравите вашето страдание, ние казваме, че това е едно въображение, въ него нѣма нищо реално.

Сега ние трѣбва да разберемъ духовния религиозния животът отъ гледището на сегашния нашъ животът, не на нашия миналъ животът, нито на нашия бѣдещъ животът, а отъ гледището на сегашния, реалния, който ние имаме. И религията въ това грѣши, като казва, че за въ бѣдеще ние ще живѣемъ такъвъ духовенъ животът. Бѣдещето разбира само условията, които за въ бѣдеще ще се дадатъ. Като говоримъ за минало, пакъ подразбираме условия, а живо-тътъ се изразява реално въ настоящето. Слѣдователно, трѣбва да гледаме какви ще бѣдатъ нашитѣ убѣждения, нашитѣ вѣрвания. Свободни ли сме отъ нашитѣ вѣрвания.

Ние четемъ извѣстна книга, заразяваме се отъ нѣкои идеи, заразяваме се отъ извѣстни прѣдания на миналото. Нѣкой казва: “Азъ вѣрвамъ.” Да, но това вѣрване не е твое, ти си челъ нѣщо и си го възприелъ. Нѣкои ясновидци каз-ватъ, че ходили горѣ, видѣли това - онова и ти му вѣрвашъ. Той може да е видѣлъ, но ти видѣлъ ли си? Слѣдователно, ти ще снемешъ 25% отъ това, което той е видѣлъ, 25% отъ това, което той вѣрва и само 25% ще остане вѣрно. Никога не взимайте 100%.

Е, добър, ако някой ясновидец е слъзълъ въ долния свѣтъ и ви разказва за това, което тамъ видѣлъ, прѣзь извѣстно врѣме, това тъкмо тѣй ли е? Кой е долниятъ свѣтъ? Въ центъра на земята има да живѣять други хора, които иматъ култура като вашата. Това е едно прѣдание, азъ не говоря като онзи, който е слъзълъ, тѣй говори прѣданието, а именно, че въ земята вѣтрѣ, приблизително на около 2000 метра отъ тукъ, живѣять тѣзи хора. Ще кажете: “Много близо сж тѣ.” Не, малко по-далечъ сж. Като увеличимъ всѣки метъръ на 1000 метра, значи на 2000 километра отъ тукъ, подъ земята отдолу започва друга една култура. Сега ако някой ясновидецъ отъ тази култура дойде на земята зимно врѣме отъ сѣверния полюсъ и се върне какъ ще опише нашия свѣтъ? Ще разкаже, че на земята има вѣчни снѣгове, бури, виелици, хората не се виждатъ отъ снѣгъ. Тогава хората отъ подземния животъ сж описали надземния животъ така, че сж виждали хората покрити съ снѣгъ. Обаче, слѣдъ 5 - 6 мѣсеца другъ ясно-видецъ отъ подземния животъ излиза на земята и казва: “Този свѣтъ е отличенъ тамъ има птички, цвѣтя, дървета, нѣма снѣгъ.” Двамата ясновидци започватъ да спорятъ: единиятъ казва, че видѣлъ снѣгъ, другиятъ - не видѣлъ. И двамата прави ли сж? Да, но тѣ сж разгледали свѣта въ двѣ различни обстановки.

Слѣдователно, когато някой се качи въ ангелския свѣтъ и тамъ ще види промѣни и тамъ има снѣгъ. Ще кажете: “Отъ снѣгъ бѣгаме, а и тамъ има снѣгъ.” Символъ е това. Снѣгъ има тамъ и хубави цвѣтя има. Ако при сегашнитѣ ви условия, при сегашното ваше развитие, биха ви поставили въ този духовенъ животъ, вие щѣхте да бѣдете най-нешастни хора въ свѣта. Не си правете илюзии, че ще бѣдете щастливи въ този свѣтъ.

Ще обусловя това. Има извѣстни риби, които живѣять на дъното на морето подъ силно налѣгане; ако ги извадимъ на повърхността на водата, дѣто налѣгането е по-слабо, тѣ ще се прѣснатъ, ще се разруши тѣхната форма. Питамъ: Какво ще се ползува тази красива риба, ако я изнесете въ този хубавъ свѣтъ, щомъ тя ще умре? Слѣдователно,

нѣкои се готвятъ за духовния свѣтъ, казватъ, че като отидатъ тамъ, добръ ще имъ е. Не, това е лъжливо учение. Ти трѣбва да се приготвишъ за този свѣтъ, да изучавашъ формитъ му, да ги използвашъ. Ако влѣзешъ неподготвенъ въ този свѣтъ, ще бѣдешъ нещас-тенъ.

И онѣзи, които се готвятъ за религиозенъ животъ трѣбва да изучаватъ законитъ на религията. И религията има свои закони. Въ този свѣтъ има много деликатни чувства. Ако си прѣдставите една религиозна мома, която има най-хубави чувства къмъ нѣкой свѣтски момъкъ и прѣживѣете нейнитъ чувства, то страданията ще бѣдатъ 10 пъти по-тежки отколкото тѣзи на момка, защото религиознитъ чувства сѣ съ много вибрации. Вие не разбирате закона. Дѣто се увеличава радостта, увеличава се скръбта и обратно - дѣто се увеличава скръбта, увеличава се и радостта. Дѣто се увеличава богатството, тамъ се увеличава и сиромашията и обратно: дѣто се увеличава сиромашията, увеличава се и богатството.

Сжщиятъ законъ е и по отношение къмъ чувствата и ума. Ако вашитъ чувства не се увеличаватъ, не може да се увеличи и вашиятъ умъ; ако вашиятъ умъ не се увеличи не могатъ да се увеличатъ и вашитъ чувства. Ако не стане извѣстна промѣна въ вашето сърце, не може да стане съотвѣтна промѣна и въ умствения свѣтъ. Нѣкой пѣтъ сърцето функционира въ миньорна гама, а умътъ въ мажорна, а нѣкога обратно - умътъ въ миньорна, а сърцето - въ мажорна гама. И сега, всички религиозни хора функ-циониратъ все въ миньорна гама. Всички религиозни хора гледатъ на свѣта много мрачково. Защо? - Защото нѣкои отъ тѣзи религиозни хора изгубили жена си, други изгубили имането си, кѣщата си и казватъ: “Лошъ е свѣтътъ.” За тѣхъ е вѣрно, тѣхниятъ животъ не е въ хармония, обаче ако вземемъ тѣхната опитностъ, ще попаднемъ въ една крайностъ. Други общества казватъ, че животътъ е отличенъ. То е друга крайностъ. Азъ не наричамъ този животъ много щастливъ, но не и много нещастенъ. Питамъ: Ако този възлюбенъ дойде да вземе дѣщеря ви, вие ще се

радвате ли? Ако той дойде да живее при васъ, да се умножите, ще се радвате, но той оставя хилавата дъщеря, а взима другата. Майката казва: “Отиде си наша Марийка, а остана тази нескопосаната.” Тя това казва на себе си, а кога дойдатъ да искатъ и нея, тя казва, че е много скопосана. Някои майки иматъ тази психология - да хвалятъ дъщеритъ си, а някои - обратно, корятъ ги. Някой пътъ, като дойде момъкътъ да иска момата, майката я кори. Някога това е много хубаво, подигатъ се акциитъ на момата предъ момъка. Той казва: “Майка ти не те харесва, но азъ те харесвамъ.” А някога, като хвалятъ момата, работата е изгубена. Това сж политически съображения, въ които има договорни страни, да се спечели нѣщо, защото вие въ свѣта всичко вършите съ смѣтка и при Бога като отивате, пакъ имате смѣтка. Ако отивате на училище да се учите, смѣтка имате; ако отивате при Бога, смѣтка имате; ако изучавате окултната наука, пакъ смѣтка имате.

Някой казва: “Азъ съмъ много честенъ, справедливъ човѣкъ.” Казвамъ: “Кажи си истината - смѣтка имашъ.” “Азъ съмъ, казва, много набоженъ човѣкъ.” Какво трѣбва да се разбере подъ думата “набожностъ”? Свѣтътъ страда все отъ набожни хора. Въ свѣта има едно криво разбиране на тази набожностъ. Набоженъ човѣкъ наричамъ този, който има качествата, свойствата на Бога, има и Неговия умъ, Неговата душа и сърце, а онзи, който е само сѣнка на Бога, който прѣдставлява само силата Божия въ себе си, той не е набоженъ човѣкъ, той е човѣкъ на силата.

Христось обръща внимание на своитъ слушатели и казва: “Помнете Лотовата жена.” Защо тя остана? - Защото се обърна пакъ да гледа къмъ Содомъ и Гоморъ. На друго мѣсто Христось казва: “Който е хваналъ ралото и се обръща назадъ, той не е за мене достоенъ.” Младитъ казватъ тѣй: “Не е време да започнемъ религиозенъ животъ.” Казвамъ: Вие сте като хилавата мома, ще останете въ къщи, не сте за новата култура, за въ бѣдеще сте. И тогава казвамъ: Онова сѣме, което се посѣе на нивата, има условия да

се размножава, а онова, което остава въ хамбара, то се продава и пръзъ камъкъ се пръкарва. Който се взима, отива на нивата и се посъва, тамъ има растене, а който остава, той влиза подъ хлебела и въ него нъма растене. Слѣдователно, когато нъкои кажатъ.: “Ние да не сме отъ тѣзи, които да ни взематъ.” Казвамъ: “Тогава ще останете подъ хлебела.” Не си правете никакви изключения, въ природата нъма никакви из-ключения. Или на нивата или подъ хлебела! Или на Бога или на Мамона! Подъ “Богъ” разбирамъ възвишеното благородното въ свѣта. Не е името, съ което може да се кръщаваме. Това е онзи животъ, съ който може да живѣемъ и да го опитваме.

Религията е наука, която може да постави духовната наука на чисто наученъ опитъ. За да може да извършите този опитъ, трѣбва да имате много голѣмо хладнокръвие. Трѣбва да имате хладнокръвието на англичанина, за който ще ви разкажа слѣдното съ единъ руски князь. Срѣщнали се въ една улица съ своитъ малки [кабриолети], но се спиратъ, не могли да се разминатъ. Руснакътъ изважда вѣстникъ “Таймс” и започва да го чете. Англичанинътъ изпраща слугата си при руснака и той му казва: “Господине, слѣдъ като прочетете вѣстника, дайте да го занеса на господаря си и той да го прочете.” Тѣзи двама души не се безпокоятъ, че се забатачили, разръшаватъ сериозни въпроси. Е, слѣдъ като се срѣщнете вие съ единъ дукъ и единъ князь, ще почнете да охкате, да плачете. Но да срѣщнете единъ дукъ, това е една привилегия. Той ще иска вашия вѣстникъ. Такова хладнокръвие трѣбва да имате, когато изучавате окултнитъ науки. Това не е наука за болни хора, за нервни, за ексцентрични, това е наука за хора съ здрави умове и сърца, за хора, които иматъ търпѣние да прочетатъ вѣстникъ “Таймсъ”. А знаете ли колко е голѣмъ този вѣстникъ? - Шестнадесетъ страници. Ще ви се отнеме половинъ день време, докато го прочетете съ всички подробности.

Сега ние сме на земята въ една такава задрѣстена улица. Питамъ: На кѣдъ ще отидете сега отъ тукъ? Всич-ки сте дошли до едно мѣсто - мѣже и жени, събрали сте се тамъ и казватъ: “Нъма какво да се

прави.” Оженили се, разговарят се, бият се, четатъ всеки день в. “Таймсъ”. Единъ день мъжътъ чете “Таймсъ”, жената казва: “Дай го на мене послъ.” Мъжътъ казва: “Ето какво пише Таймсъ.” Жената казва: “Не си довидълъ добръ, има нъщо пропуснато.” И по нъкой пжть спорятъ, кой е прочель вѣстника право. Но това произтича отъ кривото разбирање, кой животъ прѣобладава вътръ въ насъ. Ако въ насъ, въ нашия духъ прѣобладава онзи животъ на жената, която се взима, ние сме кандидати за новата култура, която иде или тѣй казано, ние сме кандидати за Царст-вото Божие.

И Христосъ е казалъ: “Азъ съмъ пжтьтъ, истината и животътъ.” И на гръцки думата “зoi”, отдѣто е произлѣзла думата “жена”, “живе” на санскритски означава животъ. Слѣдователно, жената е единъ обектъ да я изучава мъжа. Тя е прѣдметно обучение за него. Затова се казва: “Тя е кость отъ плътта му.” Значи, жената - животътъ вътръ у насъ трѣбва да го изучаваме, да го използваме, защото сжщиятъ този животъ тече вътръ въ насъ. Не мислете, че жената има единъ животъ, а мъжътъ - другъ. Поставете мъжа при сжщитѣ условия, при които се намира жената и той ще прояви сжщия животъ. Жената като се намѣри въ мъчнотия, поплаква си, разтѣжава се, а мъжътъ гледа малко саркастично и казва: “Женско сърце!” А утръ, като го набиятъ на бойното поле, видишъ и неговитѣ сълзи текать.

Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да заеме всички условия на живота, а тѣзи условия сж безбройни и ние трѣбва да ги разбираме. Не трѣбва да разбираме само доброто настроение, което имаме. Доброто настроение, което имате, то още не е ваше. Животътъ, който баща ви е далъ, не е вашъ животъ; животътъ, който майка ви е дала, не е вашъ животъ. Вие трѣбва да имате въ съзнанието си нъщо пробудено, да знаете, че сте спечелили нъщо. Питамъ тѣзи, които сж живѣли 30-40-50 години, какво съществено нъщо сте научили? Жената казва: “Дошла съмъ тукъ на земята мома, трѣбва да се ожена.” Женитбата е сжщест-вено нъщо, но женене, съчетание не може да стане на земята.

Тукъ се прави само предговоръ на жененето, а женене става въ духовния свѣтъ. Като ви говоря за женене, вие казвате: “Знаемъ го жененето, дѣца трѣбва да се раждатъ.” Въ духовния свѣтъ е обратно, тамъ женитѣ раждатъ безъ страдания, а на земята раждатъ съ страдания. Слѣдователно, небесниятъ животъ се състои въ това, да раждашъ безъ мъжи. Тамъ и мъже и жени раждатъ, но това раждане не е като това на земята. Голѣма разлика има. Ако отидете въ низшия животъ, какъ става тамъ раждането? Раздѣлятъ се, прѣкълцватъ се клѣтките на двѣ части, полученитѣ на още двѣ, тѣ още на двѣ и това наричаме размножение.

Слѣдователно, ако се съберете съ едно същество, което се ражда чрѣзъ дѣление на клѣтките, а вие се раждате по особенъ начинъ, ще ги питате: “Какъ се раждате?” - “Е, чрѣзъ прѣкълцване.” - “Ами какъ така!?”

И тѣй, ако влѣзете въ духовния животъ и искате да раждате по този начинъ, който вие знаете, ще ви изпѣдятъ навънъ и за 10 000 години нѣма да ви пуснатъ тамъ. Съ самата мисль ще оскверните небето. Ако проектирате тази мисль въ духовния свѣтъ, какъ ражда жената, какъ зачева, вие ще опетните небето и нѣма да ви пуснатъ тамъ за 10 000 години. Слѣдователно, нашиятъ животъ на земята е едно посмѣшище, въ него нѣма онова възвишено, благородно чувство, да влѣземъ въ положението на жената, когато ражда, а казваме: “Тя е крава, нека се тели, тя е овца, нека ражда агънца.” А като се родятъ агненцата, казвате: “Ние знаемъ какво да правимъ съ тѣзи агненца.” Това е схващане на вълка. Въ древността между овцитѣ и вълцитѣ е имало култура, тѣ заедно сѣ трѣва пасли и братски разговаряли. Обаче единъ день дошълъ учителъ на вълцитѣ и казалъ: “Не само съ трѣва ще бѣдатъ живи вълцитѣ, но и съ всѣко месце отъ овцитѣ.” Рекла-мирали новото учение на този учителъ и започнали съ овци да се хранятъ. И отъ тогава кръвьта на овцитѣ се продала.

Сега дойде при васъ нѣкой учитель и казва: “И съ месце може да се живѣе.” Азъ вземамъ това като символъ. Братството и приятелството между овцитѣ и вълцитѣ изчезнало като се произнесълъ тѣхниятъ учитель, че не само съ трѣва може да се живѣе, но и съ месце. Отъ тогава вълкътъ яде месо, но и трѣва пасе отъ врѣме на врѣме, когато нѣма месо.

Сега умоветъ на насъ съврѣменнитѣ хора сж тѣй изопачени, както умѣтъ на вълка. Попитайте най-правовѣрния човѣкъ - въ какво седи правотата на Христовото учение, той ще ви каже, че Христосъ е дошълъ да спаси свѣта. Другъ ще ви каже, че Христосъ е дошълъ да научи хората да се любятъ. Е, дѣ е онзи опитъ на земята, дѣ е това училище, дѣто учението на Христа се прилага въ неговата пълнота. Влѣзте въ кѣщата на най-правовѣрния християнинъ, той ще ви погледне, ще заключи кѣщата си, ще заключи касата си, яденето си. Той ще ви гошава, но всичкитѣ му каси сж затворени. Ако му поискате 2 - 3000 лева, ще ви каже: “Ти прѣкали, гледай отъ другаде да поискашъ.” А това е учението на свѣта. Споредъ учението на свѣта, всѣки трѣбва да работи; споредъ учението на свѣта, слабиятъ трѣбва да работи за силния, споредъ учението на свѣта, силниятъ трѣбва да се ползува отъ месцето на слабия; споредъ учението на свѣта, вашата дѣщеря трѣбва да стане наложница на силния. Това е учението на свѣта и него наричатъ християнско културно учение. Това азъ наричамъ едно паталогическо учение, неразбиране на онзи великъ Божественъ законъ, който работи сега вжтрѣ у насъ.

Ще ви приведа единъ примѣръ, който се случилъ къмъ края на сребърния периодъ на човѣшкия животъ въ врѣмето на алмаритѣ. Последнъ царъ въ това врѣме билъ Алмаръ. Този царъ прокаралъ единъ законъ, споредъ който, когато нѣкой забогатѣе, той взималъ излишъка отъ богатството му и го давалъ въ заемъ на бѣднитѣ, на които не достигали срдѣствата. Когато идвали при този царъ двама души да се сѣдятъ, той постѣпвалъ така: този, който извършилъ прѣстѣпленieto, той го осѣждалъ, но прѣди всичко го повиквалъ въ

къщи да го угости, а после го изпращалъ въ затвора. Затворътъ билъ постланъ съ хубави килими, добра обстановка, и всички затворници живѣли като нѣкои дукове. Като идвалъ нѣкой праведенъ при него, той го оправдавалъ, но като си излизалъ, заповѣдвалъ да му ударятъ по нѣколко тояги и да му се дадатъ нѣколко градини и ниви, да ги обработва и да сѣе. И тъй, затворитъ на този царь били пълни все съ такива дукове. Царятъ имъ доставялъ всички удоволствия, но ималъ едно правило: всѣки затвор-никъ билъ длъженъ, излишъкътъ, който оставалъ въ цукалото му, самъ да си го изхвърля навънка. Е, какъ мислите, този царь постѣпвалъ ли е умно? - Много умно е постѣпвалъ. Азъ питамъ сега: Вие бихте ли замѣнили затворническия животъ на дука съ свободния животъ на онзи праведенъ, който отглеждалъ градини и ниви, макаръ да му удряли по 10 прѣчки на задницата?

На онзи, който правилъ прѣстѣпления, никакво наказание нѣмало, хубави килими ималъ, богата храна, добръ прѣкарвалъ живота си. Това е единъ фактъ. Вие се чудите защо свѣтътъ днесъ е така. Днесъ царува царь Алмаръ и всички прѣстѣпници е турилъ въ такива затвори. Тѣзи затворници иматъ и килими и канапета, всичко си иматъ, но цукалата си трѣбва да изнасятъ сами навънъ. А на праведнитъ казва: “Вие, които живѣете по Бога, ще имате градини и ниви, ще орете, ще сѣете и по 10 прѣчки на задницата ще ви удрятъ.” Казвате: “Това значи да правишъ добро!” Днес царува царь Алмаръ и хората не сж го разбрали. И Писанието казва: “Когото Господъ обича, наказва го, а когото не обича - не го наказва.” Въ какво седи наказанието? Тази единица, тази прѣчка показва, че всички нѣща въ свѣта трѣбва да се мърятъ съ тази единица, която нито увеличава, нито намалява нѣщата.

Слѣдователно, всѣки, който разсѣждава съ тази единица, ще има най-вѣрни схващания за живота. Ако жената схваща своя животъ като Божественъ, като сжщество, което е излѣзло отъ Бога, ако разбира, че животътъ не я ограничава, че мжжътъ не я ограничава, тя

ще издържа пръспокойно всички нещастия. И за мъжа е същото. Но когато започнем да мислимъ, че свѣтътъ е такъвъ - онакъвъ, когато го измърваме съ числото 2, нещастията започватъ да се увеличаватъ. Вие казвате: “Ние това го знаемъ.” Не го знаете, опитъ не сте направили. Не казвамъ за всинца, нѣкои сж направили опити, но нѣкои сж спрѣли на живота и казватъ: “Не си струва много да живѣе така човѣкъ, да изгубваме едно-друго: канапетата, килимитъ си изгубихме, бѣдни станахме.” Е, щомъ сте бѣдни, вие сте между праведнитъ, а щомъ сте богати, царьтъ ви изпраща въ този мобелиранъ затворъ. Царьтъ си ималъ двѣ книги, въ които си записвалъ, държалъ смѣтка, какво взималъ отъ богатитъ и какво заемалъ на сиромаситъ. Богатитъ хора въ тази държава постоянно се оплаквали отъ царя си, че той ги онеправдалъ, а сиромаситъ казвали, че отъ тѣхния царь по-добъръ нѣма. Но като си държалъ смѣтка за всичко, на всѣки 50 години царьтъ викалъ поданицитъ си и казвалъ: “Ти толкова ми дължишъ, ти толкова и т.н.” А на богатитъ, които осиромашѣвали, той казвалъ: “Ти припечели толкова, ти припечели толкова и т.н.” Тогава всичко се изменило. Богатитъ казвали: “Царьтъ спечели за насъ”, а беднитъ казвали: “Излъга ни царьтъ.”

Слѣдователно и вие трѣбва да се освободите отъ тѣзи илюзии. Ако ви дава царьтъ, ще си го вземе, ако вземе, ще ви го върне. Това е великъ законъ, който работи въ природата. Всѣко нѣщо, което е припечелено, никой не може да ви го вземе. Никое сжщество въ свѣта не може да ви отнеме благото, което сте спечелили съ честень трудъ и потъ на лицето си. Никой не може да ви го вземе, а ако вие сами си го изгубите, не се плашете, това благо, кога и да е, ще ви дойде пакъ. Азъ нѣмамъ врѣме да ви разяснявамъ вжтръшнитъ тайни на живота, защото вие сами ще ги изучите, когато изучавате окултната наука по-дълбоко.

Всинца вие ме слушате и едни отъ васъ не разбиратъ едно, други - друго. Когато ви говоря, нѣкои казватъ: “Защо не обхваща нѣщата

отъ по-висша областъ?” А други казватъ: “Защо не снете по-долу?” Азъ се старая да ме разбиратъ поне 25%, повече отъ това не мога да направя нъщата ясни. Казвамъ: вие трѣбва да прѣживѣвате нъщата, защото имате всички способности, всички чувства, имате всички условия, всичко е скрито у васъ. Вашиятъ животъ е едно отъ най-големитъ блага, които Богъ ви е далъ. Ще ви дамъ едно твърдение: сега най-лошиятъ животъ, животътъ на най-лошия грѣшникъ има хиляди пѣти повече условия за развитие, отколкото единъ ангелъ. Какво ще кажете сега? Единъ ангелъ ако иска да мине прѣзъ една висока йерархия на развитие, трѣбва да слѣзе на земята, да мине прѣзъ всички страдания на човѣка.

Ангелътъ мяза на едно дърво, което може да стане само побемистото, но нагоръ не може да расте. Вие казвате: “Ние да сме ангели.” Слѣдователно, ангелитъ ламтятъ, иматъ стремежъ да изпитатъ човѣшкия животъ. Тѣ биха замѣнили своя животъ съ вашия, за да изпитатъ вашитъ най-големи страдания, но Божествениятъ законъ не имъ позволява това. Най-голяма привилегия е за единъ ангелъ да му се позволи да се въплоти. За него ще се отвори една нова областъ въ битието. Не мислете, че ако не се въплотите вие ще може да разберете единъ животъ.

Вие не може да разберете единъ ангелски животъ, докато не минете прѣзъ него. И обратното е вѣрно. Най-долниятъ животъ на ангелитъ е 100 пѣти по-горенъ отъ най-висшия животъ тукъ на земята. Това е по своята интензивностъ. Хората тукъ на земята сж още като растения. За да дойде единъ ангелъ тукъ на земята и да бжде въ съприкосновение съ васъ, трѣбва дълго врѣме да ви бутатъ, като едно растение, съ своитъ губерки, докато раздвижи мозъка ви. Вие за него минавате като единъ първокласенъ тѣпакъ. Вие сте заспали и питате: “Защо ни буташъ?” Той ви бутатъ, за да ви покаже, че при васъ има едно сжщество отъ по-висока култура, съ което трѣбва да дойдете въ съприкосновение.

Та, онази жена, която остава на земята, сте вие, а тази която се взима, е ангелът, ангелският живот. Праведният при праведен си отива. Следователно, когато кажемъ, че трѣбва да се обърнемъ къмъ Бога, тази идея минава прѣзъ цѣлата култура. Два живота вървятъ едновременно въ човѣшката душа. Това навсѣкъдъ може да се провери. Коренитъ сѣ единъ животъ, клонетъ - другъ. Горното се взима, а долното остава. Едната жена се взима, а другата остава. А когато развитието е дошло до извѣстна степенъ, че тѣзи два живота сѣ примирени, тогава това цѣлото го изкопаватъ и го насаждатъ на друго мѣсто.

Трѣбва да имаме това правилно разбиране за живота. Духовниятъ животъ, религиозниятъ животъ е за млади хора, а не за стари. Всички стари хора да си вземете шапките и да не ме слушате. Васъ ще ви пратимъ тамъ, въ затвора, съ мобилиранитъ стаи, съ хубавитъ канапета и килими, тамъ ядене и пиене ще имате, а младитъ ще ги пратимъ на нивата и по 10 тояжки на задницата ще имъ ударимъ.

Щомъ ви ударятъ по 10 тояжки, да знаете, че сте отъ избранитъ. Първото нѣщо е да видите, имате ли на задницата си нѣщо нашарено. Ако имате нѣщо нашарено, вие сте отъ новата култура, нѣмате ли нищо нашарено, вие сте отъ старитъ, отъ останалитъ и нищо нѣма да остане отъ васъ. Облажавамъ тѣзи съ нашаренитъ задници или на другъ езикъ казано: Облажавамъ всички тѣзи, които геройски сѣ прѣкарвали всички страдания.

Това, което ви казвамъ, може да се постави на единъ наученъ опитъ. Не считайте, че животътъ, който имате не струва нищо. Това е едно голѣмо заблуждение. Вашиятъ животъ е едно голѣмо богатство. Заблуждение е когато онзи философъ е дошълъ при вълците и казва: “Не само съ трѣва, но и съ месце може да се живѣе.” Той казва на човѣцитъ: “Не само съ трудъ, но и съ пари ще се живѣе.” Отъ дѣ се взиматъ парите. Паритъ днесъ сѣ месцето, което причинява най-голѣмитъ страдания на хората. Много хора сѣ изгубили умоветъ си зарадъ паритъ. Нѣкой човѣкъ, като му взематъ паритъ, полудява! И

на хрис-тиянитъ казвать, че сж герои. Онзи, който може да живѣе само съ трѣва, онзи който може да живѣе безъ пари, той е герой. Но вие ще ми кажете: “Как е възможно това, да се живѣе безъ пари?” Азъ не говоря за вашия строй, при сегашнитъ условия. Щомъ е човѣкъ на земята, да живѣе, той ще има нѣкаква сила, нѣкакви способности, нѣкакви дарби, за които богатитъ хора ще иматъ нужда отъ него. Ако твоитъ мускули сж здрави, онзи, богатиятъ, който живѣе на канапета, ще те повика, да му съградишъ единъ затворъ. Не си ли способенъ, никой нѣма да те повика. Азъ наричамъ неспособни богатитъ хора. Способни сж онѣзи, които работятъ на нивитъ, на градинитъ.

И тъй, неспособнитъ, благороднитъ хора сж тѣзи, които живѣятъ на канапета. Това не е упръкъ, азъ не казвамъ като отидете сега въ къщи да захвърлите килимитъ, канапетата, си защото вие нѣмате тази доблестъ, но ви казвамъ: “Дръжте си килимитъ, дръжте си канапетата.” Само ако ви удари царь Алмаръ 10 тояги, тогава излъзте отъ затвора. Въ деня, когато ви ударятъ 10 тояжки, прѣкръстете се и на нивата, а до тогава - стойте си въ затвора. Като ви извикатъ да ви ударятъ 10 тояжки и ви изпратятъ на нивата, праведни сте. Ако си грѣшенъ, ще те нагостятъ и ще те поставятъ въ добръ мобилиранъ салонъ, съ хубави килими и канапета. Алмаръ разсѣждавалъ така: Този човѣкъ билъ смѣлъ, безстрашенъ и за тѣзи, които нарушавали законитъ, за тѣхното безстрашие имъ давалъ угощение и ги поставялъ въ затворъ съ килими и канапета. А на праведнитъ, защото сж страхливи, заповѣдвалъ да имъ удрятъ по 10 тояжки, да ги направятъ безстрашни.

Нѣкой казва: “Честенъ човѣкъ съмъ.” - Да, защото те е страхъ отъ тояги. Та и въ свѣта този законъ е вѣренъ. Когато дойдемъ въ свѣта, трѣбва да работимъ за доброто и да избѣгваме злото не отъ страхъ, а да разбираме законитъ, че тѣзи два свѣта сж несъвмѣстими. Тѣзи животи ще ги използувате. Низшиятъ животъ ще използувате за

коренитъ на вашия животъ, а висшия - за цвѣтоветъ и плодоветъ на вашия животъ.

Слѣдователно, трѣбва да примирите тѣзи два живота, тѣй както се проявяватъ. А вие казвате: “Този животъ да се измѣни.” При сегашнитъ разбираня, които имате, не може да дойде царството Божие. Единъ има едно разбиране, другъ - друго разбиране. Даже религиознитъ хора, които се мислятъ толкова напреднали и между тѣхъ има толкова противорѣчия. За спасението напримѣръ има толкова мнѣния, за царството Божие има толкова тълкувания, че и досега не сж го разрѣшили какво е то. И затова Христосъ трѣбва да дойде на земята, да каже на своитъ ученици, да каже на своитъ послѣдователи въ какво стои неговото учение, защото всичко, което е казалъ Той, не е написано, а е взето само една микроскопическа частъ отъ него, затова трѣбва да влѣземъ въ природата, да изучимъ всичко въ нея. Вчера бѣхъ съ нѣколко приятели въ градината подъ дърветата и имъ казвамъ: Прѣди нѣколко години, а именно въ 1911 година е било тѣй влажно, както сега. Това четохъ отгорѣ. Казвамъ имъ: Това, което казахъ на васъ, нѣма да казвате на другитъ. За въ бѣдеще и тѣ ще знаятъ кога годината е била влажна, а сега всички очакваме да дойде нѣкой отъ небето да ни даде знания наготово. Не, ще се стегне вашия умъ, трѣбва работа - сърцето ви да работи, волята ви да работи день и нощъ, не да се безпокоите. Трѣбва интензивна, благородна работа на ума! Като влѣзе една лъжлива мисль въ ума, като влѣзе едно лъжливо чувство въ сърцето, да ги изхвърлите! Като се роди една лъжлива мисль, едно лъжливо желание или дѣйствиe, по тази окултна наука ние може да кажемъ като по това дърво: прѣди толкова години тази лъжлива мисль се яви, и сега я прѣживяваме.

И Христосъ казва: “Една отъ тѣзи жени се взима, а другата се оставя.” Значи, всѣки единъ животъ, който е въ хармония съ Бога, се взима, а всѣки животъ, който не е въ хармония съ Бога се оставя. Слѣдователно, ако вашиятъ умъ е въ хармония, ако вашето сърце е въ хармония, взима се. - “Докажи ни,” казвате. Въ Божествения свѣтъ

нѣма доказване. Ела, вижъ и опитай! Всичко е съ опити и като направишъ 99 опити върни, всичко е върно. Тамъ всичко се опитва, не е както тукъ на земята.

И тъй, Христосъ прѣдупрѣждава своитѣ слушатели, казва имъ: “Пазете се отъ животъ на Лотовата жена.” Забълъзалъ съмъ нѣкои, които ме слушате, казвате: “Ние да се върнемъ пакъ къмъ старото.” Е, въ какво седи това старо учение? Азъ бихъ желалъ да го опишете. Историята го е описала. Посѣтете скотобойнитѣ, бойнитѣ полета, посѣтете химическитѣ лаборатории, навсѣкъдѣ ще видите какъвъ е сегашниятъ животъ, за какво се готвятъ хората. Сега хората се готвятъ да се изтрѣбватъ. Религиозни хора съ религиозни се изтрѣбватъ, учени хора съ учени се изтрѣбватъ, жени - съ жени, мъже - съ мъже. Защо? - Мъжете се изтрѣбватъ за жени, женитѣ се изтрѣбватъ за мъже. Богати се биятъ едни съ други, сиромаси се биятъ едни съ други, всички сж въ едно военно положение. И послѣ казватъ: “Тѣй написалъ Господъ, това казалъ Господъ.” И това било Христово учение! Не, това сж прѣживввания на старата култура, това сж утайки отъ старата култура. Това, което изпитваме, това което усъщаме, че тежи надъ насъ, това е кармата на цѣлото човѣчество. Това е единъ дългъ, който изплащаме. Всички ще бждемъ засѣгнати, всѣки, ще понесе нѣщо отъ тази карма. Който се взѣме, той ще бжде освободенъ, той ликвидира съ тази карма, а онази жена, която остава, показва, че кармата **Ж** още не е ликвидирана.

И тъй, въ сегашния животъ се изисква смѣлость и разумно използване на онѣзи условия, при които живѣемъ. Не казвайте, че “азъ съмъ неспособенъ”, а използвайте дарбитѣ и силитѣ, които имате, вие не сте използвали и 1/100-на частъ отъ дарбитѣ си. Вие, като срѣщнете нѣкой човѣкъ, не го цѣните за неговитѣ вжтрѣшни качества, а вие го цѣните по това - високъ ли е, хубавъ ли е, хубаво ли е облѣченъ, има ли високо обществено положение, богатъ ли е и т.н. Щомъ е окжсанъ, може да е светия, вие казвате: “Бѣденъ е, не си струва съ бѣденъ да дружишъ, белялия човѣкъ е той.” Така и мъжътъ

оцънява своята жена, жената - своя мъжъ, така и майката оцънява своите дъца, дъцата - майка си и баща си. Когато бащата е богатъ, ученъ, дъщеритъ и синовеътъ го цънятъ, но когато е бѣденъ, простъ, не искатъ да го знаятъ. И това било християни. Насъ искатъ да ни убѣдятъ, че външниятъ животъ е сила. Не, Божествениятъ животъ е скритъ вътрѣ въ насъ, и той е силата. Онази сила, която създава благородни чувства, онази сила, която хвърля светлина върху пѣтя ни, това е реалното, това е, което ние прѣживваме. И време е вече всички да тръгнемъ въ този пѣтъ, вътрѣшно да тръгнемъ.

Нъкой казва: “Дай си ржката!” Е, хубаво, дадемъ ржката си като войници, отидемъ на бойното поле, биемъ се, но като се върнемъ, едни взиматъ нъщо, други нищо не взиматъ. Единъ се върне съ извадено око, другъ съ счупенъ кракъ. “Е, казва, за отечеството.” Не е това даване ржка. Да си дадешъ ржка, значи двѣ воли да се съединятъ, два ума да се съединятъ, да работятъ за облагородяване на човъка въ всички области на науката, а не да казваме, че тѣй учи науката, тѣй - религията. Въ свѣта има само една Божествена наука. Въ Божествения свѣтъ нъма религия. Ако влѣзете въ Божествения свѣтъ и говорите за религия, ще ви се смѣятъ. Тамъ нъма храмове, нъма свещеници, нъма такива свѣтли облѣкла на свещеницитъ, нъма служби. Е какво има? Има други нъща, които вие не сте сънували. Ако бихъ казалъ какво има, ще кажа съ езика на Павла: Нито на умъ не ви е идвало, нито съ сърце сте изпитвали какво има въ този свѣтъ.

Отъ кога дойде религията? Съ падането на човъка. Когато човъкъ падна, започна да създава църкви, започна да избира владици, свещеници. И казва: “Азъ по неговитъ стѣпки ще ходя.” И тѣй, вмѣсто да гледа Бога, гледа свещеницитъ и владицитъ. Че вие си ги създадохте и казвате, че Богъ чрѣзъ тѣхъ ще говори. Лъжете си. Господъ чрѣзъ свещеници, попове, владици не говори. Господъ чрѣзъ платени сѣдии, министри не управлява. Всички тѣзи служби въ Божествения свѣтъ ни поменъ нъматъ отъ отплата, отъ любовъ работятъ тѣ. Е, какъ ще сравнятъ Божествения свѣтъ съ земния? Ще

кажете: “Съ какви ли дрехи ще бъдемъ облѣчени въ небето, моятъ мжжъ дали ще бжде съ фракъ, цилиндъръ, съ ржкавици и т.н.?” Това е смѣшно. Като питатъ какъвъ е религиозниятъ животъ, нѣкой пжтъ и азъ го описвамъ какъвъ е този животъ. Питатъ ме: “Право ли пишатъ ясновидцитъ?” Право е, това е видѣлъ, това пише. - “Но тъй ли е?” Споредъ него е тъй, споредъ мене не е тъй. Слѣдователно духовниятъ, Божественитъ животъ трѣбва вие сами да го провѣрите, или поне вашиятъ умъ трѣбва да бжде толкова прозорливъ, че като ви дадатъ една формула, единъ символъ, да може да го отгадаете правилно.

Питамъ: Защо животнитъ ходятъ хоризонтално, защо дърветата сж насадени съ главата надолу, а вие ходите съ главата нагоръ? Какъ тъй? Споредъ закона на земното притяжение всички тѣла се стремятъ надолу, тогава защо вашата глава, която е тъй тежка, не е надолу, а е изправена нагоръ? И послъ, ако погледнете човѣка, ще видите, че неговата глава въ духовния свѣтъ се върти тъй, както се върти едно махало. Докато се върти тя, вие живѣете, спре ли тя, става припадкъ, прѣставате да живѣете. Въ духовния свѣтъ вие прѣдставлявате едно колело, което, докато се движи правилно и вие правилно ходите, прѣстане ли да се движи - падате. И тъй, вашиятъ животъ горъ е само едно колело, а вие си прѣдставлявате, че сте много нѣщо, много нѣщо може да направите.

Ще кажете: “Е, Божественъ човѣкъ е.” Да, видѣли ли сте какво нѣщо е Божественитъ човѣкъ? Тогава и кравитъ и тигритъ и лъвоветъ, като разсжждаватъ, мислятъ, че Божественото е като тѣхъ. Божественото не може да се сравни съ сегашния човѣкъ. Не се лъжете! Казвате: “Човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие.” Този човѣкъ е прѣгърпѣлъ три прѣобразования. Първо е билъ направенъ по образъ и подобие Божие, послъ билъ направенъ отъ калъ и най-послъ отъ едно криво ребро била направена жената и като оголѣли, Господъ имъ направилъ една кожа отъ звѣръ, съ която да се облѣкатъ. И сега този човѣкъ, който е облѣченъ съ кожа отъ звѣръ,

казва: “Азъ съмъ направенъ по образъ и подобие Божие.” Ще бжде смъшно да мислите така. Вие тръбва да пръвърнете човъка два пжти.

Тогава ще ви приведа слъдното разяснение отъ геометрията: ако ви кажа 2 въ първа степенъ, 2^2 , 2^3 , 2^4 и ви питамъ: кое отъ тѣзи числа разбирате - 2^1 , 2^2 , 2^3 или 2^4 ? Ако разберете 2 въ първа степенъ, то значи: мъжътъ и жената, които вървятъ въ една права линия, ходятъ като войници. Ако кажатъ 2^2 , показва, че се движатъ въ двѣ измѣрения, въ единъ квадратъ, въ по-широка плоскостъ; ако кажатъ 2^3 , показва, че се движатъ въ кубъ, има и широчина и дълбочина и височина, а 2^4 показва, че живо-тътъ се разширява още повече. Какъ ще се върви, като се каже 2^4 ? Ето кждъ не стига човѣшката пипка. Тогава тръбва да ви кажа да си затворите сегашнитъ очи, за да ви покажа накждъ да вървите. Като си затворите сегашнитъ очи, ще се подвижите въ тази посока, въ посоката на 2^4 , а докато ви сж отворени очитъ, ще се движите само въ три посоки. А това, казано въ научна форма, значи да концентрирашъ съзнанието си вътръ. Какво значи да концентрирашъ съзнанието си? То значи да влѣзешъ въ единъ обширенъ свѣтъ, дѣто материята има друга форма, съществата - друга форма, растенията - друга форма. Слъдователно, четвъртата посока се рѣшава така: ще затворите очитъ си, ще влѣзете въ четвъртата степенъ. Но вие казвате: “А, да ми се затворятъ очитъ, опасна работа е.” Докато не е билъ въ първа степенъ, докато не е билъ въ втора степенъ, докато не е билъ въ трета степенъ, да стои съ отворени очи, но онзи, който е ходилъ въ тритъ посоки, казвамъ: “Ти си затвори очитъ, сега въ четвърта степенъ - горь!”

И тѣй, тръбва правилно разбиране, не се самоаб-луждавайте да мислите, че религията или духовниятъ животъ е само едно приятно настроение, той съдържа и мисли, но въ духовния животъ седятъ и причинитъ, защо този животъ е такъвъ, а не другъ. Въ битието не може да минемъ по другъ начинъ. Свѣтътъ така е създаденъ сега. Никой не е въ състояние да измѣни живота, той самъ по себе си ще се измѣни, защото нашата земя, цѣлата вселена се измѣня и слѣдъ

хиляди, хиляди години ще се намъримъ въ една нова материя и тогава на земята ще се явятъ нови форми. До това врѣме ние се подигаме. Едни се подигатъ, други оставатъ долу. Тѣзи, които се подигатъ, казвамъ че възкрѣсватъ, а другитъ оставатъ въ гробоветъ, т.е. оставатъ да повтарятъ старата култура въ новъ пѣтъ. Тѣзи хора, които оставатъ въ тази еволюция, ще бѣдатъ демони за животнитъ и растенията, тѣ ще ги измѣчватъ тогава. Едно врѣме, когато хората сж били ангели, частъ отъ тѣхъ не сж издържали изпита си, паднали сж и днесъ тѣ ни измѣчватъ. Сега ще си зададете въпроса: “Защо е трѣбвало да бѣде тѣй?” Не е ваша работа. Ако искате да разрѣшите този въпросъ, питамъ ви: Защо ядете? Бихме ви разрѣшили този въпросъ, тази тайна, ако се откажете да ядете. Можете ли да се откажете да ядете? - Не можете. Можете ли да се откажете да мислите? - Не можете. Можете ли да се откажете да чувствувате? - Не можете.

Злото въ свѣта, това е една необходимостъ въ развитието на битието, едно благо. Безъ тази необхо-димостъ вие щѣхте да бѣдете на мѣстото на този демонъ. Сега други сж, които ви измѣчватъ, иначе вие щѣхте да бѣдете на тѣхно мѣсто. Слѣдователно, благодарете, че има кой да ви замѣства, благодарете, че ви мѣчатъ, като ви мѣчатъ, съ това ви избавятъ да не паднете въ тѣзи трапове. Дойде единъ лошъ духъ, ограбва ви богатството, невидимиятъ свѣтъ допуска това, понеже знае, че това богатство ще го употребите за развала на вашия животъ. Богъ ви е далъ здраве, но това здраве ще използвате за пакостъ на вашитъ близки, като извършите нѣкакво прѣстѣпление, затова Богъ изпраща този лошъ духъ да ви отнеме здравето и вие трѣбва да му благо-дарите. Тѣ, лошитъ духове, косвено ви правятъ едно добро, безъ да съзнаватъ това. Ако съзнаваха, нѣмаше да правятъ тѣзи пакости, но затова щѣхте да си патите. Единъ день, когато се подигнете въ живота, нѣма да останете, като жабитъ да дигате шумъ, нѣма да остане вѣчно да мислите какво ще каже тази комисия за прѣхраната.

Това положение ще се измъни, както онази млада мома, която се готви за булка, първо връме мисли все за вѣнеца си, мечтае си за това - онова, а като се ожени, казва: “Разбрахъ този животъ, нѣма да се женя повече.” Да, като остарѣе, кой ще се жени за нея? Нѣкоя баба казва: “Синко, наживѣхъ се, не искамъ да живѣя повече на този свѣтъ.” Казвамъ: “Ами ако си млада мома?” - “Е, ако съмъ млада мома...” Благочестива е тя сега! Казва за нѣкоя млада мома: “Това младото още сопола му тече, пѣкъ...” Ами ти като бѣше млада? - “Е, бѣхъ глупава.” Ами ако сега си млада? - “Е, ще бѣда сѣщата.” Това е завистъ. Нѣма нищо, тази баба нѣма защо да забранява на младитѣ да се любятъ. Любовта е добъръ поривъ. Може да има криви опити на любовта. Слѣдователно ние трѣбва да оправимъ, да разберемъ защо тази любовъ е излѣзла такава, а не каквато я искаме.

Христосъ казва: “Едната се взима, а другата се остава.” Като се вземе едната, като се мине отъ единъ животъ въ другъ, почвашъ да побѣждавашъ мѣчнотиитѣ въ този животъ, това показва, че едната жена, която е млѣла долу въ стомаха, сега се качва горѣ въ дробоветѣ, до духовния животъ и почва да работи. И тѣй, религиознитѣ, духовнитѣ хора трѣбва да бѣдатъ умни, а не глупави хора, не хора на фантазията, а хора, които боравятъ съ реалноститѣ, съ видимото, съ осѣзаемото и трѣбва да знаятъ кое е вѣрно, кое не е вѣрно. Когато говоря за духове, азъ имамъ друго понятие за духове; когато говоря за ангелитѣ, азъ имамъ друго понятие отъ това, което вие разбирате. Когато чета описанието за ангелитѣ и духовния свѣтъ, смѣшно е това описание. Има нѣщо подобно, но то е вѣтрѣшно, то е въ онзи вѣтрѣшенъ принципъ, в който нѣма никакво изопачаване. Когато говоришъ за любовта, а разбирашъ съединението на мѣжа и жената, това не е любовъ, това е работене, това е за продължение на рода. Ако майката работи, това е човѣшки егоизъмъ, да има за стари години. Любовта е най-възвишеното чувство, което сѣществува въ свѣта, то не е нито чувство на мѣжа, нито чувство на жената, нито чувство на майката. Сега ще опитате всички тѣзи видове любовъ и

като опитате всички форми на любовта, тогава една отъ тѣзи твои жени ще се вземе и ще кажешъ: “Едно врѣме бѣхъ слуга, а сега виждамъ, сега разбирамъ какво нѣщо е любовта.” Затова Павелъ казва: “Едно врѣме знаяхъ отчасти, а сега ще...”¹

Ние ще изпитаме любовта тѣй, както Богъ я проявява въ насъ и тази любовъ ще ни даде по-новъ потикъ на науката въ всички отрасли, всичко да се застѣпи. Азъ искамъ отъ младитѣ да учатъ, да не кажатъ, че на насъ, религиознитѣ, науки не ни трѣбватъ. Не се лъжете! По опасенъ човѣкъ отъ религиозенъ безъ наука - нѣма. Всички знания, до които човѣчеството е достигнало, религио-зниятъ човѣкъ трѣбва да ги има. Ще кажете: “Като отидемъ въ небето, ще учимъ.” Тамъ е другъ въпросъ, всички трѣбва да имате знания. Азъ не говоря за такива знания, че да бждете справочни книги, да сте съ много знания. Това азъ наричамъ натоварена камила. Трѣбва да имате знания, но да разбирате законитѣ, да разбирате защо свѣтътъ е създаденъ така и защо се появили тѣзи науки. Всичко е потрѣбно. Вашиятъ обективенъ умъ, като работи, ще създаде вѣждитѣ ви, вашиятъ разсѣдъкъ, ще създаде челото ви; творческиятъ умъ ще създаде друго нѣщо. Слѣдователно, ако не се развивате правилно, вашата глава ще бжде деформирана, нѣкъдъ ще има издатини, другадъ сплеснати мѣста. Кѣмъ всичко човѣкъ трѣбва да се стреми, разнообразие трѣбва да има - само тогава вашиятъ организъмъ ще се развива правилно, симетрично. Турете разнообразието въ живота и животътъ ви ще стане добъръ.

Турете една жена въ мелницата, тамъ двѣ жени не трѣбватъ. Чудни сѣ хората, когато нѣкой ви пита, какво е вашето учение! Нѣма двѣ учения, едно учение има въ свѣта. Ще кажете тѣй: “Ние искаме да бждемъ трудолюбиви, честни ученици на великото Божествено училище въ свѣта, да оправдаемъ всички разноски, които сѣ положили за насъ нашитѣ братя и сестри, да оправдаемъ всичкото

¹ Изречението е недовършено

довърие, да използваме всичко въ свѣта.” Не трѣбва да влѣзете въ затвори съ килими и канапета, а да изучавате всѣки изворъ, всѣко цвѣте, всички условия въ природата, защо сж създадени така. Ако вашитѣ очи сж сини, защо е така? Ако сж черни, защо? Защо носѣтъ ви е широкъ? Вашитѣ очи сж черни или сини още прѣди хиляди години. Сини или черни ви сж очитѣ, това показва епохата въ живота ви, условията, при които сте живѣли. Сега казвате: “Сини очички има.” Не, ти трѣбва да знаеш какво озна-чаватъ тѣзи сини очички на жена ти и тогава ще разберешъ какъ жена ти ще дѣйствува спрямо тебе. Хора съ сини очи сж хладни хора, въ тѣхъ много въображение нѣма, много чувства нѣма. Хора съ сини очи сж повече хора на пасивната вѣра. А какви сж хората съ чернитѣ очи? Ще обясня единъ окултенъ законъ. Възмете напримѣръ бѣлия и черния цвѣтъ. И двата сж пасивни цвѣта. Черниятъ цвѣтъ е емблемъ на злото, а бѣлиятъ - на доброто. По какво се различаватъ? Черниятъ цвѣтъ поглѣща всичко въ себе си, а бѣлиятъ цвѣтъ всичко изпѣжда. Защо черниятъ поглѣща? Черниятъ цвѣтъ, понеже е въ борба съ бѣлия, иска да поглѣгне всичката енергия на бѣлия, та да го управлява. Бѣлиятъ цвѣтъ, като е въ борба сжщо съ черния, прониква въ него. Бѣлиятъ цвѣтъ е въ положението на онѣзи малки жабчета, които прѣзъ устата влизатъ въ стомаха на крокодила и като влѣзатъ тамъ, започватъ да го прѣгризватъ, направятъ дупка, нахлува вода въ стомаха му и не минатъ 20 минути, крокодилтъ се обръща съ корема си нагорѣ.

Та черниятъ цвѣтъ, който е поглѣгналъ всички лжчи на бѣлия цвѣтъ, самъ се разрушава и слѣдователно става основа за култура. Затова чернитѣ хора сж културата на свѣта, отъ тѣхъ започватъ чувствата. Хората не ги харесватъ, но безъ тѣхъ култура нѣма. Безъ черноземъ, жито не става. Бѣли хора, бѣли жени, но житце не даватъ. Черни хора, черни жени - хубаво житце раждатъ. Казвате: “Лошъ човѣкъ, черенъ човѣкъ.” Казвамъ: Черенъ е, но жито ражда. - “Бѣлъ е”, казвате. -Бѣлъ, но жито не ражда. Ще турите бѣлата жена въ

черната, ще ги размъсите и тогава много плодъ се получава. Такъвъ е законътъ въ природата. Всичко ще използвате.

Отъ тѣзи двѣ жени едната е бѣла, другата - черна. Бѣлата трѣбва да влѣзе въ черната - този висшъ духовенъ животъ да влѣзе вътрѣ. Човѣкъ като умира, казва: “Азъ свършихъ съ тритѣ измѣрения, започвамъ съ четвъртото.” Като затворишъ очитѣ си, тогава ще влѣзешъ въ четвър-тото измѣрение, но много хора и като затворятъ очитѣ си, пакъ за този свѣтъ мислятъ. Не, ще забравишъ този свѣтъ, ще се освободишъ отъ всички тревоги и ще кажешъ: Започвамъ новъ животъ безъ тревоги. Тогава какво ще излѣзе отъ тебе? - Жито ще излѣзе. Като минете въ четвъртото измѣрение, ще станете на жито. Всички сегашни хора ще станатъ на жито, всички ще ги опит-ватъ, но вие ще бждете носители, спасители на свѣта! Затова житнитѣ зрънца сж ангели, напреднали духове. Като взема житното зърно, дълго врѣме го поглеждамъ и си казвамъ: “Като влѣзешъ въ тѣзи хора, ще те разбератъ какво си.”

Бждете смѣли и рѣшителни въ живота си, знайте, че свѣтътъ е създаденъ за васъ, да се учите, а не да създавате лоши мисли да изопачавате живота си.

Бесѣда, държана на 12 юний 1921 година.

И рече му: “дойди слѣдь мене!”

“И като минаваше Исусъ отъ тамъ, видѣ одного челоуѣка, че седеше на митарницата, Матей на име; и рече му: “Дойди слѣдь мене!” И той стана и отиде слѣдь него.”¹

Има двѣ важни положения въ този стихъ: Исусъ, Който минавалъ и Матей, който стоялъ на своята митарница. Азъ взимамъ цѣлия свѣтъ като една митарница, въ която всички хора стоятъ и митарствуватъ. Всички хора сж чиновници на тази голѣма митарница. Каквито и да сж тѣ, каквото положение и да заематъ, всички боравятъ съ извѣстни материали, взимане - даване има въ тази митарница. А що е митарница? - Извѣстни стоки, които влизатъ и излизатъ изъ митарницата навънка и й донасятъ приходи. Това е външната страна. Но човѣкъ самъ по себе си и той е митаръ, въ него постоянно влиза нѣщо. По нѣкой пѣтъ много хубави работи излизатъ изъ неговата уста, но по нѣкой пѣтъ излизатъ и много лоши работи.

Минава Исусъ - единъ обикновенъ човѣкъ, безъ положение, безъ никакво звание и казва на митара: “Ела слѣдь мене!” Той напуща митарницата и отива слѣдь него. Отъ гледището на съврѣменнитѣ културни хора това могатъ да го вършатъ само хора идиоти, т.е. хора, на които положението е осигурено, само тѣ могатъ да си напуснатъ работата, че миналъ нѣкой си Исусъ, който проповѣдвалъ нѣкакво учение, безъ никакво благо. Не може да се разбере защо и за какво може да се напуща митарницата. Но ще кажете: “Та и нашитѣ дѣщери днесъ напущатъ домоветѣ ни.” Да, напущатъ ги, но по-официално. За вашитѣ дѣщери ще дойдатъ кумове, сватове, ще има калясване, ще има разговоръ, едно долу, едно горѣ, та това, та онова, договоръ ще има и най-послѣ ще рѣшите да пуснете вашия митаръ, който е стоялъ въ дома ви, понеже вече е ненуженъ чиновникъ, има

¹ Матей, гл. 9, ст. 9

по-млади от него. Казвате: “Старият чиновник, който е стоял 20 години, може вече да си върви, защото младите ще заемат мястото му. Ако сте във село, кога се жени някоя мома, ще дойдат деверите, сватбарите с кола напичена с цветя, ще има гайдари, с гайди, с свирни, ще задигнат вашия стар митар. От едната до другата митарница ще има игра, свирни. Едното положение е право и другото положение е право. Когато момата се жени и отива по този начин, това показва нейното външно схващане за живота.

Когато ни интересува само външната форма, външните неща, които пръживяваме, които чувстваме, тези неща ни увеличават. Естествено е, те упражняват по-голямо влияние върху нас. Но има и такива неща, които упражняват и едно вътрешно влияние върху ни.

Ще ви приведа един пример из живота. Има красиви момичета и красиви момци, които упражняват своето влияние чрез хубавите си чела, очи, вжди, коси, увеличават се момите, момците едни върху други, но има и такива грозотии, та да те е страх да ги погледнеш, но при това пак се увеличават. Сега да е обектът? Момата казва: “Грозен го намират, но за мене е хубав. Само аз виждам хубостта му.” На момка казват: “Тя малко не е на ума си.” Питам: От гледището на кой ум? От гледището на обективния ум в света, според който всички хора се увеличават от външната форма, сж прави, но от гледището на вътрешния ум и момкът е прав защото този ум се занимава с малко отвлечени форми.

Следователно нещата имат двойка стойност. Аз ще ви уподобя това нещо на следното: представете си една книга с отлично съдържание, написана на скъпоценна хартия, например на златни листа, подвързана също с златни корици, обсипани с скъпоценни камъни. Един ще даде цена само на материалната стойност на книгата, на златото, от което е направена и казва: “Да ми се падне тази книга, зная какво ще направя с нея!” Какво ще направи? - Ще вземе златото, ще го стопи и парите ще употреби за ядене и пиене.

Другъ ще вземе книгата, ще разгледа съдържанието ѝ, ще я използва за добро. Слъдова-телно, ние разглеждаме живота отъ двояко гледище: едни го разглеждатъ като благо да ядемъ, приемъ и да живѣемъ, отъ външна страна, а други - отъ друга страна - разглеждатъ вътрѣшния смисълъ на живота.

Види се, митарьтъ е единъ отъ тѣзи, които успѣха да разбератъ вътрѣшния смисълъ на живота. Той напусна своята митарница и отиде слѣдъ Христа.

И какво е научилъ? Разбира се, трѣбва да го повикаме сега прѣдъ насъ, да ни разправи своята опитность, какво е научилъ. Другояче, безъ него, безъ да знаемъ какво е научилъ той, всичко ще бѣде загадки, прѣдположения. Ако този митарь бѣше единствениятъ, който е приелъ Христовото учение, азъ бихъ направилъ това: щѣхъ да го повикамъ прѣдъ васъ, да ви каже какво е научилъ отъ Христа. Но понеже и вие сте приели това учение, азъ ви притеглямъ сега да освидѣтелствувате за този митарь, какво му е казалъ Христосъ.

Прѣдставете си, че азъ вѣрвамъ. Азъ разглеждамъ въпроса чисто външно, а вие - вътрѣшно. Питамъ: Какво е накарало митара да напусне своята митарница? Защото днесъ, ако чиновникъ напусне своята митарница безъ нѣкакво заявление, ще му кажатъ: “Какъ смѣешъ да на-пущашъ своята работа безъ разрѣшение?” Той трѣбва най-малко единъ мѣсець по-рано да съобщи, че ще напусне службата си, иначе официално той ще бѣде отговоренъ. А този човѣкъ, безъ никакъвъ докладъ напуска и трѣгва. Кажете ми сега, кой станалъ причина за това? Понеже вие мълчите, азъ ще призова сега една млада мома отъ съврѣмннитѣ и тя ще ви даде отговоръ. Ако вие я попитате: “Защо ти напусна митарницата и трѣгна съ този грозотия”, тя ще ви каже: “Защото го обичахъ.” Ето картината, отричайте въпроса. И за мене тази обичъ, тази любовъ струва повече, отколкото тази митарница и всички други митарници. Момата казва: “Когато имамъ тази обичъ въ душата си, на никаква митарница не мога да стоя.” Но щомъ дойде, вие съврѣмннитѣ хора да разглеждате

обичаята, да разглеждате тази любов, ще я оспорите, т. е. вашата любов, още не е издържала изпита си. И сега, въ края на въка, всички мъже и жени ще държат изпитъ за любовта си. Ако ме попитате вие съвър-меннитъ хора, защо сж тия противорѣчия сега въ свѣта, казвамъ: Вие държите сега изпита си за любовта и ще дойде комисия, която ще ви изпитва.

И ви казвамъ, че за въ бѣдеще любовта нѣма да бѣде такава, каквато е сегашната. Въ тази любов ще има двѣ сжществени, неизмѣнни качества. Първото качество на тази любов ще бѣде, че благо на другитъ ще бѣде нейно благо. Досега ние сме се старали да убѣдимъ хората, че нашето благо е благо и за другитъ, но този законъ е другъ сега. Вие казвате: “Работете сега, азъ да се подигна, да си направя къща, че послѣ ще уредя и вашитъ работи.” Ние сме опитали този законъ и сме видѣли, че неговото практическо приложение не е дало никакви резултати отъ тѣзи, които очакваме. Мжжътъ казва на жена си: “Ти възложи на мене любовта си, че да видишъ!” Жената казва на мжжа си: “Ти възложи на мене любовта си, че да видишъ!” Възлагали сж единъ на другъ, че сж видѣли. Тъ сж прилагали само прѣдговора на любовта. За да се приложи любовта, трѣбва да се приложи вѣрата, защото основа на вѣрата, това е любовта, т.е. великиятъ принципъ, който поддържа всичко въ свѣта.

Да разгледаме буквитъ, които образуватъ думата “любов” в български езикъ. Тя започва съ буквата “л”, която се състои отъ двѣ прави чъртички, които образуватъ единъ остъръ ъгълъ, който е насоченъ нагоръ, къмъ небето. Знаете ли на колко градуса се равнява този ъгълъ? - На около 30°. Това е буквата “Л”. Това показва, че отъ земята къмъ небето се стремятъ двѣ сили къмъ разни посоки и между тѣзи двѣ сили има стремежъ, но нѣма още равновѣсие. Въ геометрията тѣзи сили не сж живи, но психологически тѣ сж живи. Това сж двѣ сжщества, които се стремятъ всѣко къмъ своята посока, като изхожда отъ интереситъ си. Тъ се стремятъ къмъ една точка,

която е тяхният идеал. Изглежда, че тъ се допиратъ, но ще видимъ, че тъ не сж въ едно пространство. Че този законъ е веренъ, виждаме отъ това, че двама души, като се обичатъ, иматъ единъ центъръ, тъ иматъ любовъ, но още не сж се събрали въ този центъръ. За да се събератъ въ този великъ центъръ на истинската любовъ, тръбва отдолу друга една линия да ги пръсича, да ги съединява. Азъ наричамъ тази сила равнодѣйстваща. Тя е жива сила и тя е, която примирява всички противорѣчия въ свѣта. Тази линия азъ наричамъ [...] ¹ човѣкъ, който не е нито мжжъ нито жена. Това е човѣкътъ безъ никакъвъ полъ, или тѣй, както нѣкъдѣ въ Писанието го наричатъ Синъ Человѣкъ-чески, по отношение неговитѣ връзки съ хората, а нѣкъдѣ го наричатъ Синъ Божий, по отношение на неговото произхождение.

Вие ще ми кажете: “Тази работа е малко забатачена, дълбока е тя, животътъ не седи въ такива нѣща, той е реаленъ.” Вие ще ме извините, вие още не сте стѣпили на границата на реалния животъ. Щомъ дойдете въ реалното, въ неизмѣнното, страдания нѣма да има вече. Вие ще имате страдания, но тѣзи страдания ще ви причиняватъ радостъ, а сега понеже още живѣте въ живота на промѣнчивото, всички радости въ живота ви причиняватъ само страдания. Даже и онова малко момиченце, което ви се ражда, първо го приемате съ радостъ, радвате му се, а послѣ казвате: “Да, но като порастне това дѣте, ще трѣбва да се жени, защо ни го изпрати Господъ, беля е то?” Пари ще трѣбватъ за него прикъ ще трѣбва да му се готви, ами ако улови този пжтъ, ако улови онзи пжтъ! Защо допускате това? - Защото още не сте в свѣта, не сте въ реалния свѣтъ, дѣто сж Божественитѣ закони.

Сега искамъ да ви кажа, че всичко добро въ свѣта идва по законъ, животътъ идва по законъ. Но има нѣща, които ставатъ и безъ законъ. Смъртъта е безъ законъ, умразата е безъ законъ, ненависттъта е безъ

¹ Въ оригинала е оставено мѣсто колкото една дума

законъ, прѣстѣплението е безъ законъ. Не се мамете! Казвате: “Законъ има за прѣстѣпленията.” Никакъвъ законъ нѣма за прѣстѣпленията. Да живѣемъ има законъ, Господъ е поставилъ този законъ, Той иска да живѣемъ, но нѣма абсолютно никакъвъ законъ въ свѣта, който опрѣдѣля да умираме. Слѣдователно страданията сѣ безъ законъ, радоститѣ сѣ съ законъ. Да се радвате, да се веселите, да благувате въ свѣта, има законъ за това.

И тѣй схващайте отъ това гледище, че митарьтъ напуща живота на привидността. Казвате: “Защо е тази умраза, защо сѣ тѣзи неразбирания?” - Защото живѣете въ единъ свѣтъ, дѣто нѣма закони или въ Писанието го наричатъ “свѣтъ на беззаконието”. И тѣй, ние съврѣ-меннитѣ хора трѣбва да се стремимъ да установимъ Божественитѣ закони. Когато нѣкой ми говори за животъ, той първоначално трѣбва да разбира основнитѣ закони на живота, когато нѣкой ми говори за любовь, той трѣбва да разбира законитѣ на любовта, когато нѣкой ми говори за истината, той трѣбва да разбира законитѣ на истината. Ние вървимъ отгорѣ надолу, затова не можете да разберете истината вънъ отъ нейнитѣ закони.

Сега, когато азъ говоря за тия закони, не подраз-бирамъ закони, които сѣ установили съврѣменнитѣ учени хора. Тѣзи закони, за които азъ говоря сѣ живи. Азъ считамъ, че въ свѣта, въ който живѣемъ, всичко е живо, всичко е разумно.

Сега ще изтълкувамъ какъвъ човѣкъ е билъ митарьтъ. Името му показва това. Азъ отъ първата буква на името му хващамъ митара. Ето какво говори името му, главно неговата първа буква “М”. Този човѣкъ, слѣд като е митарствувалъ дълго врѣме, изпиталъ всичката философия въ свѣта, намѣрилъ, че всичко това е празна работа. Видѣлъ, че това е една воденица, която мели, въ която нѣма никакъвъ смисълъ и дълго врѣме мислилъ какъ да се освободи. Това означава буквата “М”, едно шише, което е обърнато надолу, което се изпразва. Втората буква “И” показва, че умѣтъ на този човѣкъ билъ готовъ да се занимава безъ никакви софизми, безъ никакви противорѣчия. Той

ималъ нѣкакво прозѣрване или казано на чисто наученъ езикъ, той билъ човѣкъ, въ който висшиятъ умъ се пробудилъ и той почналъ да се занимава съ малкитѣ величини на математиката. Азъ взимамъ буквата “М” като символъ на малкитѣ величини въ математиката. Затова наричамъ мъдростѣта, наука на малкитѣ величини. Да бжде човѣкъ математикъ, трѣбва да се занимава съ малкитѣ величини. Въ голѣмитѣ величини има само единици, всичко се свежда къмъ едно. Вие не можете да разберете едното, докато не разберете неговитѣ части, които влизатъ въ устройството на тази голѣма единица. Човѣкъ самъ по себе си е една голѣма единица. Неговиятъ мозѣкъ е образуванъ отъ около 3 билиона и 600 милиона клѣтки, които сж малки душички. Около 10 милиарда клѣт-ки образуватъ неговата дихателна система и неговитѣ кръвоносни сѣдове, около 10 милиона клѣтки образуватъ неговия стомахъ и т.н. По-нататкъ нѣма да се спирамъ това сж грамадни числа. Всички тѣзи живи частици образуватъ сегашния човѣкъ. Нѣкои отъ тѣхъ образуватъ външната страна, физическата страна, физическото тѣло на човѣка, други образуватъ неговия етеренъ двойникъ, нѣкои образуватъ неговата чувствена душа, астралното му тѣло, а трети образуватъ неговия нисшъ и висшъ умъ, а всички заедно образуватъ неговото тѣло, влизатъ вжтрѣ въ сѣстава му.

И тѣй, отъ насъ съврѣменнитѣ хора се изискватъ дълбоки познания по тази велика окултна наука, да научимъ какъ е създаденъ досега човѣкътъ, докѣдъ е достигналъ днесъ той въ своето развитие. Като научите тази външна конструкция на човѣка, ще разберете защо нѣкои нѣща въ неговия животъ се случватъ по единъ начинъ, а нѣкои - по другъ начинъ. Споредъ тази наука нѣма нищо случайно, всички нѣща са строго математически опрѣдѣлени и когато ние дѣйствуваме въ унисонъ съ тѣзи велики свѣтове настава хармония, животътъ ни тече по особенъ начинъ, а когато сме въ дисхармония, въ контрастъ, тогава настѣпватъ противорѣчия, страдания въ живота. Стра-данията

ни показватъ, че ние сме въ разрѣзъ съ живитѣ закони на живата природа.

Христосъ му каза: “Ела слѣдъ мене!” Тукъ вече не става въпросъ за физическото, за физическия човѣкъ да иде. Вие спрѣгали ли сте глагола “ида”, “отивамъ”. “И оти-де”, казва. Думата “отиде” въ български езикъ се отнася само до човѣкъ, който може да мисли, само той може да отиде. Само човѣкъ, който има отлични мисли, благородни мисли, само човѣкъ, който има единъ възвишенъ умъ, само той може да възприеме едно Божествено учение.

Човѣкъ на когото умътъ не е развитъ, той може да живѣе само въ чувствения, въ физическия свѣтъ. Слѣдо-вателно вие трѣбва да развивате вашия умъ. Съ дребнави работи, съ дребната математика не трѣбва да се занимавате: съ математиката на лука, на чесъна, на месцето, на обушата, на ржкавицитѣ на трѣбва да се занимавате. А тѣзи нѣща сѣ, които най-много ви занимаватъ. Когато едно дѣте се ражда, то ли помисля за своитѣ пелени? Нѣкои казватъ: “Какво ще правя, като трѣгна по Бога?” Питай дѣтето, което се ражда, то ли си приготвя пелени? - Не. Майката като го повика, то идва осигурено му е облѣклото, храната, всичко си има. Майката му казва: “Само ще се учишъ, мама. Ако не се учишъ, ще съжалявамъ, че ти давамъ пелени, ще съжа-лявамъ, че ти давамъ храна.” Ние сме повикани въ този свѣтъ само да се учимъ. Господъ затова ни е повикалъ. Ние казваме: “Господъ не е помислилъ добръ.” И започваме да се грижимъ сами за пелени, за храна, ставаме идиоти. А ние трѣбва само да се учимъ. Щомъ се учимъ, всичко ще бѣде наредъ.

И този човѣкъ напусна своята митарница и отиде слѣдъ Христа да се учи. Митарътъ е разбралъ, че всичко въ свѣта е осигурено и той казва: “Не ми трѣбва осигуря-ване, дълги години съмъ скиталъ изъ тази митарница, ще отида да се уча” и отишълъ да се учи.

Третата буква въ името на митара, буквата “Т” показва защо е отишълъ той слѣдъ Христа. Той е отишълъ слѣдъ Христа, за да разбере двата велики закона на любовта и мѣдростта. Тази линия,

която стои отгоръ на буквата “Т”, показва стремежа къмъ Бога. Тя е великиятъ диаметръ, който обхваща всички други линии. А втората линия, перпендикулярната на първата е линия-та, която спъва човъка и му казва: “Ти като отивашъ при Бога, какво искашъ, дали пари, храна или да се учишъ отъ Него?” Сега мъдростъта спъва всички хора. Жената, като се ожени, мъдростъта я пита: “Ти защо се ожени, да се учишъ ли?” - “Не, азъ бѣхъ при майка си робиня, сега искамъ да си поживя малко охолно.” - “Добръ, казва мъдростъта, ще ти дамъ охолностъ тебе.” Какво става съ тебе? Дойдатъ сълзи, страдания, мъчнотии въ къщи и започ-вашъ да се разкайвашъ: “Защо ми трѣбваше да се жени?” Онази линия тамъ горъ на мъдростъта казва: “Защо се женишъ?” - Женитбата е едно училище. Всѣко училище има смисълъ. Но ако вземете женитбата като едно сръдство да се прѣживе по-лесно, не сте на правъ пѣтъ. Казвате: “Ние съ своя възлюбленъ ще си живѣемъ като двама ангела.” Да, мъжътъ е единъ ангелъ безъ крила и жената е една ангелица безъ крила. Тъ сж и двамата безъ законъ и мъжътъ казва: “Тамъ тоягата е положена и ако не е сготвено добръ, наврѣме, тамъ тоягата ще играе.” - “А, казва тя, че какъ тѣй?” Тѣй, тѣй, това е законъ. Той е по-напрѣдъ. Мъжътъ, прѣди да се ожени, казва на своята обична: “Моето ангелче!” Но като се ожени, другояче ще те държи, той крие тоягата, а като се ожени, показва я и пита жена си: “Видишъ ли я, отъ рая е излъзла!” Това е законъ, тѣй е писано, задницата ще се нашари. Така са правили учителитъ едно врѣме. Въ Варна единъ учителъ бие ученика си, той казва: “Вай-вай-вай, за топъль кравай!” Пита го учителътъ му: “Ще се учишъ ли?” - “Да.” Но на втория день го нѣма въ училището. Пита го майка му: “Защо не отивашъ на училище?” - “Моята задница не се учи вече.”

Свъръменнитъ хора искатъ да покажатъ всички тѣхни свещени глупости, които сега сжществуватъ въ свѣта, да ги прѣдставятъ като свѣтлина. Не, всички свъръменни хора трѣбва да се откажатъ отъ всички свои свещени глупости. Глупостъта си е глупостъ, тя не може

да бжде свещена. И тогава, всички онъзи хора, които сѣ дошли тукъ на земята, които иматъ Божествено съзнание, иматъ единъ законъ, на който служатъ. Тъ ни прѣдста-вляватъ единица. Единицата е жива, нѣма защо да я налагашъ на задницата на хората. Това показва, че не разбирашъ този великъ законъ

Когато Господь създалъ свѣта, двама много умни ангели, като наблюдавали творенията на Господа и видѣли рая и ада, направили своитъ изчисления и единиятъ отъ тѣхъ намѣрилъ, че Господь направилъ една голѣма погрѣшка, а другиятъ намѣрилъ, че нѣмало грѣшка, но тѣ скрили това въ ума си. Господь, Който знаелъ тѣхнитъ мисли, далъ имъ една мисия, пратилъ ги и двамата на земята да работятъ. Всѣка година Господь изпращалъ отъ райската градина на всѣки едного отъ тѣхъ по 360 орѣха. Това било бюджетътъ, който имъ се падалъ отъ райската градина.

Тѣзи двама философи ангели, като били на небето много хубаво мислили, но като дошли тукъ на земята, другояче постѣпвали. Единиятъ отъ тѣхъ, който мислилъ, че Господь направилъ грѣшка при създаването на свѣта, като видѣлъ женитъ, рекълъ си: “И тѣй, тѣй Господь направилъ така свѣта, азъ своето ще го оправя, но я да влѣза въ този кривия свѣтъ.” Влѣзълъ въ този свѣтъ, оженилъ се. Другиятъ ангелъ, който мислилъ, че Господь е направилъ добръ свѣта, като получавалъ всѣка година по 360 орѣха, казвалъ си: “Свѣтътъ е правъ, нѣма какво да го оправямъ, но ще трѣбва да работя.” И понеже не ядѣлъ орѣхитъ, заелъ се да ги сади и отглежда. Другиятъ пѣкъ, който се оженилъ, като получавалъ всѣка година орѣхитъ, опапвалъ ги съ жена си и чакали другата година. Чакатъ орѣхитъ, гугуцата си, седятъ, ядатъ, пиятъ и философст-вуватъ. И двамата ангела живѣли по 120 години на земята. Женениятъ народилъ дѣца, оставилъ поколѣние и си казвалъ: “Поне оставихъ нѣщо на земята.” Като си заминалъ той за другия свѣтъ, орѣхитъ пакъ идвали, но наследниците започнали да спорятъ помежду си, кой колко орѣхи да вземе. Започналъ споръ и бой между тѣхъ. Женениятъ ангелъ ималъ двѣ

дъщери и двама сина. Още първата година слъдъ като заминалъ бащата, ть се набили за оръхить. И вська година, като идвали оръхить, ть се бияли за тьхь. Анге-лътъ, който насаждалъ вська година оръхить, образувалъ една красива мьстность отъ тьхь. Като се качили горь и разглеждали дьлата си, видьли кой какво направиль. Този ангель, който казвалъ, че Господь направиль гръшка, разбралъ, че той направиль по-гольма гръшка, разбралъ, че оръхить не трьбвало да се ядатъ, та слъдъ смьртъта му да ставало спорь за тьхь между насльдницить му. Дьцата му казвали: “Ние сме благородници, ние не можемь да работимь, ньмаме нужда отъ учение, а отъ ядене и пиене.” И се молили на Господа да имь даде повече оръхи.

Тьй че, отъ тьзи два ангела, още отъ далечното минало сж произльзли тьзи двь поколения: еднить, които обичатъ да работятъ, а други - да ядат и пият. Вашить бащи сж били ангели, меразчии сж били. Казвате: “И нашить бащи и майки по сжщия начинь сж яли и пили.”

Христось извиква този митарь и му казва: “Ела слъдъ мене!” Вие ще ми кажете: “Ако Христось дойде днесь да ме повика и азь ще ида слъдъ Него.” Много пьти сте казва-ли: “Защо не сме били въ врьмето на Христа, та и ние да отидехме слъдъ Него?” Съжаления само и нищо повече! И азь бихь казалъ като вась: “Защо не съмь билъ въ врьмето на Христа, та да отида слъдъ Него?” Жалко, че не сме били, закжсньли сме 2000 години. И ние закжсньлить какво трьбва да правимь? Този исторически Христось не може да огрье всички хора. Какь мислять хората, колцина от тьхь биха могли да видятъ Христа, ако той дойде въ видимо тьло? Ако този Христось, който има 500 000 000 поклонници, които му служатъ, дойде на земята, нали ще трьбва да опрьдьли рандеву на всички, да му цьлуватъ рьжа? Ами смьтнете, колко години сж потрьбни, докато се изредятъ всички тьзи 500 000 000 поклонници, да се рькуватъ съ Него, да Му цьлуватъ рьжа. Слъдъ това ще надойдатъ вашите дьца. Ако е потрьбно за вськи 5 или 2 минути, за да се рькува, да цьлуне

ржка на Христа, то изчислете, колко години ще сж потрѣбни, за да се изредятъ всичкитѣ Му послѣдователи, да иматъ достѣпъ да Го видятъ, да Му цѣлунатъ ржка и да кажатъ: “Азъ го видѣхъ.”

Най-първо ще се наредятъ най-виднитѣ хора, влади-цитѣ, патриарситѣ, цѣла процесия, а по-послѣ по-проститѣ. Знаете ли дѣ ще бждете вие? - На опашката. Вие не сте се спирали по този въпросъ. Вие сте фантазирали и сте мислили, че като дойде Христосъ, първо у васъ ще дойде. Всѣки така мисли. Прави сте и не сте прави. По духъ е тѣй, но ако дойде Христосъ по плътъ, вие нѣма да бждете първи. Тѣй щото, този митарь имаше една привилегия. Тѣзи нѣща сж изключения. Ние ги наричаме изключения вжтрѣ въ битието. Човѣкъ, който е прѣкаралъ живота си въ абсолютно безсмислие, на когото шишето е тѣй празно, че животътъ му нѣма никакъвъ смисълъ, отъ него започва Христосъ.

“Ела, каза, слѣдъ мене!” И той стана и отиде. Но този митарь бѣше човѣкъ смѣлъ и рѣшителенъ, въ него нѣмаше съмнѣние. Умень човѣкъ бѣше той. За да бжде човѣкъ митарь, трѣбва да бжде умень. Той съ хиляди години е изучавалъ дребната математика, какво може да вземе. Той не е човѣкътъ, който може да се лѣже.

Слѣдователно, Христосъ повика единъ човѣкъ много умень, много опитенъ въ свѣта, който е прѣживѣлъ много нѣща, знае всички слабости. Всички, които искате да тръгнете по Христа, трѣбва да имате тѣзи опитности въ свѣта и да започнете отъ тѣхъ. Сега, нѣкои отъ васъ искате да видите Христа. Защо? - За да ви направи щастливи, да благувате въ свѣта, да ви направи кжци и т.н. Като ви говоря това, не мислете, че се отнасямъ до сегашния ви животъ. Не. Нѣмамъ нищо противъ дѣя-телността, която употребявате, за да живѣете, стремѣжътъ ви да се храните, да живѣете, всичко това е честно, благородно. Но когато единъ човѣкъ е осигуренъ, а иска да се осигури въ една или въ друга посока, казвамъ, че той върши нѣщо неестествено, незаконно. И ако целиятъ вашъ умъ въ живота ви се напълни съ пари, съ числа, съ заимодавци, всѣки день мислите колко

имате да взимате, кого да дадете подъ съдъ, то питамъ ви: Единъ день, слѣдъ като умрете, какъвъ смисълъ е ималъ вашиятъ животъ? - Нѣма никакъвъ смисълъ. Слѣдователно, сегаш-ниятъ ни животъ е направенъ по наша система. Този животъ, който живѣете сега, не е Божественъ, т.е по форма, по съдържание, той е Божественъ, но по прояв-ленията си той е човѣшки.

Затова се казва: “Образътъ на този свѣтъ прѣхожда.” Защо прѣхожда? Казва се въ Писанието: “Всѣко дърво, което Отецъ ми не е насадилъ, ще се изкорени.” Значи, този свѣтъ, който не е отъ Бога, той ще се изкорени, а само този, който иде, той ще остане.

Митарьтъ разбра този законъ и каза: “Чакай да излъ-за отъ тази митарница по-рано, да се запозная съ смисъла на вѣтрѣшния животъ. Този смисълъ се състои въ това, да разбере човѣкъ, че той е осигуренъ на земята. Всѣки единъ отъ насъ е осигуренъ. И ако вие имате тази любовъ, да обичате своитъ братя, нѣма да се намѣри братъ въ свѣта, който да не отвори сърцето си да ви помогне. Ако съ тази любовъ похлопате на нѣкое сърце, то ще ви се отвори. Похлопате ли нѣкой пѣтъ и не ви се отвори, нѣмате любовъ. Ако отивате при брата си не да го ограбвате, а да му помогнете, той ще ви приеме. При когото и да отидете и при най-бѣдния, но съ условие да му помогнете, той ще ви приеме. Ако хората биха приложили този законъ, свѣтътъ щѣше да се поправи. Ако всички хора приложатъ този законъ - даромъ да слугуватъ, тогава всички ученици щѣха даромъ да служатъ и законътъ на любовта, щѣше да се приложи безъ насилие. Защото има законъ за любовта, има законъ за дарбитъ, има законъ за добродѣтелитъ. Това сѣ методи, които вие може да употребите. Азъ нѣма да ви разправамъ какви сѣ тѣзи методи. Тѣзи методи се учатъ само въ Божественото училище и тамъ ще видите резултатитъ.

Азъ говоря тукъ принципално за живота на митара. Той е единиченъ, той е и колективенъ. Той е митарьтъ прѣди 2000 години, той е и митарьтъ, който сега живѣе. Мнозина отъ васъ се намирате в

големо противоръчие и казвате: “Какъ ще пръкараме нашия животъ?” - Отлично ще го пръкарате. Защо другитъ хора страдатъ? - Защото живъятъ безъ живитъ закони. Сръщна нъкого и го питамъ: Ти знаешъ ли, има ли Богъ въ свѣта? - “Не зная, не познавамъ никакъвъ Богъ.” Ако единъ човъкъ не познава Бога, отъ когото е получилъ всички блага, какво може да очаквате отъ този човъкъ?

Въ единъ стихъ отъ Иезекиила се казва: “Може ли тѣзи мъртви кости да оживѣятъ?” Коститъ въ този смисълъ, означаватъ чисто физическия свѣтъ. Казва пророкъ-тъ: “Господи, само Ти знаешъ може ли да оживѣятъ тѣзи кости.” Тогава, върху тѣзи кости идатъ мускулитъ. Дошла е плътта, облѣкла коститъ, съединила ги, вече има форма. Почва да се проявява този животъ. Но духътъ, който ржководи живота, нма го. Тогава казва Господъ: “Пророкувай ни този животъ.” Това е третиятъ еле-ментъ. Нъкои сж мъртви кости, други - облѣчени, а трети очакватъ идването на Духа. Съвръменнитъ хора сж дошли до туй положение, коститъ имъ сж облѣчени въ плътъ и кръвъ и мислятъ, че като дойде Духътъ, свѣтътъ ще възкръсне.

Това е право. Въ друга смисълъ казано: тѣзи три свѣта - физическия, душевния и духовния, трѣбва да се съединятъ. Физическиятъ свѣтъ е основата, върху която почива астралния и душевния животъ на човъка. Въ този душевенъ свѣтъ се проявява чувството на приятностъ и неприятностъ, всички чувства, които изпитваме. Въ физическия свѣтъ се проявяватъ само нашия стремежъ и дѣйствия, а в духовния - всичко Божествено, което насочва нашитъ чувства.

Само Божественото опредѣля какви трѣбва да бждатъ нашитъ чувства, нашитъ дѣйствия. Ако вие имате една душа, която не чувствува правилно и отидете нкъждъ на гости, но хазяинътъ на къщата ви приеме навжсено, начумерено. Вие казвате: “Той не ме обича, втори пѣтъ нма да отида тамъ.” Защо? - Чувствувате една неп-риятностъ. Прѣдставете си, че вашата ржка е размѣстена и азъ се наема да я намѣстя, но отъ това вие усѣщате болка. Като излизате,

казвате: “Той не е майсторъ.” Защо? - Защото усъщате болка. Азъ искамъ да ви излъкувамъ безъ нѣкаква болка. Навѣсването на вѣждитѣ не е признакъ на лошо посръщане. Болката не е признакъ, че този, който ви лѣкува, не е майсторъ. Когато момата иска да задържи впечатленията си отъ своя възлюбленъ надълбоко, тя затваря очитѣ си. Съ това иска да каже: “Азъ съмъ слѣпа за свѣта, не искамъ да виждамъ този свѣтъ.” Момъкътъ казва: “Азъ искамъ да държа очитѣ си отворени.” Мома, която иска да държи очитѣ си отворени, тя на другия денъ ще продаде възлюбения си. Дръжъ очитѣ си денемъ затворени, вечеръ - отворени, при свѣтлина затворени, при тъмнина - отворени!

Слѣдователно, всѣко едно навѣсване на вѣждитѣ е признакъ, че този човѣкъ мисли добро. Когато човѣкъ иска да мисли добро, той свива вѣждитѣ си, за да дойде по-малко свѣтлина, та да може да концентрира мисълта си. А този, който не иска да мисли, той е като мѣсечината, която се пълни и изпразва като шише, но въ която нѣма никаква мисълъ. Слѣдователно, като сж турени вѣждитѣ надъ очитѣ ти, тѣ регулиратъ човѣшката мисълъ, тѣ регулиратъ до колко мозъкътъ трѣбва да бѣде дѣятеленъ или не, тѣ сж единъ регулаторъ на човѣшката мисълъ. Ето защо вѣждитѣ се свиватъ или отварятъ, но тѣ трѣбва да бждатъ въ хоризонтално положение. Затова, като свивате или като издигате вѣждитѣ си, трѣбва да имате една опредѣлена мисълъ въ себе си.

Сега да се повърнемъ къмъ митара. Четвъртата буква отъ името му, буквата “А” показва въ него единъ стремежъ. Този човѣкъ е съ благороденъ стремежъ, той слиза отгоръ, надолу, за да помага на другитѣ хора. Послѣдната буква отъ името му, буквата “Р” показва човѣка, който се научилъ да разбира причинитѣ на доброто и злото въ свѣта. Значи митарътъ е човѣкъ, който се занимава съ математиката на мѣдростѣта, приложилъ е тѣзи знания на математиката въ полза на себе си и на ближнитѣ си, да изучи закона на любовѣта и мѣдростѣта, да върши волята Божия, да знае защо е доброто и злото

въ свѣта. И този човѣкъ е намѣрилъ Христа. Христосъ, като мине покрай вашата митарница, ще търси вашия митарь. Ако нѣмате такъвъ митарь на митарницата си, отиде вашата митарница. Този митарь казва: “На такава митарница безъ закони не искамъ да служа.” Нѣкой дойде и му казва: “Ти повече мито можешъ да вземешъ.” Иска, не иска, повече мито да вземе, като прави оцѣнкитѣ, т.е. по околенъ пѣтъ да ги събира. Митарьтъ казва: “На такава митарница не искамъ да служа, не искамъ да служа на такива вѣлчи закони, а искамъ да служа тамъ, дѣто отно-шенията на взиманията и даванията сж равни.” Тогава Христосъ му каза: “Ела слѣдъ мене!” И той отиде.

Е, сега вие искате физически да видите Христа. Нали? Онѣзи жененитѣ отъ васъ иматъ Исуса въ себе си. Вашиятъ мжжъ, той е Исусъ за васъ. Ето вашиятъ физически Исусъ, но вие не го признавате. Вие сте като онѣзи фарисеи и садукееи, които казватъ: “Той не е, той не е.” Съ какво ще ви докаже мжжътъ, че е той? Той казва: “Азъ съмъ вашиятъ избранникъ.” Жената казва: “Не е той, не е той.” Търси го. За васъ Исусъ е дошълъ, но вие не го признавате. Търсите го въ нѣкой свещеникъ, другадъ го търсите - нѣма го. Дойде нѣкой ясновидецъ, казвате: “А, тукъ ще е!” И тукъ го нѣма. Въ една църква го търсите, въ друга църква го търсите - нѣма го. “Е, отъ небето ще дойде.” - Нѣма го. И най-послѣ, като го нѣма отъ никѣдъ, хората казватъ: “Тази работа е празна, но да ядемъ и да пиемъ!”

Азъ ще ви дамъ едно опрѣдѣление какъ ще познаете Христа и дѣ ще Го намѣрите. Ако чакате хората да ви покажатъ дѣ е, никѣдъ нѣма да Го намѣрите. Христосъ ще дойде вжтръ, вжтръ въ васъ. Вашата душа, вашиятъ духъ трѣбва да Го познаятъ. На всѣки единъ лично трѣбва отъ вжтръ да му се открие това, неговиятъ собственъ духъ трѣбва да му открие кой е Христосъ. Но нѣкои казватъ: “Азъ мисля, че еди кой си е Христосъ.” Другъ: “И азъ мисля, че еди-кой си е Христосъ.” Съ такива прѣдполо-жения не може да се разрѣшава

работата. Всъщност трябва да има точно определена мисъл. Фактически той трябва да знае кой е Христос.

Христос казва на учениците си: “Плът и кръв не са ви открили това, но Отец ми ви го е открил.” “Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го привлече.” Казват за него: “Нкой човек го е привлечъл него.” - Не, само Отец ми може да привлече хората към себе си. Кръстосаните, забикалки, нищо не може да привлече хората. Защо само Отец може да привлече хората? - Защото Отец е любов и само тази любов дава живот. Затова Христос казва: “Аз дойдох да им дам живот на любов.” Следователно, всеки отива да вземе от този живот.

Когато вие по този начин разберете Христа, у вас ще стане една коренна промяна. Ние сега изобщо всички хора не сме доволни едни от други. Ние си виждаме само погрешките. Аз често си правя опити с хората, те идват при мене да ме изпитват и аз ги изпитвам. Те идват нкой път при мене с намерение да видят нкой човек светия, с знания, с мъдрост, но ме намръщат в таква положение, в каквото и простят хора - играя си.

И после си казват: “Ама че серсеин съм бил!” Тогава и аз си казвам: “Ти си серсеин, но и аз не искам да съм такъв, не приемам такъв човек.” Аз не приемам човек, който, като дойде при мене, започне да ме хвали, да ми разправя: “Ти си първия човек, ти си такъв - онакъв.” А после, ще пренесе курките.¹ Ще замязате, знаете ли на какво? - Ще ви приведа един анекдот.

На един български селянин се разболява жена му. Тя казва на мъжа си: “Ще отидеш в града да ми донесеш от там нкой лекарства.” Селянинът отива в дома на един доктор, но като не заял всички етикети, как да пристъпи до лекаря, влиза направо в стаята на доктора, който се занимавал с много важни работи. Докторът го запитва: “Какво искаш?” - “Жена ми е болна, искам

¹ От курките – диал. рум. пуяк

лъкарства за нея.” Докторът се ядосалъ на селянина, че тъй го побезпокоилъ, приближава се до него, удря му една плъсница и казва: “На ти едно лъкарство.” Удря му още една плъсница: “На ти друго лъкарство!” Селянинътъ си казва: “Чудни сж тѣзи съврѣменни хора, по особенъ начинъ знаятъ да лъкуватъ!” Отива си въ село, жена му го пита: “Взе ли нѣкакви лъкарства?” - “Да, докторътъ ми даде двѣ хубави лъкарства.” - “Е, дай ми едното,” казва жената. Той се приближава при жена си, удря ѓ една плъсница. “Стига, стига вече!” - “А и второ лъкарство ми даде докторътъ.” Жена му му казва: “Другото лъкарство задрѣжъ за себе си.” - “Е, ти си умна жена.” Жената влиза въ стаята си и започва да плаче, слѣдъ два дни обаче тя оздравява. Селянинътъ доволенъ, че жена му оздравява, взима два куркоя отъ своитъ и се запѣтва за въ града при доктора. Отива при него, той го пита: Какво искашъ? Господинъ докторе, прѣди нѣколко дни дойдохъ да искамъ лъкарства за жена ми, но ти ми удари двѣ лъкарства. Азъ ѓ дадохъ едното лъкарство и тя оздравѣ. Едното остана, искашъ ли да ти го дамъ?” - “А, заповѣдай поседни! Какъ сж вашитъ добрѣ ли сж”, запитва го докторътъ. Селянинътъ удря една плъсница на доктора, връща второто лъкарство и си излиза.

Това е въ свѣта онзи законъ, за който се казва: Съ каквато мѣрка мѣримъ, съ такава ще ни се отмѣри. Когато търсимъ Божественото въ свѣта, трѣбва да отиваме съ всичката искреностъ на своята душа. Абсолютна искрено-ностъ, абсолютна чистота и познания трѣбва да имаме въ свѣта. Ако ние върваме, че въ свѣта има единъ законъ, който регулира нашитъ отношения, този законъ ще ни заведе до този източникъ.

Христа всички може да Го намѣримъ и навсѣкждъ ще Го намѣримъ. Като намѣримъ Христа, нашиятъ животъ нѣма да се измѣни, както мислятъ хората, но ще се осмисли. Въ тази къща, въ която ще влѣзе Христос, между мъжътъ и жената ще настане миръ, между дѣцата ще има разбиране, този домъ, ще бѣде примѣренъ. Всички хора ще кажатъ: “Това сѣмейство си живѣе добрѣ.” Защо? -

Защото е влъзъл между тях законът на любовта. Богъ е привлкъл тези хора. При кого? - При Сина, Който е изявление на тази любов.

Сега, ако не искате да се заблуждавате, не питайте: “Дъ е Христосъ, отъ дъ ще дойде” и т.н. Всяка жена може да Го намъри въ мъжа си и всъки мъжъ може да Го намъри въ жена си. Всъки синъ може да го намъри въ сестра си и въ брата си и обратно. Но ако вие изгубите любовта си, ще изгубите и Христа навсѣкъдъ. Туй, което ние търсимъ, това е смисълътъ, това е любовта, това е Богъ, Който е облъченъ въ тази любовъ. И когато намъримъ Бога, т.е. любовта, която ще дойде въ свѣта, тя ще събуди въ насъ свръхестественото съзнание. Тогава ще дойде прѣходане отъ физически животъ въ душевенъ, отъ душевенъ въ духовенъ. Само така ще намъримъ връзката между физи-чески и душевенъ животъ, между душевенъ и духовенъ животъ или ангелския животъ. Това не можемъ да го опишемъ, това може да го видимъ само. Виждането ще дойде само тогава, когато всички възприемете любовта. Прѣдисловието на любовта, имате. Тази любовъ, която сега имате, е както казватъ българитъ, слѣпата сѣбота. Слѣпата сѣбота, слѣпата любовъ сега дѣйствува, а другата ще бѣде - Великата любовъ, обединението на всички души да работятъ за Този Великъ Господъ. А Той се изявява. Мъже, жѣни, деца, това сѣ обекти, въ които закона на любовта ще се прояви.

Слѣдователно, всичко на свѣта е обектъ, въ който живѣе любовта. Тя тепърва ще се прояви. Сѣщества сѣ работили съ хиляди години, за да дойде този Живиятъ Господъ, да се прояви. Той се е проявилъ въ едно отношение, но въ тази велика любовъ още не е проявенъ. Това, което иде сега въ свѣта, е толкова велико, че всички ангели надзъртатъ да видятъ какво ще бѣде то. Интересъ има въ цялото небе. Това не е стремежъ само у васъ, това е стремежъ въ цялото Битие.

Този моментъ, въ който Великиятъ Господь идва да се прояви, всички разумни същества, у които съзнанието е пробудено Го очакватъ съ нетърпение. Тъзи, у които съзнанието е пробудено ще възприематъ този лъчъ и ще възкръснатъ, а другитъ ще спятъ. Затова казва Писанието: “Будни бждете, защото не знаете въ кой день или въ кой часъ ще дойде!” Това е единъ тържественъ день, пръзь който Той ще мине и каже: “Ела слѣдъ мене!”

Ще бжде ли твоето съзнание будно или ще кажешъ: “Господи, почакай, азъ съ митарницата още не съмъ си уредилъ въпроса, имамъ малки смѣтки съ едни съ други.” Не, мине ли и те извика, ще кажешъ: “Веднага, моментално идвамъ!” Веднага трѣбва да ликвидирашъ съ всичко, никакви смѣтки, никакво чакане! “Ама чакай!” Не, моментално трѣбва да рѣшишъ въпроса! А такива философии, че това - онова, че тѣй - иначе било писано!... Не, туй писаното трѣбва да се разбере отъ нашата будна душа, която живѣе вжтрѣ въ насъ и тя ще трѣбва да ни разтълкува истината. Тогава нѣма да се учимъ отъ хората, а всички ще бждемъ научени отъ тази любовъ. Тогава ще има миръ, а отъ неправдата, която днесъ съществуватъ, ни поменъ нѣма да остане.

Нѣма да се учимъ единъ отъ другъ. И азъ не искамъ да ви уча сега, но искамъ да ви извадя отъ всичкитъ стари заблуждения, които сж вложени въ умоветъ ви. Едни вѣрватъ, че съ всѣкакви тѣла ще могатъ да възкръснатъ. Други - че съ старото си тѣло ще възкръснатъ. Напримѣръ, нѣкой умрѣлъ съ едно тѣло отъ 100 кг, другъ - съ тѣло отъ 60 кг. Е, съ кое тѣло ще възкръснатъ, дали съ това, съ което сж умрѣли? Евангелиститъ спорятъ по този въпросъ. Нѣма съ това тѣло да възкръснете, съ друго тѣло ще възкръснете. Вашитъ лица, които сега имате, ще се измѣнятъ, нѣма да останатъ такива.

Да, всички ще се измѣните. Въ какво? Като се смѣкне това врѣменното у васъ, тогава ще прозрѣте въ хубостъта на човѣшката душа, въ хубостъта на човѣшкото сърце и човѣшкия духъ и тогава ще разберете какво нѣщо е човѣкътъ. Като погледнете въ сърцето на човѣкъ, който е пѣленъ съ любовъ, знаете ли каква свѣтлина, каква

топли-на има там? Нькой казва: “Азъ ви обичамъ.” Погледна на сърцето му, колко градуса огънь, топлина има той и познавамъ колко обича. Нькой казва: “Азъ съмъ мждъръ.” Гледамъ колко градуса има ума му. Това не е фигура. Най-красивиятъ пламъкъ на живота, който човъшкото око може да види, това е любовта. Когато този пламъкъ се запали, тогава само и животътъ се осмисля.

Когато единъ момъкъ се жертвува за нькоя мома, дали за нея се жертвува? - Не, за пламъка, който гори. Докато пламъкътъ гори, тя е; изгасне ли пламъкътъ, не е тя. Докато пламъкътъ гори, той е; изгасне ли пламъкътъ, не е той. Докато пламъкътъ гори, той е Христосъ, изгасне ли пламъкътъ, той не е Христосъ. Пламъкътъ трѣбва да гори. Писанието казва: “Не изгасватъ духоветъ.” Духътъ, това е Божественото, което гори. Не изгасвайте този пламъкъ. Докато той гори, ще имате тази аура, която ще ви прѣдпазва отъ всички лоши условия. Който има този пламъкъ, глава не го боли, ни дробове го болятъ, ни холера, ни чума го хваща, хининъ не му трѣбва очистително не му трѣбва.

А сега, онъзи, които нѣматъ духа вътрѣ въ себе си, нѣматъ този пламъкъ, започватъ да философствуватъ. “То не може така, трѣбва по другъ начин и т.н.” Не, само единъ начинъ има, по който може да се живѣе. Като ви кажа една дума, тази дума да нѣма другъ смисълъ, само единъ смисълъ да има. Всички наши мисли, всички наши чувства, всички наши желаня и всички наши дѣйствия, трѣбва да иматъ абсолютно само по единъ смисълъ. Ние никога не трѣбва да бждемъ раздвоени, никога не трѣбва да даваме поводъ хората да мислятъ лошо за насъ. Всички наши постъпки трѣбва да бѣдатъ така отмѣрени, че да не се осждаме, а да се стремимъ да бждемъ чисти въ живота си.

Слѣдователно, ако искате да разберете учението на Христа, първото необходимо нѣщо, това е чистотата на сърцето и свѣтлината на ума, за да Го схванете въ неговитѣ основни проявления. А когато дойде това учение, то ще реформира вашия животъ. Както при

сегашния животъ храната, въздуха, свѣтлината сж вѣншни сили, които реформиратъ, човѣшкия животъ, така и Божест-веното е сжщественото въ живота, то е, което ражда у хората свобода. Лъжливото ражда между хората само спорове, убийства. Отъ къдѣто и да дойде свободата, по каквѣто начинъ и да дойде, тя е Божествена. Онзи човѣкъ, който се приближи при васъ и ви даде помощъ, той е Божественъ, а другъ, може да е правовѣренъ, може да е святъ, но не ви ли даде помощъ, той не е отъ Бога.

Слѣдователно, Христосъ казва: “Ела слѣдъ мене!” И напусна той митарницата. Та сега и вие, като напуснете тази митарница, не е достатъчно само да я напуснете, но трѣбва да приложите Христовото учение отвѣтрѣ. Вие не че не сте го приложили, но забѣлъзвамъ у васъ единъ страхъ. Казвате си: “Врѣмето му не е дошло още.” За когото е дошло врѣме, врѣме му е, а за когото не е дошло, да чака. Ако една жена е брѣменна на три мѣсеца и не ражда, добръ е, но ако е брѣменна на деветъ мѣсеца и не ражда, какво означава това? Мъртво е дѣтето. Тогава и десетъ мѣсеца да чака, загубена е, отива тя.

Та, за нѣкои отъ васъ е дошло врѣме да възприемете Божественото и да го приложите въ вашия животъ, да се осмисли той. И ще се интересувате какви сж мислитъ на този Божественъ свѣтъ, а не какви сж мислитъ на хората.

И тѣй, Христосъ каза на митара: “Ела слѣдъ мене!” И той даде единъ отличенъ примѣръ. Питамъ сега: Вие каквѣ примѣръ сте дали досега на свѣта? Съберете се тука, попѣете малко на хората, ту “Събуди се братко мили”, ту “Изгрѣй, изгрѣй ти мое слънце” или “Излъзълъ е сячъ да съе”, попѣете, вѣодушевите се, отидете си. Като си отидете дома, казвате си: “Не е този Христосъ.” Чакате другата седмица. И тѣй, седмица слѣдъ седмица, все ще ви сготвя нѣщо, обаче, единъ день ще затворя гостилницата си, ще кажа: “Не приемамъ никого.” Защо? - Защото е писано, че само за онѣзи, които се учатъ има храна, има кредитъ, а за онѣзи, които не се учатъ, нѣма

никакъв кредитъ. Дѣте, което е готово да слуша майка си, за него има пелени, има и храна, но за онова, което не е готово да слуша майка си, нѣма пелени, нѣма храна.

Въ сегашния свѣтъ ние сме научени чрѣзъ насилие да ни заставятъ да извършваме работата си. Нѣщата ви не сѣ наредени, но има за това глоба. И вие минавате за изправни хора! Защо? - Защото има закони, които ви глобяватъ. Има въ църквата хора, които минаватъ за правовѣрни. Защо - Защото ще го насилатъ да бѣде или православенъ или католикъ или мохамеданинъ. Навсѣкъждѣ всичко се върши не по закона на свободата.

Ще ви обясня, защо едни хора иматъ свобода, други - нѣматъ. Онѣзи голѣми планински извори, които виждате, нѣматъ кранове, а малките, които едва циркатъ, иматъ кранове. Затворишъ ги послѣ ги отворишъ, показватъ, че и тѣ текатъ много. Който иска да бѣде свободенъ, трѣбва да има широка, голѣма Божествена любовъ. Широк трѣбва да е! А сега, едва капи, свободенъ иска да бѣде! Не, ти не можешъ да бѣдешъ свободенъ, кранъ ще имашъ. Питате: “Кога ще дойде свободата?” - Когато се съединишъ съ този великъ законъ и Христосъ каже отгоръ да се пусне повече вода. Като дойде Христосъ, Той ще размѣсти всички кранове и тогава ще бучи много вода: Бу...бу... Ще кажете: “Много бучи.” Прѣпочитамъ нѣкои да бучатъ, отколкото да мълчатъ. Ако искаме мълчание, въ гробищата ще го намѣримъ, но като дойдемъ въ живота, мълчание тамъ не може да има.

И тѣй: бу...бу...бу. Ние, които слушаме това бу..., ще чуваме. Като се развие вашиятъ слухъ, като влѣзете въ този устремъ, въ това голѣмо бучене, въ това бу... ще видите една голѣма хармония. Това което намъ се вижда дисхармония, отъ небето го виждатъ като хармония.

И тѣй, ние схващаме нашия животъ на земята като една дисхармония, постоянно страдаме, нарушаваме зако-ни.

Сега всички трѣбва да се върнемъ къмъ този великъ законъ и да го изпълнимъ. И тѣй, въ какво седи този законъ? Повѣрвай! Вѣрата е

основана на мъдростта. Тя почива на великия Божественъ законъ на любовта. Тъзи два принципа трѣбва да влѣзатъ и въ сърцата и въ умоветъ и въ душитъ ви и тамъ да дѣйствуватъ. Не да ви проповѣдвамъ, че има Господъ, а да го знаемъ това и да се разговаряме на другъ езикъ. Ако вие бѣхте вѣрующа, азъ щѣхъ да ви държа друга една бесѣда. Щѣхъ да ви опиша какви промѣни има на небето, какви писма има отъ майка ви, отъ баща ви, какви писма има отъ братята, отъ сестритъ, какво сж рѣшили да правятъ, какви промѣни ще станатъ наскоро. А сега се занимавате съ празни работи и си казвате: “Я, го има, я го нѣма, може да е така, може да не е така, ние ще си държимъ пакъ старото.” Старитъ нѣща, това сж нашитъ свещени глупости, а новото въ свѣта, това е любовта, която ще дойде да прѣобрази хората. Тя коренно ще прѣобрази всички хора. Като дойде тази любовъ, тя ще трѣбва да даде свобода не само на хората, но и на всички животни и растения. Като даде свобода на хората, то се разбира, че ще даде свобода не само на единъ класъ хора, но на всички класи, ще засѣгне цѣлото Битие, ще има редъ и порядъкъ по лицето на земята.

Това е Божественото учение! Ще кажете: “То е идеално.” То е приложимо, може да се приложи, стига само да приемемъ въ себе си този великъ основенъ законъ. Той нѣма да дойде лесно, ще има жертви. Азъ почитамъ паметта на всички хора, които сж умрѣли за истината, за своето учение, за своя идея. Такива хора иматъ моето уважение. Всички онѣзи, които страдатъ, за да подигнатъ човѣчеството, тѣ иматъ почитанието и уважението на всички добри хора въ свѣта.

Днесъ Христосъ минава покрай вашата митарница и казва: “Матей!” И вие питате: “Кой е този Матей, първозванный ли е този Матей?” Да, ще схванете кой е този Матей. Щомъ чуете думата “Матей”, ще кажете: “Ид-вамъ, Господи!” Мжжътъ като чуе да го извикатъ, да каже: “Ида, Господи!” Какво ще му каже Христосъ? - Върни се у дома си да приложишъ моето учение. Като иде жената

при Христа, ще ѝ каже: “Върни се у дома си да приложишъ моето учение.” Като иде дъщерята и синътъ, ще имъ каже: “Върнете се у дома си да приложите моето учение.”

Върнете се въ домоветъ, въ обществата, говорете на свѣта! Това е истинското учение, което ще подобри всичко.

Матей!...

Кждъ си Матей, живъ ли си ти? Не се чува още гласътъ му. Станалъ е вече, само си трие очитъ. У нѣкои е оживѣлъ, раздвижилъ се е.

Матей днесъ трѣбва да възкрѣсне!

Това е едно велико учение. Както е хубавъ днесъ деньтъ, това ви очаква за въ бждеше. Ако възприемете любовта и мждростъта, животътъ ви ще бжде отъ сега нататкъ такъвъ, каквото и днесъ деньтъ. Тѣй ясно ще бжде всичко, ще бждете тѣй свѣжи. Не заличавайте стария животъ, заличете всички ваши недоразумѣния, всички ваши криви разбираия, речено - казано, това било - онова било, заличете всички ваши смущения и др. Всичко това турете въ архивата и напишете отгоръ: “Матей, напусни митар-ницата и ела слѣдъ мене! - Ида, Господи!”

Този е надписътъ, който трѣбва да поставите отгоръ. И като дойде нѣкой, ще каже: “Матей го нѣма.” Защо? - Свършилъ съ своята митарница.

Да, ще идете, ще се върнете, ще донесете новото учение и тогава Христосъ ще заговори съ хиляди, хиляди и милиони уста и ще бжде слава и хвала на всѣкъдъ. Хората ще се познаватъ като братя и сестри. Това ще е бждещето учение.

Това учение ще го донесе Матей.

Матей!...

Бесѣда, държана на 19 юний, 1921 година

Правда, истина и светостъ

“И да се облъчете съ новия чело̀вкъ̀, създадения по образа на Бога, въ̀ правда и въ̀ све-тостъ̀ на истината.”¹

За предметъ̀ на бесъ̀дата си щѐ взема̀ 24 стихъ̀, 4 гл. отъ̀ посланието къмъ̀ Ефесянитѐ.

“И да се облъчете съ̀ новия чело̀вкъ̀, с̀здадения по образа на Бога въ̀ правда и светостъ̀ на истината.”

Думата “образъ̀” е вметната въ̀ този стихъ̀, въ̀ ори-гинала я нъ̀ма. Вметната е въ̀ българския преводъ̀, за по-голь̀ма яснота. Когато изучавате нъ̀кой чуждъ̀ езикъ̀, който и да е той, билъ̀ нъ̀кой отъ̀ старитъ̀ или новитъ̀ езици, вие изучавате речъ̀та въ̀ най-простата ѝ форма. Въ̀ състава на речъ̀та влизатъ̀ три основни елемента: подлежаще, казуемо и връзка, т.е. предметъ̀т, за който става речъ̀, какво се говори за този предметъ̀ и връзката, която може да свързва туй разумното, за което мислимъ̀, за което казваме. Апостолъ̀ Павелъ̀ опръ̀дъ̀ля разумния човъ̀къ̀ така: Създадения, казва, въ̀ правда светостъ̀ и истина. Правдата, това е подлежащето, светостъ̀та - това е връзката, а истината - това е казуемото, т.е. какво се говори за предмета. Защото само истината, когато дойде въ̀ свъ̀та, тя разправя правдата. Правдата, това е подлежащето, предметъ̀т, за който тръ̀бва да се говори, да се види въ̀ какво седи правдата. Сега свъръ̀-меннитъ̀ Християни изучаватъ̀ Евангелието тъ̀й, както е било дадено пръ̀ди 2000 години за Христовитъ̀ ученици. По-голь̀ма частъ̀ отъ̀ Евангелието е било говорено за ученицитъ̀ на Христа, а не за другитъ̀, не за мнозинството. Мнозинството е слушало, за да създаде тази речъ̀ и тъ̀хъ̀ азъ̀ наричамъ̀ опръ̀дъ̀ления и допълнения на речъ̀та. Публика-та, това е опръ̀дъ̀лението и допълнението на речъ̀та. Безъ̀ опръ̀дъ̀ление и допълнение нъ̀кой пжъ̀т може.

¹ Ефесяномъ̀, 4:24

Хората, безъ да влъзатъ въ дълбокия смисълъ на онзи великъ законъ, който регулира нъщата, тѣ си въобразяватъ това, което не сѣществува, тѣ си въобразяватъ, че иматъ въ себе си това, което го нѣматъ.

Запримъръ, такива илюзии иматъ младитѣ моми, такива илюзии иматъ и младитѣ момци, но такива илюзии иматъ и старитѣ баби и дѣдовци, т.е. илюзията е еднаква и за стари и за млади. Това не е упрѣкъ, това е лъжливостъ на нашитѣ схващания. Запримъръ, минавате си покрай пѣтя и нѣкой човѣкъ се вгледа въ васъ, вторачи очитѣ си, а вие казвате: “Защо ме гледа така вторачено?” Не може да разберете, че този господинъ, може би, търси нѣкой свой приятель, чията физиономия мяза малко на вашата. Вие го питате: “Какво искашъ отъ мене?” Той казва: “Извинете, господине, вие ми се присторихте на единъ мой познатъ.” Ако този човѣкъ не ви даде никакво обяснение, а е нѣкой красивъ, съ мекъ приятенъ погледъ, ще си кажете: “Той има нѣщо спрямо мене.” Ако погледътъ му е малко грубъ, навъсенъ, ще си кажете: “Какъв звѣръ е този човѣкъ!” Ще си съставите двѣ противоположни мнения за човѣка. Това може да бѣде и вѣрно и невѣрно. Сега ние съврѣменнитѣ християни се питаме: Защо християнст-вото досега не е успѣло, защо християнитѣ не сѣ такива, каквито трѣбва да бѣдатъ. Защото у тѣхъ нѣма подлежаще, казуемо и връзка, опрѣдѣление и допѣлнение иматъ колкото искате.

Качествата на новия човѣкъ - това сѣ правда светостъ и истина. Правдата е за сърцето, за чувствата, за душата, истината е за ума, за духа, а светостъта, това е една вѣтрѣшна връзка между сърцето и ума. Слѣдо-вателно, ако правдата не е легнала въ сърцето ви като основа, ако истината не се е настанила въ вашия умъ, въ мислитѣ ви и ако светостъта не образува една връзка, едно мѣсто за съединение на сърцето съ ума, питамъ тогава - какъ ще разберете Христовото учение? То е неразбираемо безъ тѣзи качества и всички, които правятъ опити съ него, казватъ, че е неосѣществимо. Събератъ се двама души, молятъ се за нѣкой боленъ и въ резултатъ, той не само

че не оздравява, но умира. И като умре, за да не се изложатъ, казватъ: “Така му е писано, такава му е кармата, той е единъ грѣшникъ, слѣдователно не можемъ да го спасимъ.” Тѣй казватъ и лѣкаритѣ, които не разбиратъ изкуството си. Даде нѣкое лѣкарство, което умори болния и послѣ казва: “Яви се усложнение.” А това усложнение се дължи на туй, че лѣкарътъ не е могълъ да даде правилна диагноза, а послѣ се оправдава съ това, че станало усложнение. Тѣзи усложнения крайностъ нѣматъ.

И сега християнитѣ казватъ: “Усложнения има, то не може да се разбере.” Че какъ ще се разбере, когато правдата я нѣма въ сърцето ти, истината не е легнала въ ума ти и нѣмате връзката на светостта! Слѣдователно, този новиятъ човѣкъ сега иде на свѣта. Стариятъ човѣкъ е онзи, за когото четохъ въ Екклесиастъ, далъ Богъ богатство на човѣка, всичко, което му пожелала душата, но не му позволилъ да яде. Тѣй казва Соломонъ. Питамъ ви: ако стомахътъ ви е развалень, а имате всичко, той ще ви позволи ли да ядете? Нѣма да ви позволи, развалень е вашиятъ стомахъ. Но вашиятъ стомахъ е развалень, защото правдата не е въ сърцата ви. Всѣки човѣкъ, който има развалень стомахъ, да знае, че правдата не е въ сърцето му и истината не е въ ума му. Всички хора, които иматъ развалени стомаси, да знаятъ, че истината не е въ ума имъ - това е точно опрѣдѣлено, безъ никакво изключение. Казвате: “Моятъ стомахъ е развалень.” - Истината не е въ ума ви. Какво трѣбва да правимъ? Ще внесѣте истината въ ума си и ще видите, че стомахътъ ви ще се поправи. Ще питате: “Защо ни е истината?” - За да се поправи стомахътъ. Защо ни е стомахътъ? - Да смѣли храната, да отдѣля онѣзи сокове, които сж необходими за живота на тѣлото, за проявяването на човѣшкия животъ. Слѣдователно, истината въ най-простата си форма, въ каквата трѣбва да се прояви е за да възстанови онова равновѣсие, вжтрѣ въ организма и да държи стомашнитѣ клетки въ най-нормално състояние. Тѣй опрѣдѣлямъ истината - тя е необходима да държи стомаситѣ ви въ нормално състояние. Това е моята доза.

Пишемъ “истина“ - “иси”, то значи липсва ти нъщо, липсватъ два елемента или то значи да влѣзе и да излѣзе нъщо отъ ума ти, да се научишъ да мислишъ. “Си” значи онъзи елементи, които трѣбва да изхвърлятъ всички нас-лоявания отъ ума, за да може силитѣ на ума да дѣйствуватъ правилно, понеже, както умѣтъ дѣйствува върху стомаха, така и стомахътъ дѣйства върху храната. Правдата трѣбва да лѣгне въ сърцето или въ човѣшката душа, както искате кажете. Щомъ правдата лѣгне въ човѣшкото сърце, въ човѣшката душа, той ще има здраво сърце, здрава дихателна система, нѣма да има никакво сърцебиене. Всѣки порокъ на сърцето, всѣко заболяване на бѣлитѣ дробове се дължи на липса на правда. Слѣдователно, ако ме попитате, защо ни е потрѣбна правдата въ свѣта, щомъ ние отъ правда страдаме, ще ви кажа: “Правдата е необходима да държи въ хармония сърцето и дробовѣтъ ви, защото сърцето е необходимо за изправяне на дробовѣтъ. Ако нѣмате правда, ще бѣдете изложени да се опорочи сърцето ви, дробовѣтъ ви, а щомъ стане това, ще ви налѣгне меланхолия, каквато сегашнитѣ хора преживѣватъ. Ако ме питате, защо сте меланхолични, ще ви кажа, че това е защото правдата не е легнала дълбоко въ вашия животъ.

Сега азъ разсѣждавамъ принципално върху нъщата, тѣй както тѣ лѣжатъ в битието на природата. И природата не може да се занимава съ нашитѣ глупави схващания. Като отидешъ при нея и четешъ Еклисиаста, нѣма да кажешъ, че азъ зная това нъщо. Не, нѣма да кажете какво знаете. До сега всички хора изучаватъ само опрѣдѣленията и допълненията: за кѣщи говорятъ, за пари говорятъ, за търговия говорятъ, за ядене, за пиене, за ходене по бани, по разходки говорятъ. Това сѣ опрѣдѣления и допълнѣния въ живота, въ тѣхъ нѣма никаква сѣществува мисль.

Питамъ ви: Ако това, за което говорите, го придобие, съградите, нѣколко кѣщи, имате милиони приходи, какво спечелвате, ще станете ли по-красиви, ще станете ли по-здрави, ще имате ли повече удоволствия? Не, ще имате повече грижи. Еди-кой си кирияшъ, въ

еди-кой си номеръ не плаща кирията си, друга нѣкоя си захлас-ната Гана, която живѣе въ долния етажъ и тя не плаща. Всички тѣзи нѣща въ ума ти ще започнатъ да брѣмчатъ и ще ги имашъ като единъ помѣникъ и ще казвашъ: “Чакай да видя, този плаща ли?” Цѣла маса помѣници ще имашъ. Тогава сѣдията ще бѣде като единъ свещеникъ, който свети масло. Какъ свети масло той? - Глобява кирияшитъ. Тѣй щото всѣки месецъ ще викашъ сѣдията да свети масло и работата ще върви добръ. Но съ такова светяване на вода, свѣтътъ не върви. Хиляди свещеници сѣ осветявали вода, свѣтътъ не върви, хиляди майки сѣ осветявали вода, свѣтътъ пакъ не върви. На хората липсва нѣщо сѣществѣ-но. Истината не е въ тѣхнитъ умовѣ, правдата не е въ тѣхнитъ сѣрца и светостъта не свързва тѣзи нѣща. Сега не казвамъ така за всички, има изключения, азъ наричамъ тѣзи изключения “свещени изключения“.

Едно врѣме, когато Господъ създалъ свѣта, дошли на земята херувимитъ и серафимитъ, и приложили любовта на хората и си заминали назадъ. Единъ отъ ученитъ и видни ангели, въ своитъ изчисления намѣрилъ, че тѣй както тѣзи херувими и серафими вложили любовта на земята, тя нѣма да донесе добри резултати на хората. Въ съвета на ангелитъ той написалъ и прочель една обстойна дисѣр-тация върху това, че свѣтътъ трѣбва да претърпи една малка корекция. Затова Господъ го пратилъ като дѣлегатъ, да дойде въ царството на Алгемаритъ, да се роди въ дома на алгемарския царъ, като дъщерята Алгемара и по този начинъ да оправи тази погрѣшка.

Тази Алгемара била толкова красива, толкова умна, стройна, такъвъ парфюмъ излизалъ отъ нейното тѣло, че била любимка на цѣлия народъ, всички само за нея говорили, за нейнитъ коси, вежди, за нейнитъ уши, за нейнитъ прѣсти, за всичкитъ ѣ движения, това било разговоръ въ всѣка къща, въ всѣки домъ, всѣ за нейната необикновена красота се говорило. Дошло врѣме царската дъщеря да се жени и започнали да се надпреварватъ кандидати единъ слѣдъ другъ и всички, както казвате вие, влюбени до уши въ нея. Азъ

употрѣбвамъ едно ваше изражение, но употрѣ-бвамъ го за да ме разберете, а какво искате да кажете съ това - не зная. Когато се явилъ първия кандидатъ, тя го приела много ласкаво, сървирала му да яде, но слѣдъ нѣколко дни му казала: “Ако дѣйствително ме обичашъ, искамъ да ми дадешъ дѣсното си око, много го обичамъ.” Тя имала страсть да изпича тѣзи очи и да опитва тѣхната сладость. За да прояви любовта си къмъ нея, той казалъ: “Ще извадя не само едното си око, но и двѣтъ.” Изважда той едното си око, дава ѝ го. Тя го изпекла и изѣла. Слѣдъ това му казала: “Ако дѣйствително любовта ти е силна и другото око ще ми дадешъ.” Вие започнахте да пѣшкате. Чакайте! Това е едно предание, легенда. Оставила тя този свой кандидатъ на страна и започнала въ първо врѣме да го забавлява, но като слѣпъ, въ послѣдствие оставила своитѣ слугини да се занимаватъ съ него. Идва слѣдъ врѣме втори кандидатъ. Тя и него приема ласкаво, нагостява го, дава му милувки, цѣлувки и послѣ му казва: “Харесватъ ми много твоитѣ очи, искамъ да опитамъ едното ти око.” За да докаже любовта си, той изважда едното си око и ѝ го предлага - опекла го и го изѣла. Поискала и другото му око. И второто той извадилъ и останалъ съвсемъ слѣпъ. И така, явявали се година слѣдъ година редъ кандидати и царската дѣщеря постѣпвала съ всичкитѣ по сѣщия начинъ. Всичкитѣ ѝ кандидати оставали слѣпи.

Питамъ ви сега: Какво разбирате отъ тази легенда? Какво е направилъ ангелтъ, който дошълъ да оправя свѣта. Вие въ вашия езикъ употрѣбвате израза, че сърцето е слѣпо. Има и друго едно предание, споредъ което казвате, че човѣкъ се жени въ слѣпата сѣбота. Азъ не зная отъ дѣ се е и излѣзла тази слѣпа сѣбота. Може ли сѣботата да бѣде слѣпа? Когато запитали царската дѣщеря защо постѣпва така съ кандидатитѣ си, тя отговорила слѣдното: “Онзи, който веднажъ е видѣлъ моя образъ не искамъ другъ образъ да го замѣсти въ душата му. Той прѣзъ цѣлия си животъ трѣбва да носи

само моя образъ въ душата си, трѣбва да бѣде слѣпъ за всички други образи въ свѣта.”

Слѣдователно, когато правдата, истината и светостта се вселятъ въ единъ човѣкъ, тѣ ще извадятъ очитѣ му. И когато Христосъ казва, че трѣбва да се отречемъ отъ всичко, Той подразбира, че трѣбва да забравимъ другия свѣтъ, да живѣемъ само съ единъ образъ, защото знаете какво става, като влѣзатъ въ насъ два образа. Когато влѣзатъ два образа въ сърцето на една жена, знаете какво става. Нека отговорятъ мѣждетъ. И когато въ сърцето на единъ мѣждетъ два образа, пакъ знаете какво става. Нека отговорятъ женитѣ. Слѣдователно, Алгемара това знаела и затова тѣй разрѣшила въпроса, като казвала: “Сърцето трѣбва да бѣде слѣпо, т.е. първиятъ образъ, който е възприетъ отъ Бога, само той да остане въ душата ви, а за всичко друго да бѣдете слѣпи.”

Та сега онѣзи отъ васъ, на които очитѣ още не сѣ извадѣни, между тѣхъ има караници. Азъ познавамъ дѣ не сѣ извадѣни очитѣ. Тѣзи, на които царската дѣщеря е извадила очитѣ, сѣ доволни отъ всичко. Дойде при тѣхъ нѣкоя слугиня, пипа ги, тѣ всѣ мислятъ, че царската дѣщеря е при тѣхъ. А онѣзи, на които царската дѣщеря не е извадила очитѣ и сѣ останали съ отворѣни очи, в тѣхнитѣ домове, въ тѣхнитѣ фамилии има спорове. И тѣй, известни хора въ този свѣтъ сѣ слѣпи за злото, а други - не сѣ.

Ако ме попитате, защо царува злото въ свѣта, ще ви кажа. Злото царува въ свѣта, защото всички тѣзи хора не сѣ ходили при царската дѣщеря, не сѣ се влюбили въ нея, не знаятъ какво иска тя отъ тѣхъ и тя не е извадила очитѣ имъ, но единъ день, когато се явятъ при нея, тя ще постѣпи съ тѣхъ тѣй, както съ всичкитѣ си кандидати и тѣ ще пожертвуватъ за нея очитѣ си.

Това е единъ разказъ само, съ който нѣкои искатъ да дадатъ лѣкъ за хората, но ако вземемъ този въпросъ буквално, ще срѣщнемъ много хора въ свѣта съ извадѣни очи, безъ да е подобрѣнъ животътъ имъ. Може човѣкъ да извади и двѣтъ си очи, при всѣ това пакъ да си

остане лошъ. Тази слъпота въ окултна смисълъ подразбира човъшката воля, която е въ състояние да направлява ума отъ едно положение въ друго, отъ едно състояние въ друго, т.е. да имашъ волята да гледашъ само онъзи нъща, които ти принасятъ добро, а не и онъзи, които ти принасятъ зло. Или както казватъ съврѣменнитъ хора - да разбирашъ сжщността на нъщата, тѣхната сжщинска цена, защото на всъки човъкъ, като му дадатъ една златна монета, разглежда се и като се увѣри въ цената ѝ, туря я въ джеба си, а ако я види, че е фалшива, не ѝ обръща внимание.

И тѣй, съ своята постъпка царската дъщеря искала да каже, че за да се оправи човъшкото зрение въ права смисълъ, трѣбва да извади очитъ на своитъ кандидати, за да могатъ, като нейни възлюбени, да гледатъ прѣзь нейнитъ очи. И това е фактъ: дѣтето прѣди да се роди, гледа прѣзь очитъ на майка си и тогава добръ се разбиратъ. Момчето гледа прѣзь очитъ на баща си, но щомъ майката създаде тѣлото на дъщерята си или на сина си, веднага се явява споръ между майката и бащата. Защо? - Защото гледатъ прѣзь четири очи. И сега българитъ употребяватъ тази поговорка: “Четири да ти сж очитъ.” Не зная какво искатъ да кажатъ съ това - съ четири очи да гледашъ, четири очи да имашъ. А четири очи трѣбва да има човъкъ само когато краде; четири очи трѣбва да има човъкъ само когато лъже, когато прави престъпления. Българитъ употребяватъ тази поговорка именно въ слѣдния смисълъ: за да не пострадватъ твоитъ интереси никога, трѣбва съ четири очи да гледашъ, да отварятъ очитъ си на четири, за да не те излъже, да не те измами нѣкой.

Павелъ се обръща къмъ християнитъ и казва: “Всички да се облѣчете въ новия човъкъ.” Стариятъ човъкъ вие го познавате и дъщери и синове и майки и бащи и сждии и свещеници, всички сте много добръ запознати съ този старъ човъкъ, говорятъ му разбирате много добръ, езикътъ му сте изучавали. И цѣлата сегашна култура е изразъ на този старъ човъкъ. Всичко, което сега сжществува въ старата култура, въ главни черти то е изразъ на този старъ човъкъ.

Този старъ човѣкъ не е въ състояние да разбере Христовото учение. За да се разбере Христовото учение, новото учение и Христосъ е казалъ и Павелъ е казалъ, че първото нѣщо е човѣкъ да се роди изново, новъ човѣкъ да стане, с нови разбирания.

А Павелъ казва, че качествата на новия човѣкъ трѣбва да бждатъ слѣднитѣ: да има правда въ сърцето, истина въ ума и светостъ, като съединителна нишка между ума и сърцето. Само при тѣзи качества човѣкъ ще може да разбере новото учение. Питамъ ви сега: Когато се докачите, разгнѣвите въ правда, истина и светостъ ли се гнѣвите, докачате? Когато лъжете, въ правда, истина и светостъ ли лъжете? Когато завиждате, въ правда, истина и светостъ ли завиждате? Когато любите, да - въ правда, истина и светостъ може да любите; въ правда истина и светостъ може да обичате; въ правда, истина и светостъ може да бждете милостиви. Всички положителни качества у човѣка, всички добродетели се проявяватъ чрѣзъ правда, истина и светостъ.

Свъръменнитѣ християни нѣматъ връзка съ Христа. За да се облѣкатъ въ новия човѣкъ, трѣбва да иматъ връзка съ този новъ човѣкъ. Само тогава ще се създадатъ условия да дойде Христосъ у тѣхъ и у васъ.

Може да прекарате цѣлия си животъ въ църква, въ палене кандила и светене масло, може да прекарате цѣлия си животъ въ четене на Библията и въ различното ѣ тълкуване и всичко това, не само че не е хубаво, но е и безполезно, то ни най-малко нѣма да ви доведе до онази велика истина, за която вашата душа ламти. Раз-сѣждавайте правилно. Вземете нѣкой ученъ, философъ човѣкъ, ще видите, че и той все има нужда да намѣри една сродна душа, която да го обича, съ която да може да обмени поне двѣ думи. Дали този човѣкъ ще бжде проповѣдник, или майка, или баща или сѣдия, всѣкога ще желае да има една сродна душа, съ която да размени двѣ думи.

Питамъ: Какъ могатъ да се свържатъ тѣзи двѣ души? - Два ума не могатъ да се свържатъ на едно мѣсто и двѣ сърца не могатъ да се свържатъ на едно мѣсто. Не, законътъ е слѣдниятъ: Едно сърце и

единъ умъ могатъ да се свържатъ или единъ умъ и едно сърце могатъ да се свържатъ. Между ума и сърцето има връзка. Два ума - тъ сж отъ сжщата категория. Умъ съ умъ, то е все умъ, това е еднообразие въ живота, въ природата. Сърце съ сърце, това е сжщо еднообразие. Ако не вървате въ това, съберете се 2-3 жени, които лесно се афектирате, живѣете съ чувства, единъ день ще дигнете цѣла гюрулгия, ще се скарате. Значи, ако съберете на едно мѣсто само сърца, вие ще съберете най-гольмото зло. Слѣдователно, ще ги съединявате така: едно сърце - единъ умъ, единъ умъ - едно сърце; едно сърце - единъ умъ, единъ умъ - едно сърце.

Като съедините тѣзи сърца съ умоветъ и ги кръстосвате, ще имате хармония. Изгубите ли първата връзка, нѣмате ли връзка между вашия умъ и сърце, т.е. не разбирате ли правдата, истината, светостѣта, главнитъ въпроси, които лежатъ сега за разрѣшение, ще останатъ неразрѣшени за васъ. Защо? - Защото, ако правдата и истината не образуватъ една основа, между която да дойде да живѣе Богъ, всичко е изгубено.

Сега мнозина се запитватъ: Кой е този, който говори тамъ? Не е въпросъ какво съмъ азъ. Азъ съмъ човѣкъ, у когото правдата живѣе въ сърцето, истината - въ ума, а светостѣта образува връзка между тѣхъ. Защо? - Защото великиятъ законъ на Бога е такъвъ и азъ съмъ се подчинилъ на изпълня Неговата воля. И азъ се радвамъ въ изпълнението на този законъ.

Казвамъ и на васъ: Вие ще ме познаете кой съмъ, но какъ и кога? Когато въ вашето сърце влѣзе правдата, въ вашия умъ - истината, а светостѣта служи като съединителна нишка. При сегашнитъ условия, никога нѣма да ме разберете кой съмъ и какъвъ съмъ. Значи това, което е в мене, може да го разберете само тогава, когато то влѣзе въ васъ. И тѣй, принципално разрѣшавамъ въпроса: не се лѣжете да мислите, че вие сте православни, или евангелисти, или баптисти, или теософи, всичко това сж все красиви имена. Въ сърцата на православнитъ, евангелиститъ трѣбва да царува правдата, въ

умоветъ имъ истината, а светостъта да образува връзка; въ сърцата на теософитъ, спиритиститъ трѣбва да царува правдата, въ умоветъ имъ истината, а светостъта да образува връзка. Въ всичко това трѣбва да съществува една и съща връзка, трѣбва да има едно и също подлежаще, едно и също казуемо. Това подлежаще и казуемо азъ наричамъ Божествено подлежаще, Божествено казуемо и Божествена връзка въ реалността на свѣта. И ако вашитъ работи въ свѣта не вървятъ добръ, ако вие сте нещастни, ако сте оплетени, всичко това се дължи на липсата на тази правда, истина и светостъ.

Когато Господъ иска да оправи сърцата, Той ще разрушава това. Въ Писанието се казва тѣй: “Да не кажешъ нѣкоя гола дума прѣдъ ангела, който те рѣководи, защото Богъ ще разруши твоитъ дела. Ти, ако не уважавашъ ангела си и кажешъ нѣкоя лоша дума, всичко това ще се взѣме отъ твоето сърце и ще останешъ идиотъ, ще останешъ най-гольмъ нещастникъ. Защо? - Защото се занѣмаришь правдата, която е основа на истинското богатство, на истинското знание.

И тѣй, ако не вложите тѣзи качества въ вашия животъ, вие ще фалирате, който и да е отъ васъ. Ако се двоумите, въ края на краищата ще преживѣете всички най-ужасни страдания. За всички онѣзи, които не сж вложили този великъ законъ въ ума си, идватъ най-велики страдания. Всѣки ще го опита. И като дойдатъ страданията, ще знаете, че тѣ се дължатъ на това, че правдата не е въ сърцата ви, истината не е въ ума ви. За да се избавите отъ това, приложете тази моя доза. Не само да кажете: “Азъ вървамъ, азъ обичамъ Господа.” Не можете да обичате, докато нѣмате правда въ сърцата си, не можете да мислите, докато нѣмате истината въ ума си и не можете да извършите нѣщо свето, докато нѣмате светостъта в себе си, като съединителна нишка. Само на такава воля се подчинява всѣко дѣйствие. Когато Христосъ казва: “Ако имате вѣра колкото синаповото зърно, ще може да кажете на тази гора да се премѣсти.” Той говори за този човѣкъ, у когото живѣе правдата, истината и светостъта. Не си правете иллюзии, че ще можете безъ тѣзи качества.

Нъкои отъ васъ изучаватъ окултизма. По този методъ може да имате нъкакви резултати, но въ края на краищата нъма да постигнете целта, къмъ която се стремите. Сега нъкои идватъ и питатъ: “Защо той проповѣдва? Азъ не проповѣдвамъ едно учение по въздуха, а проповѣдвамъ едно строго опрѣдѣлено учение и казвамъ: “Правдата е потрѣбна.” Защо? - За да урегулира вашия стомахъ на земята. Щомъ имате урегулиранъ стомахъ, ще можете да вършите всичкитъ си работи спокойно и ако сте майки - дъцата ви ще бждатъ добри, ако сте ученици - учителитъ ви ще бждатъ добри. Щомъ имашъ единъ свѣтълъ умъ, ще може да разсждавашъ правилно и всички ще се възхищаватъ отъ тебе.

Светостта е потрѣбна да кали твоята воля, че прѣдъ никакви мжчнотии въ свѣта да се не спирашъ. Това ясно ли ви е?

Ясно. Ако не вървате, опитайте. Ако не опитате, грѣхъ да ви е на душата. Слдователно всъка една религия, всъко едно учение трѣбва да е конкретно, строго опрѣдѣлено. Християнството, което днесъ имате, това е една каша, православна каша, евангелска каша, сѣботянска, теософска, спиритическа, човъшка каша. Навсѣкъдѣ каша.

Всѣки единъ народъ въ свѣта трѣбва да има въ сърцето си правдата, въ ума - истината и неговата воля трѣбва да бжде калена въ светостъ. Всѣки единъ домъ, всъко общество, всъка църква, всъко училище трѣбва да иматъ правдата въ сърцата си, истината въ ума си, а волята им да е калена въ светостта - безъ никакво изключение. Тогава ще имаме една велика култура, а не като излъзете, започвате: “бъръ, бъръ, бъръ, бъръ.” Всички брѣмчатъ, навсѣкъдѣ брѣмчане. Нъма нищо положително. Днесъ едни казватъ, че има Господъ, други утрѣ казватъ, че нъма Господъ, трети казватъ, че Господъ билъ на небето. Ами дѣ е небето, знаете ли го? - “Предполагаме.” Е, ами кое е земята? - “Ходимъ по нея.” - Че това, по което ходите, то не е земя и това, което виждате, то не е небе. Вие се намирате въ слѣдното положение: единъ руски царъ далъ на единъ великъ проповѣдникъ една задача за разрѣшаване да отговори на три важни въпроси.

Вместо него, прѣдъ царя се явява единъ калугеръ, преоблѣченъ и дикизиранъ като проповѣдника и отговоря на зададениятъ два въпроса. На третия въпросъ отговорилъ: “Азъ зная каква ти е мисълъта. Ти мислишъ, че азъ съмъ проповѣд-ника, на когото ти си далъ да разрѣши тѣзи въпроси.”

Вие още не разбирате какво нѣщо е небето. То е една държава, едно понятие. Вие не разбирате какво нѣщо е и земята. Не оспорвамъ, че не знаете какво е земята, но това, което виждате не е небе, не е земя. Ако погледнете на небето и на земята прѣзъ очитѣ на правдата, на истината, ще имате друга една философия, съ която кардинално ще разрѣшите всички въпроси, които сега ви занимаватъ, всички спорове, които възникватъ между васъ. Ще ми възразите: “Слушали сме ние такива!” Вървамъ, слушали сте. За правдата, за истината и за светостъта мнозина сж ви говорили, но бихъ желалъ да намѣрите единъ проповѣдникъ въ Англия, въ Америка или дѣто и да е другаде да ви е говорилъ върху тѣзи работи тѣй, както азъ съмъ ви говорилъ. Нека направятъ единъ експериментъ, да турятъ тѣхното училище и това, [въ] което сте вие и да сравнятъ, да опитатъ тѣхнитѣ резултати и вашитѣ.

Защо азъ говоря така? - Защото не искамъ втори пѣтъ да ми вадятъ очитѣ. Онзи, на когото единъ пѣтъ сж изваждани и двѣтъ очи, той казва: “Не, втори пѣтъ не се подлагамъ на такава операция.” Сега азъ ви разправямъ едната половина, едната страна на тази повестъ, може би въ друга нѣкоя бесѣда ще ви разкажа втората страна на тази велика история. Тя е една история, прѣзъ каквато минава цѣлото човѣчество.

И тѣй, ако умѣтъ ви страда, вложете въ него истината, ако сърцето ви страда, вложете въ него правдата, ако волята ви не е калена, вложете въ нея светостъта. Ето едно срѣдство да се калите и да живѣете. Какво излиза отъ онзи, у когото нѣма правда, истина и светостъ? Щом нѣмате правда, и истина и светостъ и любовъта не може да се яви. Тогава какво става? Момитѣ взематъ малко розово,

гюлово масло, напръскватъ си главитѣ. Другъ пѣтъ взиматъ малко теменужна есенция, понапръскватъ се, момъкътъ, като мине покрай такава мома, помирише я и казва: “А, тя е.” - Не, не е тя, това е рускиятъ калугеръ. Не е тя. Този, който разрѣшава въпроситѣ не е този, на когото сж дадени за разрѣшение. Ако въ сърцето ви влѣзе правдата, в ума ви истината, а светостъта въ волята ви, вие вжтрѣшно ще имате другъ единъ ароматъ. Този ароматъ, който ще излиза отъ тѣлото ви, се нарича нюксъ. Той е най-хубавата миризма, най-хубавиятъ нѣктаръ, който природата е създала. Та като съедините правдата, истината и светостъта въ едно, само така ще може да образувате въ себе си този нѣктаръ - нюксъ.

Слѣдователно, всѣки, който се намаже съ този нѣктаръ, ако е слѣпъ, очитѣ му ще се отворятъ, ако е глухъ, ушитѣ му ще прослушатъ, ако е боленъ, ще оздравѣе. Всичко става съ него. Той е онова алхимическо съединение, онзи елементъ, който алхимицитѣ съ вѣкове търсили да изнамѣрятъ, за да подновятъ съ него живота.

И азъ ви казвамъ сега, всѣки отъ васъ може самъ да си прави опити въ ретортата, за да изнамѣри този нюксъ. Всѣки день си правете опити, може да се пукнатъ и 100 реторти, нищо отъ това. Не чакайте другитѣ да го изнамѣрятъ. Когато единъ день добиете този нѣктаръ, вие ще бждете най-щастливитѣ хора въ свѣта и радостъта ви ще бжде толкова голяма, че никой не ще може да я опише. И кое ще бжде сокътъ на това съединение? - Любовъта. Азъ не говоря за любовъта сега, а за сока на този нѣктаръ, който носи животъ въ себе си.

“Облѣчете се въ новия човѣкъ, създаденъ по образъ Божий въ правда, истина и светостъ.” Щомъ така се облѣчете, вашиятъ храмъ ще се обнови, дѣленията въ свѣта ще изчезнатъ. Срецамъ сега мнозина, които казватъ, че иматъ благословение, иматъ посвѣщение на Благия Духъ, радостъ иматъ въ сърцата си, а азъ споредъ моята наука, тѣй както разбирамъ нѣщата, виждамъ, че тѣзи хора основно нѣматъ това, което имъ трѣбва. Тѣ сж тѣй сектанти, както другитѣ хора. Посетилъ го Духъ Божий, а той прави такава разлика между

другите хора, както и всеки сектантъ. Радостта не е всъкога признакъ, че Духъ Божий присъствува, че Духъ Божий те е посетилъ. Веселието не е всъкога признакъ, че Духъ Божий те е посетилъ; разположението не е всъкога признакъ, че Духъ Божий те е посетилъ, че Духъ Божий присъствува. Ще кажете, че еди-кой си се покаялъ. Покаянието не е признакъ, че Духъ Божий присъствува. Че си изплатилъ дълга си, не показва, че си честенъ човѣкъ. Може да имашъ намѣрение да направишъ [...].¹ Само когато правдата влѣзе въ сърцето ти и когато истината влѣзе въ ума ти, само тогава ние ще сме едно съ Христа и може да кажемъ, че сме едно съ Христа.

И тогава каквото попросимъ, ще ни се даде. Просете въ името на Господа и всичко ще ви се даде. Нѣкои, които не разбиратъ този законъ, казватъ: “Хайде да просимъ.” Апостолитъ, 12 на брой, които сж били първитъ Христови ученици, въ числото на които бѣше и апостолъ Петъръ, съ молитви успѣха да свалятъ оковитъ на апостола Петра. И вие си казвате: “Едно врѣме апостолитъ се молиха, дойде ангелъ, освободи апостола Петра, хайде и ние да се помолимъ.” Молите се, нищо не става. И тогава си казвате: “Е, то бѣше врѣмето на апостолитъ.” И сега може, но у апостолитъ истината е била въ умотъ имъ, правдата - въ сърцата имъ, светостта въ волята имъ и Господъ билъ съ тяхъ. А сега, като не е така и Господъ не е съ васъ. Сега става това, което правятъ българитъ, това, което правятъ англичанитъ и т.н. Вие казвате: “Ние сега трѣбва да правимъ това, което сж писали въ съборитъ, а като умремъ, тогава ще се отворятъ очитъ ни. Никога нѣма да стане това, не се лъжете.

Това, което азъ ви говоря не е съгласно съ църквата. Ако ви говоря споредъ църквата, азъ съмъ вагабонтинъ. Моето учение е съгласно съ Бога. Това учение трѣбва да бѣде абсолютно съгласно съ Божия законъ, да нѣма никакво изключение, а не да се съгласява съ нѣкакви църкви, съ нѣкакви събори. Учението на всички църкви и

¹ Оставено е мѣсто за една дума

събори трѣбва да се съгласява съ Божия законъ. Не сѣ ли съгласни съ Божия законъ, тѣ сѣ отъ лукаваго. И онѣзи, които искать да ме осѣдятъ, нека ме осѣдятъ, но бихъ ги запиталъ: “Правдата въ сърцата ви ли е, истината въ умоветъ ви ли е, светостѣта въ волята ви ли е?” Ако нѣматъ тѣзи нѣща, не могатъ да ме осѣдятъ. Нѣкоя църква ще ме сѣди. Питамъ: Правдата въ църквата ли е, истината въ църквата ли е? - Не е. Тогава тази църква не може да ме сѣди. Нѣкой народъ ще ме сѣди. Питамъ този народъ: Правдата живѣе ли въ сърцето на този народъ, истината живѣе ли въ ума на този народъ? - Не. Тогава и той не може да ме сѣди. Азъ приемамъ сѣдба, приемамъ да ме сѣдятъ само праведни, само истиннитѣ хора и хора, у които и светостѣта живѣе. Такива хора каквато сѣдба да ми отсѣдятъ, приемамъ я. И най-последниятъ човѣкъ отъ нѣкоя църква, най-последниятъ човѣкъ отъ нѣкой народъ, ако живѣе съ правда, истина и светостъ и ме осѣди, азъ приемамъ присѣдата му. Не ли такъвъ човѣкъ и царь да е, нѣма да дамъ нито косъмъ отъ брадата си.

Така трѣбва да разглѣждате и вие нѣщата, ако искате да бѣдете свободни граждани въ царството Божие. Ако не, има и друго царство, ще ви острижатъ вълната, ще ви взематъ по двѣ кожи, ще ви взематъ млькото и ще играятъ дѣцата съ вашитѣ агненца. Ще кажете: “Хайде до година, втората година ще работимъ за правдата, за истината.” Никога нѣма да дойде това, щомъ отлагате. Този Господъ, Който ви е изпратилъ на земята, е надписалъ на вратата, прѣзъ която слизатъ духоветъ долу на земята, слѣдното: всѣки единъ, който слиза на земята да се учи, да завършва своето образование, е длъженъ да вложи правдата въ сърцето си, истината въ ума си и светостѣта въ волята си и този, който не направи това, никога да не се пуца да мине прѣзъ тази врата. Тѣй е писано. Азъ съмъ чель този надписъ на вратата и ако не вървате, идете да го провърите. Питайте вашитѣ светии и нека опровергаятъ моето твърдение, ако не е писано тѣй на тази врата.

Но има и друга една, втора врата, пръзъ която сте минали и на нея пише тъй: “Съ истината нъма да се занимавате, тя е праздна работа и съ правда нъма много да боравите и съ светостъ не може да живъете. Ако искате да живъете, не ви тръбва нито правда, нито истина, нито светостъ.” Та вие сега сте смесили тѣзи два надписа и казвате: “Съ правда, истина и светостъ не може да се живѣе. Всѣки не може да бѣде правдивъ, истиненъ и светъ.” Не, всѣки може да бѣде правдивъ и тръбва да бѣде правдивъ; всѣки може да говори истината, всѣки може да бѣде истинолюбивъ и да живѣе съ истината. Това е сѣществъното учение, отъ кардинално значение лично за всѣки отъ васъ и като го приложите на земята, вие ще разрешите всички въпроси, които ви занимаватъ, тъй, както тръбва.

Слѣдователно, всички тръбва да застѣпите тези три принципа у васъ си. Не турите ли правдата въ сърцето си, истината въ ума си и светостъта въ волята си, нищо нъма да излѣзе. Ако чакате вашитѣ свещеници да се осветятъ, та и вие слѣдъ тѣхъ, нищо нъма да излѣзе. Вие казвате: “Ти бѣди светъ, че и азъ слѣдъ тебе.” Не, не може да се мине покрай нѣкого, всѣки за себе си тръбва да бѣде светъ. На Христа казвате: “Знаешъ ли, едно врѣме ние присѣдствувахме на твоитѣ бесѣди.” Азъ взимамъ Христа, защото Той е за васъ авторитетъ. Да, но какво казваше Христосъ? - “Идете си отъ мене вие, които до сега сте работили съ неправда, на които правдата не е била въ сърцата, идете си вие отъ мене, на които истината не е била въ умоветъ и светостъта не е била въ волята ви.” Това е правилниятъ преводъ на Христовитѣ думи и като приложите този преводъ въ живота си, тогава има смисълъ, а въ Евангелието другояче е казано. Сега виждамъ въ васъ едно смущение, казвате си: “Че ние толкова години сме се подвизавали като християни и да нъмаме правдата въ сърцата си, истината въ умоветъ си и светостъта въ волята си. Че тогава каква е тази работа! Въ вашитѣ сърца едва е влѣзло най-малкото краче на правдата, въ умоветъ ви едва е влѣзло най-малкото краче на истината, а въ волята ви едва е влѣзло най-малкото краче на светостъта. Не крачето на правдата тръбва да

влезе въ сърцата ви, а цялата правда, не крачето на истината тръбва да влезе въ умоветъ ви, а цялата истина, не крачето на светостъта тръбва да влезе въ волята ви, а цялата светостъ. Такъвъ е великиятъ законъ.

О, Израилю, Израилю! Вие минавате за Израилъ. Евангелиститъ като запягътъ, казватъ: “Сионе и ти Ерусалиме” - чакатъ Христосъ да дойде отгоръ. Като дойде Христосъ, ще се явятъ при Него евангелиститъ и ще кажатъ: “Господи, ние проглушихме свѣта съ Твоего Евангелие, дъ не сме Го изпратили и напечатели, има Го чакъ въ Китай и Япония.” Христосъ ще ги пита: “Какъ Го прогласихте, съ правда въ сърцата, съ истина въ умоветъ и съ светостъ въ волята ли? Съ пари ли проповѣдвахте?” - “Да, съ пари.” - “Е, малко отстъпете настрана, ще ви имамъ прѣдъ видъ”, ще каже Христосъ. Ще дойдатъ послѣ православнитъ при Христа и ще Му кажатъ: “Е, Господи, колко църкви сме направили заради Тебе, колко масло изгорихме, колко молитви направихме зарадъ Тебе, колко еретици изгорихме!” Ще ви пита Христосъ: “Какъ направихте това, съ правда въ сърцата, съ истина въ умоветъ и съ светостъ въ волята ли? Съ пари ли проповѣдвахте?” - “Да, имаше пари, дискусии имаше въ църквитъ.” Ще ви каже Христосъ: “И вие малко настрана, ще ви имамъ прѣдъ видъ.” И какво ще бжде? Ще видите всички тѣзи светии, наредени отъ лѣвата страна на Христа, всъ ще ги има прѣдъ видъ Той. Тъ сж хората, които сж разбрали дълбоката наука, каква сила е парата въ свѣта, какво върши тя. Тѣй казва Наполеонъ, тѣй казва и българскиятъ поетъ Славейковъ. Той възпѣва парата така: “Парице, парице, всѣсилна царице, съ тебе въ рая, безъ тебе въ ада, простиятъ съ мотика, богатиятъ безъ мотика.” Но когато дойде Христосъ, другояче ще я възпѣва, другояче ще говори. Вие казвате: “Кога ще дойде Христосъ?” - Ако правдата не влезе въ сърцата ви, истината въ умоветъ ви и светостъта въ волята ви, Христосъ никога не ще дойде. Ако пъкъ още днесъ вложите правдата въ сърцата си, истината въ умоветъ си и светостъта въ волята си, Христосъ веднага ще дойде.

Но, за да влезе правдата въ сърцата ви, какви грамадни усилия се изискватъ. Сега се издаватъ редъ брошури да се защитава истината, да се защитава църква-та, но до днесъ обаче, не съмъ срещалъ брошура, която да защитава друго освѣнъ своитѣ интереси: евангелиститѣ своитѣ интереси, православнитѣ - сѣщо и т.н. Казвате: “Прави сѣ тѣзи хора.” - Да, прави сѣ, прави - безъ правда, истинни - безъ истина, свѣти - безъ светостъ въ свѣта.

Апостолъ Павелъ казва: “Да се облѣчете въ новия човѣкъ създадения по образъ Божий въ правда, светостъ и истина.” Слѣдователно, сегашнитѣ християни не трѣбва да си правятъ илюзии, тѣ трѣбва коренно да изменятъ своя животъ, но не съ плачъ, а да изменятъ коренно своя животъ съобразно Божественитѣ закони.

Животътъ на земята трѣбва да се приложи по земному, а като отидете горѣ, тамъ ще приложите всичко по Божествено. Ако искате да приложите Христовото учение на земята, ако искате да бѣдете силни, търсете грѣшката въ сърцето, въ ума и въ волята си. Това не е упрѣкъ, но ви казвамъ, тѣй постѣпвайте, това е проповѣд-валъ Христосъ. Слѣдъ като влезатъ у васъ тѣзи три елемента - правда, истина и светостъ - ще дойде у васъ новия животъ, който е потребенъ за всички. Този новъ животъ нѣма да отрече народитѣ, той ще ги възроди; той ще възроди обществата, домоветѣ, бащитѣ, майкитѣ, свещеницитѣ, той нѣма да разруши свѣта, а ще го преобразува, ще претърпи една коренна промѣна. Когато се въдвори правдата въ нашитѣ сърца, истината въ нашитѣ умове и светостъта въ волята ни, тогава въ всички народи ще дойде новия животъ. Докато не се турятъ тѣзи три елемента като основа на живота, до тогава, нѣма да дойде новиятъ животъ.

И тѣй, ако ви питатъ нѣкои въ какво се различава коренно вашето учение, ще имъ кажете: “Нашето учение говори така: Да се облѣчемъ по образъ Божий, по образа на новия човѣкъ, създаденъ въ правда, истина и светостъ.” - “Ами какво нѣщо е правда, какво нѣщо е истина и какво светостъ, дѣ сѣ тѣ?” Ще имъ кажете, че правдата трѣбва да

легне въ нашитѣ сърца, истината - въ нашитѣ умове, а светостѣта - въ нашата воля, въ нашата сила, въ нашето тѣло, и навсѣкъждѣ нашиятѣ животѣ трѣбва да е въ хармония. Това е практичното приложение на нашето учение.

Азъ мога да ви кажа нѣщо символично, но сега ви казвамъ три неща, които ако ги изпълните, ще имате резултатѣ. Тогава ще познаете Христа и Христосъ ще ви познае, но вие ще познаете не онзи исторически Христосъ, Който е пострадалъ на кръста, а възкрѣсналия, Който е излѣзълъ отъ гроба. А възкрѣсението азъ го наричамъ проявление на Божията Любовь. Възкрѣсение безъ любовь не може. Всѣки възкрѣсва само тогава, когато любовта го озари. И у васъ е имало такава възкрѣсение. Ако имате тѣзи три елемента въ себе си, Христосъ ще дойде у васъ, ще бждете едно съ Христа и ще може да кажете: “Азъ и Христосъ сме едно.”

А сега казвате: “Колко обичамъ Христа, само да знае Той какъ искамъ да Го прегърна.” Да, обичашъ Го безъ правда, мислишъ за Него безъ истина, прегръщашъ Го безъ светостъ. Такива прегръдки отвънъ само, не искамъ. Ние искаме сърце, което любовь да предава, искаме умъ, чиято мисль да е осънена съ истина, искаме воля, която да прегръща съ светостъ.

Всичко у насъ като е свято, тогава и милувкитѣ и цѣлукитѣ и прегръдкитѣ ще сж свети. И като те пипне нѣкой съ такава светостъ, ще изпиташъ радостъ. А сега като те пипне нѣкой, казвашъ: “Охъ, какво ми стана!” Една вечеръ, единъ негъръ цѣлуналъ една американка. Той ималъ мекъ, приятенъ гласъ и тя въ първо врѣме не направила въпросъ за случката, но на свѣтлината отъ фенера, тя забълзала, че билъ негъръ и го предала на властѣта. Той билъ осъденъ да плати 50 000 долара. Защо? - Защото далъ една цѣлувка безъ правда, безъ истина и безъ светостъ.

Нѣкои казватъ: “Господинъ Джновъ като говори тѣй, ще развали младитѣ.” Не, азъ разбирамъ цѣлувка на правда, на истината, на светостѣта. Азъ разбирамъ прегръдка на правдата, на истината, на

светостъта. Само такива цълувки и прегръдки даватъ сила и животъ на свѣта, а дето нѣма това, никакви цълувки, никакви прегръдки, далечъ отъ васъ. Вие отъ 2000 години търсите свѣта, търсите Христа и мислите че сте Го намърлили. Казвате нѣкому: “Ела да ти кажа дѣ е Христосъ.” Много хубаво, но питамъ ви: Правдата въ сърцата ви ли е, истината въ умоветъ ли ви ли е, светостъта въ волята ви ли е? Ако имате тѣзи елементи, ще намърлите Христа, но ако ги нѣмате, всѣки ще ви излъже, че всѣки свещеникъ, всѣки владика е Христосъ. Че това е така, ще познаете по това: ако не изпълните думата му, ще те изпѣди навънъ. Ако не изпълниш думата на единъ евангелски проповѣдникъ, ще те изпѣди навънъ. Той турилъ табѣла: “Въ името на Христа.” Азъ бихъ турилъ друга табѣла: “Въ мое име никой нѣма да те слуша.” За Христа говорятъ, а тѣ обиратъ маслото, за Христа нищо не остава. Ядене и пиене, всѣ за Христа, а колкото печалба има, всичко е потънало.

Коя е печалбата. Слѣдъ като отъ толкова хиляди години проповѣдваме, запитамъ тѣзи, които сѣ въ църква-та, доколко сѣ благодарни, че сѣ въ църквата, колцина ще се явятъ такива? Не казвамъ, че абсолютно нѣма такива, но всички онѣзи, които сѣ познали Христа сѣ извънъ църквата, извънъ обществото. Защо така? - Защото всѣки човѣкъ, който днесъ проповѣдва истинско учение, ще го нарѣкатъ смахнатъ, неуравновесенъ човѣкъ, човѣкъ комуто хлопа дѣската, съ една дума - най-лошъ човѣкъ.

И наистина, най-лоши хора сѣ тѣзи, у които прав-дата е въ сърцата имъ, истината въ умоветъ имъ, а светостъта - въ волята имъ. И каквото стане въ свѣта - нѣкой неоружай, дойде нѣкоя епидемия, всѣ тѣзи хора турятъ за причина на тѣзи нещастия. Слѣдователно православнитъ казватъ: “Единственитъ, най-светитъ хора сѣ измежду православнитъ.” Евангелиститъ сѣщо казватъ, че измежду евангелиститъ се срещатъ най-светите хора и като тѣхната църква нѣма друга подобна. Питамъ: Е, какъ щомъ всинца сте свети хора, какъ този свѣтъ не е прогледалъ досега? Питамъ: Ако майката и бащата сѣ свети хора, какъ е възможно да

родятъ единъ престѣпникъ? Това е несъвмѣстимо съ Божия законъ. Вълкътъ ражда вълкъ, овцата ражда овца. По закона на раждането всѣко нѣщо ражда подобното си. А ние се сами утешаваме и казваме: “Тукъ има изключение, не знаемъ това дѣтъ на кой отъ дѣдовцитѣ си се е метнало.” Не, жено признай си истината, че когато си заченала това дѣтъ, правдата не е била въ сърцето ти, истината въ ума ти, а светостъта не е била въ волята ти.

Когато единъ баща роди синъ, да каже: “Господи, азъ зная, че когато съмъ заченалъ този синъ правдата не е била въ сърцето ми, истината не е била въ ума ми, светостъта не е била въ волята ми.” Онѣзи моми и момци, които ще се женатъ, нека преди да родятъ, да вложатъ тѣзи три елемента въ себе си и ще иматъ тогава най-красивитѣ дѣца, домътъ имъ ще бѣде най-добъръ. Сега момъкътъ като се ожени, да се запита: “Правдата въ сърцето ми ли е, истината въ ума ми ли е, светостъта въ волята ми ли е?” Ако си отговори, че има всички тѣзи елементи, да се жени.

И момата сѣщо да се запита. Ако правдата, истината и светостъта ѝ отговарятъ, че може да се ожени, тогава да се жени. Ако постѣпватъ така момъкътъ и момата, ще иматъ всички радости и тѣхниятъ домъ ще бѣде отвѣтрѣ посланъ съ цвѣтя.

И тѣй, въ свѣта има другъ единъ законъ, споредъ който вие трѣбва да направите три връзки. Тѣ сѣ земни връзки, духовни връзки и Божествени връзки. Земни връзки - това сѣ човѣшкитѣ връзки, духовнитѣ, връзки - това сѣ ангелскитѣ връзки, а има още и Божествени връзки. И когато правите едно съчетание, трѣбва да имате едно-врѣменно и тритѣ, тѣзи връзки. Ако сте свързани само на земята, значи имате само една връзка. Тази връзка я виждатъ ясновидцитѣ и ако душата има само една такава връзка и скѣса ли се тази връзка, отиде да се не види душата. Въ духовния свѣтъ душата има повече връзки, а въ Божествения свѣтъ всичко е съ връзки, нѣма никакви изключения.

И тъй, когато дойде любовта на земята, за да направи една истинска връзка, тръбва да е направена въ духовния и въ Божествения свѣтъ. Стане ли връзка въ правда, истина и светостъ, това е истинско съчетание и такава съчетание отъ Бога се благославя. Каквато работа и да започнете, какъвто животъ искате да живѣете, непременно тръбва да имате тѣзи три връзки, тѣзи три елемента въ васъ си. Само тогава ще може да дойде великата мъдростъ, великото учение, за което копнеятъ душитъ ви. Това е философия, която само тогава може да се говори.

При това колебание, при това съмнение, нищо не може да излъзе. Вие казвате: “Азъ имамъ правда, имамъ истина и светостъ.” - Добръ. Тогава второто положение. Питамъ ви: Христосъ дошълъ ли е? - Дошълъ е. Третото положение: Азъ и Христосъ ще дойдемъ и ще направимъ жилище у васъ и ще ви се изявя. И тъй: първото положение - да дойде правдата, истината и светостта у васъ. Второто положение: Азъ и Христосъ ще дойдемъ да направимъ жилище у васъ. Третото положение: Азъ ще изявя себе си вамъ.

Значи: Ако правдата пребъдва въ твоето сърце и ти пребъдвашъ въ правдата; ако истината пребъдва въ твоя умъ и ти пребъдвашъ въ истината; ако светостта пребъдва въ волята ти и ти пребъдвашъ въ светостта, тогава Азъ и Отець ми ще дойдемъ да направимъ жилище въ тебе, Азъ и Отець ми ще ти се изявимъ и ще бждемъ едно. Вънъ отъ това всичко е само илюзии, само едно гонене на изгубената Станка, само иждивяване на животъ.

Тъй сериозно тръбва да погледне всѣки на този въпросъ.

“И да се облъчете съ новия челоуѣкъ, създадения по образа на Бога, въ правда и светостъ на истината.”

Бесѣда, държана на 26 юний 1921 година

Поздравът на Любовта

“А на влъзване въ дома позд-равявайте го.”¹

Ще ви прочета 10 глава отъ Ев. на Матея. Азъ ще взема цълата глава, но ще се спра върху 12 ст.: “А на влъзване въ дома поздравявайте го.” Сегашната опасностъ за религиозни и духовни хора седи въ слъдующето - че тѣ мислятъ, че всичко знаятъ и че сѣ разрѣшили всички въпроси. Всѣки казва: “Азъ зная.” Всинца все знаемъ, а свѣтътъ не е оправенъ. Питамъ тогава, ако онзи ученикъ, който казва: “Азъ разбирамъ математиката”, а не може да разрѣши най-простата задача, какви знания има той тогава? Ако нѣкой каже, че добръ разбира единъ езикъ, а не може едно най-просто писмо да напише, какво разбира отъ езика? Слъдователно, да се опрѣдели знанието, значи да знаешъ, че знаешъ, а туй прѣведено е да можешъ да изпълнишъ. Както цигуларьтъ, който добръ знае да свири и като вземе да изсвири нѣщо, всѣки казва: “Добръ свири.”

Сега мнозина казватъ: “Азъ разбирамъ отъ музика.” Но малцина сѣ които свирятъ. Колко музиканти има сега? Тѣ сѣ малцина, навсѣкъдѣ ще слушашъ различни градации, всички сѣ все музиканти. Идеалътъ на всички мяза съ ония десетки. Сѣщиятъ законъ е въ духовния свѣтъ. Живота сега азъ го считамъ за една велика музика. Да живѣешъ, то значи, ти трѣбва да знаешъ да свиришъ по всичкитѣ правила, които Божествената наука изисква. Щомъ станешъ нетърпѣливъ, лжкѣтъ трепери и тоновѣтъ не сѣ ясни. Щомъ се усъмнишъ, ти губишъ паметъта си. Щомъ се усъмнишъ, ако си търговецъ - ще фалирашъ. Ученикътъ, който се усъмни въ класъ, загубва мисълъта си, спира да говори и учителътъ каже: “Седни.” И той свършва съ единица. Ние вземаме вѣншната страна на живота и казваме, че той е редъ отъ нещастия, които прѣкарваме на земята. Да

¹ Ев. Матея, 10:12

определим какво нещо е нещастieto. Нещастieto е един симптом, признак, който показва степента. Колкото нещастieto е по-голямо, толкова и нашето отклонение от правия път е по-силно, толкова отклонението от Бога е по-голямо. То показва само отклонението и според отклонението идат и тия страдания. Колкото радостта е по-голяма, толкова и приближението към Бога е по-голямо. И тогава, когато някой каже: “Аз съм нещастен,” казвам: Той е на ляво. Аз изчислявам ъгъла, на който се намира отклонението, а той може да е на 10°, 15°, 20°, 25°, 30°, 35°, 40°, 45°, 50° и т.н. То е цяла математика. Тъй че, той си мисли за нещастieto, а аз мисля за ъгъла на отклонението. И мога да определя слъд десет дена, какъ твоето нещастие ще се увеличи съ 5°, по-сетне ще почнеш да смаляваш ъгъла и като дойдеш на неутралната зона, ще бждеш на правата линия, която ще покаже истинската посока на живота. Ще имаш прав ъгъл и правилно движение. Твоята радост ще почне да се увеличава. То е махалото. Сега всички искат да имат радост. Тогава, щом искаш да имаш радост, върви въ дъсно. “Не искамъ страдания.” - Не отивай въ ляво. Някой казва: “Искамъ да бжда ученъ човкъ.” - Учи се, не пръживай само книгата.

Христосъ е ималъ 12 ученика. Сега ти ще кажешъ: “Е, да бѣхъ единъ отъ неговитѣ ученици. Каква привилегия за мене! Щѣхъ да бжда или Иоанъ или Матей и въ свѣта моето име щѣше да бжде означено. Да, но можеше да бждешъ и Юда. Тогава Христосъ имаше единъ Юда, а сега има съ милиони. Не само другитѣ ученици се умножили, но и Юда се е намножилъ. Вземете дванадесетъ колко сѣ родили, тъй че пропорционално и Юда и той е родилъ. Ако вземете цѣлиятъ християнски свѣтъ, имаме 500 милиона християни, раздѣлете ги на 12, по колко ще се паднатъ на всѣкиго? По 40 милиона. Значи, въ свѣта днесъ има 40 милиона прѣдатели. И то въ християнския свѣтъ само.

Сега нѣма да се спремъ върху това. Ще кажете: “Защо да е така?” На този въпросъ вие ще си отговорите, защо да е така. Така е. Някой

казва: “Напусналъ е жена си, защо да е така?” - Така е. Въпросътъ е свършенъ, фактътъ е таквъ. “Ама защо?” - Ей, тъй е. Мжжъ, който е изпъдилъ жена си, той да си даде отговоръ. Философията не е много голъма. Защо той изпъди жена си? - Защото друга се намъсти на мѣстото на първата жена. “Защо жената изпъди мжжа си?” - Защото другъ се намъсти на негово мѣсто. Ето философията. Каква ли философия може да има. Причината е важна. Ако жена напуща мжжа си, другъ мжжъ се е вмъкналъ; ако мжжъ напуща жена си, напрѣмно друга жена се е вмъкнала. Отъ това гледище, тъй седи въпроса, но той седи малко по-другояче. Една жена не може да развали щастието на двѣ жени; и единъ мжжъ не може да развали щастието на двама мжже. Но една жена може да развали щастието на двама мжже; и единъ мжжъ може да развали щастието на двѣ жени. Тъй седи философията на живота.

Ако нѣкой дойде въ дома ви и не ви поздрави, не го приемайте, казва Христосъ, а ако ви поздрави и ако е достоенъ, кажете: “Мирътъ ви, най-високото нѣщо, да дойде въ този домъ.” И тъй, когато ви срѣщне нѣкой и не ви поздравява, вие имате единъ признакъ, че той не е отъ вашитъ. Ти не го поздравявашъ - не си отъ тѣхнитъ. Въпросътъ е ясенъ. Защото не си отъ тѣхнитъ, какъ ще го поздравишъ?

Сега азъ искамъ да обърна мисълта ви къмъ положи-телната страна на вашия животъ. Отъ всинца ви не се изисква да извършите едно и сѣщо нѣщо. Отъ всинца ви не се изисква да имате едни и сѣщи знания и отъ всинца ви не се изисква да имате една и сѣща добродѣтель.

Всѣка една добродѣтель има 35 милиона форми и тия форми, като се съчетаватъ съ първоначалната форма и тѣ образуватъ други форми. Тъй че, за да изучишъ една добродѣтель, то е едно велико нѣщо. Нѣкой казва: “Азъ познавамъ Любовта.” Направете само една смѣтка колко време трѣбва, за да се изброи до 35 милиона. Ако въ една минута броите до 60, умѣрено броене. Прѣсмѣтнете колко дни

или колко месеци, ще ви вземе да прѣброите 35 милиона. Въ единъ часъ 3600, сега прѣсмѣтнете нанатѣкъ. Нека туримъ тази аритметика въ дѣйствиe: Като се брои по 12 часа на день. То e интересно, като каже нѣкой: “Какво нѣщо e доброто?” Да се знае колко врѣме трѣбва, за да се прѣброятъ само формитѣ на една добродѣтель. Трѣбватъ значи 810 дена, а понеже се брои 12 часа, значи два пѣти повече, т.е. 5 години, а и 12 часа нѣма да се брои, а 6 часа - значи трѣбватъ 10 години. А за да се усвои една форма на добродѣтеля, знаете ли, колко години се изискватъ?

И тѣй, трѣбва разбиране сѣщината на сегашния животъ. Тази сѣщина се развива по единъ послѣдователенъ начинъ, методъ, въ който e скритъ сѣщинския животъ. Дѣтето не може да прѣскочи първитѣ години и да стане веднага юноша; и юношата не може да прѣскочи фазата на юношескитѣ години и да стане старъ. И стариятъ има градация, прѣзъ която той има да мине. Имаме дѣтинство, юношество, пълна възраст и старостъ има и промеж-дутьчно състояние. И въ другитѣ области на живота царува сѣщиятъ законъ. Вие, за да разберете извѣстна висока истина, трѣбва да имате чувство и способности. Способности вие имате, но трѣбва да сте ги събудили, да се развиятъ и трѣбва да имате тѣзи органи, съ които да възприемате онѣзи възприятия и тогава да почнете, послѣдователно, да изучавате тѣзи нѣща. Слѣдователно, първата стѣпка въ окултното училище e първо ученикѣтъ да развие необходимитѣ органи, които сѣ въ мозъка, да развие тия чувства и способности. А за да може да ги развие, трѣбва да отстрани всички отрицателни мисли, които спѣхватъ развитието му. А това сѣ гнѣвѣтъ, страхѣтъ, злобата, умразата. Като казвамъ, че не трѣбва да мразишъ, то e защото ще спѣнешъ своето развитие. На другитѣ хора нѣма да направишъ зло, но на себе си. Ние, като говоримъ за нѣкой моралъ, този моралъ засѣга най-първо насъ. Изисква се добъръ животъ, а да може правилно да развивате вашитѣ чувства, сили и да образувате органитъ, вашитѣ органи на душата. Ако не живѣешъ добъръ, ти ще се

деформирашъ и тогава ще дойдатъ всички страдания, които ти не си сънувалъ. И като питашъ: “Защо страдамъ”, азъ ще отговоря: Защото си отклонилъ въ лѣво и си далъ мѣсто на всички отрицателни качества, а тѣ развиватъ други чувства въ низходяща степенъ, формишь се смаяватъ и по този начинъ човѣкъ дег-радирава.

Христосъ казва: А на влѣзване въ дома, поздрав-лявайте го.” Азъ считамъ всѣки единъ човѣкъ, който срѣщне своя приятель, поздравете го и слѣдъ като го поздравите и той ви приеме, тогава дайте му вашия миръ и ако и той ви поздрави и неговиятъ миръ ще дойде. И мирътъ Божий ще се въдвори и въ двама ви и тогава синътъ на мира ще дойде тамъ. Тамъ, дѣто има миръ, тамъ и Христосъ ще влѣзе; а тамъ дѣто нѣма миръ, Христосъ не може да влѣзе.

И казва на своитъ ученици: “А на влѣзване въ дома, поздравлявайте го.” Кого да поздравлявате? - Господа, Който живѣе въ този домъ. Тѣй е. Ако има нѣкой, който да живѣе въ тази къща, ще го поздравите, защото Господъ е тамъ. Синътъ, като дойде въ дома на баща си, нали трѣбва да поздрави? Дъщерята, като дойде, и тя трѣбва да поздрави. Ако не поздравятъ, нито е синъ нито е дъщеря.

Въ какво седи поздравътъ? Българитъ казватъ: “Добъръ день.” А какъ трѣбва да се опредѣли добро-дѣтелята? Добродѣтелята - това е плодътъ на Любовта. Значи, въ който домъ влѣзнете, ще го поздравите съ плода на добродѣтелята, който е Любовь. Не само съ думата “добъръ день” и “далъ ти Богъ добро.” И азъ ти казвамъ: “Добъръ день”, безъ да има такъвъ день и ти ми казвашъ: “Далъ ти Богъ добро”, безъ да има нѣкакво добро. А това мяза въ Америка, американскитъ студенти иматъ единъ обичай на единъ празникъ, който се казва на английски “Thanksgiving джу”, което значи - “благодарственъ день”, когато американцитъ се събиратъ и както у насъ по коледнитъ празници много пуйки страдатъ, тѣй и тамъ навсѣкъждъ има печени пуйки и тогава студентитъ сж много щедри и пишатъ поздравления, има едни такива бонове. И тѣ сж много щедри все току се подписватъ на такива бонове съ по 25 000 долари, 50 000,

по 100 000 долари, а тѣ сѣ като тия руски рубли днесѣ. Та и ние тѣй си казваме: “Добѣръ день, добѣръ день”. И като вземешѣ хиляди такива бонове, едва може да вземешѣ единѣ левѣ зарадѣ тѣхѣ.

Вѣ Христовото учение не е позволено да се взиматѣ такива бонове. Като кажешѣ “добѣръ день”, ти трѣбва да прѣживѣешѣ този день. И като ти каже той: “Далѣ ти Господѣ добро”, и той трѣбва да прѣживѣе това добро и като го прѣживѣе, да ти го прѣдаде, сѣщо и ти. Тѣй се поздравлявайте. Сега ние имаме за поздравление формулата: “Нѣма Любовь като Божията Люубовѣ” и “Само Божията Любовь е Любовь.” Азѣ сѣмѣ ви далѣ най-простата формула, а вие почти сте я омѣрсили и казвате: “Нѣма Любовь като Божията Любовь. Само Божията Любовь е Любовь” (*много бѣрзо*). Нѣкои пѣкъ казватѣ: “Само”. Ако не можешѣ да произнесешѣ нѣщо, не го казвай. Щѣ се спрешѣ веднажѣ, два пѣти за себе си и за свое добро ще произнесешѣ: “Нѣма Любовь като Божията Любовь.” Това е една математическа величина “Н”, ще прѣвѣрнемѣ тази величина вѣ положителна величина “Х”, още нѣма никакѣвъ смисѣлъ. Нали? Сега тия линии ще оформимѣ. Ако затриемѣ едната линия отдолу, ще имаме ; ако пѣкъ заличимѣ горната линия, ще имаме . Ние пишемѣ Христосѣ сѣ “Х”, англичанитѣ сѣ “Ch”. “Н” значи Христосѣ е едно сѣщество, което е обѣрнато сѣ главата нагорѣ; а “с” е мѣсечина, която постоянно се пѣлни. А ние пишемѣ “Х”, значи Х-то е едно колело, което се движи и нагорѣ и надолу. Ние пишемѣ Христосѣ сѣ двѣ “у”-та: $X = +$. Значи човѣкъ, който е сѣ главата и нагорѣ и надолу. Когато ние грѣшимѣ, Христосѣ е сѣ главата надолу; а когато ние не грѣшимѣ, тогава Христосѣ е сѣ главата нагорѣ. И когато ние грѣшимѣ и Христосѣ грѣши, а когато ние не грѣшимѣ и Христосѣ не грѣши. Той е като насѣ.

Слѣдователно нѣма Любовь като Божията Любовь. Какво ще стане, ако затриемѣ едната страна на “Н” - ще се образува буквата “Ч”, то е единѣ цвѣтъ, който е отворенѣ, цѣфналѣ е. Туй е “Ч”-то. И почва думата: чашка, часѣ и т.н. Значи: “Нѣма Любовь като Божията

Любовь”, ще отнемеш една кракъл на “Н”-то. То е законът, да знаеш как да отнемеш, как да прѣвърнеш, да знаеш да прѣвърнеш една енергия отъ едно състояние въ друго. Азъ опрѣдлѣямъ какво нѣщо е яденето: това е едно изкуство въ свѣта да прѣвърнеш едно състояние на живата енергия отъ едно нисше състояние въ друго - висше; или пъкъ потенциалната жива енергия въ природата казва на човѣка: Ти ще ме вземешъ въ себе си, ти си единъ проводникъ прѣзъ който азъ трѣбва да прѣмина, тѣй и ти ще се ползувашъ отъ мене и азъ ще прѣмина въ едно по-горно състояние.” Но трѣбва да работишъ върху тази енергия, за да можешъ да я прѣведешъ и като я прѣведешъ, тя ще ти даде здравие. И като я прѣвърнешъ въ първа степенъ ти даватъ първия даръ, който е здравето.

Сега, тази енергия, слѣдъ като си я прѣвърналъ единъ пътъ, ще я прѣвърнешъ въ втора степенъ и ще получишъ втория даръ - щастието и за третия пътъ като я прѣвърнешъ, ще ти дадатъ блаженството. И сега вие сте ученици, почнете да прѣвършате енергиитъ. Нѣма да се спирате. Кой кждѣ е, кой какво е казалъ.

Питамя, ти като ядешъ, тази енергия въ тебе прѣвърща ли се? Не, само да кажешъ, че си ялъ. Ако тази енергия ти си трансформиралъ правилно въ Божествения законъ, у тебе ще се появятъ дълбоки чувства, послѣ мисли, слѣдъ това ще се появи единъ великъ стремежъ и най-сетнѣ - едно изпълнение и това е единъ плодъ и този плодъ ще опрѣдѣли степенъта на Любовта. Споредъ формитъ на небето ще опрѣдѣлятъ какъ ти си работилъ. И Господъ постепенно изпитва вашето сърце, изпитва всички ония енергии, които вие сте прѣвърнали. Ще влѣзе въ градината ви, ще погледне какво е родила и отъ тамъ Той ще си направи своето заключение за васъ. Като дойде Господъ, Той казва: “Заведете ме въ вашата градина” и ще обиколи да види какво сте садили, плодове има ли? Той ще бжде веселъ, нищо нѣма да каже, Той знае много добръ какъ ти си работилъ.

Сега учениците по нѳкой пѳтъ когато дѳржатъ изпитъ, даватъ най-добѳръ рѳшени задачи, но подѳ рѳжава има тия рѳшения и той все гледа въ рѳжава. И тия рѳжави, тѳ рѳшаватъ задачитѳ. И учителѳтъ, като провѳри, каже: “Отлично” и турне му шестѳ. Шестѳ, ама благодарение на рѳжава. Сега, ако азъ ви дамъ една задача, какъ ще я рѳшите? Мнозина отъ васъ ще погледнатъ рѳжавитѳ си. Ще погледне еди кой си авторѳ, какво е казалъ, послѳ, хайде пакъ въ рѳжава и послѳ ще кажете: “Туй е за Любовьта.” Но ти още нищо не си казалъ, ти само си слѳлъ чужди мисли. Ще слѳзешъ Учителѳтъ като ти е далъ една задача, той ти е говорилъ съ часове какъ се рѳшава и пр. Ще седнешъ на мѳстото си, ще мислишъ часъ, два, три, ще се помѳчишъ малко и като се мѳчишъ ще дойде правилото. И всѳки, който се мѳчи, Господъ го благославя, а който гледа въ рѳжава, Господъ му снена рѳжавитѳ. И сега женитѳ носятъ тѳсни рѳжави. Господъ имъ казва: “Нѳма да гледашъ въ рѳжава.” Какво означава това? Да прѳведа моята мисълъ, значи Господъ е казалъ: “Когато рѳжавѳтъ ти е широкъ, ти трѳбва да знаешъ, какъ да раздавашъ, да бѳдешъ щедѳръ.” А като не знаешъ, какъ да давашъ, Господъ казва: “Тѳсни рѳжави трѳбва да имашъ.” И тѳй се родили тѳснитѳ рѳжави. За да се образуватъ широкитѳ, трѳбва да дойде обратниятъ процесъ, въ възходяща степенъ трѳбва да дойдатъ тѳзи мисли.

Сега да се повѳрна къмъ мисълѳта си. Защо именно трѳбва да се поздравляваме? Поздравѳтъ е една велика необходимостъ за всички добри хора. Ако слѳнцето не ни поздравляваше всѳка сутринъ, щѳше да се роди всичкото нещастие на живота. И когато облацитѳ скриватъ често неговия поздравъ, ние се затѳжваме и искаме неговото поздравление. Лѳжитѳ, които идатъ, трѳбва да носятъ туй поздравление, тази енергия всѳкога. А туй поздравле-ние може да се изкаже не само въ движение, но и въ едно чувство, въ единъ милъ нѳженъ погледъ. И туй, което ние извѳршваме, ние го извѳршваме за себе си. А сега ти казвашъ. “Азъ нѳма да го поздравлявамъ.” Ти не го поздравлявашъ, той не те поздравлява. Казвашъ: “Азъ имамъ

достойнство” и какво става? Послѣ всичкитѣ тѣзи достойни хора почватъ да се впрѣгатъ. И ученицитѣ, които не знаятъ уроцитѣ си, учителтъ имъ пише единица. Сега нѣкой ученикъ погледне въ рѣкава и другъ иска отъ него този не дава и послѣ, като излѣзне, почва да го ругае: “Ти защо не ми даде рѣкава?” И послѣ казва: “Ти не си съвѣстенъ.” Въ тази Божествена школа, вие сте влѣзли, и ще имате широки рѣкави, но когато рѣшавате задачи, нѣма да гледате рѣкава. А подъ рѣкавъ, разбирамъ като кажатъ женитѣ: “Азъ не съмъ направила голѣма грѣшка и други има които грѣшатъ” - рѣкавътъ. А това е Иванъ, Драганъ и др.

Ти не гледай, че другитѣ не сж рѣшили задачата. То не е важно. Ако азъ рѣша задачата, туй ползува мене, а ако не я рѣша, че ти си я рѣшилъ, туй нѣма да ме ползува. И като ученици вие трѣбва да рѣшавате съзнателно. Нѣкои отъ васъ сте оглашени, други слушатели, има и вѣрующи и най-сетнѣ ученици. Това сж степенитѣ: оглашени, слушатели, вѣрующи и ученици. “Ама азъ имамъ такова образование.” - Хубаво, азъ ще ти дамъ една задача и ще познаешъ, ученикъ ли си или не. Ако я рѣшишъ ученикъ си, ако не я рѣшишъ - ти си или вѣрующъ, или слушатель, или оглашенъ. Задушата, която ще рѣшишъ, ще покаже, въ кой класъ си. Ако рѣшавате само съ аритметическитѣ задачи до кой класъ се учи аритметика? - До трети. Значи, ще знаемъ, кой класъ сте. “Ама ние сме свѣршили аритметиката.” Всѣки знае, че ти си трети класъ. Ако познавашъ алгебрата, пакъ споредъ материала ще знаемъ кой класъ сте.

Тѣй е и въ духовния свѣтъ - споредъ душата, споредъ добродѣтелта, тамъ знаятъ, кѣдъ сте достигнали. За да бжде човѣкъ добродѣтеленъ, то е една цѣла велика наука. И човѣкъ, като усвои това изкуство, той ще каже: “Животътъ има смисълъ.” Великиятъ цигуларъ, като излѣзе на сцената, всички го признаватъ. Но колко години му сж трѣбвали додѣто да усвои това изкуство. И колко врѣме трѣбва да иждиви ученикътъ, за да може да стане умень, не

само да знае формите на нещата, но и да тури във формата и съдържанието и смисъла.

И тъй, ще се поздравявате. Съ какво? Като сръщнеш ти брата си, ще кажеш: “Няма Любов като Божията Любов.” И братъ ти ще отговори: “Само Божията Любов е Любов.”

Добър, да видимъ какво означава първата формула: “Няма Любов”. Сръщнете единъ човѣкъ, който има много страдания и той ви каже: “Досега не съмъ намѣрилъ единъ човѣкъ, който да ми помогне.” И каже: “Няма Любов като Божията Любов” - т.е. само тя утѣшава. А ти ще кажешъ: “Само Божията Любов е Любов”, значи дѣйстви-телно само тази Любов е Любов и тогава, ако човѣкътъ е боленъ, ще оздравѣе, ако е нещастенъ - той ще стане щастливъ. Ти заради него ще бѣдешъ тази Любов. Ти ще кажешъ: “Ела, братко, тази работа ние ще уредимъ.” Почне ли той да философствува: “Ама какъ ще бѣде, туй право ли е” и пр. - туй не е правия пѣтъ. Ние казваме на всички: “Ела и вижъ.” Не философствуйте. Единъ човѣкъ, който 99 пѣти ти е правилъ услуга, а ти досега не си отговорилъ нито съ единъ достоенъ погледъ, ти не си достоенъ да бѣдешъ неговъ ученикъ. Ако той 99 пѣти ти е далъ, а ти не си отговорилъ - деветдесетъ и деветиятъ пѣтъ и стотниятъ пѣтъ ще рѣши вашата сѣдба. Ако и стотниятъ пѣтъ не отговорите, вашата сѣдба е рѣшена завинаги - ще ви изпѣдятъ отъ Божествената школа и тогава въ едно прѣбраждане ще се родите идиотъ, въ друго ще бѣдете сакатъ. И като ви питатъ защо е това? Ще кажете: “Защото не поздравихъ, когато ме поздравлявахъ.”

Когато Божествената Любов хлопа, а ти си правишъ оглушки, това е мѣздовѣздѣние, а ако отгово-ришъ, ще влѣзнешъ въ връзка съ напѣрдналитъ братя въ по-горнитъ свѣтове и ще кажешъ: “Виждамъ азъ сега, а ти виждашъ ли?” - И азъ виждамъ. И тъй виждане ще бѣде и радостъ на тази душа.

Сега азъ ви говоря за поздравлението. Понеже тази година вие сте призвани да изпълните по любовъ и който не изпълни даденото по

любовь, той не е приятел, той не може да бжде ученик на Любовъта. Ученикътъ трѣбва да се учи само отъ велика Любовь и неговото сърце трѣбва да гори, да гори отъ Любовь. “Нѣма Любовь като Божията Любовь.” Въпросътъ е свършенъ. И ако вие попитате: “Защо Учителътъ не ни открива нѣкои работи?” Азъ казвамъ: “Защото нѣмате Любовь.” Ако вие бихте имали Любовь, бихъ ви открилъ много работи, а туй, което ме спира, то е - вие нѣмате Любовь. Вие имате Любовь, но на какво мяза вашата Любовь? Ако ви направя 99 добрини и единъ пѣтъ ви само ущипя, вие ще кажете: “Ритамъ ви всичкото.” Нѣкои отъ васъ сѣж такива. И каквото повѣришь на такъвъ единъ ученикъ, това нѣма да го ползува. На такива хора налчета¹ не имъ подковавамъ, защото ставатъ по-лоши съ този жельзень ритник. И на една такава крава жельзни рога не тургамъ, защото по-зла става.

Азъ говоря символически. Азъ нѣмамъ никого прѣдъ видъ. Азъ говоря принципално за въпроса, безъ да имамъ никого отъ васъ въ ума си. Азъ ви казвамъ принципитъ какви сѣж. Тѣй е за тебе туй, но ако вървишь по другия принципъ, то е пакъ тѣй. И казвамъ, този принципъ не може да се развали. Лицеприятие нѣма. Богъ гледа на сърце, а не на лице. Споредъ вашитъ чувства, мисли, споредъ това, което занимава ума ви, така и Богъ на Любовъта ще постѣпи. Има единъ стихъ дѣто ап. Павелъ казва: “Азъ насадихъ, Аполосъ напои, но Богъ възрасти.”

Значи, Богъ е, Който възраства. Туй, което трѣбва да се възрасти, то ще дойде отъ великия Божественъ Духъ. А за да дойде Той, трѣбва да дойде нѣкой да го посади. Какъ мислите вие, че безъ Учителъ може да влѣзете въ Царството Божие? Лѣжете се. Сами не може да влѣзнете въ Царството Божие. Колкото едно дѣте може само да се роди, толкова и вие безъ Учителъ можете. Ще кажешъ: “Азъ зная всичко.” Ти си единъ храненикъ и си далечъ отъ Царството Божие.

¹ Налчета – (тур. от ар.) подкова за добитък или за обувка

Най-напрѣдъ ти трѣбва майка си да намѣришъ. Не познавашъ ли баща си, азъ имамъ друго понятие за тебе. Щомъ не познавашъ майка си, ти си като рибитѣ. Една риба снася 300 000 яйца. И рибата не може да познае майка си. Рибата не знае нито баща си, нито майка си. И най-гольмитѣ страдания на физическия свѣтъ, това сж въ водата. Тамъ всички сж месоядци. Всички се взаимно изпождатъ. И тамъ е гълтане, гълтане и гонене изъ водата и нѣма никакъвъ покой.

Сега Христосъ се обръща къмъ васъ, нали? Малко ще имате тази година, но отъ Любовь трѣбва да го пос-тигнете. Ама туй било, онуй. Извинения не приемамъ, никакви извинения! Че туй било причина, ние не вземаме никакви задължения и не искаме и никакви извинения. Туй отъ Любовь може ли да го направишъ? - “Мога.” И Цѣлиятъ свѣтъ да се обърне, ти го направи. Ако си единъ страхливецъ, не се заемай, помисли си. И мнозина се замислятъ и доста врѣме ще се замислятъ още. Ако вие се заемете чрѣзъ закона на Любовта, нѣма нѣщо невъзможно. Невъзможността става само едно прѣдположение въ човѣшкия умъ, който не се подчинява на Божия законъ. Когато вашиятъ Учителъ ви е далъ всички условия и вашиятъ Баща ви е далъ всички условия, питамъ каква невъзможностъ има въ васъ, да не се учите. Ако сте лишени отъ всички онѣзи условия, разбирамъ, но ако не сте лишени, съ какво ще се оправдаете? Сега, по закона на свободата.

Каква е днешната задача, за недѣлния день каква е задачата? - Божествената хармония. Да. Тази хармония англичанитѣ я пишатъ тѣй: “Ch”, а българитѣ - “X”. Кръстътъ - това хармонията. Ще кажете: “Аа, кръстътъ е опасенъ.” Който знае да носи този кръстъ, то е хармония, а който не го знае, по-тежкъ отъ този кръстъ нѣма. И хармонията всѣкога абсолютно изключва дисхармонията. А Божествениятъ животъ е животъ на хармония. И когато говоримъ за небето, подразбирайте хармонията.

“А на влъзване въ дома поздравлявайте го.” Кого? Въ старитѣ врѣмена пророкътъ е казалъ слѣдующето, че Богъ живѣе не само на

небето, но и въ сърцата. На кои? На смиренитъ, на нищитъ духомъ. Ти, като сръщнешъ една душа нисша, въ сърцето на тази душа живѣе Господь. А сегашнитъ християни казватъ: “Азъ не искамъ да зная.” Но ти трѣбва да знаешъ, че въ неговата душа живѣе една велика душа и като идешъ въ неговия домъ, ще го поздра-вишъ и този, когато поздравишъ, ще ви приеме.

И тъй, азъ ви поощрявамъ да се поздравявате. Понеже вие трѣбва да знаете, че може да обидите Господа. А като Го обидишъ на Господа много мѣчно минава. Какво е казалъ Христосъ? - Който обиди Духътъ, нѣма да му се прости, нито въ този, нито въ слѣдующия животъ. Пазете се да не обидите Господа, Който живѣе въ сърцата на сми-ренитъ и кротки хора. Туй да го пазите като огънь. Сръщнешъ нѣкой сиромасъ, не се пази отъ него. “Ама той има карма.” - Ти знаешъ ли каква е неговата карма? Може този бѣденъ човѣкъ да носи кармата на нѣкой другъ човѣкъ. Може ни най-малко той да е направилъ този грѣхъ, но онзи го нѣма тукъ, той на друго мѣсто си живѣе, а този тукъ, на негово мѣсто седи и понася изкуплението и казва: “Азъ ще изнеса всичко, добъръ е Господь.”

Отъ васъ изисквамъ едно нѣщо. У моитъ ученици, тукъ въ България, липсува почитание. Вие сте крайно груби, всинца сте крайно груби. Едва ли ще намѣря нѣколко души, които да сж нѣжни. Много груби сте! Една истина ви казвамъ. Всѣки търси само правата. И всѣки отъ васъ търси първото мѣсто, но като дойде до задълженията, казвате: “Чакай малко.”

Първото мѣсто е за онѣзи, които се жертвуватъ; второто - за тѣзи, които уповаватъ; а третото мѣсто е за тѣзи, които иматъ надежда, които сж радостни.

Ако нѣкой дойде въ моя домъ, ако има надежда, ще му дамъ третия столъ; ако уповава, ще му дамъ втория столъ, а ако може да се жертвува, ще му дамъ първия столъ. “Ама, защо не ми давате първия столъ?” - Защото не жертвувате. “Ама, втория?” - Нѣмате упование. “Тре-тия?” - Нѣмате радостъ. И бихъ желалъ всички тъй да

постъпвате въ дома си. Туй е една разумно желание. И туй Божествено чувство може да расте при най-деликатенъ и нъженъ животъ. Съ всѣко помрачаване ти оскърбявашъ туй чувство и какъ ще водишь живота на Любовьта: “Но азъ го зная.” - Какво е? Вие още нищо не знаете. Извърши ли нъкой едно прѣстъпление, вие не знаете защо е направилъ това. Направи ли нъкой нъкое добро, вие не знаете причинить на това добро. Вие не сте прочели въ Божествената книга, за да кажете: “Азъ зная, азъ съмъ прочель.” Азъ не сѣдя никого, не мислете, че азъ ви сѣдя. Да сѣдя васъ, значи да осѣдя себе си. Азъ констатирамъ единъ фактъ, тѣй както е и виждамъ резултатитъ, които ставатъ въ невидимия свѣтъ.

И нъкой день, като седа и се занимавамъ и нъкое ваше дѣйствие като ме жегне, казвамъ: “Единъ благороденъ ученикъ, той съ стрѣлата си ме закачи.” И какво правя? Понатъркамъ съ рѣката си раната, понаплюнча мѣстото - мине. Слѣдъ малко гледашъ нъкоя друга жена - пакъ ме жегне. И тази ученичка хубаво прави и пакъ се потъркамъ, позагладя и казвамъ: “Толкова знае.” И като дойдатъ въ дома ми, искатъ първото мѣсто. Не, туй да го нѣма. Отъ тази година нѣма вече тѣй, до тази година можеше. Двадесетъ и двѣ години азъ съмъ далъ опитъ, но отъ сега азъ не правя изключение. Нито 1/100 милионна частъ нѣма да се помръдна. И ако вие не изпълните закона на Любовьта - нѣмамъ нищо общо съ васъ. И нѣма да ви срѣщна и втори пѣтъ съ васъ нѣма да се занимавамъ. Разберете! Други ще се занимаватъ съ васъ. Законътъ на Любовьта изисква това. Ако можете да ходите, добръ, но ако не можете вие сте въ лѣво, а азъ съмъ въ дѣсно. И тогава, колкото повече врьме минава, толкова и пѣтътъ повече се отклонява. Вие ще ударите надолу, а азъ - нагоръ. И тогава, слѣдъ милиони и милиони години нъкъдъ пакъ ще има срѣщане. Но знаете ли на какво мяза това, като ви срѣщна тамъ?

Въ тази работа вършете малко, много малко. Напра-вете само едно малко, много малко, микроскопическо добро, иждивете една минута, или една секунда на деня, но вложете всичката Любовь,

която има въ вашата душа и тази минута ще ви бжде за спасение. Но ако вие не се спрете поне една минута на деня, поне една минута може да се спрете да направите едно малко добро отъ Любовь.

Сега да не идете въ друга крайностъ. Нищо общо нѣмамъ, азъ казвамъ принципътъ какъвъ е. Колкото си по-високо, толкова законътъ е по-строгъ. Колкото повече знаешъ туй показва, че толкова твоята отговорностъ е по-гольма и колкото по-малко знаешъ, толкова твоята отговорностъ е по-малка.

И тѣй, ще се стремите да бждете много деликатни. Първо, къмъ Бога - “Да възлюбишъ Господа Бога Твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия умъ и съ всичката си сила.” Второто нѣщо - къмъ себе си: “Да възлюбишъ ближния си, както себе си.” И третото нѣщо - “да възлюбишъ врага си.” Тия три нѣща трѣбва да ги приложите. Този третия вие трѣбва да го любите. Той е вашиятъ синь. Врагътъ - то е синътъ, ближниятъ - то е душата. А синътъ и дъщерята - то е материалното въ свѣта. Майката, слѣдъ като я отхрани, тя ще хване единъ развратенъ животъ, синътъ сѣщо, но майката пакъ го люби, отъ нея е излѣзълъ, дошелъ въ кѣщи, какво да го прави?

И слѣдователно, въ туй поздравление, тѣй ще почнете - отъ любовта. Най-първо ще кажешъ: “Заради Господа, заради моята възлюблена душа и заради врага си.” Но понеже е казано тѣй, нѣкой ще каже: “Какъ мога да любя врага си?” Ако не си изпълнилъ първиятъ законъ, третиятъ законъ не можешъ да изпълнишъ. Третиятъ законъ е мжченъ за онѣзи, които не сѣ изпълнили първия законъ, а които сѣ изпълнили първия и втория закони, третиятъ е лесенъ, но само щомъ си изпълнилъ другитѣ два.

И сега жени и мжже да се отличавате съ взаимно уважение. Ще се стремите да намърите въ вашия братъ и вашата сестра, които не обичате една добра черта. Тѣй ще потърсишъ въ твоя събратъ или сестра една добра черта и върху тази добра черта ще съсърдоточишъ твоето внимание. Само така се развива Любовьта. Изисква се закона

на Любовта. Само по този начинъ вие може да изпълните Христовото учение. Само по този начинъ Христосъ може да влѣзе и да ви открие туй, за което вашето сърце копнѣе. И само по този начинъ може да се уредятъ работитѣ ви. Нѣма да станете богати, но изведнажъ може да станете мощни и въ единъ день можешъ да бждешъ и здравъ и всичко, но се изисква волята на единъ светия отъ трета степенъ. Кажете и свърши: “Азъ съмъ готовъ да прѣживѣвамъ всичко за Христа.” А не утрѣ, при единъ най-малкъ опитъ, да почнешъ да се колебаешъ.

Единъ събратъ разправялъ, че се е отказалъ да носи пушка и прѣзъ врѣме на войната все го били, но той се издържалъ. По едно врѣме той започналъ да изнемогва и казалъ, че “ако не се свърши войната и ако все още ме биятъ, нѣма да имамъ сили, нѣма да издържамъ.” Три години сж го били, той издържалъ и свършила се войната и прѣс-танали да го биятъ и той послѣ казалъ: “Слава Богу, свърши се войната и азъ издържахъ изпита си.” Тѣ го биха навсѣкждъ, всичкото, каквото можаха да употрѣбятъ, тѣ направиха. И го питатъ: “Защо не искашъ да служишъ войникъ?” А той имъ отговорилъ: “Когато вие направихте мобилизация, прѣди това Господъ направи своята мобили-зация и азъ тамъ се записахъ, и на двѣ мѣста не мога да бжда войникъ.” - “Ами защо не носишъ пушка?” - “Азъ имамъ пушка, двѣ пушки не се носатъ.” - “Кждъ ти е пушката?” - “Хвърлете вашата пушка и ще видите моята пушка.” Хубаво имъ е отговорилъ.

И вие, щомъ сте въ тази мобилизация, ще изпълнявате закона на Любовта, Божествения миръ и ще видите, че Богъ е върень. И азъ искамъ тази година отъ София да излѣзе нщо добро. Искамъ отъ София да дадете примѣръ на другитѣ. И азъ вървамъ да дадете. Може ли? - Може? Ще излѣзе, защо не? Но ще кажете сега: “Да ни помогне Господъ.” Ами че Любовта хлопа на вашата врата. Възприемете Любовта и всичко ще стане. - ”Господъ да ни даде интелигентенъ умъ.” -Ами върата хлопа, отворе-те.

Сега Любовта хлопа на сърцето ви; Върата хлопа на ума ви; Надеждата хлопа при вашата воля. Отворете тѣзи три врати. Какви хубави три картини имате тогава! И всички въпроси ще се рѣшатъ магически, както Мойсей съ своя жезълъ: “Въ името на Любовта, Върата и Надеждата” и Червеното море се раздѣли и пѣтътъ е отворенъ съ този жезълъ и тогава всичко е възможно.

Сега вие се въодушевлявате, искате да дигнете тази тояга. Ще отворите вратата на сърцето си, на ума и на волята си и тогава всичко може, ако отворите. А ако не отворите - нищо не може. И ще кажете като онзи, който отишелъ при единъ хромъ и му казалъ: “Въ името на Господа, стани!” Но хромиятъ се мѣчи и не става. Тогава го набиватъ хубаво - счутили му коститъ и го оставили. Питатъ го: “Защо така?” - “Абе, искахъ да излъкувамъ единъ, а то хората не признаватъ.” Не е тѣй. Хората казали: “Този лъжець да го научимъ ние какъ смѣе да ни лъже” и го набили. А той, за да не падне долу, казва: “Набиха ме, защото тѣзи хора сѣ неразумни.” Ти като отивашъ при този хромъ човѣкъ, вратата на твоето сърце, вратата на твоя умъ и вратата на твоя Духъ да сѣ отворени, да се влѣе Върата, Надеждата и Духътъ. И тогава да кажешъ: “Братко, въ името на Господа да се прослави Неговото име.” Всѣки може да опита. Но най-първо ще видишъ, заключени ли сѣ вратата или сѣ отворени.

Сега нѣма да ме заставяте втори пѣтъ да ви говоря върху този прѣдметъ, нали?

Азъ ще ви помоля сега да не помислите, че искамъ да ви критикувамъ. Абсолютно въ душата ми, въ ума, сърцето и Духа ми нѣма никаква мисълъ да ви критикувамъ, нито пѣкъ да се занимавамъ съ вашитъ погрѣшки; но отъ резултатитъ казвамъ: “Не сѣ хубави тѣзи нѣща.” По който и начинъ да ги правите, казвамъ: “Туй не е добръ за самитъ васъ.” Ако турите тукъ една бомба, тамъ една, единъ день като експлодиратъ, вие ще пострадате. Въ Казанлъкъ единъ искалъ да хване една мечка и турилъ капанъ, но на сутринята видѣлъ, че въ капана се хванало неговото магаре.

Въ който домъ влзете, поздравете го съ вѣра. “Нѣма Любовь като Божията Любовь.” Нѣма друга Любовь въ свѣта като Божията Любовь и само тя се е проявявала прѣзь всичкитѣ вѣкове. И всички други форми на Любовьта въ свѣта, които съществуватъ, това сж форми, които въ вѣчността сж се изявявали въ една конечность. Всѣка форма на вѣчността се е проявявала въ една ограни-ченость. Една велика Любовь, която се е изявила, като се е ограничила въ една малка форма на Любовьта. Ако ти сега не я познаешъ, ти си изгубилъ единъ отъ великитѣ случаи да я познаешъ. Туй е великата философия. Нѣма любовь като тази Любовь, която съдържа въ себе си всички условия. Всичко въ нея е положително: Като се домогнешъ до нея и всичко може. А ако не се домогнешъ до нея, всичко си изгубилъ.

В думата “нѣма Любовь” азъ ще ви дамъ всички формули, какво означава, какъ да пазите Божията Любовь и какъ да я окултивирате. Въ “Нѣма Любовь” има всички начини как да я придобиете. Значи тя не е човѣшката любовь. То е напримѣръ както земледѣлецътъ знае кога да оре, съ какво сѣме да посеѣ мѣстото, при какви условия расте то и пр. или като онзи лозаринъ, който сжщо знае какво трѣбва за лозето му. Има си начини и методи. И като кажете: “Нѣма Любовь като Божията Любовь” тѣзи думи съдържатъ великитѣ тайни, по които може да развиете това изкуство. “Нѣма Любовь значи, трѣбва да стане цвѣтъ, но по-напрѣдъ трѣбва да има сили, за да може да расте. Като се зачене, да има сокове, за да расте.

Една идея не само да я заченешъ, но трѣбва да се изхрани и да я принесешъ като плодъ. И тогава учителътъ ще каже: “Само Божията Любовь е Любовь.”

Може ли отъ София да излѣзе нѣщо добро? (- *Може.*)

Бихъ желалъ да почнете между васъ да се отличаватъ нѣкой съ деликатность и да има у васъ едно състезание, естествено да бжде то. Да бждете учтиви. Кажете си: “Тѣй както азъ искамъ мене да посръщнатъ, тѣй ще посръщна и азъ брата си.” По този начинъ не да

правимъ, както свѣтътъ прави. Тѣй както аз чувствувамъ за себе си, тѣй да правя и за другитѣ. Приложете това и направете единъ опитъ. И тѣй започнете съ опити. Малки опити правете, нека бждатъ микроскопични, незабълзани, но да бждатъ отъ Любовь.

Да допуснемъ, една сестра, която вие не обичате, казвате: “Не зная защо, какво имамъ от миналото, но не може да се спогаждамъ съ нея, карма.” Е, хубаво, тази карма какъ ще я смекчишь? Дойде друга нѣкоя сестра, която обичашъ, но понеже ти не обичашъ първата и тази не я обича, не е симпатична и тя носи ти единъ гроздь, но на първата нѣма гроздь. Сега ти какво трѣбва да направишь? - Да разрѣжешъ този гроздь и да дадешъ на тази сестра добрата частъ и да кажешъ: “Сестро, вземи” и тя да види, че ти си дала по-хубавата частъ. Има ли нещо лошо? А тази сестра, като види тази твоя постѣпка, ще каже: “Аз имахъ лошо мнѣние за нея, но въ нея има нѣщо добро.” Тѣзи сж малки примѣри, има и още по-микроскопически примѣри. Разкаляли сж се обущата на сестра ти, ще ка-жешъ: “Чакай, сестро.” Ще вземешъ кърпата си и ще се наведешъ да ги почистишь. - “Ама какъ да се наведеа?” - Ти ще се наведешъ и съ туй навеждане и като очистишь обущат, ти ще направишь цѣлъ единъ прѣвратъ. За примеръ, всѣки ученикъ трѣбва да направи това. Едно микроскопическо добро е по-полезно отъ едно голѣмо добро.

Може ли да излѣзе отъ София нѣщо добро? (- *Може.*) А вие какво казвате отъ вѣнъ? Гласувайте. Не ви задължа-вамъ. Азъ ви казвамъ, каквото вие може да направите отъ Любовь отъ Божията Любовь, това направете; тогава и аз ще направя със тази Божия Любовь каквото мога. И тогава вие, като го направите и азъ като го направя, всичко е рѣшено. Но когато азъ правя, а вие не правите; или вие правите, а азъ не правя, тогава нищо нѣма да стане.

Тѣй седи въпросътъ. Тогава азъ ще се върна на другия свѣтъ, а моето положение ще мяза, като единъ човѣкъ, който е сълъ в бостана и отъ бостана нищо не станало. Той турилъ 60 000 лв. и отъ бостана нищо не станало и паритѣ отидоха. И ще остане за идущата година.

Но идущата година не съя вече бостани. Втория път като дойда, градина ще съя, а ако и тя не стане, тогава ще намъря нещо, което да стане. А туй, че не става моя бостанъ, може да има причини. Но и онази диня, която не стане и тя губи и човъкът казва: “Още веднажъ въ този бостанъ не ходя.” Азъ не смъя да го поясна. Но тъй седи въпросътъ. Ако вие посъдете, ползата е за васъ, полза е и за други; но ако съмето не стане и вие губите и то губи. Вие загубвате плода си, а другиятъ губи капитала си.

Отъ София може ли да излъзе нещо добро? (- *Ще излъзе!*) Добръ. Ще стане ли този бостанъ? (- *Ще стане.*) Искамъ голъми дини, по 10-12 кила, не като софийскитъ, а като пловдивскитъ - сладки да бждатъ.

Сега азъ ви говоря на интименъ езикъ, не на фамилия-ренъ. Говоря ви интимно. Другояче не ви говоря. Всичко у васъ искамъ да бжде естествено, непринудено. Искамъ нищо пръсилено да нъма. Всички да бждете естествени, тъй както Богъ ви е създалъ първоначално. Да излъзе великото у насъ. У всинца ви искамъ да се събудятъ благородни чувства, възвишени мисли и онъзи органи, които сж необходими за Божията Любовь въ сегашната епоха.

Отъ София може ли да излъзе нещо добро? (- *Може.*)

- Тъй да бжде.

Тайна молитва

Бесъда, държана на 2 октомврий. 1921 година въ София.

(Само за тъзи отъ Веригата.)

Сега ще ви пръдложа друго нещо. На женитъ. Тази бесъда, сега като се дешифрира, като се изглади хубаво, искамъ да се яватъ 10-15

жени, да я пръпишатъ и да се разпрати по всичките кръжоци. Ще се пръпише не за васъ, но за изпращане. Които искатъ отъ Любовь да сторятъ това, само тѣ. За бесѣдата да нѣма отлагане, спѣшно да стане работата. Ще пишете само ръкописъ, съ мастило и единъ екземпляръ, да мине прѣзъ ръката ви. Нали ще опитваме Любовьта ви? Ние може да дадемъ пари и да се изкара на машина, но искамъ отъ васъ. Съ женитѣ правя опитъ, понеже мъжетѣ сѣж заняти. Женитѣ, които ще пишатъ, ще се събератъ на едно мѣсто. Азъ турямъ срокъ въ 12 дена отъ днесъ най-късно всичко туй да бѣде свършено.

СЪДЪРЖАНИЕ

Новиятъ човѣкъ	5
<i>13 мартъ, 1921 година</i>	
Фарисей и садукей	29
<i>20 мартъ, 1921 година</i>	
Святельтъ	51
<i>27 мартъ, 1921 година</i>	
Правилното ядене, като условие за Вѣченъ животъ	75
<i>3 априлъ, 1921 година</i>	
Любовь - носителка на вѣчния животъ	95
<i>10 априлъ, 1921 година</i>	
Огнената пещъ.....	120
<i>17 априлъ, 1921 година</i>	
Въ рова при лъвоветѣ.....	147
<i>24 априлъ, 1921 година</i>	
Възкръсение на любовта	173
<i>1 май, 1921 година</i>	
Изтълкувай ни тази притча!.....	189
<i>15 май, 1921 година</i>	
Хлѣбтъ и живата енергия.....	209
<i>22 май, 1921 година</i>	
Аритметическитѣ дѣйствия въ живота.	
Събирание, умножение и степенуване	227
<i>29 май, 1921 година</i>	
Ангельтъ отговори	249
<i>5 юни, 1921 година</i>	
Двѣтъ жени	273
<i>12 юний, 1921 година</i>	
И рече му: “дойди слѣдъ мене!”	299
<i>19 юний, 1921 година</i>	

Правда, истина и светостъ.....	324
<i>26 юний, 1921 година</i>	
Поздравът на Любовта	347
<i>2 октомври, 1921 година</i>	

Учителът Беинса Дуно

Новият човек

Първо издание
София 2002

Предпечатна подготовка:
Меглена Шкодрева
Теодора Шкодрева

Настоящото издание е направено по нередактиранъ
ръкописъ на Паша Теодорова. Уточненията на
стенографката сж въ кръгли скоби и курсивъ. Добавените за
яснота букви или думи сж поставени въ квадратни скоби.

Печат:
„Симолини '94”

ИК „Жануа '98”
Тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 954-9589-58-7